DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

gol kralı

aziz nesin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AZİZ NESİN

GOL KRALI

ROMAN

Beşinci basım

TEKİN YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapak: Erkal Yavi

- Birinci Basım 1957 (10 bin)
- İkinci Basım 1958 (10 bin)
- Üçüncü Basım 1970 (10 bin)
- Dördüncü Basım 1973 (10 bin)
- Tekin Yayınevi Gol Kralı'nın beşinci basımını övünçle sunar.

YAYLACIK MATBAASI
İSTANBUL — 1974

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitabın telif hakkı

NESİN VAKFI'nındır

Aziz Nesin, Türkiye'de ve başka ülkelerde yayınlanacak kitaplarının, sahnelenecek oyunlarının, filme alınacak eserlerinin telif haklarıyla, bütün eserlerinin iç ve dış radyo ve televizyonlarda temsil ve yayınlarından elde edilecek telif haklarını tümüyle NESİN VAKFI'na bağışlamıştır. NESİN VAKFI'nın amacı vakfın yurduna her yıl alınacak dört kimsesiz ve yoksul çocuğu, ilkokuldan başlatarak yüksek okulu, meslek okulunu bitirinceye yada bir meslek edininceye dek, her türlü gereksinimlerini sağlayarak barındırmak, yetiştirmektir. NESİN VAKFI'nın senedi gereğince, bu vakfın amacına uygun olmak koşuluyla, her dileyen hertürlü yardım, katkı ve bağışta bulunabilir.

İsteyenlere Yayınevimiz Nesin Vakfı broşürünü gönderir.

TEKİN YAYINEVİ
Ankara Caddesi No: 51
İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YÜKSEK SOSYETEDEN FERFERİK AİLESİ

Sporla, özellikle futbolla biraz ilginiz varsa, Kerkenez Sevim'i bilirsiniz. Hem futbol, hem de yüksek sosyete çevrelerini yakından tanıyorsanız, o zaman hem Kerkenez Sevim'i, hem de Ferferik, ailesini iyi tanırsınız. Hani şu Kerkenez Sevim, geçen yılki kotra yarışlarında «Birinci gelecek tekneyi kullanana sürprizim var!» diyen kız. Sonra bu sürpriz, gazetelerin hem spor sayfaların,a hem de sosyete haberleri sütunlarına günlerce konu olmuştu. Teknesiyle yarışı kazanan Abanoz Suat, Kerkenez Sevim'e.

— Hadi bakalım, demişti, göster sürprizini!

Bu olay, o gün Moda'da herkesin gözü önünde olmuştu. Öbür yarışçılar, sürpriz diye Kerkenez Sevim'in Abanoz Suat'ı öpeceğini sanmışlardı. Oysa Kerkenez'in öpücüğü, Abanoz Suat için hiç de sürpriz olmazdı. Ordaki delikanlılar artistik bir öpüş sahnesi görecekleri umuduyle boşuna yalanıp yutkunmuşlardı. Kerkenez Sevim, yarışı kazanan Suat'a pembe renkli sutyenini hediye etmiş, Suat da bu değerli hediyeyi kotrasının direğine bayrak gibi çektikten sonra, Kerkenez Sevim'e kotraya atlayıp Marmara'ya açılmış, meraklı bakışlardan uzaklaşmışlar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı. Kıyıdakiler, kotra direğinde, rüzgârdan ikiz balon gibi şişip uçuşan sutyeni, mavi gök fonunda pırpır eden bir pembe kelebek kanadı gibi küçülünceye kadar seyretmişlerdi.

Bu olay, bire bin katılarak anlatıldı. Sonunda, Sevim'in babası Hasip Ferferik'in kulağına kadar gitti. Ağzı kara dedikoducular, kotra direğinde şişerek uçuşan iki kanatlı şeyin sutyen değil, Kerkenez Sevim'in külotu olduğunu söylüyorlardı. Hasip Bey küplere binmişti. Bu ne rezaletti! Ferferik ailesinin yüksek sosyetedeki itibarı iki paralık olmuştu. Karısı Mehcure araya girmeseydi, hayatında ilk olarak kızını bir güzel azarlayacaktı. Ama Kerkenez Sevim, kotra direğine külotunun değil, sutyeninin asıldığını, tanıklar da göstererek ispatlamıştı da, yüreğine soğuk sular serpilen Hasip Ferferik de rahatlamıştı.

Sutyenin kotra direğinde dalgalanmasının Ferferik firmasına reklam olması bakımından yararı bile vardı. Reklam sözünün yanlış anlaşılmaması gerekir; Kerkenez Sevim'in bu türlü reklamlara elbet ihtiyacı yoktu. Hasip Beyin, reklam oldu, dediği, kızının değil, sutyenin reklamıydı. Çünkü Ferferik firması, sutyen, korse gibi kadın iç çamaşırları ticareti yapar, bunları hem imal, hem de ithal ederdi. Kerkenez Sevim'in kotra direğinde şişe şişe dalgalanan sutyeni, Hasip Ferferik'in Amerika'dan ithal ettiği son parti mallardandı. Yani tam Amerikanvari bir reklam olmuştu.

Tozkoparan Spor Kulübünden Suat, deniz sporlarıyle uğraşırdı. Yüksek sosyete kadınlarının rüyalarına giren, hayallerini dolduran tipte, yakışıklı bir erkekti. Kırk yaşındaydı, yani erkeğin en olgun ça-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğı. Omuzları genişti, yani her kadının sokulup rahatça yaslanacağı gibi. Boyu uzundu, yani her kadının başını gömüp omuzuna sığınacağı gibi... Gözleri yeşilimsi de mavimtıraktı, yani kadınların o gözlere bakarken rüyaya dalacakları gibi... Koyu siyah saçları, şakaklarında hafif kırlaşmıştı, yani kadınların bakışlarıyla okşayacakları gibi...

Yaz, kış demeden her zaman denize giren Suat'ın derisi, berberin ustura biledikleri yağlı kayış renginde, koyu ve yanık esmer olduğu için, ona «Abanoz» lakabı takılmıştı. Kadınlar üstündeki başarısını çekemeyenler ona Kayış Suat derlerse de, daha çok Abanoz Suat diye ünlüdür. İri, ama yüzünde hiç de biçimsiz durmayan bir burnu vardı. Sosyete kadınları arasındaki bir söylentiye göre, iri burun, erkeklerde güçlü olmanın bir fizik belirtisiydi.

Abanoz Suat'ın mostrası bu kadar iyiydi, ama nedense, baştan çok ilgilerini çektikleri kadınlarla arkadaşlıkları pek uzun sürmüyordu. Kerkenez Sevim, bunun nedenini buldu. Baştan o da büyük umuda kapılmıştı. Özellikle Sevim'de bu umudu uyandıran, bu sağlam yapılı erkeğin, iri ve biçimli burnuydu. Söylendiğine göre, kotra yarışını kazanmasından sonra onunla birkaç gün gezip tozan Kerkenez Sevim, bigün bir kalabalık topluluk içinde, uzun manikürlü tırnağıyle Abanoz Suat'ın biçimli ve iri burnuna bir fiske kondurarak.

— Seni yalancı, seniii!.. diye alay etmişti.

Bu olay, sosyete kadınları arasında birden yayılınca, kadınlar Abanoz Suat'ın mostrasına aldanılmayacak bir mostralık olduğunu anladılar.

Kerkenez Sevim, Tozkoparan Kulübünün denizcisi Abanoz Suat'tan umudunu kesince, yine eskisi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi Tozkoparanlı futbolcularla ilgilenmeye başladı.

Ferferik'ler, yazlıkta oturuyorlardı. Kerkenez Sevim, genellikle ana babasıyle denize gitmezdi. Ama o pazar nasılsa, üç kşiilik Ferferik ailesi, birlikte plaja gitmişlerdi. Büyük ustası olduğu ticaret işlerinden başka hiç bir alanda pek de açıkgöz sayılmayacak olan Hasip Ferferik, bir delikanlının kendilerini adım adım izlediğini her nasılsa farketmişti. Delikanlı, onları yalnız izlemekle kalmamış,

— Kız Kerkenez, bu herif senin moruk mu? diye de sormuştu.

Kerkenez, «Hi hii...» diye tatlı bir kikirdeyişle delikanlıya cevap vermişti.

Delikanlı arkalarından plaja girip, onlarınkine bitişik kabineye dalınca, artık dayanamayan Hasip Ferferik,

— Bu delikanlıyı tanıyor musun? diye sormuştu.

— Hangisini?

— Arkamızdan geldi ya... Konuştunuz bile...

Mehcure Ferferik söze karıştı:

— Ayol, tanımıyor musun? Daha da neler... Tozkoparan'ın beki Duvar Ahmet...

Duvar Ahmet'i tanımaması ayıp olacağı için Hasip Ferferik,

— Haaa, o mu!.. dedi, ben de yabancı biri sandım da...

Karısı,

— Sen de hemen kızmaya hazırsın!... diye alay etti. Sevim yanlarından ayrılınca da ekledi: Kızı o kadar da sıkma!...

Hasip Ferferik, ciddi bir baba görünüşünde,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Bir kızı, anası babası sıkmazsa, başkası sıkar... dedi.

Mayolarını giymiş olan Mehcure Hanımla Hasip Bey, kumların üzerinde güneşleniyorlardı ki, Sevim'le Duvar Ahmet aynı kabineden çıkınca Hasip Ferferik,

— Bak, bak, Sevim nerden çıkıyor... dedi.

Başı denize dönük olan Mehcure Hanım şişman gövdesini kımıldatmadan,

— Nerden isterse ordan çıkar. Artık koca kız, her şeyine karışma! diye kocasını bozdu.

Mehcure Ferferik, bir genç kızın koca bulması için, geniş arkadaş çevresi içinde yaşaması gerektiğine inanıyordu. Kocası, baskı yaparak, Sevim'in kısmetine engel oluyordu.

Hasip Ferferik, bir kavga çıkarmamak, daha doğrusu nasıl osla çıkacak kavgayı biraz olsun geciktirmek için, içinden geçenleri söylemedi. Bir genç kızmış! Otuzunu geçmiş kıza, genç kız değil, evde kalmış kız kurusu derler... Hoş, Sevim'e evde kalmış değil, sokakta kalmış demek daha doğru olurdu. Zamanının çoğu, ev dışında geçiyordu. Geniş arkadaş çevresiymiş! Arkadaş çevresinin daha mı geniş olurmuş!

Sinirlerini yatıştırmak isteyen Hasip Ferferik denize dalıp kafasını çıkarınca, cavlak başı pırıl pırıl parladı güneşte. Oysa denize girmeden önce, sağ şakağında uzattığı beş-on tel saçıyle kafasının cavlaklığını özenle örttüğü için, hiç de saçsızmış gibi görünmüyordu.

Bütün bu olaylardan sonra da, Hasip Ferferik'in aklına kızı için yine de bir kötülük gelmeyecekti, ama kızının vücut ölçüleri gündengüne değişiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özellikle karın bölgesinde bir yükselme başlayıp da o kamçı gibi kızın topografyasında değişmeler göze batınca, bir baba olarak Hasip Ferferik telâşlandı. Mehcure Hanım, kocasının endişelerine karşı,

— İyi ya işte, dedi, memnun olsana... En sonunda kız biraz şişmanlıyor...

— Evet ama, her yanı birden değil, yalnız karnından şişmanlamaya başladı.

— Güldürme beni... İnsanın istediği yerinden şişmanlaması elinde mi?

Mehcure Hanıma göre, kocasının korkuları boşunaydı. Şimdiki kızlar, gereken her türlü tedbiri almasını çok iyi biliyorlardı.

Bu tartışmanın üzerinden çok geçmemişti ki, Mehcure Hanım, kızını tanıdıkları bir ünlü hekime götürmek zorunda kalmıştı.

— Aman doktor, aile namusumuz, şerefimiz...

Bu işlerde çok pişkin olan hekim, bozuk saata bakan bir saat tamircisi gibi,

— Kolay, dedi, hiç üzülmeyin, tamir ederiz...

Gazetelerdeki sosyete ve dedikodu yazılarından, Kerkenez Sevim'in Abanoz Suat'tan intikam almak yada uğradığı hayal kırıklığını gidermek için, Tozkoparan futbolcularıyle cömertçe arkadaşlık ettiğini, herkes gibi hekim de biliyordu. Hekim, bir ameliyatla Ferferik ailesinin namusuna sürülen lekeyi temizleyecekti. Ancak, leke epiy büyümüş olduğu için, temizlemesi de Ferferik ailesine pahalıya mal olacaktı.

Bu olay, gazetelerin dedikodu sütunlarına, estetik ameliyat olarak geçti. Dedikoduculukta aşırı giden bir dedikodu yazarı şöyle yazmıştı: «Bu olay, İsa'dan önce olsaydı, çok zayıf genç kızları Ruh-ül-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kudüs'ün üflediği bile iddia edilebilirdi. Bununla birlikte, şimdiki usta estetik operatörleri, İsa'dan önce hünerlerini göstermeye başlasalardı, bugün insanlık İsa'dan yoksun kalacaktı.»

Hasip Ferferik, aynanın karşısında, sağ şakağındaki bir tutam uzun saçını, özenle cavlak tepesine yerleştirip onlara tarakla, fırçayla biçim verirken, karısı Mehcure Hanım da şişman vücudunu geniş koltuğa zorlukla yerleştirmiş, gazetelerin sosyete sütunlarında, kızının estetik ameliyatıyle ilgili dedikoduları kızgınlıktan soluya soluya okumaktaydı.

DUVAR AHMET

Tozkoparan futbol takımının beki Duvar Ahmet, her önemli maçtan önce Kerkenez Sevim'le pazarlığa girişiyordu:

— Eğer kazanırsak?

Kerkenez, söz veriyordu. Ondan sonra maçta Duvar Ahmet'i kim tutabilir, kim durdurabiilr ki... Yeter ki maçtan önce Kerkenez Sevim, Tozkoparan takımının belkemiği Duvar Ahmet'e moral versin... Tozkoparan kalesini, vatan kalesi gibi savunuyor, gerekirse göz şişirip, kafa patlatarak, tekme atıp yaralayarak takımını sahadan yenmiş olarak çıkarmayı başarıyordu. Bu başarılı maçlardan sonra Kerkenez Sevim de sözünde duruyordu. Ne var ki, Sevim'e sık sık estetik ameliyatı yapılmak gerekince, gazeteler de Sevim'in Duvar Ahmet'e moral vermesi yüzünden bu estetik ameliyatların gerektiğini yazınca, Mehcure Ferferik'le Hasip Ferferik başbaşa verip buna karşı alınacak tedbiri görüştüler. Tozko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

paran'ın maç günlerinde Sevim'i bir bahaneyle evde tutacaklar yada yakın yerlere geziye göndereceklerdi. Böylece Duvar Ahmet tehlikesinden kızlarını korumuş olacaklardı. Futbolculara, hele Duvar Ahmet'e düşkünlüğü böyle sürerse, yaşı geçmekte olan Sevim'in koca bulmak ihtimali de azalıyordu. Bu taktik bir süre uygulandı. Ama Kerkenez'siz kalan Duvar Ahmet'te moral çöküntü başlamış, belkemiği olduğu Tozkoparan takımı da ağır yenilgilere uğramıştı. Tozkoparan Kulübünün yöneticileri bu işe karışmak zorunda kaldılar. Kulübün genel başkanı Dündar Bey, bu işi yoluna koyma görevini üzerine aldı. Dubaracı Dündar yada Dündar Dubara diye tanınan bu ünlü kulüp idarecisi Hasip Ferferik'in yakın arkadaşıydı. Hasip Ferferik'e bir babanın babalık haysiyetini incitmeden, çok tatlı bir dille durumu anlattı. Böyle giderse Tozkoparan ligde çok aşağılara düşecekti. Takımın başarısı, Duvar Ahmet'in iyi oyununa yani moralinin düzelmesine bağlıydı. Hasip Bey düşünmeliydi ki, Duvar Ahmet Tozkoparan'a üç yüz bin liraya transfer edilmişti. Sevim'in seyre geldiği maçlarda Duvar Ahmet, kale önünde gerçekten bir duvar oluyor, gerektiğinde kellesini koltuğuna alarak, Tozkoparan kalesini vatan kalesi gibi savunuyordu. Ama Sevim'in tribünde bulunmadığı maçlarda Duvar Ahmet kale önünde bir tahta perdeye dönüyor, en kitipiyoz oyuncular bile, tahta perdeyi devirip kaleyi delik deşik ediyordu. Duvar Ahmet'in şahlanması için, stadyumu dolduran nağralar, uğultu gürültü arasında, Sevim'in çığlıklarını duyması yeterdi.

Hasip Ferferik, arkadaşı Dündar Dubara'nın dokunaklı konuşmasının etkisinde kaldı. Bir büyük tüc-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

car olarak onu en çok düşündüren, Duvar Ahmet'in transferi için kulübün ödediği üç yüz bin liranın güme gitmesiydi. Bu zor durumun en iyi çözüm yolu, Ahmet'in Sevim'le evlenmesiydi. «Öyleyse niçin evlenmiyorlar?» diye soracaktı ki, ağzından çıkan ilk heceyi yutup kendini tuttu. Duvar Ahmet'le kızının evlenmesini, en başta kendisi istemezdi. Çünkü Duvar Ahmet'in ne bir sosyal mevkii, ne mesleği, ne de parası vardı. Kafasını kullanacak futbolculardan da olmadığı için, futbol oynayamayacak yaşa gelince antrenörlük filan gibi bir geçim yolu da bulamazdı. Üstelik kumara da düşkündü. Hiç olmazsa kumarı olmasaydı, Hasip Ferferik onu damadı olarak düşünebilir, ilerde de ona bir spor eşyası mağazası açardı.

Hasip Ferferik, kızına verilen değerden ötürü, bir baba olarak kıvanarak göğsü kabardı. Demek, büyük bir futbolcunun bacaklarına güç verecek bir kız yetiştirmişti. Ne olursa olsun, tek başına karar verebileceği bir sorun değildi bu...

— Annesiyle de konuşayım... dedi.

O gece Hasip Ferferik'le eşi, biricik kızlarının geleceği konusunda ilk olarak ciddî konuştular. Mehcure Ferferik,

— En iyisi, kızı biçabuk başgöz etmektir, diyordu, bir kere nikâh altına girip başı bağlansın, ondan sonra ne isterse yapsın...

— Doğru karıcığım, evlendikten sonra, artık kocasının bileceği iş...

Evli bir kadın olarak isterse Duvar Ahmet'e moral verir, isterse Abanoz Suat'a, kim ne karışabilir?

İşte bu kararla ana baba Ferferik'ler, kızlarına uygun, yumuşak başlı bir koca kolaçanına başladılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ferferik'lerin, Duvar Ahmet'i damat adayı olarak beğenmemelerinin gerçek nedeni, ünlü futbolcunun kafasızlığı değildi. Ne olursa olsun ticaret dehasıyle Hasip Ferferik bir yolunu bulur, onu da piyasa kurdu olarak yanında yetiştirirdi. Ama ne var ki, Duvar Ahmet evlenme konusunda hiç oralı olmuyordu. Çünkü sporculara çok cömert olan Kerkenez Sevim'-in haritasında keşfedilmemiş bölge bırakmamıştı. Dahası, kendisi sözde ağabeyisiymiş gibi davranıyor, Kerkenez Sevim'i evlenmesi için zorluyordu. Sevim' in uygun bir evlilikten sonra, Duvar Ahmet'le ilişki-leri çok daha yolunda olacaktı.

Abanoz Suat'a gelince, mostrasının adamı olma-makla birlikte, şimdi çok zengin bir sutyen koleksiyo-nu yapmıştı. Kerkenez Sevim'in açtığı çığırla, her kotra yarışını kazandıktan sonra, sosyete güzellerin-den armağan aldığı renk renk, biçim biçim sutyenler-le, kotrasının direğini, direk iplerini donatmıştı. Yani o da damat adayı olamazdı.

Mehcure hanım, kocasıyle vardığı kararı, ertesi sabah en uygun ana diliyle kızına anlattı. Artık elini çabuk tutması, lig maçları sonuçlanmadan başgöz olması gerekiyordu.

SAFRANZÂDE AİLESİ

Kerkenez Sevim'e damat adayı kendiliğinden ortaya çıkıverdi. Hem de gökte ararken yerde bulu-nulan bir koca adayı: Sait Sarıoğlu. Bu delikanlıda, Sevim'e koca olabilecek, kocada olması gerekli bü-tün nitelikler vardı. Kerkenez Sevim, normal zaman-larında Sait Sarıoğlu'nu koca olarak düşünmezdi. Ama annesinin artık, koca bulması yada kendileri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nin bulduğu bir kocaya varması için öğütler verdiği o sabah, sinir bunalımları geçirmiş, odasına kapanıp uzun uzun ağlamış, ne olursa olsun kendisiyle evlenmeye istekli görünen ilk erkeğe razı olmaya karar vermişti. Yeter ki bu erkek onun özgürlüklerini sınırlamayan biri olsun...

Sait Sarıoğlu'nun saçları, kaşları, kirpikleri, yani pek az olan vücudundaki kıllar ve tüyler platin beyazıdır. Beyaz ve seyrek kirpikleri koruyamadığı için, soluk mavi çipil gözleri en hafif ışıkta bile kamaşır. Koyu duman renkli gözlük camlarının ardında bile, gözleri ya kısık ya kapalı durur. Gözleri çok bozuk olduğundan, önünde bişey yokmuş gibi yürürken başını bir yere çarpar. Boyu, bir metre seksen dört santimse de ancak elli yedi kilo geldiğinden, boyu olduğundan daha uzun görünür. İncecik, upuzun boyuyla, yerçekiminin çokça etkisinde kalarak, başı öne eğik ve biraz kamburlaşarak yürür. Yirmi dört yaşındadır. Ama görenlerin, onun yaşını kestirmeleri çok zordur. «Kırk yaşında gösteriyor,» diyenler de, «Daha ancak on altısında vardır,» diyenler de olmuştur.

Lisedeki öğretmenleri, Sait Sarıoğlu'nun büyük matematikçi olacağı yolunda umutlar besliyorlardı. Bütün derslerden zayıf, ama genellikle öğrencilerin yıldıkları matematikte üstün başarılıydı. Onun matematikteki bu üstün başarısını, dış dünyayla ilişkisini kesip içine kapanmasının sonucu olarak görüyorlardı. Kendi yarattığı soyut bir iç dünyada en soyut olan matematik kavramlarla yaşıyordu. Verier adında gözleri görmeyen bir büyük matematikçinin, o zamana kadar insanların bilmedikleri bir yıldızın yerini matematikle buluşu gibi, burnunun ucunu bile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görmeyen Sait Sarıoğlu'nun, uzaydaki yıldızların adreslerini bulacağı sanılıyordu. İşte bu umutla, astronom olması için, liseden sonra öğrenim yapmak üzere Paris'e gönderildi. Ne Paris'te yarıda kalan öğrenimi sırasında, ne de bugüne kadar, uzayda adresi bilinmez tek bir yıldızın yerini keşfedemediyse de, kâğıt üstünde birtakım hesaplar yaparak, kaybolmuş yada çalınmış herhangi bişeyin yerini ve suçluyu bulmasını öğrendi. «Gaipten haber alma ve haber verme» demek olan gizbilimini, astronomi profesöründen değil, Paris'te kendisini bir Hint fakiri diye yutturan, nereli ve hangi ulustan olduğunu kimsenin bilmediği bir hergeleden öğrenmişti. Her ne olursa olsun, «Gaipten haber alıp-verme» yi de matematik bilgisine borçlu olduğu için Sait kendisini matematikçi diye tanıtırdı. Yalnız, kaybolan yada çalınan eşyayı bulmakla yetinmez, sözde Hint fakirinden edindiği bilgiyle, insanların içinden geçenleri ve kendisi için ne düşündüklerini de bilirdi. İşte bu yüzden Sait Sarıoğlu'nu kazıklamak olanaksızdı. Onu hiçkimse kandıramazdı. Ola ki, o kendiliğinden kazıklanmaya, kandırılmaya gönüllü olsun...

Sabahleyin yataktan kalkınca, çorabını yada çorabını koyduğu yeri bulamazsa, öyle başkaları gibi yerde iki büklüm çorap aramaz, ustası Hint fakirinden öğrendiği gibi hemen remil döker, hesaplar yapar, kâğıt üstünde çorabın bulunduğu, daha doğrusu bulunması gereken yeri öğrenirdi. Gizbilim hesaplarına göre bulunması gereken yerde çorabı bulamayınca da, bavulundan bir başka çorap çıkarıp giyerdi. Her sabah aynı işlem tekrarlandığı için yatağın, karyolanın, yastığın altları, kitap rafları giyilmiş çoraplarla dolar, Sait odasında nereye elini atsa, en

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadık zamanda eline birkaç kirli çorap geçerdi. Kısacası, gizbilimin Sait Sarıoğlu'na büyük yararları olmuştu.

Ortada gerçekte böyle bişey yoktu ama, kendi söylediğine göre, Sait Sarıoğlu'yla evlenmek için can atan kızlar çoktu. Ama Sait gizbilim verilerine göre yaptığı hesaplar sonucunda, evlenirse ilerde başına neler geleceğini anladığı için, hiç bir kıza evlenme önermiyordu. Genç kızların bir matematikçiyle evlenmeye neden bu kadar istekli olduğunu anlamak pek akıl almaz. Ama kızlar Sait'le matematikçi olduğu için değil, zengin olduğu için evlenmek istiyorlardı.

Sait Sarıoğlu'nun zenginliği iki yüz elli yıl öncesinden gelir. Sarıoğlu ailesinin kısaca tarihçesi şudur: Çedikçi loncasından «Tüyübozuk» lakabıyle tanınan Yusuf adında bir delikanlı vardı. Sait gibi beyaza yakın sarı olduğundan çedikçi esnafı ona «Tüyübozuk» lakabını takmıştı. Yeniçeri ordusu bir savaştan dönerken yoldan toplanan oğlan çocuklar arasında İstanbul'a getirilmiş, devşirme ocağında yetiştirilmiş ama savaşçı yeteneği olmadığından askerlikten ayrılarak çedikçi esnafı arasına katılmıştı. Olağanüstü zeki bir genç olduğundan bir zaman sonra loncanın ileri gelenlerinden, daha sonra da yönetmen olmuş ve yüksele yüksele, bir uzak ile valiliğe kadar yükselmişti. Artık ona Tüyübozuk Yusuf Paşa deniliyordu. Ne yazık ki valiliği ancak bir iki ay sürebildi. Çünkü sadrazam, daha çok rüşvet ödeyen birine bu valiliği vermek istiyordu. Her rüşvetçi gibi aşırı namuslu görünmek zorunda olan sadrazam, Tüyübozuk Yusuf Paşanın halktan gücünün üstünde rüşvet aldığını söyleyince âdil padişahtan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

«Tiz, urun kellesin!» fermanını kopardı.

Elyazması tarih kitaplarında yazılı olduğuna göre, cellâtbaşının o gün çok canı sıkılmıştı. Çünkü görevine çok düşkün olan cellâtbaşı, padişah fermanını yerine getirmek için iki yardımcısıyle birlikte zindana girer girmez, zavallı Tüyübozuk Yusuf Paşa korkusundan altına pisleyerek canvermişti. Görevsever cellâtbaşı yağlı kemendini Tüyübozuk Yusuf Paşanın boynuna geçirip tadıyla tuzuyla adam boğamadığı için çok kızmıştı.

Tüyübozuk Yusuf Paşanın yalnız bir iki ay süren valiliği sırasında elde ettiği, yani eline geçirdiği arazi, bina, çiftlikler, mal, mülk, hepsi ne varsa hepsi devlet hazinesine geçtiyse de, arada unutulup kalmış olanlar, Tüyübozuk ailesine miras kalarak, bu ailenin iki yüz elli yıl boyunca har vurup harman savurarak yaşamasına bol bol yetti de arttı bile. Bir iki aylık kısa valiliğinde bu kadar zengin olma kabiliyeti gösterdiği için, Tüyübozuk Yusuf Paşa adı, şanlı tarihin sayfalarında çok önemli bir yer aldı. Sait Sarıoğlu, işte böyle bir soylu aileden geliyordu.

Tarihe, boğularak öldürüldü diye geçen, oysa boğulmasına fırsat kalmadan korkudan ölen Yusuf Paşanın torunları «Tüyübozuk» lakabını beğenmediklerinden bu lakabı daha kibar olacağı düşüncesiyle «Safranzâde»ye çevirdiler. Torunların torunlarıysa, «Tüyübozuk» lakabını hatırlattığı için kendilerine Safranzâde denilmesini istemediklerinden, soyadı kanunu çıkınca, Safranzâde'yi «Sarıoğlu» na çevirerek bu soyadını aldılar.

Sait, bu soylu ailenin son kuşağıdır. Çünkü, bu geniş aileyi üretebilecek ondan başka kimse kalma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıştı. Sarıoğlu soyadını taşıyan birçok akrabası vardır ama, bunlar artık kuşak üretme yeteneğinden yoksun, içi geçmiş, yaşlı kişilerdir. İşte buyüzden bütün o geniş Sarıoğlu ailesinin yaşlıları ailenin sürmesi için son umut olan Sait'in üzerine titriyorlardı. Ailenin kurucusu olan Tüyübozuk Yusuf Paşanın yağlıboya resmine bakanlar, Sait'in resmi sanırlardı. İlk kuşakla son kuşak arasındaki bu şaşılası benzerlik, ailenin Sait'e olan düşkünlüğünü daha da artırıyordu.

Sait Sarıoğlu, İstanbul'un sayılı zenginlerindendir. Hiç ummadığı, beklemediği bir zamanda avukatı, dedelerinden birinden miras kalıp bir yanda unutulmuş bir hanın, apartmanın, bir çiftliğin yada çok geniş bir arazinin bulunduğu müjdesini getirir, bu müjdelerin arkası hiç kesilmezdi. Sait Sarıoğlu, kendisiyle evlenmek isteyen kızların, malına, parasına göz diktiklerini bildiği için de bunların hiç birine yüz vermiyordu.

Büyük bir astronom olacağı umuduyle gönderildiği Paris'te üniversiteyi bitirmeden yurda dönüşünden birkaç ay sonra Sait Sarıoğlu, gökte değil, ama İstanbul'da bir yıldız bulmuştu: Kerkenez Sevim...

Sait'in evlenip baba olmasını o kadar çok isteyen Sarıoğlu ailesinin yaşlıları, Sevim'le evlenmesine başlangıçta kesinlikle karşı durdular. Sevim'i, soylu Sarıoğlu ailesine katılmaya lâyık bulmuyorlardı. Ailenin yaşlıları Sait'e şunu anlatmaya çalışıyorlardı: Kerkenez diye tanınan bu kız tıpkı anasına çekmiş olduğundan, bütün bir mahalle erkeğini idare eder de, bütün mahalle erkeği onu idare edemez. Uygun bir dille kendisine öğüt verenlere Sait, fakirizm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yöntemiyle karşısındaki insanın ruhunun nasıl okunduğunu bilmediklerini söyledi. Onun için saçma sapan konuşuyorlardı.

İnsanların içinden geçenleri okuduğuna inanan Sait,

— Beni kimse aldatamaz, gözümden hiçbişey kaçmaz... dedi.

O güne kadar Sait'e yalnız bir tek kadın yutturabilmişti. Çünkü, o güne kadar hayatına dişi olarak yalnız o kadın girmişti. Onun numaralarını da enayiliğinden değil, bile bile, göz göre göre yutmuş, daha doğrusu yutmuş görünmüştü. Çünkü işine öyle gelmişti.

Dünyanın her renk, her cins kadınının harman yeri olan Paris'te, zavallı Sait Sarıoğlu hiç bir Havva kızıyle ilişki kuramamıştı. Profesyonel kiralık kadınlar bile para karşılığında bir odada onunla kalıp da onun halat gibi incecik, kıvrım kıvrım çıplak vucudunu, çok iri bir örümceğinkine benzeyen eklemlerini görünce, korkudan çığlık atarak kaçıyorlardı. Sait Sarıoğlu, kendisine fakirizm dersleri veren sözde Hintli'nin evinde bir Cezayirliyle tanışmıştı. Cezayirli kısa zamanda Sait'le senli-benli oldu. Anasının gözü denilen tiplerden olan Cezayirli bir gün,

— Sana sevabıma bir iyilik yapmak istiyorum Sait, demişti, bin frank verirsen sana bu iyiliği yaparım.

Kendisine yapılacak iyiilğin ne olduğunu sezinleyen Sait,

— Olur ama parayı peşin veremem, demişti, çünkü kadınlar parayı peşin alınca beni düdük gibi ortada bırakıp tüyüyorlar.

Cezayirli onu bir fotoğraf stüdyosuna götürüp,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fotoğraf modelliği yapan Madlen adında bir kızla tanıştırdı. Madlen bu fotoğraf stüdyosunda, ilkokullardan üniversitelere kadar her yaştan erkek öğrencilerin gizli gizli çantalarında, ceplerinde taşıdıkları açık-saçık resimler çektirirdi. Madlen'in bu resimleri, Kore'den Şili'ye, Eskimo'dan Güney Afrika'ya kadar her ülkeye yayılmıştı. Çocuklar ilk uygulamalı seksoloji derslerini bu resimlerden alırlardı. Madlen bu resimlerde her zaman tek görünmez, bir eş bulunabildiği zaman çift, hatta iki çıplak erkekle birlikte de görünürdü.

Gözleri, hele aşırı parlak ışıkta iki metre ötesindekini bile seçemeyen Sait, girdiği yerin bir fotoğraf stüdyosu olduğunu anlayamadı. Salonda koltuklar, divanlar, puflar, yumuşak yastıklar, minderler, halı, ayna olduğu için Sait burasını Madlen'in yatak odası sanmıştı. Seksüel prodüktör olan Cezayirli, Sait'le Madlen'i tanıştırdıktan sonra gitmişti. Madlen, başka kadınlar gibi mırınkırın etmedi. Profesyonel model olduğundan uzun başlangıçlara zamanı yoktu. Sait'in beceriksizliğini gidermek için onu yüreklendirdi bile... O gün, Sait Sarıoğlu'nun Madlen'le kırktan çok resmi çekildi, ama bundan haberi olmadı. Bu resimler, en kısa zamanda dünyanın dört bir yanına yollanacaktı.

Sonradan kendi anlattıklarına göre, Sait her şeyi sözde çakmış, ama dalgasını bozmamak için işi enayiliğe vurup, vurdumduymaz görünmüştü.

Stüdyonun geniş duvarlarında bir tablo asılıydı. Bu tablo, salona açılan gizli pencereyi örtüyordu. Sait Sarıoğlu'yla Madlen, istenilen pozları aldıkları zaman, fotoğrafçı pencereyi kapayan tabloyu kaldırıyor, oraya yerleştirilmiş fotoğraf makinesiyle re-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

simler çekiyordu. Madlen, partöneri Sait'e, patronu olan fotoğrafçının istediği pozları aldırmak zorundaydı. Bunun için ikidebir fotoğrafçıya,

— Oldu mu Mösyö? Böyle iyi mi? diye soruyor, Sait de kendisine sorulmuş sanarak,

— Vıy Matmazel, mersi... Çok güzel oldu... diye cevaplar veriyordu.

— Oldu mu Mösyö?

— Vıy şeri...

— Böylesi iyi mi?

— Mersi boku Matmazel...

Sait Sarıoğlu'nun cevabının arkasından her seferinde fotoğrafçı da «Vıy vıy Matmazel, mersi...» dediği için, neden sonra Sait Sarıoğlu,

— Benimle birlikte birisi daha konuşuyor, bir ses duyuyorum, kimdir o? diye sordu.

Madlen, cilvelenerek,

— Kimse yok mon amuğ... dedi, bu salonda akustik vardır, sesiniz yankılanıyor...

Sait, Madlen'in «r» leri yutarak kendisine «mon amuğ» demesine bitiyordu. Kızın Paris cilveleri karşısında öylesine coşkuya kapılmıştı ki, kendi sesinin yankılanıp da neden Madlen'in sesinin yankılanmadığını bile düşünemiyordu.

Madlen'in apartımanı sandığı fotoğraf stüdyosundan çıkınca, Cezayirliyi dış kapıda kendisini bekler buldu. Cezayirlinin aracılık ücreti olarak istediği parayı verdi. Cezayirlinin, bir o kadar para da fotoğrafçıdan aldığını bilmiyordu.

İki buçuk yıldır yaşadığı Paris'in tadını ilk o gün tatmıştı. O günden sonra Madlen'le yaşadı, daha doğrusu yaşadığını sandı. Yalnız gündüzleri Mad-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

len'le birlikte olabiliyorlardı. Çünkü geceleri fotoğraf stüdyosu kapalıydı ve Madlen de bütün gün çalıştıktan sonra özel yaşamına çekiliyordu geceleri,

Sait'in, Madlen'le birlikte çıplak resimlerinin çekildiğinden haberi olmaması hiç de alıklığından değildi. Madlen, stüdyosunun pencerelerini sıkı sıkıya kapadıktan sonra, fotoğrafların net çıkması için, tepelerinde beşyüz mumluk üç lamba birden yanıyordu. Lambaların, reflektörlerin bol ve çiğ ışığı altında Sait, gümüş beyazı seyrek kirpiklerini kırpıştırarak,

— Rica ederim söndür ışıkları Madlen... diye boşuna yalvarıyordu.

Madlen, onun hayran olduğu çıplak vücudunu seyredebilmek için ışıkları yaktığını söyleyince, Sait, biraz ışıktan, biraz sıcaktan, ama daha çok keyiften eriyip bitiyordu. Sıcaktan zırıl zırıl ter içinde kalan Sait'e Madlen bir de «Mon amuğ... ah mon amuğ!» demiyor mu, Sait'de can kalmıyordu.

Onu, o büyük hayal kırıklığına uğratan olay olmasaydı, Paris'i bırakıp İstanbul'a dönmezdi. Madlen'e eşi olmasını önereceği gündü. Heyecandan içi içine sığmıyordu. İşte tam o gün de fotoğrafçı, üçlü resimler çekmek için bıyıklı bir herifi Madlen'in yanına salmıştı. Görme gücü normal insanın bile gözlerini kamaştıran ışıkta, Sait Sarıoğlu, Madlen'in öbür yanında bıyıklı bir iri herifin yatmakta olduğunu elbet görmüyordu. Ama, birtakım kalın sesler, inlitiler duyunca kuşkulandı:

— Madlen kim var orda?

Madlen,

— Kimse yok mon amuğ... dediği anda bıyıklı adam kendini tutamayıp öksürünce, burasını Mad-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

len'in evi sanmakta olan Sait, kızın babasının içeri girdiği korkusuna kapıldı.

— Biri öksürüyor... diye fısıldadı.

Madlen,

— Söylemiştim, bu salonda çok akustik var, diye... Sesin yankılanıyor...

— Ben öksürmeden sesimin yankısı nasıl öksürebilir?

— Az önce öksürmüştün mon amuğ?

İnanmaya önceden kararlı olan Sait'in yine de içine bir kuşku düşmüştü. Sait Sarıoğlu, elini Madlen'e attı ve işte o zaman o büyük terslik oldu. Paris'in kaşarlanmış sokak kızı, bir ara, iki erkeğin arasından kalkmış olduğu için, Sait Sarıoğlu'nun eline, öbür erkeğin bıyıkları gelmişti. Şaşkınlıkla,

— Bu ne Madlen? diye bağıran Sait, adamın bıyıklarına yapışmıştı. Adam, kendini kurtarmak için, Sait'in üstüne çullandı. Sait, hâlâ üstündeki adamı, Madlen sanıyor ve onun neden bu kadar kızdığını anlayamıyordu. Ancak, Sait'i kurtarmak için fotoğrafçı, lambaları söndürüp de ortaya çıktığı zaman, Sait durumu kavrar gibi olmuştu. Madlen'e evlenelim diyeceği gün, bıyıklı heriften bir güzel dayak yeyip fotoğrafhaneden sepetlenen Sait Sarıoğlu, bir hafta hasta yatmış ve bu büyük hayal kırıklığından sonra da, kahrından artık Paris'te kalamamıştı.

İşte Sait Sarıoğlu'nun hayatında yediği tek kazık budur, eğer buna da kazık denilirse... Çünkü sonradan bazı yakınlarına Sait, Paris anılarını anlatırken, gittiği yerin fotoğraf stüdyosu olduğunu, orda Madlen'le çıplak resimlerinin çekildiğini bildiğini, ama durum bozulmasın, kız ürkmesin diye, enayiliğe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vurup bilmezden geldiğini söylemiştir. Yani, Sait, aptal görünen açıkgözlerdendi.

Paris'in kaşarlanmış kaldırım yosması Madlen bile ona kazık atamadıktan sonra, Kerkenez Sevim mi Sait'i kazıklayacak? Böyle diyenlere, bıyık altından gülüyordu Sait...

Bir bakıma, bu işte ailesini dinlememekte Sait haklıydı. Çünkü, artık iş işten geçmişti. Sait elini çabuk tutup da nikâhı hemen kıydırmazsa, daha evlenmeden baba oluverecekti. Doğrusu, Kerkenez Sevim gibi masum bir genç kızı baştan çıkarıp, sonra zavallıyı karnı burnunda yüzüstü bırakarak çekip gitmek de, çok soylu bir aileden gelen Sait gibi namuslu bir delikanlıya yakışır davranış değildi.

Sait'in nasıl olduğunu kendisi de kavrayamadan, birden baba oluvermesinin gerçek yüzü şöyleydi: Kadın iç çamaşırı imalâtçı ve tüccarı Hasip Ferferik, eşi Mehcure Ferferik'e, kızları Sevim'in iki ayda bir, karın bölgesindeki estetik operasyonları yüzünden aile bütçesindeki masrafların gittikçe kabardığını, üstelik bu yüzden Tozkoparan takımının da lig cetvelinde sonlara doğru düşmekte olduğunu söyleyince, Mehcure Hanım da sevgili kızına.

— Yavrum, artık seninle ciddî konuşmanın zamanı geldi... diye söze başlamış ve şunları söylemişti: Kızım, her kadın, çocuğuna bir baba bulmak zorundadır. Kocanın iyisi, âşıkların en beceriksizidir. Doğrusunu kimseye açıklamıyoruz ama, mahkeme kararıyla iki yaş küçülttüğümüzü de hesaba almazsak nüfus kâğıdına göre, yirmi dokuz yaşındasın...

Sevim,

— Yirmi dokuz değil, yirmi sekiz... diye karşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koydu.

— Evet, yirmi sekiz yaşını on bir ay geçtin, yirmi sekiz sayılırsın... Bana ve babana bak, bizden ibret al. Görüyorsun, ne mutlu bir aileyiz; bugüne kadar babanın bana karşı ağzını açtığını, gık dediğini duydun mu? Ben de kadınım, senin sporculara olan düşkünlüğünü bir kadın olarak çok iyi anlıyorum. Ama her şeyden önce, doğacak çocuğuna, yumuşak başlı, parası bol, aklı az olsa da zararı yok, uygun bir baba bulmalısın. Sosyetede iyi bir mevkii olan bir kocaya artık ihtiyacın var.

Kerkenez Sevim kendisiyle arkadaş gibi konuşan annesine,

— Bana yalnız üç gün müsaade edin, isteğinizi yerine getireceğim... dedi.

Sevim'in bu sözü üzerine Mehcure Hanım, içinden, «Yazık, kızım hiç bana çekmemiş... Bir aptal koca bulmak için üç gün uğraşılır mı?» diye geçirdi.

Sevim açıklamayı gereksindi:

— Anneciğim, bazı herifler aptal numarası yapıp sonradan insana göz açtırmıyorlar. Elimde böyle birkaç tane koca adayı var. Ama mutlu bir aile yuvası kurmak için, kocam olacak herifin niyetini anlamam, iyice denemem gerekir. Bak şu Ayla'ya. Kocası ilkten aptal görünmüş, ama şimdi zavallı kıza soluk aldırmıyor. Kızı, Hacetbaba'nın santroforu Kıvır Kadri'yle yakalayınca, boşamaya bile kalkmış da iyi ki takımın idarecileri araya girmişler, «Olagandır, her kocanın başından geçer bu işler, ayağı ilk sürçen kısrağın başı kesilmez» diyerek herifi zor yatıştırmışlar. Ben doğrusu, aile mutluluğunun ufak tefek pürüzlerle bozulmasını istemem. Aile, sağlam temellere oturmalı, karıkoca tam anlaşmalıdır. Ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun için üç gün müsaade istedim. Yoksa üç saat içinde bu işi becerebilirim.

Kızının ileri görüşlülüğünden kıvanan Mehcure Hanım, sırtını sıvazlayarak,

— Ne de olsa, şimdikiler bizden becerikli, dedi, hadi kızım, göreyim seni. Babanı bir daha ameliyat parası vermek zorunda bırakma...

Gerçekteyse para önemli değildi Ferferik'ler için. Ama Sevim o kadar çok kürtaj olmuştu ki, bu işi yapan hekim, yeni bir ameliyatı tehlikeli bulmaktaydı.

Kerkenez Sevim, daha o gün Sait Sarıoğlu'nu buluverdi, hem de hiç zorluk çekmeden, çok kolay, şıp diye... Kerkenez Sevim, o gün, kendisine koca olabilecek enayi avına çıkmıştı. Beyoğlu'ndaki mağazaları dolaşıyordu. O sırada, Sait Sarıoğlu da, bir arkadaşıyla İstiklâl Caddesinden geçmekteydi. Paris'ten geleli, daha bir ay olduğu için, yanındaki arkadaşlarına Paris anılarını anlatıyordu. Paris deyince, akla ilk gelen nedir? Elbette kadın... Kadın deyince de, Sait'in aklına Madlen gelir. Çünkü Sait'in hayatında, Madlen'den başka aşk olmamıştı. Arkadaşına şöyle diyordu:

— Ben hiç kazık yer miyim yahu... Olur iş mi bu? Madlen'e enayi numarası yaptım.

Az önce Sait'ten borç diye beş yüz lira koparan arkadaşı, Sait'in suyuna gitmek için,

— Bravo Sait, diyordu, sen bu numarayı iyi becerirsin...

— Tabiî... Madlen bana kazık atmaya kalkmasın mı?

— Ne diyorsun? Sana ha?

— Bana ya...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Ne yapmak istedi de kazık atacak sana?

— Bana, evli değilim, dedi.

— Evli miymiş?

— Evet...

— Nasıl anladın?

— Anlamaz mıyım kardeşim... Ne zaman yatak odasına girsem, bir erkek sesi duyuyorum. E, kadının yatak odasında kocasından başka kim olabilir?

— Öyle ya, doğru... İyi anlamışsın...

— Önceleri anlayamayacaktım, ama, söyledim ya sana, bir Hint fakirinden ders aldım, diye... İşte o sayede, odada, benden başka biri daha olduğunu şıp diye anladım...

— Aşkolsun...

— Ama, anlamazdan, bilmezden geldim. Bana ne, öyle değil mi, ister kocası olsun, ister olmasın... Ben işime bakarım... Kocası, sözde gizli gizli, boyuna bizim resimlerimizi çekiyor. Ben hiç aldırmıyorum, sanki haberim yokmuş gibi... Varsın çeksin.

— Yalnız resim mi? Galiba filim de çekiyor.

— Sen nerden biliyorsun? Yoksa burdaki sinemalarda oynadı mı?

Bunu, korkuyla sormuştu Sait. Müstehcen resim ve filim amatörü olan arkadaşı, Sait'le Madlen in rol aldıkları böyle iki filmi bir yerde seyretmişti.

— Bilmiyorum ama, belki çekmişlerdir, diye söyledim.

Sait, boyuna anlatıyor, arkadaşı da durmadan, «Bravo Sait, aşkolsun...» diye, onu büsbütün coşturuyordu. Ama Sait'ten parayı koparmış olduğu için, tüymek niyetindeydi. Sait'in gözleri, az ötesini bile seçemediği için, onu bırakıvermek kolaydı. Sait, anlattığı olayın en can alıcı yerine gelince, arkadaşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iki adım geride kalıp, kalabalığa karışıverdi. Arkadaşını, hâlâ yanında sanan Sait boyuna anlatıyordu. İşte bu sırada Kerkenez Sevim'le yanyana yürümekteydiler. Kerkenez, önce, Sait'i de arkasına takılıp laf atan sokak hovardalarından biri sandığı için, yürüyüp geçecekti, ama yaya kaldırımı öyle kalabalıktı ki, sıyrılıp geçemedi. Sait'in anlattıklarını ister istemez dinleyince, onun sokak hovardalarından başka bir tip olduğunu hemen anladı. Anlattıkları, Sevim'e çok ilginç geldi. Hâlâ yanında yürüyenin arkadaşı olduğunu sanan Sait, anılarının en can alıcı yerini tatlı tatlı anlatmaktaydı:

— Bir de elimi attım, elime sert kıllar gelmez mi? Şöyle bir iyice yokladım, başka türlü şey bunlar... Basbayağı bıyık işte. Işıkları iyice fora etmişler, hiçbişey göremiyorum. «Madlen, bu bıyıklar kimin?» diye bağırdım. Çünkü, bu kadın milletine hiç yüzvermeye gelmez; biraz yumuşak davransam, «Benim bıyıklarım» diye yutturmaya kalkacak.

Artık kendini tutamayan Kerkenez Sevim, kıkırdamaya başlayınca, Sait yanında yürüyenin arkadaşı olmadığını anladı.

— Çok affedersiniz, dedi, yanımda arkadaşım vardı, ben sizi o diye anlatıyorum. Kalabalıkta birbirimizi kaybettik.

Kerkenez Sevim kahkahalarını tutmaya çalışarak,

— Aman, çok enteresan olay Beyefendi, dedi, pek meraklandım, kesmeyin ne olur... Rica etsem?

Sait,

— Emredersiniz, anlatayım... dedi.

Sait, tabiî, bıyıklarını yakalayıp çektiği adamdan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yediği dayak yüzünden bir hafta hasta yattığını anlatmadı. Tam tersine, adamı bir güzel patakladığını anlattı. Ama, Sait'in hiç de dayak atacak görünüşü olmadığından, anlattıkları büsbütün gülünç oluyordu. Tanrı'nın, ömrü boyunca dayak yesin, diye yarattığı bir tipti.

— Ah imkân olsaydı da, meraklı maceranızı en başından dinleseydim...

— Emredersiniz, anlatayım Hanımefendi, memnuniyetle... Affedersiniz, size kendimi tanıtmadım; Sait Sarıoğlu...

— Benim adım da Sevim Ferferik...

— Anlayamadım efendim, ne ferik dediniz?

— Ferferik...

— Bu vesileyle tanışmış olduk...

Sevim'in davranışlarından yüreklenen Sait,

— İsterseniz, şu pastaneye girelim de, size maceramı baştan anlatayım... dedi.

— Çok memnun olurum. Ben de sinemaya gidecektim, güzel bir filim varmış, ama daha vakit var... Yalnız, sizi işinizden alıkoymayayım...

— Ben de gezmeye çıkmıştım biraz...

Sait'in yanından geçerken pastane sanıp oturmalarını söylediği yer, eczaneydi. Duman renkli gözlük camları arkasından, gözlerini kırpıştırarak baktığından eczaneyle pastaneyi ayırt edememişti. Ama içeri girince burasının eczane olduğunu anlayıp, hiç bozuntuya vermeden, bir başağrısı ilâcı alıp çıktı.

Az ilerideki, genç çiftlerin buluşma yeri olan pastanelerden birine girdiler. Burası, Kerkenez Sevim'in sık sık gelip gittiği yerdi. Arkada bir masaya oturdular. Sait anlattıkça, Kerkenez çığlık çığlık kahkahalar atıyordu. Sait arada bir kekeliyor, ne söyledi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğini unutuyordu. Çünkü, eli, kolu, dirseği, kahkahalardan sarsılan Sevim'in bir yerine değdikçe, elektriklenmiş gibi oluyor, ne söyleyeceğini şaşırıyordu. Bu haliyle, olduğundan da aptal görünüyordu. Sevim, biryandan anlatıyor, biryandan da Sait'i inceleyerek, bu adamın gerçekten mi budala olduğunu, yoksa kendisini tavlamak için budala numarası mı yaptığını anlamaya çalışıyordu. İlkin ona, su katılmamış bir enayi gibi gelmişti, ama biraz sonra Sait'i zeki bulmaya bile başladı. Sait'in anlattığı inanılması güç olayları, espri diye anlattığını sanmıştı. Kerkenez Sevim birden.

— Ben dört buçuk matinesine geç kalıyorum... dedi.

Sait'e bir üzüntü çöktüğünü görünce.

— Güzel filimmiş, arkadaşlar çok övdüler... dedi.

Sait, bir çocuk burukluğuyle,

— Sinemaya yalnız mı gideceksiniz? dedi.

Kerkenez, Sait'e pas vermek için, içini çekerek,

— Evet... dedi.

Sait'ten ses çıkmayınca ona bir pas daha verdi:

— Görmedinizse, mutlaka görmelisiniz...

Sevim, içinden, «Bu kadar pas veriyorum da hâlâ ıska geçiyor enayi pilakisi» diye geçirdi. Sait,

— Çok isterdim ama, dedi, gözlerim bozuktur da, o yüzden hiç sinemaya gidemem.

— Yaa, çok yazık...

— Az ilerisini bile göremem Sevim Hanım...

— İsterseniz gelin, ben size anlatırım... Demin den beri siz anlattınız, ben de size borcumu ödemiş olurum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık, kolundan tutup sürükleye sürükleye sinema locasına tıkacak değildi ya...

Büsbütün şapşallaşan Sait,

— Size yük olmayacağımı bilsem, çok isterdim, dedi.

Az kalsın, «Senin yükünden ne çıkar...» diyecekti, kendini tutup,

— Memnuniyetle anlatırım... dedi.

— Mersi...

Sinemaya gittiler. Sait Sarıoğlu gişeden iki koltuk bileti alacağı sırada Sevim,

— Koltuk almayın, dedi, filmi size anlatacağım için, yanımızdakiler konuşmamızdan rahatsız olurlar. Loca alın rica ederim.

Böyle söylerken, Kerkenez Sevim'in içinde hiç bir kötülük yoktu. Bütün isteği, şu delikanlıyı locaya sokup, enayilik derecesini ölçmekti. Kendilerini açıkgöz göstermek isteyenlerin, gerçekte çok budala olduklarını bilir, böylelerinden hiç korkmazdı. Onun korktukları, kendilerini enayi gibi gösterip de, alttan kazık atan hinoğluhinlerdi. Böyleleri, kadına hiç açık vermez ve kadının olmuş bir armut gibi kollarının arasına düşmesini bekler.

Locaya girdiler. Sait, locanın dibindeki sandalyeye oturdu. Sevim'le aralarında en az bir metre mesafe vardı. Sevim, onun çekingenliğinden büsbütün şüphelendi. Sanki, ona hiç yüz vermiyormuş gibi, kendini ağır satmaya çalışıyordu. Lambalar söndü. Fiilm başlayınca, Kerkenez sandalyesini yavaş yavaş Sait'e doğru yaklaştırdı. O yanaştıkça Sait çekiliyordu. Kerkenez Sevim'in artık hiç kuşkusu kalmamıştı. Bu Sait Sarıoğlu denen adam, korkunç kurnaz biriydi. Kerkenez'i ağına düşürmek için, işi büsbütün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

enayiliğe vuruyordu. Locada, Sait Sarıoğlu'nun çekileceği yer kalmadığından iyice sıkışmış, Kerkenez Sevim de, vücudunun üst bölümüyle ona iyice abanmıştı.

Bundan sonra olanlarda Sait'in hiç günahı yok. Filim, Haiti adalarında geçiyor: Deniz, güneş ve yirminci yüzyılın Âdam ile Havva'sı... Sait, bunları perdede hayal meyal seçebiliyordu. Bütün bunların üstünde, Sait Sarıoğlu'nun omuzunda sıcaklığını duyduğu bir dişi, yanaklarında soluğunu duyduğu bir kadın ve çenesini gıdıklayan kadın saçları... Bu durumda, değil damarlarında kan dolaşan bir canlı, mezartaşı olsa canlanır, ayaklanırdı. Evet, bundan sonra olanlarda Sait Sarıoğlu'nun günahı yoktu.

Elleri bir ara birleşti. Sait, nasıl olduğunu hiç anlayamadan, Sevim'le yanak yanağa geldiler, sonra çözüldü. İçi ezilen Sait'in kolları aşağı sarkmıştı. bitikti, serçe parmağını oynatacak gücü kalmamıştı. Dudaklar uzandı birbirine, uzandı, uzanmadı, işte öyle bişey, birden lambalar yandı: Beş dakika ara...

Sait Sarıoğlu'nun çiğ beyaz teni, domates kırmızısına dönmüştü. Utançtan gözlerini, papuçlarının burnundan yukarı kaldırmadığı için antraktta konuşmadılar. Sanki, az önce gülüşe konuşa bu locaya gelen onlar değildi. Kerkenez Sevim, laboratuvarda deney kobayı inceleyen bir hekim gibi, süklüm püklüm duran Sait'i inceliyordu. Sait için daha bir yargıya varamamıştı.

— Cıgara içmiyor muyuz?

Sait cıgara içmezdi, ama Sevim'le koridora çıktı. Sevim ona da cıgara uzattı. Almazlık edemedi. İlk cıgara içişiydi. Duman genzine kaçınca boğulur gibi öksürmeye başladı. Kerkenez gülüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Filmin ikinci yarısı başlıyordu. Locaya girdiler. Kerkenez,

— İkinci haftayım başlıyor... diye espri yaptı.

Karanlıkta Sait yeniden yüreklenmişti. Belli etmeden sandalyesini Sevim'e doğru yavaş yavaş çekti. Milim milim elini uzattı. Şimdi parmaklarının altında yumuşacık kumaş vardı, yumuşak ve tüylü. Bu tüylü yumuşaklığı okşayarak, bütün gücünü toplayıp, fısıldadı:

— Sizi seviyorum...

Bu söze gelen karşılık şuydu:

— Çıldırdın mı Zekeriya?

Zekeriya mı? Zekeriya da nerden çıktı? Adını mı şaşırdı, yoksa onu başka bir erkekle mi karıştırdı?

— Çok ciddî olduğuma inanınız...

— Aman Zekeriya, saçmalamak için bula bula sinema locasını mı buldun, evin suyu mu çıktı ayol...

Artık ok yaydan çıkmıştı. Sait bütün içini dökecekti.

— Bana inanmıyorsunuz Sevim hanım, ama ben...

— Sevim mi? Aaa, herif çıldırmış...

Bunun arkasından, sinema salonunda «Zekeriyaaaa!» diye bir kadın çığlığı duyuldu. Bu çığlığa, sis düdüğü kalınlığında bir erkek sesi, «Ne var be? Ne oluyor orada?» diye cevap verdi. Bunun arkasından, şırrak, diye bir tokat sesi sinema salonunda yankılandı. Filim durdu, lambalar yandı. Anlaşılan durum şuydu: Sait Sarıoğlu, Sevim'in kadife elbisesi diye, iki locayı birbirinden ayıran bölmenin kadife kaplamasını bir süre okşadıktan sonra, hiç bir kar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koymayla karşılaşmayınca yüreklenip elini daha da ileriye uzatmış, yan locadaki kadına, bilmeden el sarkıntılığına başlamıştı. Kadın, ilkin bunu kocasının eli sanmış, birkaç kere, «Yapma Zekeriya» demiş, sonra da sırtında dolaşan elin yabancı eli olduğunu anlayınca çığlığı basmıştı.

Suç yine Sait'in değildi. Zavallı Sait, karanlıkta Kerkenez Sevim'in sandalyesini değiştirdiğini anlayamamıştı. Lambalar yanında da gözleri kamaştığı için hâlâ hiç bir şeyin farkında değildi ve neden sille tokat dayak yediğini anlayamamıştı. Yoksa Sevim'in babası yada sevgilisi mi, onları locada bastırmıştı?

Bu gürültü patırtı bir iki dakika ancak sürdü. Polis gelip, şikâyetçiyle şikâyet edilenleri localarından çıkardıktan sonra, yine sinemada filim başlamıştı.

Zekeriya adındaki, Ilgaz ormanlarından yürüyüp, insanlar arasına katılarak her nasılsa konuşmasını da öğrenmiş olan, çam yarması cinsinden insan azmanı, polise,

— Bu herif, karıma sarkıntılık etti, davacıyım.. dedi.

Sait Sarıoğlu, ancak o zaman ne yaptığını anladı. Şaşkınlıktan, Fransızcayı Türkçeyi birbirine karıştırarak.

— Mil pardon mösyö... özür dilerim... Pardonne muva... Çok affedersiniz... deyip duruyor, ama bu sözleriyle, dağdan inme Zekeriya'yı büsbütün çileden çıkartıp küplere bindiriyordu.

Abanoz Suat gibi, Duvar Ahmet gibi, daha nice dağdan inme insan azmanlarını yumuşatıp balmumuna çevirmiş olan Kerkenez Sevim, Zekeriya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

denilen adamın kolunu tutarak, o iç gıcıklayıcı sesiyle,

— Beyefendi, yanılıyorsunuz, dedi, bir anlaşmazlık var, nişanlım o sözleri bana söylüyordu, eşiniz kendi üzerine alındı... Bir yanlışlık var... Nişanlım, öyle erkeklerden değildir...

Ne? Ne diyordu Sevim? Sait'e, «Nişanlım mı» demişti? Helâl olsun yediği dayak.

Kolunu okşayan Sevim'in, sıcacık, yumuşacık sesiyle gevşeyen Zekeriya,

— Zarar yok canım, hiç önemli değil, dedi, ben davamdan vazgeçtim.

— Hiç olmazsa, dönüp filmi seyredelim de paramız yanmasın Zekeriya...

Onlar localarına dönerken, Sait'le Kerkenez Sevim fuvayede kalmışlardı. Sevim,

— Çok üzüldüm, dedi, bunlar hep benim yüzümden başınıza geldi, özür dilerim.

Müsvedde defteri kâğıdı rengindeki yanağında, dağdan inmenin beş parmağının izi çınar yaprağı gibi duran Sait Sarıoğlu, sevgilisi uğruna düellodan çıkmış şövalye davranışiyle,

— Sizin için ölsem bile değer... dedi.

Sinemanın dış salonundan çıkıyorlardı ki, bir oğlan çocuk arkalarından koşup yetişti, Sevim'e,

— Abla, abla... locada şeyiniz kalmış... Çıktığınız locada buldum... diyerek, tirşe renkli, jarse bir kadın iç çamaşırı uzattı.

Sait, gözleri iyi seçemediği için, oğlanın elindeki şeyi, kendi mendili sanarak,

— Ben düşürmüşüm herhalde... dedi ve çocuğun elinden aldığı ipekli kadın çamaşırını, ceketinin mendil cebine tıktı. Mendil cebinden, çamaşır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

paçasının ucu sarkmaktaydı. Sait, çocuğa para verirken Kerkenez Sevim, iki sivri manikürlü tırnağının ucuyla; Sait'in cebinden çıkardığı iç çamaşırını şöyle bir sallayıp yüzünü ekşitti.

— Çok âdi şey, ben böyle şey kullanmam... Benim değil... dedi, yere bıraktı.

Yine bir yanlışlık yaptığını anlayan Sait sesini çıkarmadı. Dışarı çıktılar. Yolda yürürlerken, karakteri gereğince çenesi hiç boş durmayan Kerkenez,

— Ben bunları çok iyi bilirim, dedi, loca kapılarında beklerler.

Sait,

— Neden? diye sordu.

— Hiç başınıza gelmedi mi?

— Hayır, dedim ya, ben sinemaya gitmem...

— Bunlar çete gibi bişey... Her sinemada beş atlı kişi birden çalışıyor. Ellerine locaların anahtarlarını geçirmişler. Filmin en heyecanlı yerinde birden locanın kapısını açıyorlar...

— Peki ama, niçin?

— Anlayamadınız mı?

— Hayır, anlayamadım.

— Filmin heyecanlı yerinde içeri girdikleri için...

— Evet?

— Locadakiler, filme devam etsinler diye, başlarından gitmeleri için para veriyorlar. Hatta duyduğuma göre, doğru mu, yalan mı, bilmem ama, bazı sinema sahipleri, bunlara, sinema localarını yıllığına kiralıyorlarmış. Tıpkı büfeler gibi...

Sait Sarıoğlu yine anlayamamıştı.

— Niçin başkalarını tedirgin ediyorlar? diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Para kazanıyorlar tabii, günde bir iki yüz lira...

Birden aklı başına geldi. Ağzından çok şey kaçırmıştı.

— Ben de başkalarından duydum, dedi.

Sait Sarıoğlu hem yürüyor, hem düşünüyordu. Sevim, onu karakola düşmekten kurtarmak için, polise, nişanlısı olduğunu söylemişti. Bu nişanlılık gerçekleşemez miydi? Sait'in düşüncelerini büsbütün ters yorumlayan Kerkenez Sevim, Sait gibi bir avı elinden kaçırmak korkusuyle.

— Benim için galiba yanlış şeyler düşünüyorsunuz, dedi, ama yanılıyorsunuz. O çocuğun getirdiği şey valla billâ benim değildi.

Aklı, Sevim'e söyleyeceği sözlerde olan Sait,

— Olabilir... dedi.

— Çocuk bizi de öylelerinden sandı, para koparmak için, herkesin içinde getirip o şeyi verdi.

Sait yine dalgın,

— Olabilir... dedi.

Neden, bir avuçluk ipekli bez parçası üstünde bu kadar durduğunu anlayamadı.

— Hayır, siz benden şüphe ediyorsunuz. Çocuğun getirdiği şeyin, benim şeyim olmadığını size ispat edeceğim.

— Neden bu kadar üstünde duruyorsunuz. En sonunda bu, bir lastiktir, kopabilir. Benim de bir kere, hem de imtihanda, şeyimin lastiği kopmuştu da...

Kerkenez Sevim sinirlenmişti:

— Değil diyorum size... Benim şeyim bende... Size ispat edebilirim. Görmek ister misiniz?

Düşlemesinden bile içi ezilen Sait,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Affedersiniz, sizde biraz limon kolonyası bulunur mu? diye sordu.

Kerkenez Sevim, ucuna «Soire du Paris» damlattığı mendilini, Sait'in burnuna dayadıktan sonra,

— Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim, dedi, öyle âdi jarse şeyler giymem, anladınız mı?

Sait inler gibi,

— Anladım... dedi, derin derin iç geçirdi.

Sait, nereye gideceklerini sormadan, Kerkenez'le taksiye binmişti. Yarı baygın, yarı sarhoş gibiydi.

Ferferik apartımanının önüne gelince,

— Buyrun, dedi Sait'e, isterseniz sizi annemle tanıştırayım.

Sait Sarıoğlu, her zamanki çekingenliğiyle,

— Uygun düşer mi? dedi.

— Annem, çok demokrat ruhlu bir kadındır.

Sait,

— İnanmazsınız ama, dedi, ben çok şeyimdir... yani çekingen... Ben size, bigün teyzemi göndermek istiyorum. Ne dersiniz?

Teyzesini görücü olarak göndereceğini Sevim tabiî anlamıştı. Ama anlamazdan gelip,

— Buyursunlar tabiî, dedi, annemle tanışmak için mi?

Sait Sarıoğlu, saf köylü oğlanlar gibi, sağ topuğu üzerinde ayağını oynatarak, başı yerde,

— Sizi şeyetmek için... Annenizden... şey... dedi.

Kerkenez de, saf köylü kız numarasıyle cilvelenerek,

— Niçin teyzeniz? Anneniz yok mu? dedi.

— Yok annem... Ölmüş, ben hatırlamıyorum. Teyzemle oturuyoruz biz...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Buyursunlar...

El sıkıştılar.

— Yine görüşelim...

— Görüşmek üzere...

Sevim, ıslıkla mambo çalarak basamakları çıktı. Kapıdan girer girmez,

— Anneee, buldum! diye bağırdı.

Aynanın önünde cımbızla kaşlarını yolmakta olan annesi,

— Nasıl bir herif? diye sordu.

— Tam aradığımız gibi anne, ölçüye uygun... Ismarlama gibi. Sipariş versek böylesi bulunmaz Komisyoncu bile bundan iyisini bulamazdı.

Kahkahalar atan Sevim'e, annesi,

— Oldum olası ben sana güvenirim, dedi. anlat birazcık, nasıl bir herif?

— Çok, çok iyi... Babamdan bile iyi.

— Zengin mi?

— Öyle gibi. Artık orasını da siz araştırın.

HALTYEDİBAŞI EMİNE'NİN TORUNU

Sait, ailesi içinde en akıllı sayılan, köşkte birlikte yaşadıkları Teyzesi Berrin Hanımefendiye, hemen o gece durumu anlattı. Artık evlenmeye, bir mutlu aile yuvası kurmaya karar vermişti. Yuvasını kuracak dişi kuşu da, o gün, mutlu bir tesadüfle yolda bulmuştu. Bu, hayatı boyunca aradığı kızdı. Adı, Sevim'di. Soyadı mı? Soyadı... şey... Ferik ama, ne ferikti? Soyadı önemli değildi; nasıl olsa evlenince soyadı değişecek, Sevim Sarıoğlu olacaktı. Evet, yolda bulmuş, sinema locasında tanımış, takside de ne kadar güvenilir olduğunu gözleriyle görmüştü.

Berrin Hanımefendi, Sait'in evlenmesini çok is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiyordu. Çünkü bu ailenin erkeklerinde çocuk yapabilme yeteneği pek erken yaşlardayken şöyle bir gelip geçiyor, otuzundan sonra kendi hünerleriyle baba olabilenler görülmüyordu. İşte bu yüzden, o kadar geniş Sarıoğlu ailesi, kala kala bu Sait'e kalmıştı. Bu Sait de elini çabuk tutup, nüfusuna bir çocuk geçirtmezse, ikiyüz elli yıllık geçmişi olan Sarıoğlu ailesinin kökü kuruyacaktı. Bu kökü kurutmamak için, Sait'in ne yapıp edip bir baba olması gerekiyordu. Ancak, böyledir diye, işi bir oldu bittiye getirip oğlanın başını ateşe yakamazlardı. Sait'in eşi olacak kızın, Sarıoğlu ailesine denk ve uygun düşecek soylu bir aileden gelmesi gerekirdi. «Devenin çanı bile, dengi dengine, dengi dengine...» diye çalardı. Ya Sait'in dengi bir kız düşmezse, ya Sait'le parası için evlenmek istiyorsa! İşte, Berrin Hanımefendi'nin korkusu bunlardı.

Sait Teyzesinin bu kuşkularını şiddetle reddetti,

— Ben hayatımda bu kadar soylu bir kız görmedim, dedi.

— Bunu ne çabuk anladın Şait?

— Teyzeciğim, benim Paris'te bir Hintli fakirden insanların ruhlarını okumasını öğrendiğimi unutuyorsunuz. Benimle param için evlenmek isteyişine gelince, işte bu olamaz. Çünkü benim param olduğunu bilmiyor bir, ikincisi de, biz onunla evlenmek konusunda tek kelime bile konuşmadık.

— Sen kendikendine gelin güvey oluyorsun desene... Yani, içinden geçiriyorsun.

— Pek de öyle sayılmaz... Söylüyorum size, ben insanların içinden geçirdiklerini anlarım. Ama siz yine, kızın ailesi için bilgi toplayınız.

Berrin Hanımefendi, hemen ertesi gün soruştur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maya başladı. Bu Ferferik'lerin pek ünlü bir aile olduklarını çabuk öğrendi. Hemen her aile soyadını baba yanından alırken, bunlar soyadlarını ana yanından almışlardı. Sevim'in babaannesi Feride'nin lakabı olan Ferferik, sonradan ailenin soyadı olmuştu. Hasip Beyin çoktan ölmüş olan annesi, Ferferik Feride'yi bilmeyen, hiç değilse ününü duymayan yoktu. Ama, Sevim'in annesi Mehcure Hanımın ailesi daha da ünlüydü. Mehcure Hanımın ailesi, Erenköy'de öyle bir yerde otururdu ki, bu yerde, Padişahın hizmetinde bulunan birçoklarının köşkleri vardı; Padişahın ibrikçibaşısının köşkü, yorgancıbaşısının köşkü, hamlacıbaşısının köşkü, daha bilmemnecibaşısının köşkü... İşte bu köşkler arasında tek katlı, duvarları teneke kaplı, küçücük bir evde de, Mehcure'nin anneannesi Emine otururdu. Bu kadın kendisini ilgilendiren, ilgilendirmeyen her şeye, her işe karıştığı, burnunu soktuğu için, ona da, çevresinde oturanların adlarına uygun olarak «Haltyedibaşı Emine» lakabını takmışlardı. Yorgancıbaşı, kilercibaşı, eczacıbaşı, falan filan başı arasında, bir de bu yerde Haltyedibaşı Emine vardı ki, adı, öbürlerinden daha yaygındı; eski Erenköy'de yediden yetmişe onu herkes tanırdı.

Sait Sarıoğlu'nun teyzesi Berrin Hanımefendi, kısa bir araştırma - soruşturmanın sonunda, Ferferik'lerin ne biçim soylu bir aile olduklarını öğrenivermişti.

Akşam köşke yorgun argın dönünce, kendisini merakla bekleyen Sait'e,

— Oğlum, dedi, doğrusu ya, kızın ailesine hiç diyecek yok; babadan yana Ferferikzâdelere, anadan yana Haltyedibaşızâdelere dayanıyor.

Sait Sarıoğlu, büyük bir kıvançla,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Teyzeciğim, ben size söylememiş miydim? dedi.

Berrin Hanım,

— Evet, soylu bir aile, dedi, ama gelgelelim, kızı gözüm tutmuyor.

— Gördünüz mü? Evlerine mi gittiniz?

— Hayır, daha gitmedim, ama kız için hiç de iyi şeyler duymadım. Bana anlatılanlara göre, yarışa hazır Arap kısrağı gibi bişeymiş bu kız, hiç tek durmaz, boyuna tepişirmiş. Bu kıza gayet usta bakıcı istermiş. Sen, otobüse binsen, ayakta duramaz devrilirsin a oğlum... Herkesin dediği işte bu: Bu kızı zaptedebilmek için gayet sert başlı erkek istermiş.

— Tamam teyzeciğim, siz bana güvenin...

— Oğlum, ben güvenmişim neye yarar, iş, kız güvensin sana...

— Merak etmeyin teyzeciğim, her bakımdan ben onu memnun ederim. Siz, yarın evlerine gidip, Sevim'i annesinden bana isteyiniz.

— Ah oğlum, kız kısmı, fırından ekmek alır gibi istenmez ki... Önce siz aranızda anlaşın, karar verin, ondan sonra istemesi kolay...

— Biz aramızda anlaştık sayılır. Ama, yine de kesin olarak konuşalım.

— Evet, ondan sonra ben gider, kızı annesinden isterim. Sonra, bu işe ben tek başıma karar veremem, biliyorsun; usul yerini bulsun diye, ailemizin başka büyüklerine de danışıp düşüncelerini almamız gerekiyor.

Önce Sait Sarıoğlu, Sevim'e açıkça evlenme teklifinde bulunacak, kız bu teklifi kabul ederse, Berrin Hanımefendi de evlerine gidip, Sevim'in annesiyle gereken görüşmeyi yapacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EVLENME TEKLİFİ

Sait Sarıoğlu, Kerkenez Sevim'le sinemadan çıkıp onu evine bıraktıktan sonra, artık bir yerlerde duramaz olmuştu. Teyzesi Berrin Hanımefendinin Ferferik ailesi için soruşturmaya çıktığı gün, o da, Sevim'lerin apartmanının kapısında fırfır dönmeye başlamıştı. Sevim, ayrılırken, evlerine gelebileceğini söylemişti ama, bir türlü kapıyı çalmaya yüreklenemiyordu. Kapıyı çalsa, karşısına çıkana ne diyecekti? Hiç... Oysa Sevim ona, annesinin çok demokrat ruhlu, babasının da son derece liberal olduğunu söylemişti.

Apartmanın kapısı dolaylarında dolanıp duran Sait, ne olursa olsun deyip, sokak kapısından içeri girdi, kapısında «Hasip Ferferik» yazılı dairenin ziline tam elini uzatacakken, birden kapı açılıp, bir delikanlı dışarı çıktı. Sait, yana çekilip, üst merdivene yöneldi. Bu delikanlının, Ferferik ailesinden olduğunu düşündü, belki de Sevim'in ağabeyisi filandı. Sahanlıkta biraz oyalandı. Ferferik'lerin kapısı açıldı, bu kez iki erkek birden çıktı. Bunlar da, Sevim'in amcaları filan olmalıydı, o yaşlarda gösteriyorlardı. Üçüncü kez kapıya yönelirken, bir delikanlı daha dışarı çıktı. Durmadan içerden birileri çıktıkça, Sait'in de kapıyı çalmaya cesareti kalmamıştı. Sait'in asıl şaştığı, içerden çıkanları, evden hiç kimsenin uğurlamayışı, kapıdan geçirmeyişiydi.

Sait, son kez, düşmanına saldıran bir yiğit gibi, kapıya yönelirken, arkasından gelen üç delikanlı, onu dirsekleyip önüne geçti. İçlerinden biri kapının ziline basarken, biir de Sait'e,

— Kimi arıyorsun Abüzittin? diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alay edildiğini anlayamayan Sait,

— Affedersiniz, dedi, birine benzettiniz sanırım, adım Abüzittin değil...

Öbür delikanlı,

— Hangi takımdansın? dedi.

— Takım mı? Ne takımı?

— Ciğer takımı...

Üç delikanlı, kahkahalar savurarak açılan kapıdan daldılar. Kapı, Sait'in yüzüne kapanmıştı.

Sait, büyük umutsuzlukla sokağa çıktı, apartman dolaylarından ayrılamıyordu. Saat tuttu, kırk beş dakikada Ferferlk'lerin evine altı erkek girmiş, evden beş erkek çıkmıştı. Büyük matematik kafası olan Sait, hem apartmanın karşısındaki yaya kaldırımda geziniyor, hem de bu bulmacayı çözümlemeye çalışıyordu. Kafadan yaptığı hesap sonunda, dükkânların çalışmadığı, kapalı olduğu zamanlar dışta tutulursa, Ferferik'lerin evine saatta altı erkek girip, beş erkek çıktığına göre demek, günde seksen erkek girip altmış erkek çıkıyordu. Sait'in zihnini kurcalayan çok önemli bir sorun vardı: Peki, bu ev kışla olmadığına göre, geri kalan yirmi erkek içerde ne yapıyordu? İşte matematiğin büyük yararı ortaya çıktı; burası Sevimlerin evi olamazdı. Apartmanın karşısındaki büyük bakkal dükkânına girdi, bakkala yavaşça,

— Affedersiniz, dedi, Sevim Hanımın evi hangisidir? Biliyor musunuz?

Bakkal,

— Hangisini arıyorsunuz? dedi. Kerkenez Sevim mi? Belgeli Sevim mi? Büyük Sevim mi? Kababut Sevim mi? Çiklet Sevim mi? Yoksa eczacı beyin hanımı Sevim Hanım mı? Bu sokakta çok Sevim var.

Tezgâhtarlardan biri,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Futbolcuysa Kerkenez Sevim'in evini soruyordur usta... dedi.

Bakkal,

— Sen işine bak, karışma! diye çırağını azarladıysa da, öbür tezgâhtar,

— Liseli olsa Belgeli Sevim'i arıyor derdim... dedi.

Sait, karşıdaki apartmanı göstererek,

— Aklımda yanlış kalmadıysa, bana şurasını göstermişti.

— Haaa anladım, Kerkenez Sevim'i arıyorsunuz.

— Soyadı Kerkenez değildi, ferik'li bişeydi.

— Ferferik...

— Tamam...

— Hasip Ferferik'in kızı, ona Kerkenez Sevim derler. Siz hangi takımdansınız?

Az önce, Ferferik'lerin evine girenlerden biri de ona bu soruyu sormuştu. Sait soruyu anlayamadığı için,

— Ne gibi? dedi.

— Hangi takımı tutuyorsunuz?

Sait şaşkın bakınırken, tezgâhtar oğlan,

— Herhalde Kerkenez Sevim'in takımını tutuyordur usta... dedi.

Öbür çırak,

— Bu ağabey, İstanbul, Ankara, İzmir takımlarında oynamıyor, ben onların hepsini tanırım... dedi.

Sait Sarıoğlu, bakkala teşekkür edip çıktı. Yaya kaldırımında yine gezinmeye başladı. Bu sırada Kerkenez Sevim de, evin balkonuna çıkmış olduğundan, karşı kaldırımda Sait'i gördü.

— Koş anne, koş! diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanına gelen Mehcure Ferferik'e,

— İşte benimle evlenmek isteyen çocuk bu, nah karşıdaki... dedi.

Bu sırada, burnunun ucunu zor gören Sait, ayağı bir yere takılmış, sendelemişti.

Mehcure Ferferik,

— Beğendim şapşallığını, iyi oğlan... dedi.

Sevim salondaki delikanlılara seslendi:

— Çocuklaaar! Çabuk gelin bakın, ne göstereceğim...

Tozkoparan takımının üç as oyuncusu balkona geldiler.

— İşte, size söylediğim çocuk bu...

Duvar Ahmet,

— Seninle evlenecek enayi plakisi bu mu? diye sordu.

Tozkoparan'ın kalecisi Kova Naci, Duvar Ahmet'e,

— Kıskandın mı yoksa... dedi.

— Yoo, ne diye kıskanacakmışım... Şuna bak, nesini kıskanayım be... Çok tipik bir delikanlı, müsvedde defteri gibi sapsarı...

Kova Naci,

— Aldırma sen ona kız, kıskançlığından öyle söylüyor. Aslan gibi koca işte. Yalnız aşırı sarı, o kadar... dedi.

Duvar Ahmet,

— Sevim onu güneşte denize soka çıkara kararttır... dedi.

Sevim övünerek,

— Yalnız karartsam iyi, daha ben onu ne boyalara sokar çıkarırım... dedi.

Tozkoparan'ın en iyi şutçusu Çivi Mustafa,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Hiç de öyle enayi görünüşü yok... dedi.

Kerkenez Sevim,

— Ben de ondan korkuyorum ya, dedi, acaba gerçekten mi, enayi, yoksa beni kazıklamak için enayi numarası mı yapıyor? Ama bugün yarın anlarım.

O gün yapılacak çok önemli işleri olmasa, Kerkenez Sevim, Sait'i eve çağırır yada onun yanına giderdi. Ama o gün, üç Tozkoparan'lı oyuncuyla birlikte, dışarda bir yerde, Tozkoparan'ın ünlü idarecisi Dündar Dübara'yla buluşacaklar ve Tozkoparan'ın en amansız rakibi Hacetbaba takımının en iyi oyuncularından Kazık Ömer'i, nasıl edip de, Tozkoparan'a transfer edeceklerini düşüneceklerdi.

Kerkenez Sevim, transfer işlerinin uzmanıydı. Transferlerde perde arkasında çalışır, ama en önemli rolü oynardı. Kazık Ömer'in transferinde de, Dündar Dübara, Kerkenez Sevim'in ustalığına güveniyordu. Nitekim, Tozkoparan'ın belkemiği olan Duvar Ahmet'i de, önce gönlünü çalarak bu takıma Kerkenez Sevim transfer ettirmişti.

Bugünkü toplantı, Hasip Ferferik'ten gizli olacaktı. Çünkü, Sevim'in geçirdiği son estetik ameliyattan sonra, aile şerefine pek düşkün olan Hasip Ferferik,

— Ben aile şerefime toz kondurtmam! diye bağırarak, evlenmesinden önce kızının futbolcularla gezip dolaşmasını kesinlikle yasaklamıştı.

Bir kızın, koca diye iyi bir kısmet buluncaya kadar, güzelliğini ve namusunu korumak zorunda olduğunda, karı koca Ferferik'ler birliktiler.

Sait Sarıoğlu, doğrudan Sevim'in evine gidemeyeceğini anlayınca, başka bir yol düşündü. Sevim'e

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

telefon edecekti. Bütün duygularını ona telefonda anlatacaktı. Yüzyüze konuşurken utanıyordu, ama telefonda bütün içini dökebilir ve açıkça Sevim'e «Karım olur musunuz?» diye sorabilirdi. Kabul ederse, koşar evine giderdi, yada hemen teyzesini gönderirdi. Yok, reddederse, dünya Sait'e zindan olacaktı, kendini öldürebilirdi.

Rahat bir yerden telefon etmek, telefonda uzun uzun konuşmak istiyordu. En iyisi evden telefon etmekti. Bir taksiye atlayıp köşke gitti. Teyzesi de, köşkün otuz yıllık emekçisi ve artık aileden biri sayılan Madam Anjel de yoktu. Telefonda Sevim'le çok rahat konuşabilirdi. Önce Sevim'in telefonunu bulmalıydı. Telefon rehberini açtı: Fer...ferik, evet işte Ferferik... Telefon numarasını şaşırmamak için, numaranın altına dolma kalemini koydu.

Küçük yanlışlıkların yada tesadüflerin, insan hayatında oynadığı büyük değişiklik, bu anda, Sait'in hayatında da rolünü gösterdi. Dolmakalemi, telefon rehberi üzernide, yalnız üç milim kadar oynamış ve başka bir telefon numarası üstünde durmuştu. Burası da, bir kadın çorabı fabrikasıydı.

Sait, telefon numarasını çevirmeden önce, nasıl ve neler konuşacağını tasarladı. Birçok konuşma biçimleri düşündü. Ama en iyisi, işi uzatmadan doğrudan, evlenme önerisinde bulunmaktı. Ne olacaksa birden olsun... Daha çok coşkuya, Sait'in yüreği dayanamazdı. Parmakları titreyerek telefon numarasını çevirdi.

— Alloo...

Karşısında, tok bir erkek sesi. Çorap fabrikasının küçük memurlarından biriydi. Sait, Sevim'in babasıdır, diye düşündü. Ya şimdi adam kızarsa...

— Affedersiniz efendim, Sevim Hanımı rica ediyorum.

— Bir dakika...

Oooo... Evlenme önerisine Sevim, sanki peki demiş gibi sevindi.

— Buyrun, ben Sevim...

— Günaydın Sevim Hanım.

— Günaydın.

— Nasılsınız?

— Teşekkür ederim.

Sevim, çorap fabrikasında çalışan kızlardan biriydi. Günde bir iki erkek onu telefonda arar, bu yüzden de fabrika müdürü ona kızardı. Onun için, müdür görmeden, çabucak konuşmak istiyordu.

Sait,

— Sizi rahatsız ediyorum Sevim Hanım... diye, önsöze başlamıştı ki, Sevim, müdür gelip kendisini telefonda görmesin diye,

— Uzatmayın rica ederim, ne istiyorsanız çabuk söyleyin, işim var... dedi.

Sait de lafı uzatmak istemiyordu ama, bu kadar ciddî bir öneri de damdan düşer gibi söylenemezdi ya... Büsbütün şaşıran Sait, dili dolanarak,

— Ben... Sizi şey için rahatsız ediyorum... diye kekeledi.

— Ne istiyorsanız, çabuk söyleyin.

— Sizinle evlenmek istiyorum...

Bu üç kelime, ağzından birden fırlayıvermişti. Nasıl söyleyebildiğine kendisi de şaştı. Ama asıl şaşkınlık sırası, Sevim'e geldiği için, işçi kız ne diyeceğini bilemedi. Acaba, kendisiyle evlenmek isteyen bu adam, tanıdıkları, arkadaşlık ettikleri içinde hangisiydi. Geçen pazar, yani daha iki gün önce, sinema dö-

nüşü arkasına takılıp evinin kapısına kadar gelen, Sevim, «Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim, arkamı bırakın» dediği halde, «Ama benim niyetim ciddi,» diyen oğlan olmasın... Bir kısa sessizlikten sonra, kendisine yapılan önerinin sevinci ve şaşkınlığı içinde,

— Ciddî mi söylüyorsunuz? dedi.

— İnanınız, çok ciddi... Bir kadını mutlu kılacak bütün vasıfları taşıyorum Sevim Hanım. Sizinle mutlu bir yuva kurmak istiyorum.

Artık, Müdür de gelip görse, patron da görse, kim kızarsa kızsın, isterlerse işinden kovsunlar, Sevim'in umurunda değildi.

— Bütün erkekler işleri bitinceye kadar hep sizin gibi söylerler; bilmem ki sözlerinize inanabilir miyim?

Sait,

— İnan Sevim, inan... İnan! diye inledi.

— Ebediyyen mi?

— Ebediyyen...

— Ama sonra kalleşlik yok... Kadın berberi kalfası Sülüman da, Şoför Nuri de, şef garson Hamdi de böyle söylemişlerdi.

— Ben onlara benzemem...

— Ben doktor, mühendis yahut assubay gibi şerefli biri olsun istiyordum ama, ne yapalım, karşıma sen çıktın... Demek benim kısmetim de sen misin...

Sait Sarıoğlu'nu olduğundan daha budala sanmamak gerekir. Gözleri, iyi görmezse de, gözlerinin azalan gücü kulaklarında toplanmıştır. Müzikle de uğraştığı, piyano çaldığı için, kulakları çok duyarlıdır. Onun için, telefondaki sesin, Sevim Ferferik'in

sesine benzemediğini, bu uzun konuşmanın sonlarına doğru anlayabildi.

— Bana sesiniz bir tuhaf geliyor... dedi.

— Telefonda tabiî...

— Yoksa soğuk mu aldınız?...

— Evet, üzerinize âfiyet, biraz nevazilim var... Ama, birden teklifiniz karşısında, öyle şaşırdım ki, heyecandandır...

Demek, Sait'in eşi olacağı için Sevim heyecanlanmıştı...

Kız devam etti:

— Sabahleyin evden çıkarken sol gözüm pırpır ediyordu. Çok denemişimdir, ne zaman sol gözüm seğirirse, mutlaka önüme bir kısmet çıkar.

Çorap fabrikasının işçisi Sevim, çok ileri gittiğini anladı. Ne de olsa, sevindiğini bu kadar belli etmemesi, biraz nazlanıp kırıtması, işi ağırdan alması gerekirdi. Onun için,

— Teklifinizi esas olarak kabul ediyorum, dedi, yalnız bana yarın sabaha kadar düşünmek için müsaade edin. Aklınıza kötü bişey gelmesin. Bu akşam bir üniversiteli oğlanla randevumuz vardı. Ne zamandır bana askıntı olup duruyordu, ama son zamanlarda beni atlatmaya başladı. Kendisine kaç kere, «Beni atlatıp durma, artık beklemeye tahammülüm yok, acele edelim,» dedim. Ama o yine beni sallıyor.

Çok argo konuştuğunu anlayan kız, daha kibarlaşmak için, ikide bir, kelimelerinin arasına, yerli yersiz, «affedersiniz» ler yerleştirmeye başladı :

— ...bu akşam, affedersiniz, işte o çocukla affedersiniz, randevumuz var, affedersiniz... Gelirse gelir... Gelmezse, ne yapalım, affedersiniz, zorla gü-

zellik olmaz, affedersiniz, o zaman senlen evleniriz.

Gerçekten bu akşam randevusu vardı, ama üniversiteliyle değil, bir ayakkabıcıyla... Ona, «Beni kibar bir herif istiyor, alacaksan al beni, yoksa onunla evleneceğim» diyerek müşteri kızıştıracaktı.

Sait,

— Bu akşam buluşabilir miyiz? diye sordu.

Kız,

— Yooo... O dediğim oğlan çok kıskançtır, bizi yanyana görmesin affedersiniz... Yarın buluşuruz... dedi.

— Evinize mi geleyim?

Evleneceği adamın, Kasımpaşa'daki o gecekonduya gelmesini istemediği için,

— Affedersiniz, Etuval pastanesinde buluşalım saat altıda... dedi.

O sırada, müdür gelmişti yanına. Kız yine alışkanlıkla korkuya kapılıp,

— Tamam mı? diye sordu.

— Tamam!

— Allasmarladık...

— Gülegüle...

Sait, elindeki telefon alıcısını öptükten sonra yerine koydu. Sevinç delisiydi. Köşkün kulesinden atlasa, yere düşmez; kollarını sallaya sallaya, leylekler gibi bulutlar arasında uçardı.

Sait, o günü, o geceyi, daha ertesi günü çok zor geçirdi. Gece, sevinç coşkunluğundan köşkte kalamadığı için dışarı çıktı. Sevim'in bulunduğu havayı solumakla bile mutlu olacağı için, Ferferik'lerin apartımanının olduğu sokağa gitti. Oralarda dolaştığını Sevim'in görmesini de istemediği için, gelip geçenlerin arkalarına siperlenerek dolaşıyordu. Başı yu-

karda, gözleri Ferferik'lerin dairesinin pencerelerindeydi. İçerdeki bol ışıkta, birtakım devinen karaltılar, perdeye düşen gölgeler görülüyordu, ama içlerinden Sevim'i seçemiyordu. Gece yarısını geçtiği halde, Ferferik'lerin evindeki ışıklar sönmemişti. Sait yorgun, bitik, köşke döndü. Ayak seslerinden uyanan Madam Anjel,

— Ka nerdesin Sait Beyim, maraktan gözümü uyku tutmamıştır... dedi.

— Biraz işim vardı Madam Anjel...

— Habar da vermediyseniz, maraktan çatloordum...

Sait, sabahı zor etti. O gün ilk işi, Etuval pastanesinin yerini aramak oldu. Ne diye pastanenin yerini sormamıştı. Telefon rehberinden üç ayrı yerde üç tane Etuval pastanesi olduğunu öğrenince deliye döndü. Bir daha telefonu açıp, Sevim'e Etuval pastanesinin yerini sorsa ayıp olurdu. En doğrusu, Ferferiklerin evine en yakın olan Etuval pastanesine gitmesiydi. Öyle de yaptı. Ama yanılmış olabileceğini de düşünerek, bindiği taksinin şoförüne arabanın, pastanenin yan sokağında beklemesini söyledi. Tam saat altıda, Sevim buraya gelmezse, Sait üç Etuval pastanesi arasında, arabayla mekik dokuyacaktı.

Saat beşte Etuval pastanesindeydi. Sevim'le başbaşa, rahatça konuşabilecekleri bir masa seçti, oturdu. Beklemeye başladı. Saat altıyı on geçiyordu. Ama Sevim gelmemişti. Üç masa ötesinde de, çorap fabrikasının işçisi Sevim birbaşına oturmuş, telefonda kendisiyle evlenmek istediğini söyleyen adamı beklemekteydi. Vakit geçtiği için kız da sinirlenmeye başlamış, pastanedeki zamanını boş geçirmemek için de, masalarda kadınsız oturan erkekleri süzme-

ye başlamıştı. Ne zamandan beri masada tek başına oturan Sait'i, erkek olarak hiç gözü tutmadığı için, ondan yana bile bakmıyor, gözlerini ondan kaçırıyordu. Sait de gözlerine güvenemediği için, pastanedeki kadınları, aradabir bir bahaneyle dolaşarak, dikkatle inceliyordu. Öbür iki Etuval pastanesine gitmeliydi. Ama ya tam o sırada, Sevim buraya gelirse? Çağırdığı garsona bol bahşiş verdikten sonra.

— Buraya Sevim adında bir hanım gelecek, dedi, zayıf, siyah saçlı, kaşları da ince... Öyle bir hanım gelirse, adını sorun, «Sevim» derse, beklemesini rica ettiğimi söyleyin. Ben şimdi geleceğim.

Burda çok kadın alışverişi olduğu için, garsonlar, pastanenin gedikli kadın müşterilerini tanırlardı.

Garson,

— Var öyle bir Sevim, sizin tarifinize uygun, ama yanında mamasıyle gelir buraya. Acaba o mu? diye sordu.

— Bana yalnız geleceğini söylemişti. Gelirse, rica ederim söyleyin, beni beklesin...

Sait, ara sokakta beklettiği taksiye atlayıp, öbür Etuval pastanesine gitti, on dakika kadar da orda oturdu. Ordaki garsonlardan birine de, bol bahşiş verdikten sonra, anlattığı biçimde bir Sevim Hanım gelirse, kendisini beklemesini söylesin diye rica etti. Öbür, Etuval pastanesine gitti. O gece pastaneler kapanıncaya kadar, Etuval adlı üç pastane arasında arabayla durmadan gidip geldi. Pastanenin garsonları, onu daha kapıdan görür görmez, aradığı biçimde bir Sevim'in gelmediğini söylüyorlardı. Yalnız garsonlardan biri, kadın aracılığına alışık olduğu için,

— Başka bir Sevim var, dedi, içerde, işte bakın... İsterseniz onu tanıştırayım size... Çok memnun

kalırsınız. Siz isterseniz, söylerim kulağına, yanındaki herifleri atlatır...

Sait Sarıoğlu, büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı. Demek, telefonda da söylediği gibi Sevim, üniversiteli gençle anlaşmış, kendisiyle konuşmak gereğini bile duymamıştı. Kıskançlık ateşi yüreğini yakıyordu. Sevim, kendisiyle evlense, bütün varını bu uğurda vermeye hazırdı. Ama Sait, bütün varı; bütün varlığı dediği şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Tarihin şanlı sayfalarından dökülüp bugüne gelmiş olan bu geniş ailenin içi geçmiş, miadını çoktan doldurmuş insanları, nerden çıktığı anlaşılmayan, ama sık sık avukatlarının ortaya çıkardığı mirasları satarak, bir de miras kalmış apartıman, dükkân gibi mülklerin kiralarıyla geçinirlerdi, Sait, ne nerelerde malı mülkü olduğunu, ne bunların sağladığı kiraları, ne de öbür miras işlerini bilirdi. Bütün bu işler, teyzesi Berrin Hanımefendiyle, Sarıoğlu ailesinin öteki yaşlı kişilerinin üstündeydi. Sait, bu gibi sıkıntıların çok dışında yaşayan, hayatında ihtiyaç nedir, hiç duymamış bir gençti. Ama yine de sonu gelmeyen, bitmez tükenmez bir varlığı olduğunu sezinlemekteydi.

Her şeyi göze alarak, gece yarısına doğru, Sevim'e bir daha telefon etmeyi denedi. Telefon rehberinden bu kez, Ferferiklerin telefon numarasını doğru bularak telefon etti. Kendisiyle telefonda konuşan Mehcure Hanımdı.

— Allo, buyrun...

Sait'in kem küm edişine sinirlenen Mehcure Hanım,

— Ne istiyorsunuz? Kimi arıyorsunuz? diye bağırdıktan sonra telefonu kapatacaktı ki, Sait büyük bir çabayla.

— Affedersiniz efendim, rahatsız ediyorum, acaba Sevim Hanım'ı rica edebilir miyim? diyebildi.

Bu sözü söyleyene dek ter içinde kalmıştı.

— Sevim Ankara'ya gitti, yarın Ankara'da Tozkoparan'ın maçı var ya, onun için... Gelince, kim aradı diyeyim?

— Sait dersiniz lütfen...

— Peki, söylerim...

— Teşekkür ederim. İyi geceler efendim...

Telefonu kapadıktan sonra, aklı başına gelen Mehcure Hanım, telefonda konuşan hımbılın, kızının koca diye bulduğu enayi olabileceğini anladı. Niçin daha çok konuşmadığına canı sıkıldı.

Telefon konuşmasından sonra Sait'in o renkli dünyası birden kararmıştı. Bu konuşmadan sonra odasına kapandı, hemen hiç köşkten çıkmadı, hiç bişeyle ilgilenmedi.

SAİT SARIOĞLU İLE DUVAR AHMET'İN KARŞILAŞMASI

Sinema locasında Sevim'le geçen o tatlı dakikaları bitürlü unutamayan Sait Sarıoğlu, Sevim'in sözünde durmayışından sonra çok karamsar olmuştu. Teyzesi hanımefendi, birkaç kez evlenme konusunu açmak istemiş, daha önce teyzesini, Ferferik'lerin evine görücü göndermek için o kadar zorlamış olan Sait'in, evlenme konusu açılınca canının sıkıldığını görünce, bir daha bu konuya hiç dokunmamıştı.

Sait, kararsızlık ve karamsarlık içinde günlerini geçirirken, Kerkenez Sevim de, kendisinin evde bulunmadığı bir gece, Sait'in onu telefonda aramasından sonra, bir daha aramayışına hiç bir anlam vere-

miyordu. Oysa koca olarak eline bulunmaz bir kelepir geçirdiği yolunda bayağı umutlanmıştı. Karnı yine şişmekteydi. Yeni bir ameliyat daha geçirmemek için, herhangi bir ciddî kocaya şiddetle ihtiyacı olduğu günlerdi. Sait'ten umudunu kesmeye başladığı için, başka bir uygun koca aramaya başlamıştı.

Sait, uğradığı büyük umut kırıklığıyle günler geçtikçe, yavaş yavaş Paris'li Madlen'i yeniden özlemeye başlamıştı. Kızın bütün kötü yanları gözünden silinmiş, yalnız iyi ve güzel yanları kalmıştı. Artık buralarda yapamayacaktı. Çekip yine Paris'e gitmeli, Madlen'ine kavuşmalıydı. Gerçekteyse, tabiat kendi yasasını yürütmekteydi. Nice sünepe, cılız olursa olsun, Sait Sarıoğlu da bir dişi tenini gereksiniyordu.

Aralarında bir evlenme söz konusu olmayınca, Duvar Ahmet, yani Sevim'in amatör ve gedikli sevgilisi, onun koruyucusu görevini üstüne almıştı. Hasip Ferferik'ten daha çok, Sevim'in özel işleriyle ilgileniyordu. Bu özel işler arasında, Sevim'in yine ameliyat olmak zorunda kalışı, evlendirilmesi gibi konular da vardı. Sevim'i, kendi eliyle evlendirmek, bir acıma ve iyilik duygusuyle kızın yaşamını güven altına almak istiyordu. Hasip Ferferik'in evde bulunmadığı bir akşam, Sevim'e,

— Kız, dedi, hani bir sarı oğlan vardı... Evlenecektiniz? Ne oldu?

Kerkenez Sevim sinirlenerek,

— Bilmem! diye omuz silkti.

— Adı neydi o sarı oğlanın?

— Sait mi ne, öyle bişeydi işte...

— Soyadı?

— Bilmem...

Ahmet'in niyeti, gidip bu sarı oğlanı bulmak, Sevim'le evlenmeleri işini erkek erkeğe konuşmaktı. Niçin, zavallı bir masum kızı kandırdıktan, ona umut verdikten sonra, kızcağızı yüzüstü bırakmıştı? Evet ama, Kerkenez evleneceği adamın daha soyadını bilmeyince canı sıkıldı.

— Kız, insan tavlayacağı enayinin soyadını bilemez mi be? diye kızgınlığını belli etti.

Mehcure Hanım kızını savundu:

— Sevim'in niyeti ciddî olarak herifle evlenmekti; fatura kesecek değildi ya, herifin adını, adresini öğrensin...

Sevim'le Sait'in tanışmalarının üstünden bir aya yakın zaman geçmiş ve artık Sevim bu olayı unutmuştu bile... Ama tam o günlerde, Sarıoğlu ailesini yakından tanıyan birkaç kişiden, Sait'in nasıl eski ve soylu bir aileden gelen zengin biri olduğunu öğrenmişti. Sarıoğlu ailesinin ününü duymayan mı vardı? Spor, özellikle futbol ve sinema çevrelerinin dışındakilerle hemen hiç bir ilişkisi olmayan Kerkenez Sevim, Sait'in yüksek sosyetedeki durumunu öğrenince, avucuna gelmiş olan büyük bir kelepiri nasıl kaçırdığını anladı. Sait'le bikez daha karşılaşırsa, bütün Kerkenezliğini kullanarak, onu öksesine düşürecekti. Bu tip erkekleri kafeslemesini çok iyi bilirdi. Önce romantik bir dekor olmalıydı, yarı karanlık, loş ve sessiz bir yer... Fısıltılı konuşmalarını çevrede dinleyecek kimse olmamalıydı ki, Sait yüreklenip açılabilsin... Sonra herifin göğsüne başını dayayıp, «Bir yavrumuz olacak sevgilim,» diye mırıldanacaktı... Namuslu yani saf erkeklerin (ki çoğu böyledir), böyle bir itirafa dayanabilmeleri olanaksızdı. Üstelik Kerkenez Sevim yalan da söyleyemeyecekti, gerçekten

gebeydi; ameliyat olmakta gecikirse, bir yavrusu olacaktı. Yavrusuna baba olarak Sait'i seçmiş olması, iyi niyetini ve herife olan ilgisini gösterirdi.

Kerkenez Sevim'in beklediği tesadüf ayağına geldi. Evinin pençeresinden sokağa baktığı bir sabah karşı kaldırımda Sait'i salak salak dolaşırken gördü. Bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Sait, içini yakan bu işkenceye daha çok dayanamamış, hiç olmazsa Sevim'i kuşatan havayı soluyabilmek için, elinde olmadan buralara sürüklenmişti. Sevim'lerin apartımanının karşı kaldırımında dolanıp duruyordu.

Sevim, bir aceleyle giyinip sokağa fırladı. Sait'in yanından geçti birkaç kez. Ama Sait onu tanımadı bile, çünkü gözleri seçemiyordu. Kendini ona ille de tanıtmak isteyen Sevim, yanından bir geçişinde Sait'e yavaşça çarptı, az kalsın delikanlı devrilecekti. Sendeleyip dengesini bulunca,

— Pardon... dedi.

Yine tanınmayınca Sevim,

— Oooo, siz misiniz? dedi, bende şimdi evden çıkmıştım...

Gözlerinin tersine kulakları pek duyarlı olan Sait, sevgilisini ilkin sesinden tanıdı. Onu iyice tanımak ve bir yanlışlık yapmamak için kızın burnuna kadar sokulduktan sonra,

— Evet, benim... dedi.

Heyecandan sesi titriyordu, yalnız sesi değil, bütün gövdesi de...

Sait'in aptallığı kendisine de bulaşmış gibi Sevim,

— Demek burdasınız? diye saçmaladı.

Sait,

— Evet, burdayım... dedi.

— Neden hiç evimize gelmediniz? Sizi o kadar bekledim ki...

Sait,

— Gerçek mi? diye sevinçle kekeledi, gelecektim efendim... Ama, evinizi şaşırdım bulamadım...

— İşte bizim ev!

Sevim'in eliyle gösterdiği yöne bakıp,

— Orası mı? Sizin mi? Ev mi? diye saçmasapan konuştu.

— Sıkıldım da evde, biraz hava almak için çıktım. Vaktiniz varsa, gezelim isterseniz...

— Benim mi? Vaktim? Tabiî... Her zaman vaktim var...

Yanyana yürüyorlardı. Kerkenez Sevim, utangaç erkekleri yüreklendirmek için onları lafa boğmasını çok iyi bilirdi. Onun için hiç durmadan konuşuyordu. Bu neşeli sözlerden yüreklenen Sait de,

— Evinize gelmiştim bir kere, dedi, affedersiniz bişey sorabilir miyim?

— Tabiî, buyrun...

— Benim geldiğim gün, evinizde sünnet düğünü filan mı vardı?

Sevim bu kez yapmacık değil gerçekten kahkahayı patlatı. Sünnet düğününü de nerden çıkarmıştı?

— Evimizde sünnet olacak kimse yok ki... Babam var, annem, bir de ben...

— Yaa...

— Neden sordunuz?

— Ben geldiğimde evinize çok insan girip çıkıyordu da...

— Siz de sünnet düğünü sandınız?

— Evet...

Kerkenez, bu sarı oğlanın aranıp da bulunmayacak bir budala olduğuna kesinlikle inandı.

— Belki Tozkoparan'lı çocuklardır... Ben futbolu çok severim de... Ya siz?

Sait Sarıoğlu, kendisinin de ummadığı çok şairane bir laf etti:

— Sizin sevdiğiniz her şeyi ben de severim.

Bu sözü nasıl söyleyebildiğine kendisi de şaştı, kulaklarına dek kıpkırmızı kesildi. Yoksa pot mu kırmıştı?

Sevim,

— Mersi, dedi, hangi takımı tutarsınız?

Bu soruyu son günlerde Sait'e o kadar çok sormuşlardı ki, artık onun da bir takım tutması gerekli olmuştu.

— Şimdilik boştayım, dedi, ama yakında ben de bir takım tutacağım. Tabiî, müsaade ederseniz sizin takımınızı tutmak istiyorum.

— Nasıl isterseniz... Ben Tozkoparanlıyım... Birkaç gün sonra Tozkoparan'ın kongresi var da, ondan bizim eve sık geliyorlar. Hep, kongrelerden önce bizim evde özel toplantılar yaparlar. Kongrede neler yapılacağı bizim evde ayarlanır. Eve girip çıktıklarını gördükleriniz, bizim takımın çocukları, bir de takımın idarecileri...

Sait Sarıoğlu rahat bir soluk aldı. Masum bir genç kız için kötü şeyler düşündüğünden kendisinden utandı.

Bütün matematikçi ciddiliğini üstünde toplayarak birkaç kez yutkunduktan sonra,

— Sevim Hanım, dedi, müsaade ederseniz,

sizinle çok ciddî bir konu üzerinde konuşmak istiyorum.

Kerkenez Sevim, kendisiyle konuşulacak «Çok ciddî konu» nun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Annesi yada babası, «Kızım seninle ciddî bişey konuşmalıyız» dedikleri zaman, tek konu konuşulurdu; evlenmek... Ayda bir iki erkek, Kerkenez Sevim'le ciddî konuşmak istediklerini söylerdi. Demek ki, ciddî konu evlenmekti. Sait'in isteği karşısında büyük umuda kapılan Sevim,

— Çok mu ciddi? diye sordu.

— Evet...

— Öyleyse bir yerde oturalım isterseniz... Vaktiniz varsa tabiî...

— Elbette...

Yol üstünde bir büyük otelin açık kahvesine girdiler. Kerkenez Sevim'i çok iyi tanıyan profesör kılıklı, şişman, ak saçlı garson, onun burda sık sık değişik erkeklerle çok ciddî şeyler konuştuğunu bildiği için, gerilerde bir masa gösterdi.

Kerkenez Sevim masaya geçerken, Sait de vestiyere pardesüsünü bırakıyordu. Hava çok güzeldi, ama Sait hiç pardesüsüz gezmezdi, yaz sıcaklarında bile... Şapkasını, pardesüsünü bırakan Sait, duman renkli gözlük camlarından, kaptan köşkünde ufku gözleyen bir kaptan gibi, elini anlına götürüp salonu süzdü; Sevim'in hangi masada olduğunu araştırıyordu. Sonra rahatlıkla yürüdü. Sevim sandığı başka bir kızın yanına oturdu. Caseretini kaybetmekten korktuğu için de hemen söze girişti:

— Efendim... Söylediğim gibi, sizinle çok ciddî bişey konuşmak istiyorum...

Sait konuşurken, utancından yüzünü yere indir-

miş olduğundan, yanında oturan kızın yüzüne hiç bakmıyordu. Kerkenez Sevim de başka bir masada çantasından aynasını, rujunu çıkarmış, makyajını tazelediği için, vestiyerde bıraktığı Sait'in, başka bir kadının yanına oturduğundan habersizdi. Belki de tuvalete gitmiş, ondan biraz gecikmişti.

Sait Sarıoğlu'nun «Ciddi şey konuşmak» istediği kadın,

— Şimdi kocam gelecek, isterseniz akşam beşte yine burda buluşalım... dedi.

Sait, başını kaldırıp da başka bir kızın yanında oturduğunu anlayınca birden şaşkınlıkla,

— Pardon... dedi, ben sizi başkası... Yani başkasını siz sandım...

Sait ayağa kalktığı sırada. Sevim de rujunu tazelemiş, rimellerini yeniden kirpiklerine çekmiş, işaret parmağını tükürükleyerek kaşlarını sıvazlamıştı. Başını kaldırınca, Sait'i şaşkın, ortada bakınır gördü.

— Burdayım... diye seslenmek zorunda kaldı.

Sait çok perişandı yaptığı yanlışlıktan... Onun için konuşamıyordu. Sevim, sözü açmak zorunda kaldı:

— Demin bana çok ciddi bişey söyleyecektiniz..

— Evet... Ben de herkes gibi bir takım tutmak istiyorum. Acaba nasıl yapabilirim bunu?

— Bunu mu söyleyecektiniz bana? Çok ciddî dediğiniz bu muydu?

— Evet...

İkisi de soğuk kahve içtiler. Sevim, öyle kızmıştı ki, hemen hiç konuşmadı.

— Artık kalkalım mı? dedi.

— Nasıl isterseniz...

Arabada hiç konuşmadılar. Sevim, bir an önce

kurtulmak için bir işi olduğunu bahane ederek arabadan indi. Tam koca olabilecek böyle bir enayiyi büsbütün elinden kaçırmak da istemediğinden,

— Hiç çekinmeyin, dedi, ne zaman isterseniz evime gelebilirsiniz...

Sait kekeleyerek teşekkür etti. Sevim'in elini sıkarken, az kalsın, eriyip oracığa yayılacakmış gibi oldu.

Sevim, evine gelir gelmez, divana kapanıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Mehcure Ferferik şaşırmıştı. Kızının bir erkek için ağladığını ilk görüyordu.

— Kız, yoksa o sersemi seviyor musun? dedi, eğer gerçekten seviyorsan onunla evlenmene hiç razı olmam... Aklı başında bir kadın, sevdiği erkekle evlenmez... Çünkü mutlu olamaz.

Sevim'in sinir bunalımları içinde ağladığı sırada, Duvar Ahmet gelmişti. Kerkenez,

— İzzetinefsimle oynadı benim, diyordu, ben şimdiye kadar hiç bir erkeği izzetinefsimle oynatmadım.

Duvar Ahmet de buna çok kızdı. O bile bunca zamandır Kerkenez Sevim'in izzetinefsiyle oynamamıştı.

— Ağlama kız, dedi, ben o hergeleye bir genç kızın izzetinefsiyle oynamanın ne demek olduğunu gösteririm.

Kerkenez Sevim gözyaşları içinde,

— «Seninle ciddî bişey konuşacağız» diye beni otelin pastanesine götürdü, ne evlenme teklif etti, ne bişey... Anlıyorum maksadını, aptal numarası yapıp beni kandırmak istiyor.

Duvar Ahmet, ta ciğerinden,

— Ah ulan ah! dedi, hiç bişey istemezdim Allahtan, şu çiyan sarısı herif bir futbolcu olsaydı da karşımda oynasaydı, namussuzum, kuyruk sokumuna bir şutta herifi malûl gazi etmezdiysem, bana da Duvar Ahmet demesinler. Kız, çabuk bana şu herifin adresini ver!

— Ne bileyim ben adresini...

— Yavrum, sen de gözü açılmadık sığırcık yavrusuymuşsun... Peki, ne söyledi de senin izzetinefsinle oynadı?.

Kerkenez anlatmaya başladı:

— Önce, «Seninle ciddî bişey konuşacağım,» dedi. Ben de bekliyordum ki herif ciddî bişey söyleyecek...

Sevim, gözyaşları içinde birden kahkahalar atmaya başladı. Sinir dengesi bozuk olduğundan çok zaman böyle olurdu; ağlarken birden gülmeye, gülerken birden ağlamaya başlardı. Gözleri yaşlı, ama kahkahalarla gülerek,

— Ben fulbolu çok sevdiğimden o da bir futbol takımına girecekmiş de, nasıl girilirmiş, nasıl tutulurmuş bir takım, onu soruyor bana... dedi.

Duvar Ahmet,

— Vay enayi pilakisi, dedi, ulan ben bu herifi bulurum...

Kerkenez Sevim'le Sait Sarıoğlu'nun son konuşmalarından iki gün sonraydı. Yeniden büyük umutlara kapılan Sait Sarıoğlu, o gün teyzesi Berrin Hanımefendiyi, Ferferik'lerin evine göndermişti. Berrin Hanım, görücü olarak Ferferiklerin evine gidiyordu. Sevim'in annesiyle tanışacak, sonra da Sait'le Sevim'in evlenmeleri işini konuşacaktı. Sait'in bu işi tekbaşına beceremeyeceğini bilen Berrin Hanım, çok

soylu aileden gelen yiğeninin, eski geleneklere uygun olarak evlenmek istediğini söyleyecekti.

Sait, teyzesini gönderdikten sonra, yumurtası gelmiş de folluk bulamadığından durmadan gıdaklayan tavuklar gibi, evin içinde fır dönerek, sözlerini de melodisini de kendisinin uydurduğu şarkılar söylüyordu. Kapı çalındı. Daha Berrin Hanımın döneceği kadar zaman geçmemişti. Ama heyecandan zaman kavramını kaybetmiş olan Sait, gelenin teyzesi olduğunu sanarak, Madam Anjel'den önce kapıyı açmaya koşmuş, açar açmaz da,

— Ne haber teyzeciğim? diye kapıdaki odamın üstüne atılmıştı.

— Ağır ol delikanlı, serin geel!...

Duvar Ahmet'in ne dediğini anlayamayan Sait,

— Affedersiniz, anlayamadım efendim... dedi.

— Annamadınsa anlatırız aslanım... Ben de onun için geldim. Görüşmemiz icap eden bazı hususlar olduğundan...

— İçeri buyurmaz mısınız?

— Buyuralım...

İşte Duvar Ahmet'le Sait Sarıoğlu'nun tanışmaları böyle oldu.

Ahmet, Kerkenez Sevim'i bir erkek yüzünden iki gözü iki çeşme ağlar görünce dayanamamış, Sait'i bulup onunla konuşmaya karar vermişti. Sevim'e,

— Soyadını bilmezsin, adresini bilmezsin, bari ne iş yaptığını biliyor musun? diye sormuştu.

Sevim,

— Matematikçi miymiş neymiş... diye cevap vermişti.

— Yani öğretmen mi bu herif?

— Bilmem...

Sinir ağlamalarının arkasından yine sinir kahkahaları atan ve böylece biraz yatışmış olan Kerkenez Sevim, bu tüyü bozuk delikanlıyla nasıl tanıştıklarını, tanıştıkları gün sinema locasında nasıl öpüştüklerini açık açık anlatmıştı. Biyandan da Duvar Ahmet kıskanmasın diye.

— Ahmetçiğim, demişti, aklına sakın kötü bişey gelmesin, belki evlenir diye ben oğlanı denemek istedim... Bir kere oldu yalnız, öyle de enayi görünüyordu ki...

Çok yufka yürekli olan Duvar Ahmet, Kerkenez Sevim'i divanın üstüne yatırıp epeyce avuttuktan sonra,

— Kız, sen hiç merak etme, dedi, ben o hıyar ağasını bulurum, genç bir kızı sinema locasında kandırmak nasıl olurmuş, ben ona gösteririm.

Sait Sarıoğlu'nun adresini bulmak zor olmadı. Sevim'in bazı tanıdıkları, Sarıoğlu'ların köşkünü biliyordu.

Berrin Hanımefendi, yeğeni Sait'e Kerkenez Sevim'i istemek için Ferferik'lerin evine gitiği zaman Duvar Ahmet de Sarıoğlu'na gelmişti. Şimdi iki erkek, köşkün geniş salonunda, yaldızlı ve atlas kaplaması aşınmış koltuklarda karşılıklı oturmuşlar, birbirlerini süzüyorlardı. Sait Sarıoğlu, ne kadar dikkatle bakarsa baksın, karşısında ancak iriyarı bir yaratık görebiliyordu.

Duvar Ahmet bir süre sonra kalktı, salonun duvarlarındaki yağlıboya portrelere baktı: Göğsü nişanlarla dolu, fesli, sakallı adam resimleri, eski paşa resimleri... Oymalı, renk renk ve yaldızla bezen-

miş tavandan sarkan o koskoca avize... Balkonun penceresinden, çamlıklı, ama çok bakımsız geniş bahçeye baktı...

— Bu ev senin mi?

Duvar Ahmet, gerçekte, bu kadar da kaba bir adam değildi. Ama Sait'e gözdağı vermek istediğinden özellikle, büsbütün kaba davranıyordu.

Sait utangaç,

— Bizim efendim... dedi.

Duvar Ahmet koltuğa oturdu.

— Herhalde beni tanırsın... dedi.

Sait Sarıoğlu, sanki görebilecekmiş gibi başını Duvar Ahmet'e uzatıp dikkatle baktıktan sonra,

— Çıkaramadım efendim, dedi, acaba nerde müşerref olmuştuk?

— Ay, sen şimdi beni tanımıyor musun?

— Affedersiniz, tanıyamadım...

— Sahi mi be? İyi bak bakayım bana, ben kime benziyorum?

Sait Sarıoğlu, tanıyabilmek için, Duvar Ahmet'in burnuna kadar sokuldu. Ahmet,

— Dürbün tak da öyle bak, dedi, yahu karşındaki koca adamı görmüyor musun? Çıkar şu kara camları da öyle bak...

— Gözlerim biraz zayıftır da...

— Demek sen beni tanımadın ha?

— Nerde tanıştığımızı hatırlatsanız...

Yoldan giderken bile, çoluk çocuğun, büyük küçüğün, birbirlerine, «İşte, Duvar Ahmet!» diye fısıldaştıkları ünlü futbolcuyu tanımamak... Olur şey değil! Kendi çevrelerini, bütün bir dünya sanan ünlüler gibi, Duvar Ahmet de, Sait'in kendisini tanımama-

sına gerçekten çok şaşmıştı. Böyle bişey başına ilk geliyordu.

— Sen hiç maça filan gitmez misin?

— Gitmem efendim...

— Gazetelerin spor sayfalarına da bakmaz mısın?

— Bakmam efendim...

— Sen öl be! Git kendini Sarayburnu'ndan aşağı at!; Yahu, dört aydır bütün gazeteler benim meselemi yazıyor boyuna...

— Nedir meseleniz? Zor bir mesele mi?

— Zor elbet, kimse içinden çıkamıyor... Yahu şu ceza dalgası... Benim yıldızım önce Langa Gençlik Spor'da parladı, annadın mı... Sonra, Çelikspor'a transfer oldum... Çelikspor beni sonra şeye sattı...

Duvar Ahmet, kendi transfer ve satış hikâyelerini anlatıyor, Sait büyük dikkatle dinlediği halde, onun sözlerinden hiç bişey anlamıyordu. Ama neden olduğunu bilmeden bu adamdan korkuyor ve niçin geldiğini merak ediyordu.

Duvar Ahmet, kısaca hayat hikâyesini anlattıktan sonra gazetelerin dört aydan beri uğraştıkları kendi meselesini anlatmaya başladı. Son maçında, karşı takımdan üç oyuncuyu sakatladığı, orta hakemini döğdüğü, ayırmaya çalışan yan hakemini de kovaladığı için, Ceza Heyeti, Duvar Ahmet'i cezalandırmak istiyordu. İşte, gazetelerin aylardır konusu buydu...

Bu sırada Madam Anjel, elinde kahve tepsisiyle girmişti. Kahve fincanını Ahmet'e uzatırken, azkalsın tepsi elinden düşecekti, öyle heyecanlanmıştı.

— Duvar Ahmet'siniz, yoksam benzetooorum? diye sordu.

Ahmet, kasıla kasıla,

— Benzetmiyorsun, ta kendisi... dedi.

— Gazatalarda, jurnallarda hayatını bir tamam okumuşum... Ah yarabbim, o ne avantür hayattır...

Şaşıran Sait,

— Demek tanıyorsunuz Madam Anjel? dedi.

— Duvar Ahmet namını duymayan oluur? Bikerem zatınızı, Kıztaşı Kulübü otomobil ilan kaçırmıştı, öyle değil? Her sabah gazataları açıncaz ilk işim zatınızdan habar okumaktır.

Kasıldıkça kasılan Duvar Ahmet, Sait'e,

— Şimdi anladın mı kim olduğumu? dedi, beni bu memlekette, kundaktaki çocuktan, teneşirdeki moruğa kadar herkes tanır.

Duvar Ahmet'i hayranlıkla seyreden Madam Anjel,

— Yaradana kurban olayım, dedi, o çe ne bacaktır ki, vurduğu yerden ses getirir.

Sait Sarıoğlu, bu kadar ünlü bir futbolcuyu tanıyamadığı için çok utanmıştı. Madam Anjel salondan çıkınca,

— Tanıştığımıza çok memnun oldum efendim, dedi, ziyaretinizle bize şeref verdiniz... Bendeniize bir emirleriniz mi vardı?

Duvar Ahmet, Sait böyle konuşurken, Sevim'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Kerkenez Sevim, «Öyle bir adam ki, demişti, gerçekten aptal mı, yoksa aptal numarası yaparak insanla alay mı ettiği anlaşılmıyor,» demişti. Şimdi Ahmet de bunu anlayamamış, ama daha çok Sait'in kendisiyle inceden inceye alay ettiği kanısına varmıştı.

— Estağfurullah... dedi, emir memir değil... Benim kim olduğumu artık öğrendin... Ona göre konuşalım... Sevim'i tanıyorsun, değil mi, bizim Kerkenez Sevim'i yani...

«Kerkenez» lakabını söylemekle iyi yapmadığını anlamıştı ama bikez ağzından kaçırmıştı.

— Tanıdın değil mi? Sevim çok iyi kızdır, arkadaş için her şeyin verir. Geçen yıl kotra yarışlarında birinci gelen bizim Kulüp'ten Abanoz Suat var ya, hani ona sutyenini vermişti de, Abanoz da sutyeni kotrasının direğine asmıştı... Gazeteler yazdı, okumadın mı? Önceki yıl da, yüz metre kurbağalama yüzme yarışlarında Domuz Murat'ı birinci getiren Sevim'dir yani... Çok arkadaş canlısı kızdır. Mesut önde gidiyor, tam yarışı kazanacakken bitürlü yüzme havuzundan çıkamadı da, Domuz Murat birinci olduydu. Bizim Sevim, dalmış suya, Mesut'un ayağından mayosunu çekip çıkarmış. Oğlan o yüzden havuzdan çıkamıyormuş... Bunu da mı okumadın gazetelerde? Peki, sen gazetelerde ne okursun be birader?

Sait, sevgilisinin adını duyunca heyecanlanmıştı,

— Sevim Hanımı tanıyorum efendim... dedi.

— Helbet tanırsın. Ben de işte Sevim dalgası için geldim seninle konuşmaya...

Sait'in korkusu arttı. Duvar Ahmet, Sevim'in akrabası mıydı, yoksa kızda gözü olan biri miydi? Teyzesini, Sevim'i istemek için Ferferik'lerin tam evine gönderdiği bir zamanda, bu ünlü futbolcuya da ne oluyordu? İster misin, evlenmelerine engel olmaya kalksın...

Çekinerek,

— Sevim Hanımın akrabası mısınız? diye sordu.

— Akraba kaç para eder... Akrabadan da yakın... Benim bu meseleyle enteresanlığımın sebebi de bu ya...

— Buyrun efendim, sizi dinliyorum...

Duvar Ahmet, çok önemli bir söz söyleyebilmek için şöyle bir toparlandıktan sonra,

— Masum bir genç kızın izzetinefsinnen oynamak erkekliğe sığar mı? Şerefli bir erkeğe yakışır mı? Ha? Yakışır mı? diye bağırdı.

Sait Sarıoğlu bu soruya nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilemedi.

— Yakışmaz tabiî... dedi.

— Öyleyse neye oynadın kızın izzetinefsiynen?

Duvar Ahmet, kibar olmaya çalıştıkça büsbütün kabalaşıyordu. Bu salonun antik ve değerli eşyaları, bütün bu atmosfer ve Sait'in terbiyesi, onu kibar konuşmaya özendirdiği halde, tersine, elinde olmadan, her zamankinden çok daha kaba oluyordu.

Sait, kekeleyerek,

— Estağfurullah, dedi, ben hiç bir zaman Sevim Hanımın izzetinefsiyle oynamadım. Esasen Sevim Hanımla tanışalı pek az oldu...

Ahmet, yine elinde olmadan bir kabalık yaptı:

— Az oldu ama kızcağızı gebe bırakmışsın... Ben laf anlamam...

Sait yerinden kalkıp oturdu:

— Ne? Gebe mi?

— Gebe ya...

Az kalsın Sait sevinçten bayılacaktı. Demek baba oluyordu, baba olacak güçteydi. Sait, Sevim'le,

baba olabilecek bir ilişkide bulunmadığını elbet herkesten iyi biliyordu. Ama olsun... Başkaları söylüyor, onun baba olma gücüne sahip olduğuna inanıyorlardı ya, yeterdi bu ona... Sevinç şaşkınlığından dili tutulmuştu. Birden çok ileri gittiğini sezinleyen Duvar Ahmet,

— O kadar da merak edecek bişey yok, dedi, gebe ama, o kadar da çok gebe değil, az bişey.. Masum bir kızın şerefinnen oynayıp onu gebe koyduktan sonra yüzüstü bırakmak, senin gibi temiz süt emmiş halis bir asilzâde çocuğuna hiç yakışmaz...

Bukez kibar konuştuğuna inanmış, sözünün etkisini artırmak için,

— Çok teessüf ederim yani... dedi.

Sait, teyzesini Ferferik'lere gönderdiğini uygun bir dille nasıl anlatacağını düşünüyordu ki, Duvar Ahmet ayağa kalktı,

— Anlaştık, dedi, beni atlatmaya kalkma arkadaşım... Hâlâ benim kim olduğumu annayamadıysan, çık sokağa, önüne ilk gelene, «Duvar Ahmet nasıl bir adamdır?» diye sor. Alacağın cevaba göre hareket edersin... Benden iyilik bu kadar... Hadi eyvallah...

Duvar Ahmet'i, Sait'le birlikte Madam Anjel de saygıyla uğurladı.

Sait Sarıoğlu, koca köşkte, sevinçten uçuyor, kendikendine, «Baba Sait... Baba Sait!...» diye bağırıyordu. Hayatında en büyük korkusu, Sarıoğlu ailesinin kökünün kurumasıydı. Artık böyle bir tehlike kalmamış demekti. İş, bir an önce evlenmesine kalmıştı. En sonunda Sait, soylu ailesini kurumaktan

da kurtarmış, yüzünün akıyla bu işi de başarmıştı.

Madam Anjel, köşkün kitaplığında kendikendine konuşan Sait'i, bir süre kapının anahtar deliğinden seyrettikten sonra, kapıyı vurup içeri girdi.

— Paşazâdem, dedi, bu Duvar Ahmet gelmiş ise, ne istoor?

Sait, Duvar Ahmet'in, evleneceği kızın akrabası olduğunu söyledi. Madam Anjel'in çenesi açılmıştı. Boyuna Duvar Ahmet'i anlatıyordu.

— Bu oğlanda bir ayak vardır, Allah seni inandırsın paşazadem, top tüfek yanında kaç para eder...

Madam Anjel, bu Duvar Ahmet üstüne de ne çok şey biliyordu. Duvar Ahmet'in, en çok sol bacağı tehlikeliydi. Onsekiz pastan bir sol şut çekerse, karşısındaki ineği cansız yere devirirdi. Kaç kere bunu denemişlerdi. Onun için maçlarda bir kaza çıkmasın diye, sol ayağıyle şut çekmesi resmen yasaklanmıştı. Sol şutlarıyle kaç futbolcuyu sakatlamıştı. Duvar Ahmet bişeye kızdı mı, önce ayaklarından sinirlenmeye başlar, ayaklarını, hele sol ayağını zaptedemezdi. Sol ayağı, sanki onun vücudundan ayrı bir yırtıcı yabansı hayvandı da, bu azgın hayvan sanki Duvar Ahmet'in gövdesine bağlanmıştı. Bir sinirlendi mi, bu azgın ayak, bağlı olduğu bedenden kurtulup atılmak, parçalamak ister, Duvar Ahmet de ayağına hâkim olmaya çalışırdı. Duvar Ahmet'in bu huyunu bildiklerinden, top oynarken onu hiç kızdırmamaya çalışırlardı. Duvar Ahmet de, sol ayağından yakınırdı. Maçtan birkaç saat sonra kendisine geldiği zaman, bir iki oyuncuyu sakat bıraktığı söylenince, çok üzülür,

— Bu sol ayağımı Allah kahretsin, derdi,

n'apayım, elimde değil işte, sol ayağımı tutamıyorum...

Maçlar dışında da, özellikle barlarda, Duvar Ahmet'in sol ayağını, bıçak, tabanca yerine, kesici ve ateşli silâh gibi kullandığı olurdu. Duvar Ahmet sinirlenince, sol bacağı kendiliğinden önce titremeye, sonra zangır zangır yerinde oynamaya başlardı. Onun sol bacağının titremeye başladığını görenler, bir kaza çıkmaması için, hemen Duvar Ahmet'i yatıştırmaya çalışırlardı. Madam Anjel, birçok maçlara çıkarken Duvar Ahmet'in sol bacağını zaptetmek için, dizkapağını kıvıramıyacak biçimde bağladığını söylüyordu.

Ağzı açık, Madam Anjel'i dinlemekte olan Sait Sarıoğlu, hem bu kadının neler bildiğine şaşmış, hem de, böyle bir belâyı başından ucuz anlattığına sevinmişti. Evet evet, az önce konuşurlarken, salonda bir sarsıntı olmuştu. Demek, Duvar Ahmet sinirlenmeye başlamış ve ayağı titremişti. Nasıl sinirlenince bazı insanların bıyıkları, kaşları, çeneleri titrerse, bu Ahmet'in de sol ayağı titriyordu. Sait, büyük bir belâyı başından savuşturmuştu.

Sokak kapısının zili çalınca hemen koştu. Az kalsın merdivenden yuvarlanacaktı. Gelen teyzesiydi. Telâşlı telâşlı sordu:

— Ne oldu teyzeciğim? Ne dediler?

Berrin Hanımefendi saraydan yetişme, Çerkez asıllı eski bir İstanbul hanımefendisi olduğu için, böyle hafifliklerden hiç hoşlanmaz, her bir lafın «usûl-erkân» gereğince, yolunca yordamınca anlatılmasını isterdi.

— Acık müsaade et de, bir soluk alayım önce

oğlum, dedi, aman Madam Anjel bana bir su verir misin...

Krem renkli ince ipekli yeldirmesini çıkardı. Sonra ,ipekli açıksarı renkli başörtüsünün, ince başlı toplu iğnelerini çıkardı. Kirpiklerindeki koyu sürmeler terden top top olmuştu. Alt salondaki geniş koltuklardan birine yayıldı.

Sait Sarıoğlu, heyecan içinde teyzesinin ağzının içine bakıyor, dudaklarından dökülecek haberi bekliyordu.

— Ooooh, aman ne yorulmuşum, ne yorulmuşum...

Dokuz doğuran Sait, teyzesinin çevresinde dönerek,

— Aman teyzeciğim, çabuk anlat rica ederim, dedi, ne cevap verdiler?

— Dur işte, onu anlatıyorum ben de... Ne demiştim?

— Bişey demediniz. «Ooo, aman ne yorulmuşum» dediniz...

— Ondan sonracağızıma efendim... Yollar bir kalabalık, bir kalabalık... Cümle âlem yollara dökülmüş, ne var bilmem ki... Otobüslere binebilirsen bin... Sonra efendim...

Sait Sarıoğlu, sinirden tırnaklarını yemeye başladı.

— En sonunda güçbelâ bir dolmuşta yer bulabildim de...

Berrin Hanımefendi uzun uzun, dolmuş şoförüyle nasıl kavga ettiğini, öbür yolcularla neler konuştuğunu anlattı.

— Teyzeciğim, yalvarırım, ayağınızı öpeyim, ne olur eve çabuk girin artık da, ne cevap verdiler, kı-

saca onu söyleyin... Öbür yanını sonra da anlatırsınız.

— Aman Sait, bırakmıyorsun ki, şunu tadıyla tuzuyla anlatayım. İkidebir lafımı kesip durma... Hem ne acelen var kuzum...

Sait az kalsın, «Ben baba oluyorum, siz ne diyorsunuz... Nerdeyse, evlenmeden baba olacağım... Ben acele etmeyeyim de kim etsin...» diyecekti, zorla kendisini tuttu.

Berrin Hanımefendi, ballandıra ballandıra, evin içini, mobilyaları, halılara, duvardaki resimlere, vazolara kadar her bişeyi en ayrıntısına kadar anlatıyordu.

Berrin Hanımefendi uzun uzun, lafı sakızlandırarak, tadını çıkara çıkara anlatırken, Sait de Leylâ ile Mecnun, Romeo ile Jülyet, Ferhat ile Şirin gibi, yaşarken birbirlerine kavuşamamış sevgililerin acıklı sonlarını düşünüyordu. Ya Hasip Ferferik, «Hayır...» dediyse!... İşte o zaman Sait'le Sevim de, bir Romeo-Jülyet, bir Leylâ-Mecnun olacaklardı. Belki de kendileri için «Sait'le Sevim» ya da «Ferferik'le Sarıoğlu» diye aşk destanları yazılacaktı.

Berrin Hanımefendi, anlata anlata, ancak Ferferik'lerin evinde kahveyi nasıl içtiğine gelebilmişti.

— Kahveyi hizmetçi getirdi. Allahın bildiğini kuldan ne diye saklayayım; bak, bunu hiç beğenmedim, Bir eve kız beğenmeye görücü gitti miydi, âdettir, kahveyi evin kızı getirir. Ne kadar zengin, görmüş aile olsa, evde on hizmetçi de olsa, yine bu böyledir.

— Teyzeciğim, bırak eski âdetleri şimdi...

— *Aaa! Daha* neler... Her neyse... *Sonra* efendime söyleyeyim, ben kahvemi içtikten sonra, «Affe-

dersiniz, elimi yıkamam iktiza etti,» dedim.

— Aman teyzeciğim, siz oraya kız istemeye mi, yoksa yıkanmaya mı gittiniz?

— Âdettir oğlum... Biz de büyüklerimizden böyle görmüşüz... Bir eve kız istemeye gidildi miydi, görücü kadın bir yolunu bulup ayakyolunu görecek ki, evin kızının hanımlığını, hamaratlığını anlasın... Ayakyolu temiz pâksa, artık evin öbür yanları da temizdir. Ayakyolu temiz olan evin kızını, hiç korkma, hemen al... Yook, ayakyolu kirliyse, artık başka hiç bişeye bakmadan, ağzını da açmadan, dön gel... Bu, eski İstanbul göreneğidir oğlum...

— Teyzeciğim, siz daha önceden onlara gideceğinizi söylememiştiniz ki...

— Daha neler... Ayol ben askeriyye teftişi yapmıyorum ki, önceden haber vereyim... Âdet böyle, görücü eve baskın yapar ki, evin günlük durumunu görsün...

— Pekiy pekiy... Sonra? Ne dedi Hasip Bey?

— Hasip Bey de kim?

— Hasip Ferferik, Sevim Hanımın babası...

— Hasip masip bey yok, biz kadın kadına konuşuyoruz... Bitakım delikanlılar da var ama, onlar başka odalarda... Aman, aklımı karıştırdın, nerde kalmıştım?

— Ayakyolunda...

— Oradan çıktım tabiî... Hep orada kalacak değildim ya... Sana bişey söyleyeyim mi Sait, gücenme ama, bu kız hiç tutumlu değil...

— Nerden anladınız?

— Bak, anlatayım da sen de hak ver... Âdettir, görücülüğe eli boş gidilmez. Ben de bir kutu kes-

tane şekeri götürdüm. Şekerciye, «Paketi sıkı bağla, ipe de bir kördüğüm at!» dedim.

— Niçin?

— Usûl böyledir oğlum. Bir kızın, tutumlu olup olmadığı, paketi açarken belli olur. Eğer, paketin ipini kesmeden, düğümünü çözer, sonra ipi yumak yapıp bir yana saklarsa, işte o kız tutumlu bir ev hanımı olacak demektir. Yook, ipi keser de atarsa, o kızla evlenecek erkeğin vay haline...

Bu saraylı Çerkez hanımefendinin tutumluluk dediği şeyin ne olduğunu Sait çok iyi bilirdi. Ne kadar işe yaramaz çerçöp varsa, hiç birini atmaz; toplardı. Köşkün tava narasındaki büyük bir sandık odası, eskiden ahır olarak kullanılan bahçedeki yer hep bunlarla doluydu; yığınlarla içki, sirke, kolonya şişeleri, şişe mantarları, kullanılmış ve sonra düzenle katlanmış ipler, sicimler, halat parçaları, birçok düğmeler, boş reçel kavanozları, kayış parçaları, nerden çıktığı bilinmeyen vidalar, paslı anahtarlar, kilitler, kırık kapı tokmakları, musluklar, yirmi-otuz yıl öncesinden kalmış kırık çocuk oyuncağı parçaları, daha bunlar gibi bisürü şey... Saraylı Çerkez Berrin Hanımefendi, eline işe yaramaz her ne geçerse «Sakla samanı, gelir zamanı» diyerek, bunları buralara tıkıştırır, ama hiç bir zaman da bu çerçöp gereksinilmezdi.

— Ben götürdüğüm şeker kutusunu, mahsustan, salondaki masanın üstüne koydum. «Kuzum evlâdım, size zahmet, şu paketi çözüver de, altında benim bir başka paketim var,» dedim.

— Neden teyzeciğim, ayıp olmadı mı?

— Âdet böyledir oğlum... Kızın tutumluluğunu imtihan ediyorum.

— N'aptı?

— N'apacak? Tezgâhtar gibi, ipi parmağına taktı, açamayınca da dişini takıp koparmaz mı? Onun için oğlum, sen bu kızla...

Sinir içinde avurtlarını dişleyen Sait Sarıoğlu, Berrin Hanımın sözünü keserek,

— Teyzeciğim, siz o yanını bırakınız rica ederim, dedi, ister tutumlu olsun, ister olmasın, önemli değil... Annesi ne dedi? Razı oldu mu?

— Bırakmıyorsun ki anlatayım... Haa, şey... Ondan sonracağızıma söyliyeyim. Ne demiştim?

Berrin Hanımefendinin Sait'e söylemek istemediği bir nokta vardı. Ferferik'lerin evine gitmeden önce, Sarıoğlu ailesinin ileri gelen yaşlılarına başvurmuş, Sait'in Ferferik'lerin kızı Sevim'le evlenmek istediğini, kendi yaptığı özel soruşturmaya göre, kızın, «Kerkenez Sevim» lakabıyle dillere destan olduğunu da sözlerine eklemişti. Soylu ailenin yaşlılarından kimisi, Sait'in kiminle olursa olsun hemen evlenmesinden yanaydı, kimisi de, kiminle olursa olsun, evlenmesine karşıydı. Sait'in bir ayak önce evlenmesini isteyenler, Sarıoğlu ailesinin sürmesini isteyenlerdi. Bunlar, Sait'e, Sarıoğlu'ların son ve tek tohumu diye bakıyorlardı. Bu tohum da kurursa, Sarıoğlu ailesi tükenecekti. Öte yandan, evlenmemesini isteyenler özçıkarlarını düşünüyorlardı. Çünkü, bütün bu yaşlılar, Sarıoğlu ailesinin tek varisi olan Sait'in parasıyle geçinmekteydiler. Kimisi, yurtdışı gezilerinde, kimisi kumarda, hovardalıkta, kimisi aylak aylak yaşayarak, kendi mirasların çoktan tüketmişler, şimdi Sait'in, hiç bilinmeyen yerlerden çıkan mal ve mülklerini satıp savurarak yaşıyorlardı. Bir büyük matematikçi olduğu halde, hiç para-pul hesabı bilmeyen Sait, avu-

katlarının elindeki mirasının nerelere gittiğini hiç bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Yalnız onun inandığı bişey vardı bu; gelirin kaynağı hiç tükenmeyecekti. Sait'in evlenmemesini isteyenler, onun kurnaz bir kadınla evlenmesinden korkuyorlardı. Böyle bir kadın, Sait'i avucunun içine alır ve bütün hesaplarına elkoyarsa, onlara hiç bişey koklatmazdı. Berrin Hanımefendiye de bu yolda akıl vermişlerdi. Sait'in evlenmesine zorluk çıkarmalı, evleneceği kızı kötüleyerek gözünden düşürmeliydi.

Berrin Hanım anlatıyordu. Mehcure Hanım ona. bir elini havada sallayarak.

— Kızımızı isteyen maşallah pek çok, demişti. Bir sokağa çıktı mı, arkasına bir bölük erkek düşermiş...

Sait, yüreği duracakmış gibi sordu:

— Yani? Ne dedi?

— Kadın bana «Ne diyelim... Alnında yazılıysa, kısmetse, olur, dedi. Biz ne desek boş... dedi. Mâdemki kendileri anlaşmışlar, hayırlısı olsun» dedi.

Sait bir daha,

— Yani? diye sorunca, Berrin Hanım,

— Yanisi manisi bu işte, dedi, kız tarafı, âdettir, biraz nazlanır, kız demek naz demek... Biz isteristemez, «Aman kıza müşteri çıktı...» diye, etekleri zil çalarak «Alın götürün başımızdan» diyecek değillerdi ya... Bir de kızın babasına danışacaklarmış...

Sait kendini tutamayıp.

— Siz ne diyorsunuz teyzeciğim, dedi, ben yakında baba oluyorum. Acelem ondan benim...

Berrin Hanımefendi, makyaj kalemiyle çektiği incecik kaşlarını kaldırdı, ellerini dizlerine vurarak

— Aman Sait gerçek mi? Sen şimdi baba mı oluyorsun? Demeee! diye haykırdı.

Elinde büyüyen bu çocuğun hiç bir zaman baba olabileceği aklının ucuna gelmemişti. Onun için, hem şaşkınlık, hem sevinç çığlıkları atıyordu.

— Desene, çoktan ateş bacayı sarmış, sen bizi boşuna uğraştırıyorsun... Aman Sait, nasıl yaptın bu işi?

Sait, biraz utanarak, biraz da övünerek,

— Yaptım işte! Ben de nasıl olduğunu anlayamadım pek... diye böbürlendi.

— Nasıl baba olabilirsin sen?

Teyzesinin şaşmasına ve güvensizliğine içerleyen Sait'in yüzünün soluk sarısı, küflenmiş salça renç aldı.

— Neden teyzeciğim? Siz beni hâlâ çocuk sanıyorsunuz... Yirmi dört yaşındayım ben...

— Bikere yirmidört değilsin tam, yirmi üç buçuk... yirmi üçünü dört ay geçiyorsun...

— Benim arkadaşlarım kaç kere baba oldular ama... Ben bikerecik baba olmuşum, çok mu görüyorsunuz?

— Çok gördüğümden değil... Ama daha yeni tanıştın kızla... Nasıl olur bu, çıldırdın mı sen?

Hayır, Sait hiç de çıldırmamıştı. Her şeyi biliyordu, ama bu gerçeği kendisinden başkasının bilmesini hem istemiyor, hem de bu yalana kendisini inandırmaya çalışıyordu. Çünkü kendisine bu konuda hiç güveni yoktu. Kendikendine gerekçeler uydurmaya bile başlamıştı: sanki başkalarının çocuklarını, kendilerine evlât edinenler yok muydu? Önemli olan,

baba olmaktı. Ama gel de bunu başkalarına anlat... Dedikoducuların çenesi açılacaktı, ama o bütün dedikodulara boş verecekti. Onun asıl korkusu, bütün Sarıoğlu ailesinin ayaklanıp, «Gözle kaş arasında daha nikâh, düğün yapılmadan şıp diye gebe kalan kızı ailemizin içine alamayız!» diye direnmesiydi. Sait, alışkanlıklarından ötürü, gevşek bir genç olduğundan, aile büyüklerinin sözünden dışarı çıkamazdı. Bütün hayatında her nasılsa kafa dengi bir kız bulmuş, tersliğe bakın ki, o da gebe kalmakta çok acele etmişti.

Sait, kızı, gebe kalacak kadar eskiden tanıdığı üstüne, kimseyi inandırmayan hikâyeler uydurdu. Berrin Hanımefendi,

— Rica ederim, yeter! dedi, anlaşılıyor, biz bu meseleyi bütün aile toplanıp aramızda görüşmeliyiz. Kabahat bende oldu; sana uydum, hemen gidip kızı istedim... Haber vereyim, aile büyükleri toplansın karar versinler...

Yaşlı Çerkez'in dediği dedikti. Sait, çok saygı duyduğu teyzesine hayatında ilk olarak kafa tuttu:

— Evlenecek olan benim teyze, ailem değil...

Evet ama, bütün Sarıoğlu ailesinin umudu Sait'teydi; ailede geriye varis bırakabilecek başka erkek yoktu. Berrin Hanım, onun için, bu sorumu tekbaşına yüklenmek istemiyordu.

— Ben bu yükü taşıyamam... Aile toplanır, karar verir, işte bu kadar...

Saraylı Çerkez'in ne demir leblebi olduğunu bilen Sait, sert,

— Peki dedi, aile toplansın karar versin. Razı olmazlarsa, ben de onlara söyleyeceklerimi bilirim. Sizin ikidebir, aile aile dediğiniz, şu saçları da,

dişleri de dökülmüş, bisürü morukla, müzelik kocakarılar değli mi?

Berrin Hanımefendi, iki eliyle kulaklarını tıkayıp,

— Sus Sait, duymayayım! diye bir çığlık attı, kulaklarım neler duyuyor? Bunları söyleyen sen misin Sait? Ah ailemiz!... İstanbul'un en eski ailesine, Safranzâdelere böyle şeyler söylemeye nasıl dilin varıyor?

Ağlamaklı olan **Sait,**

— Ne yapayım, söyledim işte, dedi, suç benim değil. Hani bir atasözü vardır, «Aşk, adamı deli deli söyletir,» diye...

Berrin Hanımefendi,

— Koş Madam Anjel... Bayılıyorum, çabuk kâfiru getir... diyerek, kendini divana attı.

SARIOĞLU AİLESİ TOPLANIYOR

Madam Anjel, limon kolanyasıyle bir zaman Berrin Hanım'ın kollarını, göğsünü oğdu, sonra da ona, nane ruhu damlatılmış bir bardak soğuk su içirdi. Kendine gelince Berrin Hanım, telefona koştu. Sarıoğlu ailesinin ilerigelen, sözü geçenlerinin hepsine bir bir telefon edip, Sait'in durumunu özetledi. Telefon edemediklerine de, örümcek ağı gibi karışık, incecik elyazısıyle eski türkçe mektuplar yazıp, Madam Anjel'le elden gönderdi. Eskiden, bahçıvan, arabacı, aşçı ve daha birçok kişinin çalıştığı bu koca köşkte, yıllardır bunların hepsi savulmuş, yalnız, köşkün gediklisi ve sanki aileden biri olmuş Madam Anjel kalmıştı. Berrin Hanımefendiyle Sait ve Madam Anjel, koca köşkün yalnız bir bölüğünde otururlar ve bütün işlere Madam Anjel koşardı.

Telefon konuşmaları ve mektuplarla Berrin Hanım, bu önemli konuyu aralarında görüşüp bir sonuca varmak için, ailenin büyüklerini, ertesi akşam köşkte toplantıya çağırmıştı.

Sait, köşkün içinde, bazı da büyük ve bakımsız bahçede, «Aşk, adamı deli deli söyletir» diye türküler söyleyerek gezdikçe, Berrin Hanım da, «Aman ne bayağı sözler...» deyip duruyordu. Sait'e birden bir esin gelmişti; bir yıldır bitürlü çözümleyemediği bir matematik problemini çözümlemek için çalışma masasına geçti. Kafası ışıl ışıl aydınlıktı. Ne zaman bu problemi çözümlemeye kalkışsa, ne yemek, ne içmek, bütün dünyayı unuturdu. Biraz da bunun için kafasını matematik problemine eğmişti.

Ertesi akşam, Sarıoğlu ailesinin büyükleri köşke geldikleri zaman, Sait hâlâ, bu problemi çözümlemeye uğraşıyordu. Teyzesi odasına girince, Sait'in akşam yemeği için bırakılmış yemek tabaklarına el sürmediğini gördü.

— Haydi Sait!...

Sait, bir bilimci dalgınlığıyle,

— Ne var yine? dedi. Ne zaman şu problem üstünde çalışsam, tam çözümleyeceğim zaman, *ille* birisi gelir, araya girer... İşte yine kafam karıştı...

— Bırak şimdi hesabı kitabı... Bütün aile geldi, toplandı. Yukarda salondalar.

Başını önündeki kâğıtlardan kaldıran Sait, dalgın dalgın sordu:

— Ne toplantısı?

Berrin Hanım,

— Aman Yarabbi, ne dalgın çocuk... dedi.

Gerçekten de Sait, yüksek matematik denizine bir daldı mı, bütün dünya ile ilişkisini keserdi. Onu

bu derin dalgınlığından uyarmak çok zordu. Paris'teyken Türk arkadaşları, başından aşağı bir kova soğuk su dökerek hem Sait'i kendine getirir, hem de onunla alay ederlerdi.

— Sait... Yavrum... Hişştt... Sana söylüyorum... Bugün, burda senin Sevim Hanımla... der demez Sait silkindi.

Sevgilisinin adı, başından aşağı boca edilecek bikaç kova buzlu sudan daha etkili olmuştu.

— Evet... Sevim... Sevim... Hazırım teyzeciğim... diye fısıldadı.

— Salonda seni bekliyorlar.

— Şimdi geliyorum.

Tahta oymalı ve renk renk boyalı, işlemeli, yaldızlı tavandan sarkan yirmisekiz lambalı kristal avize büyük salonu aydınlatıyordu. Tam kapının karşısına gelen yerde, duvara, Sarıoğlu ailesinin büyük kurucusu Tüyübozuk Yusuf Paşa'nın yağlıboya tablusu, portresi asılıydı. Bu portreyi yapan İtalyan ressam sarı ve beyaz, biraz da mavi boyadan başka boya kullanamamıştı. İki damla süt mavisi nokta, bunlar da gözdü. Çünkü, Tüyübozuk Yusuf Paşa'nın yüzünde, bu üçünden başka renk yoktu. Kızdığı yada utandığı zamanlar bir kırmızılık gelirdi yüzüne... Üstündeki paşa kılığı, nişanları, bir de sakal olması gereken yanak ve çenedeki birkaç tel tüy olmasa, bu resme, Sait'in resmi denilebilirdi.

Tüyübozuk Yusuf Paşa, duvarda büyük bir ciddilik ve sessizlik içinde, salonda toplanmış olan Sarıoğlu ailesini seyrediyordu. Kellesini koltuğuna alarak, sonunda da canını feda ederek çalıp çırptıklarıyle iki yüzyıldan beri geçinen bu ailenin son artıkları, bakalım, şimdi burda neler konuşacaklardı?

Bu tarihi, soylu ailenin şerefine toz konduracaklar mıydı?

Salonun öbür duvarlarında, Tüyübozuk'tan sonra aile adlarını Safranzâde'ye çevirmiş olan aile büyüklerinin kimisi yağlıboya, kimisi fotoğraf olan resimleri asılıydı. Göğüsleri nişanlarla, madalyalarla dolu, sırmalı, saçak saçak apoletli, yaldızlı yıldızlı, kılıçlı kordonlu bir sürü paşa, komutan resimleri... Aralarında, feslerini kulaklarına kadar geçirmiş yada yana eğmiş, sakallı sakalsız, redingotlu, pala bıyıklı, pos bıyıklı, Prusya bıyıklı, kolalı yakalı, papyonlu, kravatlı biçok siviller de vardı.

Uzun masif ceviz masanın çevresinde, Sarıoğlu ailesinden on altı yaşlı kişi toplanmıştı. Bunların en genci, altmış dokuz yaşında, eski maslahatgüzarlardan. (Elçilik işgüdeni) emekli Kısmeti Beydi; Sait'in amcalarından biriydi.

Sait, güvenli ve ağır adımlarla içeri girdi, masada toplanmış ailenin yargıcılar kuruluna yaklaşıyorum sanarak, şöminenin önüne gidip durdu. Çünkü, Berrin Hanımın, yirmi yıldır aynı yerde duran masanın yerini, bu toplantı için değiştirdiğini bilmiyordu, bol ışıktan da gözleri kamaşmıştı. Şöminede biçimli yığılmış odunları başıyle selamlayarak,

— Hoşgeldiniz efendim... dedi.

Sait'in gözlerinin iyi görmediğini bildikleri için, bu davranışını kendilerine hakaret saymadılar. Kısmetî Bey.

— Hoşbulduk... deyince, yaptığı yanlışlığı anlayan Sait, hiç bozuntuya vermeden yavaşça sese doğru döndü, masadaki karaltıları seçebildi. Ailenin en yaşlısı (seksen yedi yaşında) Abdüşşükür Bey,

— Buyur, otur oğlum... dedikten sonra, oturumu şu sözlerle açtı:

— Muhterem hanımlar, beyler... Bugün burda, tarihe şeref ve şan kazandırmış olan ailemizin en genç uzvu ve ailemizin tek ümmidi olan, oğlumuz Sait Beyin izdivacı meselesini tezekkür maksadıyle içtima akdetmiş bulunuyoruz. Müsaadenizle şimdi müzakereyi açıyorum.

Ağdalı Osmanlıca konuşan Abdüşşükür Bey bir öksürük nöbetine tutuldu. Avizeden boşanan ışıklar, tek tel saç kalmamış pırıl pırıl başında yansıyan Zihni Bey amca, parmağını kaldırıp,

— Reis Beyefendi, bendeniz usul hakkında söz istiyorum... dedi.

Öksürüğünü tutmaya çalışan Abdüşşükür Bey, öksürük arasında zorlukla,

— Buyrun, sizi dinliyoruz... dedikten sonra öksürüğünü sürdürdü.

— Mevzuun ehemmiyetine binaen müzakerenin uzun süreceği âşikârdır. Bendeniz, affedersiniz rahatsızlığım sebebiyle, sık sık dışarı çıkmak mecburiyetinde olduğumdan, her on, on beş dakikada bir müzakereye ara verilmesini rica ediyorum.

Zihni Bey amca, sidik zorlamasından hastaydı, sık sık helâya giderdi.

Öksürüğü dinen Abdüşşükür Bey,

— Reyinize arzediyorum efendim, dedi, Zihni Beyin idrar darlığı illetine müsap olması dolayısiyle, her on dakikada bir kademhaneye gidilmesine rıza gösterenler parmak kaldırsınlar...

İki muhalif, bir çekimsere karşı, ezici bir çoğunlukla, her on beş dakikada bir oturuma ara verilmesine karar verildi.

Daha oturumun başında, kimin hangi düşüncede olduğu anlaşılıyordu. Sait'in mirasından çöplenmeyi sürdürmek isteyenler, evlenmesine engel olmak için türlü gerekçeler ileri sürerken, Sarıoğlu ailesinin sürmesi için bir an önce Sait'in evlenmesini isteyenler de bunlara karşı çarpışıyordu.

Abdüşşükür Bey,

— Evvelâ meseleyi, arîz ve amîk olarak ortaya koyalım... dedi. Kısmetî Beyefendi, lütfen siz mevzuu izah buyurur musunuz?

Abdüşşükür Beyle eski maslahatgüzar Kısmetî Bey, Sait'in evlenmesini istemeyenlerdendi. Kısmetî Bey, oturumun konusunu şöyle özetledi:

— Pek muhterem hanımefendiler, beyefendiler! Bugün burdaki sebeb-i içtimaınız, cümlenin de malumu olduğu vechile, Sait Bey oğlumuzun, teehhülü mesele-i mühimmesidir. Kendileri, teyzesi Berrin Hanımefendiye, Sevim Hanım adında bir kızla evlenmek istediklerini söylemişler ve Berrin Hanımefendi de kız ve ailesi hakkında lüzumlu tahkikatı icra eyleyerek, kendi kanaatleri olarak müsbet bir neticeye varmıştır. Ancaaak, iş bu merkezdeyken, Sait Bey oğlumuz, izdivaç merasiminin ta'cil edilmesini, zira pek yakında baba olacağını itiraf etmiştir.

Bu ağdalı Osmanlıcadan hiç birşey anlayamayan Sait, konuşanlara bön bön bakıyor, bu konuşmalardan yalnızca evlenmesine engel olunmak istendiğini sezinleyebiliyordu.

Pudralı gerdanı kaplumbağa boynu gibi kırış kırış buruşmuş olan ve elli beş yaşına geldiği halde daha dünya evine girmemiş bulunan Sait'in halalarından Zübeyde Hanımefendi,

— Sait Bey oğlumuza bir sual tevcih edilmeli-

dir. Kendileri, nikâh merasiminden önce baba oluyorlarmış. Acaba ne babası oluyorlar?

Bu soru üzerine yaşlılar, öksürükler arasında «Şam babası», «Trabzan babası», «İskele babası» diye fısıldaşarak gülüştüler. Deminden beri, yargıçlar karşısındaymış gibi süklüm püklüm duran Sait de, kızmaya başlamıştı.

Kısmetî Bey, Sait'i iyice bozguna uğratmak için.

— Sait Bey oğlum, dedi, halanız Zübeyde Hanımefendi, «Ne babası oluyorsunuz?» diye soruyorlar...

Sait nerdeyse ağlayacaktı, hırsla,

— Baba işte! dedi, basbayağı baba... Baba oluyorum ben...

Zübeyde Hanım,

— Yani üvey baba mı? diye sorusunu tekrarlayınca, Sait isyan halinde,

— Sayın halamın bu konuda hayatında hiç bir tecrübesi olmadığından, ona nasıl baba olduğumu anlatamam... dedi.

Soğuk bir sessizlik oldu. Sait'ten böyle bir terbiyesizlik, saygısızlık beklemiyorlardı.

Sait, kendince zafer kazandığına güvenli, kılıcındaki düşmanın kanını silen eski bir komutan davranışıyle, gözlüğünü çıkarıp, duman rengi camlarını sildi.

Kısmetî Bey,

— Bizim zamanımızda böyle şeyler olmazdı, dedi, daha henüz yeni tanışmışlar...

Sait, savunma yolunda bir yalan kıvırdı:

— Çoktan beri mektuplaşıyorduk...

— Allah Allah... ve minelgaraip... Demek şim-

diki kızlar, mektupla da gebe kalıyorlar, televizyon gibi bişey bu...

Sait'i savunmak isteyen akraba hanımlardan biri,

— Zamanlar değişti efendim, dedi, şimdi her şey olabiliyor. Hattâ, gazetede okudum, mektuba bile lüzum kalmadan hiç babasız çocuklar olabiliyormuş.

— Fakat efendim, onun adına, haşa huzurunuzdan, sunî ilkah, deniliyor. Tabiîsi dururken, Sarıoğlu ailesi arasına sunî ilkâh mahsulü bir çocuğun girmesine nasıl müsaade ederiz?

— Tekniğin ne kadar ilerlediğinin farkında değil misiniz? Şimdi her şey suni... Sunî deri, sunî kösele, sunî ipek...

Abdüşşükür Bey,

— Her şeyi anlıyorum, dedi, ama düğünsüz nasıl olabilir, işte bunu anlayamıyorum...

Zihni Bey,

— Bendenize müsaade, dedi, evvelce de arzetmiştim, dışarı çıkmam icap ediyor...

O geceki oturum, geceyarısına dek sürdü. Kimisinin başı göğsüne düşerek kestirdi, uyukladı, hatta horladı, Zihni Bey sık sık helâya gitti. Evde kalmış Zübeyde Hala, Sait'in evlenmesine şiddetle karşı çıktı. Kimisi, Sait'ten yana oldu. İki düşünce çarpıştı. Bütün bu konuşmalar sırasında, Sait'in düşüncesini soran yoktu. Sonunda Sait, kendisinden hiç umulmayan bir yiğitlikle isyan etti:

— Çok affedersiniz, ben bişeyi anlayamıyorum.. Evlenen siz misiniz, yoksa ben miyim? Benim, ailemin büyüklerine derin saygım vardır. Ama, ben kiminle istersem evlenmekte hür değil miyim?

Bu isyana karşı çok sinirlenen, eski maslahatgüzar Kısmetî Bey,

— Fakat, dedi, ailemizin bir geleneği vardır...

Sait,

— Kısmetî Bey amca, dedi, çok affedersiniz, sorabilir miyim, siz kaç kere evlenmiştiniz?

Kısmetî Beyin evlenmeleri, yıllardan beri dillere destan dedikodu konularının başlıcasıydı. Başından sekiz nikâh geçmiş, ayrıca yabancı kadınlarla yaşamış bir emekli hovardaydı. Her evliliğinden sonra da, sürekli ihanete uğramış ve her seferinde kadınlar onu bırakmışlardı. Kadınların uğrunda Sarıoğlu ailesinin büyük servetini çarçur etmişti. Maslahatgüzarlıkta kalıp, büyükelçi olamamasının nedeni de, adamın pis zampara oluşuydu.

Sait'ten böyle bir soru geleceğini hiç sanmadığı için,

— Birkaç kere evlendim... diyerek soruyu savuşturmaya çalıştıysa da, Sait bırakmadı,

— Hangi evlenmenizde, aile büyüklerinin oylarını sordunuz? dedi.

Kısmetî Bey çok bozulmuştu. Başka bir aile büyüğü,

— Ama, senin durumun başka Sait'çiğim, diye yumuşadı, sen, bu büyük aileyi sürdürecek olan tek gençsin... Onun için üzerinde bu kadar titizlikle duruyoruz...

Sonuç belli olmuştu: Sait kararından dönmeyecekti. Aile kurulu, aralarında gizli oturum yapmak için bir ara Sait'e salondan çıkmasını rica ettiler. Sait'in evlenmesine en çok karşı duranlardan Kısmetî Bey.

— Efendim, dedi, sözlerinden de anlaşıldığına göre, Sait Bey oğlumuz bu kızla nasıl olsa evlenecektir. Engel olmaya kalkarsak, bizleri dinlemeyecek ve aile heyetimizin otoritesi sıfıra inecektir, skandal olacaktır. Bu sebeple, bizler bu izdivacı rıza gösterelim ki, aile otoritemiz sarsılmasın...

Bu düşünce oylandı. Sait'i darıltmakla, hepsinin de çıkarları bozulacaktı. Şimdiden gelinle iyi geçinmek çıkarlarına daha uygundu. Karar verildi: Sevim, Sarıoğlu ailesine çok uygun bir gelindi...

Sait'i salona aldılar. Abdüşşükür Bey, aile büyüklerinin kararını, büyük bir ciddîlikle bildirdi:

«Tarihe Safranzadeler olarak geçmiş olan Sarıoğlu ailesinin son ve tek ümidi Sait Sarıoğlu'nun, aile büyüklerine danışmadan müstakbel zevcesini seçmiş olması, aile geleneklerine uymamakla birlikte, yaşadığımız asrın modern icabatı ve medenî şeraiti nazar-ı itibara alarak ve ayrıca yapılan tahkikat sonunda müstakbel gelinimiz Sevim Hanımın seviyesi ve fazilet sahibi bulunuşuyle ailemize katılması muvafık görülerek, oğlumuz Sait'in bu hanımla evlenmesi, bizce de mesut bir hadise olarak telakki olunmaktadır.»

Sait bu sözlerden hiç bişey anlamadığı için, bir akraba hanım, Sait'e bu kararı anlaşılır bir Türkçe dille açıkladı. Kararda belirtilmeyen, ama burdakilerin isteği olan bir düşünceyi de ekledi. Sevim, karnındaki çocuğu bir jinekologa aldıracak, ondan sonra da düğün olacaktı.

Sait, bu karara sinirlenerek, teyzesi Berrin Hanımefendiye,

— Teyzeciğim, ama olmaz ki, dedi, ben bir kere baba olmuşum artık, bakalım bir kere daha

baba olabilir miyim?

Berrin Hanım, duyduklarına göre, Sevim'in becerikliliğini överek, uygun bir dille yiğenini yatıştırdı.

Bu karar, Sait Sarıoğlu'nu sevindirmekle birlikte, pek çok da düşündürdü. Her şeyi anlıyor, Sevim'e hak veriyor, ama hiç emeği geçmeden baba oluşunu kendi de pek beğenmiyordu. Hayatında alnının teriyle hiçbişey yapmamış, hiçbişey kazanmamıştı, ama kendi emeğiyle baba olmayı çok isterdi.

KERKENEZ SEVİM'LE SAİT SARIOĞLU NİŞANLANIYORLAR

Ferferik'lerle, Sarıoğlu'lar, nişan törenine karar verdiler, yer ve tarih saptandı. Dalton otelinde büyük bir nişan yapılacak ve bütün yüksek sosyetenin kalburüstü kişileri ve kaymak tabakası çağrılacaktı.

Nişan yapılıncaya dek, Hasip Ferferik, kızının Sait'le buluşup görüşmesini kesinlikle yasakladı. Mehcure Ferferik de, kocasının bu kararına katıldı. Çünkü, bu sırada, Sait'in nişandan vazgeçmesinden korkuyorlardı. Onlar da, Sevim'in bulunmaz bir kelepir avladığına inanmışlar. Nişandan önce buluşurlarsa, Sait kızdan soğuyabilirdi, yada dedikodulara inanabilirdi. Üstelik bu ayrılık, iyice enayi olduğuna inandıkları Sait'in aşk ateşini körükleyecekti. Hasip Ferferik, bunu kendi deneyinden de biliyordu. Mehcure ile nişandan, hatta nikâhtan önce gezip tozmalarına engel olmuşlardı da, Hasip Ferferik aşk ateşiyle cayır cayır yanmıştı, ama kurnaz bir tüccar olan Hasip Bey bu kararını başkalarına şöyle açıklıyordu:

— Ne olur ne olmaz... Evleninceye kadar birbirlerinden uzak durmaları iyidir. Ben şerefi için yaşayan bir insanım. Şerefli doğdum, yine şerefimle ölmek isterim. Onun için, nişana kadar pek buluşmasınlar... Ateşle barutun yanyana bulunması doğru olmaz...

Bunları, önüne bir küçük çocuk gibi oturttuğu Sait'in yüzüne karşı da söylemişti.

Sait, utangaç utangaç,

— Haklısınız efendim, dedi, yalnız bir noktayı anlayamıyorum. Yanyana bulunmamızdan ne gibi bir tehlike doğabilir?

Doğsa doğsa tehlike değil, çocuk doğardı ki, Sevim gebe olduğuna göre, bu çocuk yada tehlike nasıl olsa doğacaktı.

Hasip Ferferik, damat adayını gücendirmemeye çalışarak, uygun bir dille doğabilecek tehlikeyi anlatmaya çalıştı. Sait Bey, sakın kendisini yanlış anlamamalıydı. Ona sonsuz güveni vardı, namuslu bir gençti, ama elin ağzı torba değil ki büzüp bağlayasın... Türlü dedikodu çıkarabilirlerdi. Hasip Ferferik, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da kızının şerefine toz kondurmak istemiyordu.

Uslu uslu bu sözleri dinleyen Sait, sandıkları kadar enayi olmadığını göstermek çabasına düştüğü için, o da uygun ve üstü kapalı bir dille, nasıl olsa daha nişan bile olmadan baba olduğunu, Sevim'in gebe kalmasından daha büyük nasıl bir tehlike doğabileceğini sordu.

Hasip Ferferik, doğacak çocuğun tehlike olmadığını, ama elini çabuk tutup hemen nişan yapmasını, arkadan da nikâhın çabuk kıyılması gerektiğini anlattı.

Aslında, Sait, gözle kaş arasında şıp diye nasıl baba oluverdiğini de anlayamamıştı. Büyüklerin söylediğine göre, onun ailesinde, düğünden önce kadınların gebe kalmak diye bir huyları yoktu. Bu işe pek şaşıyordu. Bunları, üstü kapalı biçimde söyleyerek, bu dalavereyi yutmadığını, ama yutmuş göründüğünü Hasip Beye sezdirmek istiyordu.

Damat adayının bu sözlerinden, sanıldığı kadar budala olmadığını anlayan Hasip Ferferik, Sait Beyin şaşmakta çok haklı olduğunu söyledi. Gerçekten durum şaşılmayacak gibi değildi. Ama şaşırması gereken Sait değil, kendisiydi. Sonra, kadınların gebe kalması için ille de düğün gerekmezdi. Babasız doğmuş İsa'dan söz etmiyordu, ama bazı kadınların hamamda bile durup dururken ve hiç bir çaba göstermeden gebe kaldıkları belli bişeydi. «Çok hassas kadınlar böyle olur» du, bu, kadının erkeğe aşırı sevgi duymasından ileri geliyordu. Bildiği Arapça kelimeleri yanyana getirerek, bazı cins kadınlardaki bu cinsel ürün duygunluğuna tıp dilinde «Fart-ı hassasiyet-i nisaiye» denildiğini söyledi.

Sait bu sözlere inanmış göründü. Nişan oluncaya kadar, Sevim'in özlemine dayanmaya çalışacaktı. Gerçekteyse, Sevim'in karnındaki çocuk mocuk onun umurunda değildi. O, bir cinsel bunalım içinde kıvranıyordu. Kadınlara antipatik gelmenin aşağılık duygusuyle cinsel değiniden yoksun kalmıştı. Parisli Madlen bile, onu bu tatminden yoksun bırakmıştı.

Dalton otelinde yapılan nişan töreni çok parlak olmuştu. Gazetelerin dedikodu sütunlarında uzun uzun sözü edildi. Yüksek tabakada günlerce hep bu nişandan konuşuldu. Tabiî, alaylar, dedikodular

da alıp yürümüştü ama, Sait bütün bunlara kulaklarını tıkamıştı. Sait'in hangi nedenle Sevim'le evlenmek istediği anlaşılmış olduğundan ona «kadın budalası» diye bir de lakap takılmıştı.

O parlak nişan gecesi bile, olmadık uygunsuzluklar yapılmıştı. Kibar çağrılılardan, çapkınlığıyle övünen, yüksek sosyetenin ünlü hovardası, çevresinde toplananlara bir fıkra anlatmıştı. Kadınla hiç bir ilişkisi olmayan bir çoban, günün birinde bir kadınla evlenmek ister. Evlenmek istediği kadının topal olduğunu söylerler, Çoban «O'ssun!» der. Bir gözünün kör olduğunu söylerler. Çoban, «O'ssun!» der. «Ama sağır da...» derler. Çoban yine, «O'ssun!» der. «Sırtında koca kamburu da var...» Çoban yine, «Va'ssın o'ssun...» der. «Çok yaşlı yahu, yerinden kalkamaz o...» «Va'ssın, o'ssun...» - «O karı delidir be...» - «Va'ssın, o'ssun canım...» Şöyle derler, böyle derler, ama ne deseler çobanın kabulü. Sonunda, kadını o kadar çok yererler ki, gözü kararmış olan çoban, «Canım, karı o'ssun da, n'olussa o'ssun yahu!» diye bağırır.

Ünlü hovarda bu fıkrayı anlatınca, önce bir kahkaha koptu ama, az sonra ordakiler, topluluk arasında bulunan Sait'e başlarını çevirince, fıkranın çok tatsız ve soğuk kaçtığını anladılar. Kısa bir sessizlik oldu. Sait'in müsvedde defteri sarısı yüzü haşlanmış istakoz kırmızısını aldı. Miyop gözleriyle Kerkenez Sevim'i aradı. İyi ki Sevim orda değildi, yoksa böyle bir geceyi rezil edecek bir çıngar çıkarır, bu kart hovardanın başına bişey fırlatırdı. Fıkrayı dinleyenler önce güldülerse de, bir nişan gecesinde, hem de, nişanlanan erkeğin yanında anlatılmasının tatsızlık olduğunda birliktiler. Sait, bu tatsız fıkrayı nişanlısı

duymamış olduğu için yine memnundu. Tarihî ailesinin geleneksel terbiyesiyle hiç bozuntuya vermedi, o da başkalarıyle birlikte kendini zorlayarak gülmeye ve hovardanın ne demek istediğini anlamazdan gelmeye çalıştı. Ne var ki, korkunç bir hınç içindeydi, herkese diş biliyordu, bu duygusunu hiç dışa vurmadan...

Görme güçsüzlüğünden ötürü, hiç olmazsa bu nişan gecesi, her zamanki gibi bir gülünç yanlışlık yapıp alay konusu olmamaya çok çalıştı ama, bu soğuk fıkrayı dinledikten sonra, öyle sinirlenmişti ki, o sinirle salonda hızla yürürken az kaldı, boydan boya duvarı kaplayan aynaya çarpacaktı. Bu kazayı ucuz atlatmanın sevinciyle, nişanlısını dansa kaldırmya giderken, iki salonu birbirinden ayıran bölme camına öyle sert çarptı ki, cam çok kalın olmasa, başı camı delip öte yana geçebilirdi. İşte cama çarpan başındaki sersemlik, sinir ve şaşkınlıkla, erkek misafirlerle oturan kaynatası Hasip Ferferik'in önünde bir reverans yapıp, onu Sevim sandığı için,

— Bu dansı bana lütfeder misiniz? dedi.

Hasip Ferferik, büyük bir olgunluk göstererek ayağa kalktı, damadının koluna girerek, onu kızının yanına götürdü. Sevim'e nişanlısıyle dans etmelerini söyledi. Vakit gece yarısına yaklaştığı halde, iki nişanlı ilk dansı edeceklerdi. Kerkenez Sevim, bu nişan gecesi elinden geldiğince Sait'ten uzak durmaya çalışıyor ve bu davranışıyle burdaki yüksek sosyete çevresine sözde nişanlısı diye lütfen kabul ettiği Sait'i nasıl küçümsediğini, onunla ilgilenmediğini belli etmeye çabalıyordu. Çağrılıların hepsi de, Sevim'in bu şapşal zengin oğlanla istemeye istemeye nişanlandığını anlamışlardı. Üstelik Kerkenez Sevim, öyle

üzünçlü, öyle acınası pozlar alıyordu ki, herkes ona acımaya bile başlamıştı. Çoktan evlenip de dul kalmış arkadaşlarından biri,

— Hiç üzülme şekerim, her kadına bir erkek lâzım, ne yapacaksın, boşver... diye onu avutmaya bile kalkmıştı.

Sevim, babasının Sait'le dans etmesini istemesi karşısında burnunu kıvırdı, ne yapayım mecburum, gibilerden ordakilere baktı, sonra istemeye istemeye ayağa kalkıp, elini verdi, öbür elini de Sait'in omuzuna koydu. Sanki, pis kokulu bir bulaşık bezine dokunur gibi iğrenerek Sait'i tutuyor, bu davranışını ordakilere belli etmek için abartıyordu.

Sait, elbet horlandığını anlıyor, bu durumlara düştüğü için de kendi kendine kızarak aşağılık duygusuyle bunalıyordu.

Orkestra romantik bir tango çalmaktaydı. Bu danslarda erkeklerin, dans eşlerine güzel sözler söylemesi gerektiğini biliyordu ama, içi içini yediği için, söyleyecek söz bulamıyordu. Sanki beyninin konuşma merkezi kurumuştu. Nasıl olduysa birden,

— Brahms'ı tanır mısınız? dedi.

Tam damdan düşercesine bir soruydu bu. Brahms da kim? Sevim'in eski sevgililerinden biri sanmış da, yoksa daha şimdiden kıskançlığa mı başlamıştı?

— Kim? Kim?

— Brahms...

— Hangi milletten oluyor?

— Alman...

— Alman takımlarından hiç bir futbolcuyla arkadaşlık kurmadım...

Böylece, Sait'in şüphelerinin yersiz olduğunu an-

latmak istemişti.

Sait, Brahms'tan söz ettiği için pişman olmuştu, ama bikez başlamıştı.

— Biliyorsunuz, büyük bir müzisyen, ünlü besteci Johannes Brahms...

Futbol, yani daha çok futbolcular, bir de kötü film artistleri dışında akıl almaz ölçüde bilgisiz olan Kerkenez Sevim,

— Yoksa bu dans ettiğimiz tangoyu o adam mı bestelemiş? dedi.

Ne de olsa kafası kendine göre bir mantıkla çalışıyordu. Nişanlısı, durup dururken, Brahms deyince, belki dans ettikleri müziğin çağrışımıyla bu adı hatırlamıştır, diye düşündü.

Sait,

— Geçen yüzyılın ünlü bir bestecisi... dedi.

Sevim, çok sıkılmıştı. Güzel bir sarışınla dans eden Duvar Ahmet'e, yanından geçerken bir popo atıp, göz kırptı. Bir masada dolgun bir kadınla viski içen Abanoz Suat'a, başıyle Sait'i işaret edip, bak neler çekiyorum, gibilerden dudak büktü. Gözü orkestradaydı. Müzik bitse de, bu işkenceden kurtulsa, arkadaşlarının yanına gitseydi.

Nişanlısıyle dans ederken, elinde olmadan birden Brahms adının ağzından çıkması, Sait'in bilinçaltındaki bir baskının dışa vuruşuydu. Biraz piyano çalan, ama geniş müzik bilgisi olan Sait, Brahms'la kendisi arasında benzerlikler buluyordu. Brahms'ın da otuz yaşını geçinceye kadar sakalı çıkmamıştı. Yirmi beş yaşına gelinceye kadar bir incecik kızdan farkedilmezdi, utangaç ve beceriksizdi. O da mavi gözlü ve sarışındı. Küçük bir kız çocuğu görünüşlü olduğu için, Sait'in şimdiki yaşındayken

Brahms'ı Baden-Baden kentinin gazinosuna almamışlar, bu yüzden Brahms arkadaşlarının alay konusu olmuştu. Aralarında bulduğu bu benzerliklerden ötürü, Sait, Brahms'ın bütün yaşamını ıcığına cıcığına kadar okuyup öğrenmişti. Uzmanlar, Brahms'ta gelişme bozukluğu olduğunu söylüyorlardı. Sait'e göre, belki de bu yüzden Brahms hiç evlenmemişti. Ama sonradan, Brahms kırk yaşını geçtikten sonra, onda büyük bir değişiklik olmuş, sakalları çıkıvermişti, gövdesi erkekleşip kalınlaşmıştı. Bu, bir mucizeydi. Sait'in kitaplığında en görünür yerde, Brahms'ın gür sakallı bir portresinin röprodüksiyonunun ve piyanosunun üstünde de küçük büstünün bulunmasının nedeni işte buydu. Sait de, kendi yaşamında, Brahms'ta olduğu gibi bir mucize bekliyordu. Ama bu mucize kırk yaşından sonra gelmemeliydi. O yaş, evlenmesi için çok geç olacaktı. Zavallı, içli, duygulu Brahms da kırkından sonra evlenememişti.

Az önce, sosyetenin kart zamparası, o kaba fıkrayı anlatıp da oradakiler alayla Sait'in yüzüne bakıp güldükleri zaman, Sait yine Brahms'ı hatırlamıştı. Brahms, onun bilinçaltında yerleşmişti. Dalgın yürürken, uyumadan önceki o yarı uyanık dakikalarında hep Brahms'ınkine benzer bir mucizenin olmasını düşler, tasarlardı. O zaman, çok kaba saba, aşırı erkeksi bir adam olacak, bunca yıldır çektiklerinin acısını çıkaracaktı. Böyle erkeksi davranışlarda bulunmak isterdi, ama beceremeyeceği, kendisine hiç yakışmayacağı korkusuyle denemekten bile kaçınırdı.

İşte Kerkenez Sevim çırpı gibi bedeniyle kollarının arasında dans ederken, «Brahms'ı tanır mısı-

nız?» diye sorması, az önceki alaylı kahkahaların etkisiyle, bilinçaltındaki tortunun fışırtısıydı.

— Anlayamadım, şimdi o dediğin Alman neden gerekti burda?

Sait, bir süre sustuktan sonra açıklamak gereğini duydu:

— Brahms'ın da, otuz beş, kırk yaşına kadar sakalı çıkmamış...

Bu sözlerle, kendini ele vermiş, aşağılık duygusunu açıklamış oluyordu. Kerkenez Sevim, onun tüysüz sapsarı yanaklarına baktı, kendini tutamadı, birden kahkahayı patlattı. Sait'in kolları arasında kahkahadan kırılıyor, dans edemiyordu. Kerkenez'in kahkahaları, cazın gürültüsünü bastırdığı için herkes onlara bakıyordu. Acaba bu aptal oğlan, Kerkenez Sevim'i böyle neşelendirecek ne espri yapmıştı?

Sevim'in aşırı kahkahaları, her zaman olduğu gibi bir sinir bunalımıydı. Çoğun, bu kahkahaların ardından ağlama nöbetleri gelirdi. Çığlık çığlık kahkahaları çın çın ötüyordu. Sait'in gözleri buğulanmış, alt dudağı kıvrılmıştı. Nerdeyse, çocuk gibi hüngür hüngür ağlayacaktı. İyi ki, caz durdu da, bu dans belâsından o da, Kerkenez de kurtuldu. Sait, saygıyla Sevim'i pistten dışarı götürdü. Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Gülmekten gözlerinden yaş gelmiş olan Sevim, cilveli bir davranışla onu, elinden tutup boş bir masaya götürdü. Sait'in çocuksu hali, o soğuk, çiğ mavi gözlerinde biriken yaşlar, içine dokunmuştu, belki de kahkaha bunalımından sonra ağlamayı gereksiniyordu. İkisi de viski içiyor ve konuşmuyorlardı. Kerkenez Sevim, nişanlısının mavi damarları görünen sapsarı tenli boynuna, buğulu gözlerine baktı. Onu bir insan olarak

değil, insan biçimine girmiş ama insandan başka, acınacak bir yaratık gibi görüyordu.

İçkinin etkisiyle Sait'in dili çözüldü. Kafasında bir soru düğümü olan konuyu, Sevim'in gebeliğini açtı. Sevim buna karşılık, onun kendisini yalnız matematiğe verdiğini, tabiat olaylarından ve bilgisinden hiçbişey bilmediğini anlattı. Sesini yumuşatarak,

— Sevgilim, yoksa benden şüpheleniyor musun? dedi.

Sait, bir hıçkırık gibi, incecik bir haykırışla,

— Aslaaaa! diye haykırdı.

O, yeter ki kendisine böyle «Sevgilim» diye seslensin, başka hiçbişey istemezdi, her şeye razıydı, isterse her gün bir çocuk doğursun, her saat gebe kalsın...

Dans ederken Sevim'in yaptığı işareti, aman beni bu salaktan kurtar, diye anlamış olan Abanoz Suat, onların masasına yaklaştı, selâm verdi, sonra da, Sait'e,

— Nişanlınızı bu dans için elinizden alabilir miyim? diye espri yaptı.

Sait gülümsedi övünçle, Sevim'le Abanoz Suat dansa kalktılar, Sait de birbaşına orda kalakaldı. Başkalarına çaktırmadan gözucuyla Sevim'i kolaçan ediyordu. Sevim durmadan dans etti, bir o erkekle bir öbür erkekle... Dans aralarında da kalabalık masalara gidiyordu, sanki Sait'i unutmuştu. Yalnız Sevim değil, ordakilerin hepsi de onu unutmuşlardı. Nişana değil de, kendi aralarında eğlence için gelmiş gibiydiler.

Sait, nişanlısını aramamış olmasını kendince ayıp saydığı için, bir ara onun bulunduğu kalabalığa sokuldu. Sevim, Duvar Ahmet'in yanında oturuyor-

du; oturuyor değil, ona iyice sokulmuş, başını da omuzuna dayamıştı. Öyle ki, buraya gelen bir yabancıya, bu gece nişanlanan çifti gösterebilir misin, diye sorulsa, yabancı, nişanlıların Kerkenez'le Duvar Ahmet olduğunu sanabilirdi.

İkisinin de ellerinde içki bardakları vardı. Sait, yanlarına yaklaştığı zaman, Duvar Ahmet sol bacağını sık sık yaptığı gibi titretip duruyordu. Madam Anjel'in anlattıklarına göre, Duvar Ahmet önce sol bacağından sinirlenmeye başlıyordu. Duvar Ahmet'in sol bacağını titretmesini, sinirlenmeye başlamasının belirtisi sanarak, yeni bir belâya çatmamak için, hemen oradan uzaklaşırken, onu gören Kerkenez Sevim, biraz daha Duvar Ahmet'e sokularak, arkasından seslendi:

— Ne o, bişey mi vardı?

Sait, başını çevirip, Duvar Ahmet'in bir kolunu omuzuna doladığı Sevim'e baktı:

— Yoo, bişey yok, rahatsız etmeyeyim...

Brahms'ı düşündü, hep aklında Brahms vardı... Kafasını kurcalayan bir konu da, bir insanın bacağından sinirlenmesiydi. Olur muydu böyle şey? Kendi ailesinden, bunu danışacak birini aradı. Bilse bilse, ailenin en yaşlısı eski bir hekim olan Abdüşşükür Bey bilebilirdi. Abdüşşükür Bey'i bulamadı. Yaşlı adam, bu kadar geç saatlere kadar kalamamış, gitmiş olmalıydı. Ama giderken, allasmarladık bile dememişti. Zihni Bey'i aradı. O da yoktu, gitmiş olacaktı. Madam Anjel, koca gövdesinden umulmayan çeviklikle, pistte birisiyle o modern danslardan birini oynuyor, sıçrayıp zıplayıp duruyordu. Kısmetî Beyi hiç sevmezdi ama, ona danışacaktı. Onu da bulamadı. Teyzesi Berrin Hanımefendi, orta yaşlı birkaç kadınla birlikte, köşedeki

koltuklarda oturuyordu. Yanına sokulup, kulağına,

— Teyzeciğim, dedi, Kısmetî Bey amcam nerde?

— Geç olduğu için gittiler Sait...

— Allasmarladık bile demeden mi?

— Seni rahatsız etmek istemediler. Sen Sevim'le dans ederken gittiler. Bana söylediler. Sana da mutluluk, dilediler...

Sait'in ailesinden orda pek az kişi kalmıştı. Tanımadığı bir kalabalık içinde yapayalnız sandı kendisini. Bu umutsuzluk içinde, bir yana çekilmek üzereyken uzak akrabalarından Muhittin Beyi gördü. Muhittin Beyle pek az konuşmuşluğu vardı, o da çocukluğunda... Ama o uzak akraba, bu gece onu yalnızlığından kurtarabilirdi.

Muhittin Bey, bütün hayatında ticaretle uğraşmış, ama her giriştiği işte paralar batırarak, Safranzâde ailesinden hissesine düşen mirası tüketmişti.

Sait'in yanına gelip ilgilenmesinden pek memnundu. Kendisini, her başarısız insan gibi, büyük ama talihsiz bir işadamı sandığından, büyük bir kazanç yolu göstererek, Sait'ten para koparacağı umuduna kapıldı. Bir-iki kuru sözden sonra Sait,

— Sizden bişey öğrenmek istiyorum efendim dedi.

— Buyrun Sait Bey oğlum...

— Bir insanın bacağından sinirlenmesi, sinirlenince de bacağına hâkim olamaması mümkün müdür? Yani, nasıl anlatayım... Sinirlenen bir insanın bacağı iradesi dışına çıkabilir mi?

Muhittin Bey, ne türlü cevap verirse Sait'in ho-

şuna gideceğini kestirmek için dikkatle yüzüne baktı. Belki de Sait, sinirlenince kendi bacsağına hâkim olamıyordu. Onun isteğine uygun bir cevap verirse, para Sait'ten, akıl kendisinden, ortak bir ticaret yapabilirlerdi.

— Evet, dedi, olabilir... Hatta bir zamanlar... ben böyle bişey gördüm.

Sait, Muhittin Beyin eşsiz bir atıcı, palavracı olduğunu bilmiyordu. Oysa palavracılıkta çok ünlüydü; onun palavraları fıkra olarak dillerde dolaşırdı.

— Evet... gözlerimle gördüm... Ben, Galiçya cephesindeyken... Birinci Cihan Harbi'nde ben Galiçya cephesinde bulunuyordum...

Oysa, askerlik bile yapmamış, para yedirerek sahte bir sakat raporu uydurmuş, askerlikten yakasını sıyırmıştı.

— Bizim bölüğün sağ yanında Bulgarlar var, onlarla birlikte siperlerdeyiz... Bir sabah çok erkenden, düşman korkunç bir topçu ateşi açtı... Tepeler hallaç pamuğu gibi atılıyor. Koca kayalar, unufak oluyor... Havada kollar, bacaklar uçuşuyor... Neyse efendim, bir zaman sonra topçu ateşi durdu. Düşmanın taarruza geçeceğini sanıyorduk, ama taarruz etmediler... Ateş kesilince bir de baktım, sağım solum, yaralı, ölü dolu. Rasim adında bir topçu mülâzımı var, gayetle candan arkadaşız... Bir de baktım, Rasim yerde yatmış, bir kan gölcüğünün içinde inleyip kıvranıp duruyor. «Neyin var Rasim?» dedim. «Yahu, görmüyor musun halimi, galiba bir başım kaldı, başka bişeyim yok,» dedi. Ben şaşırmışım da şaşkınlıktan öyle soruyorum. Bir de üstelik «Nasılsın Rasim?» demez miyim? Yine şaşkınlıktan... «Bundan iyisi can sağlığı!» dedi. Harp, çok feci bişeydir

evlâdım Sait Bey... Siz harp görmediniz, Allah da göstermesin...

Sait, çipil mavi gözlerini kırpıştıra kırpıştıra merakla, ilgiyle dinliyordu. Muhittin Beyin anlattığı bu savaş olayının, sinirli bacakla nasıl bir ilişkisi vardı?

— Rasim'i seyyar hastaneye götürmek için sıhhiye arabası aradım yok, katır aradım yok... Tezkere bile yok... Sırtıma aldığım gibi, bir de ne bakayım, göstermek gibi olmasın, sol bacağı, işte burdan kopuk da, bir derinin tuttuğu bacak sallanıyor. Ben sırtıma alırken o derinin tuttuğu bacak da kopup yere düştü. Yara taze olduğundan, Rasim acısını daha pek duymuyor. Yere düşen bacağı görünce, «O kimin bacağı?» dedi. «Senin» dedim. «Ver benim bacağımı!» dedi. «Ne yapacaksın yahu?» dedim. «Sen ver, belki ilerde lâzım olur,» dedi. Kopuk bacak neye lâzım olacak? Ama o da şaşırmış işte... Bir de koleksiyon meraklısıydı, belki savaş hatırası diye evine götürüp saklayacak, kimbilir... Verdim, iki eliyle sarıldı bacağına... Sonra bayıldı. Bunu sırtımda, geri hatlara taşıdım. Seyyar hastaneye, ordan ordu hastanesine götürdüm. Gayetle mâhir bir operatör hekim vardı. Ama nasıl bir operatör canım, bildiğin gibi değil... Bu operatör, çamurdan heykel yapar gibi, etten insan yapardı. Harp meydanından kopuk kol, bacak beden, kafa topla götür buna, sana bu parçaları ekyelip yapıştırıp derleyip toplayıp, istediğin biçimde, capcanlı bir insan yapsın, işte böyle bir operatör... Rasim'i hastaneye bırakıp cepheye döndüm. Aradan bir iki ay geçti, bir gün bizim Rasim çıkageldi, iki ayağı da sapasağlam. «Sen bana, 'Kopuk bacağı ne yapacaksın?' diye sormuştun da, 'Belki ilerde lâzım olur' demiştim, hatırında mı?

Bak, kopuk bacağım yerine takıldı...» dedi.

O zamanlar, tıp şimdiki gibi de ilerlememiş... Şimdi operatörler, köpeklerin başını birbiriyle değiştiriyorlar; o zamanlar öyle şeyler yok... Neyse, uzatmayalım, bizim kıta geriye çekildi. Bir gece, müttefikimiz olan Bulgarların bir alayı eğlence yapıyor, bizi de çağırdılar. Bulgarlar gayda çalmaya başladılar. Bulgar köylüsü askerler de ortaya çıkıp oynuyorlar. Rasim de yanımda oturuyor. Kulağıma eğilip, «Bana bişeyler oluyor» dedi. «Nedir?» dedim. «Sol bacağıma hakim olamıyorum, oynayıp duruyor» dedi. Demesiyle, ortaya çıkıp Bulgarların arasına katılmaz mı? Başladı gaydaya uyup Bulgarlarla birlikte oynamaya... Oyun bitip yanıma gelince, «Sen bu oyunu bilir miydin?» dedim. «Yok canım, hiç bir oyun bilmem... Ama sol bacağıma uyup oynadım işte...» dedi. O zamandan sonra, Rasim, nerde bir gayda sesi duysa, sol bacağını zaptedemez, sol bacağı Bulgar oyununa başlardı. Gel zaman git zaman, o mâhir operatörün de bulunduğu bir yerde bizim Rasim, yine bir gayda sesi duyup oyuna kalkınca doktor da gülmeye başladı. Doktora, «Bu ne iştir?» dedim. «Aman, Rasim'e söylemezsen anlatayım,» dedi. Ameliyat yaparken masanın üstünde iki adam varmış, biri Bulgar askeri bir köylü, biri de bizim Rasim... Ameliyat sırasında Bulgar ölüyor. Rasim'in kopuk bacağında da iş yokmuş... Ahlata armut aşılar gibi, Bulgar'ın sağlam bacağını, bizim Rasim'e takıyor... Hattâ, bu Rasim, yanımızdan bir Bulgar birliği geçerken, sol bacağını zor tutardı sol bacağı Bulgarlara doğru giderdi...

Muhittin Beyin palavralarının bir özelliği, onları çok ciddî ve tatlı anlatmasıydı. Palavrayı yuttur-

mak için değil, eğlenceli vakit geçirtmek için anlatırdı. Ama Sait, bu uydurma olayı, gerçekmiş gibi inanarak dinlemişti... Demek, Duvar Ahmet'in sol bacağını zaptedememesi doğruydu.

Muhittin Bey, anlattığı hikâyeden sonra, zamanın uygun olduğunu düşünerek, çok kazançlı işler önermeye başladı. Sait ilgisiz olduğu bu sözleri dinliyor ama duymuyordu bile.

O gece, Sait Sarıoğlu'yla en çok ilgilenen, Tozkoparan'ın ünlü idarecisi Dündar Bey oldu. Soyadı Duraner olduğu halde, sahada yenik bir takımı bile türlü mızıkçılıklar, şikâyetler, dümenler, dolaplarla masa başında galip çıkaran becerikli bir takım idarecisi olduğu için, ona Dubaracı lakabını takmışlar ve «Dubara» onun soyadı yerine geçmişti.

Dündar Dubara, Sait'le ilgileniyordu, çünkü Sait'in Kerkenez Sevim'le nişanlanmasına en çok sevinenlerden biri de oydu. Dündar Dubara için her şey, ama her şey Tozkoparan takımıydı; varsa yoksa Tozkoparan... Dünyadaki bütün olayları, Tozkoparan takımının savunduğu kale ağlarının arkasından görüyordu. Sait Sarıoğlu'nun, İstanbul'un sayılı zenginlerinden ve bir mirasyedi olduğunu biliyordu. Bu mirasyediler herhangi bişeye tutkuyla bağlandılar mı, onun uğrunda kesenin ağzını açarlardı. Her ne kadar Tozkoparan profesyonel bir kulüpse de, yine de işler amatörce, yani enayice kendini vererek yürütülürse başarı sağlanabilirdi. Bu düşüncesinde Dündar Dubara çok özdendi, çünkü kendisi de gençliğinden beri, hatta çocukluğundan beri Tozkoparan'a tutkuyla bağlanmışlardan biriydi.

Sait'i, Kerkenez Sevim'in aracılığıyle Tozkoparan Kulübünün üyesi yapabilirse, kulüp ondan çok

yararlanabilirdi. Sait Sarıoğlu'nu, Tozkoparan yanlısı bir deli olmaya çok uygun buluyordu. Kendisi de zamanında bu kulübe çok para dökmüştü. Hoş, sonradan bu paraları türlü yollarla, artık artık geriye almıştı ama, zamanında parayı dökmüştü ya Tozkoparan uğruna...

İdareci Dündar Dubara'ya göre, bir futbol takımının başarısı, yani maçlarda zaferi, lig şampiyonu olması, yabancı takımlarla maçları kazanması için, ne futbolcu, ne antrenör önemliydi; bunlardan çok daha önemli üç şey gerekiyordu: Kurnaz bir idareci, iktidardaki partinin çok ileri gelenlerinden birini kulübe başkan yapmak, bir de zenginleri kulübün delisi haline getirmek... Bu üçü bir araya geldi mi, futbolcunun da, antrenörün de en iyileri bulunur ve takım başarıdan başarıya koşardı. Dündar Dubara, her yeni iktidarın en sayılı kodamanlarından birini Tozkoparan'ın Genel Başkanı yapmasını becerirdi. Şimdiki Genel Başkan, hayatında topa ayağını değdirmemiş, üstelik topal, ama korkunç bir politika kurduydu. Bu topal Genel Başkanın Tozkoparan'ın maçlarında, takımının futbolcuları topa vururken, heyecana kapılır, oturduğu yerden topal ayağını savurması, herkesi güldürürdü. Kulübün Genel Başkanı oluncaya kadar maç bile seyretmemiş olan bu adam, Tozkoparan takımının bir yabancı sahadaki maçında, oyunculardan birinin şutu kaleye girmeyince, «Bunu ben bile atamazdım» demesi, dillere destan olmuştu.

Gece yarısından sonra Dündar Dubara, Sait Sarıoğlu'nun yanından pek ayrılmadı. Onu, Tozkoparan'la ilgilendirmek için elinden ne gelirse yaptı. Sait de buna çoktan hazırdı. Çünkü, Sevim'in gözüne

girmesinin tek yolu Tozkoparanlı olmasıydı, bunu anlamıştı. Onun için, Dündar Dubara'nın anlattıklarını can kulağıyle dinliyordu.

Dündar Dubara'nın kuyruğundan bir gazeteci hiç ayrılmıyordu. Bu, karayağız bir spor yazarıydı. Büyük küçük herkese, ağabey diyerek özdenlik kurmak, senlibenli olmak istediği için, Sait'ten çok büyük olduğu halde, ona da sık sık ağabey deyip duruyordu.

Dündar Dubara onu,

— Tek tarafsız spor yazarımız Erol İpkıran... diye tanıtmış ve hemen eklemişti :

— Eksik olmasın, her zaman bizim takımı tutar, gayet koyu Tozkoparanlıdır.

Erol İpkıran da,

— Abicim, ben vazifemi yapıyorum... dedikten sonra bir eliyle kalbini tutarak,

— Burda Tozkoparan çarpıyor... demişti.

Dündar Dubara,

— Duvar Ahmet'i meşhur eden işte bu arkadaştır... Duvar Ahmet'i, Duvar Ahmet yapan budur... deyince, ilkin spor yazarıyle pek ilgilenmeyen Sait'in bütün dikkati, bu gazeteci üzerine toplanmıştı.

Üçü, birbiriyle kaynaşmışlardı. Sait Sarıoğlu, Duvar Ahmet'i nasıl meşhur ettiğini çok merak ediyor, Erol İpkıran'a üstüste sorular soruyordu. O da,

— Abicim, her mesleğin kendine göre yolları vardır... diye yuvarlak laflar ediyordu.

Sabaha doğru, çağrılılar gittiler. Sait Sarıoğlu, Dündar Dubara'yla Erol İpkıran'ı evine davet etti.

Futbolcuların kollarında durmadan dans etmekten Kerkenez Sevim çok yorgun düşmüştü. Konuk-

lar, Sait'e ve Sevim'e mutluluklar dileyerek dağıldılar. Duvar Ahmet iyice sarhoş olduğundan Kerkenez Sevim'e tebelleş olmak isteyince de, Mehcure Hanım bu belâyı ustalıkla savuşturmasını becerdi.

Ferferik'leri, Sait arabayla evlerine bıraktı. Ayrılırken Kerkenez, elini Sait'e uzattı. Sait, elbet bu elin öpülmesi gerektiğini biliyordu. Ama öylesine şaşkındı ki, avucuna aldığı bu eli bir süre ne yapacağını bilemedi, sıksın mı, sallasın mı, öpsün mü... Ve öptü. Kerkenez Sevim, bu şapşallığa kahkahalarla gülerek, çoktan yukarı çıkmış olan annesiyle babasının arkasından merdiveni çıktı.

Güneş doğuyordu, gün ağarmıştı. Sait sarhoştu, hem de, böylesine ilk sarhoşluğu... «Brahms... Brahms...» diye mırıldanarak yürüdü. Sabahın serinliğini buzlu şurup gibi içine çekiyordu... Brahms'ın da sakalları çok geç çıkmıştı... Ama sonradan Jüpiter'inki gibi sakalları fışkırmıştı. Brahms... O da bir gün... Kimbilir... Belki de... Ama o zaman gösterecek herkese... **Hepsinden hınç alacak...**

Dalga geçerek yürüyordu, düşleyerek... Ayağına bişey takıldı, eğilip baktı, bir mukavva **kutu,** belki boş bir bisküvi kutusu... Sait gerildi, gerildi, sağ ayağını kaldırdı... Kutuya bir şut... çekecekti, ama çekemedi. Çünkü, nasıl olmuşsa, ayağı kaymış, dengesi bozulmuş, tökezlemiş mi, her ne olmuşsa boylu boyunca yüzükoyun yere kapaklanmıştı... Bir süre öylece kaldı... «Brahms... Mucize... ama kırkımdan sonra değil... iş işten geçmeden... Brahms..»

Elini yüzüne götürdü... Gözlük kırılmıştı. Burnu kanıyordu... Ayrılırken Sevim,

— Yarın beklerim... Yani bugün... Artık sabah oldu... Akşama gelin! demişti.

Bu durumda, bu akşam Sevim'e gidemeyecekti. Sakalları çıkacaktı, fışkıracaktı, inanıyordu...

NİŞANLILARIN EVDE BAŞBAŞA GEÇİRDİKLERİ BİR GÜN

Nişandan sonra Sait Sarıoğlu, Ferferik'lerin evine rahatça gidip gelebiliyordu. Ama nişan gecesinden sonra, Sevim'e eskisinden daha aşırı bir sinirlilik gelmişti. Çünkü, anababası onu olmadık sıkıya almışlardı. «Hele evlen, bir kıyılsın nikâh, ondan sonra ne istersen yap, biz karışmayız, kocanla senin bileceğin iş... Ama o zamana kadar, o zibidi futbolcu oğlanlar bu eve adım atamaz» diyorlardı. Maçlara bile göndermiyorlardı. İşte, Kerkenez Sevim'in sinirinin artması bundandı. Kerkenez Sevim, öyle bir kerkenezdi ki, anababa sözü dinleyecek takımdan değildi. Ama o da, nişanın bozulmasından, nikâhın kıyılmamasından korkuyor, onun için de maçlara gitmiyordu. Hatta bir gün, Sait Sarıoğlu'yla yolda giderlerken, Yeonu Atilla ile Zırnık Bekir'i görmüşlerdi de Sevim onlarla şöyle bir ayaküstü iki-üç lâf edip ayrılmış, Duvar Ahmet'i bile sormamıştı. Ne var ki, aklı fikri hep Tozkoparanlı futbolculardaydı. Çok terbiyeli, hatta utangaç bir çocuk olduğu halde, futbol sahalarında çok kırıcı oynadığı, ayıcılık ettiği için «Temiz aile kasabı» lakabı takılan Turan'ı bigün sinemada görmüş, Hacetbabalı Kazık Özer'in Tozkoparan'a transfer edilemediğini bile ondan öğrenmişti. Çok canı sıkılmıştı. Başında şu nişan, nikâh belâsı olmasaydı, ne yapar eder, Kazık Özer'i Tozkoparan'a transfer olmaya razı ederdi. Şu Dündar Dubara, bir de ünlü takım idarecisi diye geçinir,

yazıklar olsun, işte bir Kazık Özer'i Tozkoparan'a transfer ettirememişti. Dündar Dubara'ya kalsaydı, Duvar Ahmet'in de Tozkoparan'a geçeceği yoktu.

Kafasının içi bütün bu düşüncelerle karmakarışık olduğu için Sait Sarıoğlu'na da artık yüzvermez olmuştu. Nişanlısına düşman kesilmişti; onun yüzündendi hep bu başına gelenler... Sevim'in bu tersliği karşısında Sait de büsbütün çekingen olmuş, tehlike karşısındaki kamlumbağanın kabuğuna çekilişi gibi, o da kendi içine büzülüp kapanmıştı.

İşte bugün Tozkoparan'la Hacetbaba'nın, bu iki ezelî rakibin maçı vardı. Kerkenez Sevim maça gidemiyordu. Eve kapandığı yetmezmiş gibi, bir de Sait başındaydı. Evde ikisinden başka kimse yoktu. Mehcure Hanımla Hasip Bey, onları özellikle evde yalnız başlarına bırakmışlardı. İki nişanlı yalnız kalıp birbirlerine alışmalıydılar. Çünkü, Mehcure Hanımın kızından dinlediklerine göre, bu Sait Sarıoğlu Sevim'le yalnız kalınca, nereye otururşa orda kalıyordu. Ne bir davranış, ne bir devini, ne bir söz... Peki, bunun sonu ne olacaktı? Sevim'e hiç bir ilgi göstermiyordu. Gerçekteyse, Sevim ondan ilgi ve yakınlık beklemiyor, ama nişanlısını tersleyemediği için de canı sıkılıyordu. Üstüne gelmeli, ilgilenmeli, yakınlık göstermeli; diyelim elini tutmaya, öpmeye filân kalkmalıydı ki, Kerkenez Sevim de onu bir güzel tersleyip yüreğine soğuk sular serpilsin... İşte bunun için, Sait'in kendisine yaklaşmamasına canı sıkılıyordu. Ama bugün bazı denemeler yapacak, denemelerinde ileri bile gidecekti gerekirse...

Maçı radyodan dinleyecekti. Ama maçın başlamasına daha epey vardı. Kerkenez Sevim'le Sait Sarıoğlu, yarım saattir salonda, kukumav kuşu

gibi hiç bişey konuşmadan oturuyorlardı. Sevim için yarım saat sessiz oturmak, anısında yer alacak önemli bişeydi. Ne olurdu sanki maça gitseydi, hatta şu sarı oğlanı da yanına alıp birlikte gitselerdi maça... Onu, herkese nişanlım diye tanıtmaya utanıyordu, hele maçtakilere... Olsun. Tozkoparan'ın maçının olduğu gün, burda evde pineklemekten daha iyiydi. Ama annesi, olmaz diyordu. Bu tüyübozuk oğlanın, nikâh yapmadan, «Bu model benim tipim değilmiş» diye Sevim'i bırakıp gitmesinden korkuyordu.

Sevim, bu sıkıntılı zamanı renklendirecek bir muziplik düşündü.

— Ben banyoya gidiyorum Sait... dedi.

Daha yerinden kalkmadan da soyunmaya başladı. Gözucuyla da, Sait'i dikizliyor, ne yapacak diye merak ediyordu. Sait, hiç oralı değildi. Sert bir öğretmenin karşısındaki uslu çocuklar gibi, iki elini dizlerinin üstüne koymuş, ayakları yanyana bitişik, başı öne eğik, böylece duruyordu. Soyunduğunu görmemiş olduğunu sanarak, Sait'in önüne gitti, arkasını ona döndü,

— Şu kopçayı çözer misin? dedi.

Karşıdaki aynadan, Sait'i görüyordu.

Sait ayağa kalktı, görülmesi yasak bişeyden başını çevirir gibi, kafasını sola yukarı döndürdükten sonra, ellerini bluzun ensedeki kopçasına uzattı. Sevim'i bir gülme aldı... Sinir gülmesi... Artık bu kadarı da olmazdı yani...

— Çözdün mü?

— Evet...

İyi ama, sinema locasında onunla öpüşen, kolunu Sevim'in omuzuna dolayan, belini okşayan ve

daha da ileri giden bu himbıl değil miydi?

— Korsemin fermuarını da çözer misin?

Sait, bir süre fermuarı aradı. Sonra başını yine sola yukarı çevirip, fermuarı açtı.

Annesiyle babası da sözde onları evde başbaşa bırakmışlardı, ne diye?

Sevim, hızla banyoya gitti. Küveti ılık suyla doldurup içine girdi. Bol sabun köpüklerinin içine gömüldü. Tıpkı, sinema yıldızlarının fotoğrafçılara verdizi pozlardan birini aldıktan sonra,

— Saiiiit... Sait!... diye seslendi.

Sait, ona her zaman «Sevim Hanım» derdi.

— Efendim, Sevim Hanım...

— Biraz gelir misin şekerim...

Ne? Şekerim mi, dedi? Ona ilk «Şekerim» diyordu.

Sait, sevinç coşkusuyla, elini, kolunu, kafasını o yana, bu yana çarparak, çırpınarak, epiy arandıktan sonra bulduğu banyonun, hem de aralık bırakılmış kapısını tıklatmaz mı? Ay, deli olacaktı Sevim...

— Gel şekerim, gel...

Kapının dışından Sait,

— Burdayım, geldim... dedi.

— İçeri gel canım...

Girdi. Küvetteki ılık suya sırtüstü uzanmış olan Kerkenez Sevim'in bacakları, baldırlarına kadar köpüklerden dışarı çıkmıştı. Sait bir an baktı, sonra utangaç bir kız çocuğu gibi, eliyle yüzünü kapayarak,

— Bakmıyorum, bakmıyorum... Çekinmeden yıkanın... diye kekeledi.

Kerkenez Sevim, sözde onu tahrik için çağır-

mıştı. Bahane olarak losyonu vermesini söyleyecekti. Ama birden kendini kaybedip,

— Giit! Giiiit... diye haykırdı, sesi çın çın öttü.

Sait, palas pandıras döndü. Canım, bu kadınlar da hiç anlaşılır yaratık değillerdi. «Gel» deyince gidiyor, sonra da, «Git» diye kovuyordu. Annesi, babası, namuslu bir delikanlı olduğuna güvenmişler, Onu kızlarıyle evde başbaşa bırakıp gitmişlerdi. Sait'in elbette böyle davranması gerekirdi. Mehcure Hanımla Hasip Bey, belki de onu denemek istiyorlardı. İşte bu sınavdan sonra, ne namuslu bir erkek olduğunu, öz nişanlısına bile kötü gözle bakmadığını öğreneceklerdi.

Sait, işte böyle düşünüp kendikendini aldatmaktaydı. Gerçekteyse, korkuyordu, Sevim'den ve genellikle kadından korkuyordu. Ona elini uzatabilirdi, Sevim'in saçlarını, omuzlarını, daha daha, belini, bacaklarını okşayabilirdi, öpebilirdi de... Bunları yapmak için içi gidiyordu. Ama iş bu kadarla kalmazdı ki, sürecekti, arkası vardı. İşte bundan, sonraki durumda beceriksizliğinin, başarısızlığının belli olmasından korkuyordu. Onun için de nikâh oluncaya kadar nişanlısına bile elini sürmeyen namuslu bir delikanlı rolünde görünerek, kendikendini kandırmaya çalışıyordu.

Kerkenez Sevim'e gelince, o, Sait'i tahrik etmek, sonra da, «Henüz evli değiliz unutma ki...» gibilerden sözlerle, reddedip, içinden onunla alay etmek istiyordu. Alay edemeyince, elinden oyuncağı çekip alınmış çocuk sinirliliğiyle banyodan çıktı. Radyonun başına geçti, koltuğa oturdu. Neredeyse maç başlayacaktı.

— Sevim Hanım...

Sait'in sesi inler gibiydi. Kerkenez, çok ters, başını bile ona çevirmeden,

— Ne var? dedi.

Çok kötü terslenmiş olan Sait, omuzunu silkerek,

— Hiiiç, dedi, hiçbişey...

— Aman sus şimdi, nerdeyse maç başlıyacak...

— Diyecektim ki...

— Ne diyecektin?

— Hani sizinle tanıştığımız o gün... Sinema locasında... O, ne tatlı bir hatıraydı...

Sait, ne zaman Kerkenez Sevim'le yalnız kalırsa, o ne tatlı hatıraydı, diye, bir daha hiç tekrarlayamadığı o sinema locası macerasını hatırlatırdı. Bu da kendince bir tatmin yoluydu. Sanki elli yıllık karıkocaydılar da, elli yıl öncesinin tatlı bir aşk anısını sayıklıyordu.

Bu hatırlamadan artık bıkıp usanmış olan Kerkenez Sevim,

— Aman ne tatlı, ne tatlı hatıraydı... diye alay etti.

Hani nerdeyse, «Sen hiç tatlı hatıra görmemişsin enayi» deyiverecekti.

Radyoda müzik bitti, spikerin sesi duyuldu:

«Sayın dinleyiciler! Şimdi, stadyumdan naklen, Tozkoparan - Hacetbaba takımlarının maçını dinleyeceksiniz...»

Maçın spikeri konuşuyordu:

«Burası Mithat Paşa Stadyumu... Karşınızda Erol İpkıran... Sayın dinleyiciler, biraz sonra senenin en heyecanlı maçı başlayacak... İki ezeli rakip ve futbolumuzun iki değerli takımı... karşılaşıyorlar... Nerdeyse oyuncular sahaya çıkacak... Mithat

Paşa Stadyumu, tarihî günlerinden birini yaşıyor... Tribünlerde...»

Sait, nişan gecesi tanıştığı gazeteci Erol İpkıran'ın sesini tanımıştı. Maç onu ilgilendirmiyordu ama, Duvar Ahmet'i ünlendirdiği söylenen bu spor yazarını dinlemek çok ilgilendiriyordu.

«Hacetbaba'yla Tozkoparan arasında, bugüne kadar yüz yirmi sekiz maç oynanmıştır.»

Kerkenez Sevim, radyoya doğru, yani radyoda sesi duyulan Erol İpkıran'a,

— Aptal, dedi, yüz yirmisekiz değil, yüz yirmi yedi... Çünkü biri iptal edilmişti...

«Bu yüz yirmi sekiz maçtan elli dördünde Hacetbaba, kırk sekizinde Tozkoparan galip gelmiş, on altı maçta da takımlar berabere kalmışlardır....»

Hırçınlaşan Kerkenez Sevim,

— Değil işte, değil işte aptal! diye bağırdı.

Sait Sarıoğlu, nişanlısının futbol bilgisinin derinliğine şaşıyordu. Brahms'ı bilmiyordu, ama, ünlü spor yazarı Erol İpkıran'ın durmadan yanlışlarını çıkarıyordu.

«Ama... şimdi takımlar sahaya çıkıyorlar işte... tezahürat alkışlarını duyuyorsunuzdur... Tozkoparanlılar bugün nedense kahverengine yakın renkte şortlar giymişler.»

Sevim,

— Hıh, budala; sözde espri yapıyor... dedi.

«Ortada bir karışıklı var, ne olduğunu anlayamadım. Durum anlaşılıncaya kadar, takımlar ve oyuncular hakkında biraz bilgi vereyim. Biliyorsunuz, Tozkoparan'ın gözbebeği ve millî takımımızın belkemiği Duvar Ahmet, yani Tozkoparan'ın kaptanı...»

Kerkenez Sevim, radyodan, Duvar Ahmet adını duyar duymaz heyecanlandı.

«Duvar Ahmet yirmi üç kere milli olmuş, her millî maçta göğsümüzü kabartan... Evet... Para atıldı. Hacetbaba kaptanı Biber Osman Tabakhane tarafındaki kaleyi seçti. Top santrada... Hakemin düdüğü... Kadri, Küçük Ali'ye verdi... Top Osman'da, yiğit lakabıyla anılır derler, yani Biber Osman... Biber Osman Küçük Ali'ye verdi, Küçük Ali Biber Osman'a verdi. Hacetbaba'nın müthiş akını...»

Kerkenez Sevim hırsından tırnaklarını yiyordu.

«Maç çok hızlı başladı... Osman akıyor... Kaydı... Ortaladı, aah Kadri... Kadri kaçırdı. Tamam, Özer yetişti, aldı... Gidiyorlar... Osman... Şut... Evet, Duvar Ahmet yetişti... Sayın dinleyiciler çok enteresan bir manzaraydı bu. Biber Osman topa asılırken, Duvar Ahmet kapalı tribünler tarafındaydı. Nasıl yetişti oraya, müthiş bişey... Uçtu, uçtu Duvar Ahmet... Muhakkak bir golü önledi...»

Sevim birden fırladı, kendisini Sait'in kucağına attı. Sait hiç de böyle bir sürpriz beklemediği için boş bulunmuştu, sıska iskeletinin üstüne Kerkenez hoplayınca, Sait'in göğsünden «Hıh!» diye acayip bir ses çıktı. Nişanlısının kendisini top gibi kucağına atacağını hiç düşünmemişti. Peki ne oldu bu kıza, böyle birdenbire?...

Kerkenez Sevim hemen toparlandı, radyo başındaki koltuğuna geçti yine.

«Sayın dinleyiciler, şimdi Tozkoparanlılar âdeta, Hacetbaba yarı sahasına yerleşmiş gibiler... Top Mustafa'da... Bekir'e verdi... Karşısında Osman .. Ah Turan, ah... Yakışır mı bir futbolcuya canım... Turan, Osman'ı tırpanladı. Hacetbaba... Faul atışı...

Atilla aldı... Gidiyor, gidiyor... İndi kaleye, ver ver, ver... Evet, Bekir'e verdi... Gool... şahane bir gol...»

Kerkenez Sevim, çığlıklar atarak hopladı, kendisini yine Sait'in kucağına fırlattı. Bu seferki, deminkinden daha hızlı olmuştu. Heyecanını bastırmak için Kerkenez Sevim, ezilmiş olan Sait'i kollarının arasına aldı; bu da yetmedi, bir de öptü onu... Ama nasıl bir öpüş; ne Madlen'inki gibi üstünkörü, ne de locada öptüğü gibi gelişigüzel...

Kerkenez yine fırlayıp radyonun başına geçti.

Sait öyle şaşırmıştı ki, şaşkınlığından sevinemedi bile... Ne olduğunu bilmediği çok tatlı bişey yemiş gibi, diliyle dudaklarını hafifçe yalıyordu. Doğrusu, biraz da korktu... Nişanlısına ikidebir ne oluyordu böyle?..

Tozkoparan ikinci golü de atınca, Kerkenez bir zıplamasıyla yine kendini Sait'in kucağına attı. Ama bu sefer, Sait boş bulunmamış, kucağına gökten düşecek melek için kollarını açmıştı.

Sonunda Sait anlamıştı. Tozkoparan'ın her gol atışında, her gol tehlikesini savuşturuşunda, her başarısında nişanlısı heyecanna kapılıp kucağına atılıyor, onu öpüyordu. Yoksa bu öpüşleri bir sevgi belirtisi değildi. Ne olursa olsun, onu kollarına alıyor, öpüyordu ya...

Kerkenez Sevim heyecanını yatıştırıp tekrar radyonun başına geçtiği zaman bu öpüşten başı dönen Sait de, Tozkoparan'ın durmadan gol atması için dua ediyordu. «Amman bir gol daha... Allahım. ne olursun, bir gol daha...»

Ah, ne zaman Tanrıdan bişey istemişti de, isteği olmuştu ki... İşte, şimdi de Tozkoparan gol yemişti. Ama Kerkenez Sevim, yine onun kucağına gel-

mişti. Eskisi gibi hoplayıp zıplayarak değil, süklüm püklüm... Yine Sait'in kucağına oturdu, başını göğsüne dayadı ve hıçkırarak ağladı. Sait, Kerkenez'in saçlarını okşayarak onu avutmaya çalıştı...

Maçın ilk yarısı, Tozkoparan'ın 2-1 lehindeydi. İki yarı arasında, radyo müzik yayını yaparken, Sait de düşünüyordu: İnsan, toplumsal bir yaratıktı, kendisinden başka bir insana gereksiniyordu. Tozkoparan her gol attıkça, her gol yedikçe, onun kucağına gelip oturması, kendisine olan sevgisinden değildi. Kendi yerinde, herhangi birisi olsa, Sevim onu da böyle öpecekti... Sait'in içine bir üzünç oturdu.

Kerkenez Sevim,

— Sen hiç maça gittin mi? dedi.

— Gittim bir kere... Lisede öğrenciyken... Daha doğrusu, ben gitmedim de götürdüler...

— Kim götürdü?

— Tanımıyorum... Yabancılar... Birçok tanımadığım insan... Bir pazar günü bir konferansa gidecektim, «Konferansa» diye maça gitmişim...

Kerkenez Sevim, «Ben bu aptalın karısı mı olacağım?» diye geçirdi içinden... Kocanın pek akıllısı makbul değildir ama, aptalın bu kadarı da mı!.

— Konferans diye stadyuma mı girdin?

— Ben girmedim ki... İte kaka, döve vura, zorla soktular... Yol kalabalıktı. Kalabalık arasından geçip gidemedim. Nehir gibi insan akıyordu. Sürüklene sürüklene... maça girmişim...

— Hangi takımların maçıydı?

— Bilmem ki... Çantamı arayıp durdum ben... O gürültüde çantam kaybolmuştu. Dışarı da çıkamadım bitürlü...

Kerkenez Sevim, Sait'e bakıp bakıp kahkahalar

atıyordu.

Maçın ikinci yarısı başlamıştı. Sevim, «Haydi Duvar Ahmet... Aman Ahmet... Göreyim seni...» diye bağırdıkça, Sait Sarıoğlu da, onun sesinin yankısıymış gibi, «Haydi Duvar Ahmet Bey... Göster kendini... Dayan!» diye bağırıyordu. Çünkü, kendi mutluluğunun, Tozkoparan'ın atacağı gollere bağlı olduğunu ensonunda anlamıştı. Spiker bir daha, «Gool!» diye bağırınca, nişanlılar bir daha kucaklaşıp öpüştüler. Bu sefer, Sait de heyecana kapılıp, Kerkenez Sevim'in hamlesini ayakta karşılamıştı.

Maçın sonuna doğru radyodan bir gol sesi daha yükselince, Sait, nişanlısını beklemeden, ondan atik davranıp üstüne atlamıştı. Dudaklarını uzatmıştı ama, Sevim'e ne olmuştu böyle?

— Spikeri duymadınız mı, «Gol» diye bağırdı... dedi.

Sevim, içli, acılı bir sesle,

— Amaaan, çekil başımdan, dedi, o golü biz yedik... Bizimkiler atmadı ki...

Sait'in iki eli yanına sarktı:

— Biz mi yedik!.. Demek biz yedik?..

Avutmak için, saçlarını okşayacaktı ki, Sevim tıpkı annesinin babasına sık sık söylediği gibi,

— N'olursun, rica ederim, biraz yok ol karşımdan da kendime geleyim... dedi.

Spiker gevezelik ederken Sevim de bu aradan yararlanıp tuvaletini tazelemeye gitti, çünkü gözyaşlarından makyajı bozulmuştu. Sait yalnız kalınca, o müthiş matematikçi kafasıyle, Sevim'in sevgisini kazanabilmek için ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. O da bir futbolcu olmalıydı; şu Duvar Ahmet, Biber Osman, Yeonu Atilla, Kazık Özer gi-

bi ünlü bir futbolcu... Olabilir miydi? Dalga geçerek insan her şey olabilir. Sait, dalga geçmeye başladı, hayalinde çok ünlü bir futbolcu olduğunu tasarladı. Kaleye, üstüste bomba gibi şutlar yağdırıyordu. Bu çok tatlı hayallenme sırasında o büyük facia patlak verdi. Kapı açılmış, birisi girmişti. Kim olabilirdi? Elbette Sevim... Böyle sanıyordu Sait ama, gelen kaynanası Mehcure Hanımdı. Sevim ayak seslerini duymuş, arkasına dönüp bakamamıştı. Çünkü tam o sırada, spiker radyodan «Gool!» diye bağırmaktaydı.

Sait, şaşkınlıktan, sanki spiker karşısındaymış gibi,

— Kim attı? Kim attı? Biz mi attık? Bizimkiler mi attı? diye sorup durmaktaydı. Çünkü, deminki gibi yine bir yanlışlık yapıp, Sevim'in kendisini terslemesinden çekiniyordu. Mehcure Ferferik, büyük bir şaşkınlık içinde, radyoyla konuşan damadına bakmaktaydı. Spiker de sanki, Sait'in sorusunu cevaplandırırmış gibi,

— Tozkoparan topu ağlara geçirdi! deyince Sait sevinçle, arkasında duran Mehcure Ferferik'i, nişanlısı sanarak boynuna atıldı. Kadını hem kucaklamaya çalışıyor, hem de,

— Ağlara geçirdik, ağlara geçirdik... diye o incecik sesiyle bağırıyordu.

Dudaklarını araştırırken, Mehcure Hanım kendini zorla kurtararak,

— Dur ayol... Ne ağları? diye geriye çekildi.

Kerkenez Sevim de içeri girdi koşarak. İşte o zaman Sait, yaptığı büyük yanlışlığı anladı. Eli ayağı kesildi. Kangal olmuş çamaşır ipi gibi, koltuğa yığılıp kaldı. Fısıldar gibi,

— Affedersiniz efendim, dedi, ben sizi Sevim Hanım sanmıştım da...

Sonra da, nasıl olup da böyle bişeyi açıklamış olduğundan pişmanlık duyarak utandı, tohumluk hıyar sarısı yüzü domates kırmızısına döndü.

Mehcure Ferferik, durumdan memnundu; demek ki iki gencin başbaşa kalmaları, tam tasarladıkları yönde gelişmişti. Ama Sevim, nişanlısının daha ileri varmasını önlemeliydi; bunu kızına uygun biçimde anlatacaktı.

NİŞAN BOZULUYOR

Şımartılarak büyütülmüş, bu yüzden de hâlâ çocuk kalmış olan Sait, nişanlısının evinde hep kovumsanıyor, küçümseniyor, üstelik, eve sık sık gelen Sevim'in futbolcu arkadaşlarının alay konusu oluyordu; işte bunlara hiç dayanamıyordu, alışmamıştı böyle davranışlara... Küçüklüğünden beri onunla arkadaşları alay etmişlerdi, ama, zengin çocuğu olduğu için, hiç olmazsa çaktırmadan, belli etmemeye çalışarak alay etmişlerdi. Oysa Kerkenez Sevim, herkesin içinde açık açık onu aşağılıyor, küçümsüyordu. Sait, bu alayları anlamazdan gelmeye çalışarak edilgin bir savunmaya geçti, ama olmadı. Her gidişinde, Sevim'e Mehcure Hanıma ve Hasip Beye hediyeler götürerek, kovumsanmasını önlemeye çalıştı, yine olmadı. Daha da kötüsü Sevim onu ne kadar alaya alır, horlarsa Sait'in ona olan sevgisi, ilgisi de o kadar artıyordu. Yanıp tutuşuyordu Sait. Ferferiklerin evinden haysiyeti kırılmış olarak her çıkışında, kendikendine, nişanlısı arayıncaya kadar bir daha oraya gitmeyeceğine söz veriyor, ama daha ertesi sabah, birgün öncekinden daha de-

ğerli hediyeler alarak Sevim'e koşuyordu.

Berrin Hanım'a,

— Teyzeciğim, ayıp oluyor, dedi. Hasip Beyleri evimize hiç davet etmedik.

Ferferikler yalnız bir kere, bir Safranzâdelerin köşküne gelmişlerdi ama, bu bir resmî ziyaret sayılırdı.

Berrin Hanım,

— Tabiî, çok ayıp oluyor, dedi, şimdiye kadar akıl edip çağırmalıydın...

— Ben çağıramam ki... Ne olur siz gidip onlara söyleyin, bir akşam yemeğine çağıralım...

Sait, Ferferik'lerin evinden, kovulmadan beter alaylarla ayrılalı üç gün olmuş, bir daha da oraya gidememişti. Teyzesini, aracı koymasının nedeni işte buydu.

Sait'in üstelemesi karşısında Berrin Hanım, bir demet karanfille Ferferik'lerin evine gitti ve onları iki gün sonrası için köşke akşam yemeğine davet etti. Sarıoğlu ailesinin büyüklerinden daha başkalarını da çağıracaktı ama, Sait buna engel oldu. Teyzesinin aile büyükleri dediği şu bunaklar, biliyordu ki, Sevim'i beğenmeyecekler, Hasip Bey'e görmemişin teki, Mehcure Hanıma da görgüsüz diyeceklerdi. Sevim, ille de bir pot kıracaktı; Sait bunu çok iyi biliyordu. Yani Sevim'e güveni yoktu. Onun için, kendi aralarında başbaşa bir yemek yerlerse daha iyi olacağını, başkalarını çağırmamasını teyzesine rica etti.

Madam Anjel, bütün ustalığını gösterip, olağanüstü bir sofra kurdu. Berrin Hanımın saygıdeğer konukları olduğu yada buna benzer durumlarda, Safranzâdelerin yetiştirmesi, sonradan Berrin Hanımın

gelin ettiği Gülter de yardıma gelirdi.

Akşam olunca, Sait heyecandan yerinde duramaz olmuştu. Kulağı kapının zilinde, ortalarda dolanıp duruyordu. Saat yirmi otuz olup da hâlâ Ferferikler gelmeyince Berrin Hanım söylenmeye başladı; bunlar ne biçim insanlardı böyle... Bu ne saygısızlıktı...

Madam Anjel de, mutfakta, Berrin Hanımı doğruluyordu. Saat yirmi birde geldiler, ama Sevim yoktu. Berrin Hanım buna pek şaştı. Nişanlısını gelmiyecek sanan Sait'in eli ayağı kesildi. Salonda otururlarken, Berrin Hanım,

— Sevim Hanım yok mu? diye sordu.

Mehcure Ferferik, bu eve, hem de yemeğe, ayrı ayrı gelmeleri çok önemsiz bişeymiş gibi hiç umursamadan konuştu :

— Gelecekti ama, bilmem, neden geç kaldı... Biz onup gelmiş sanıyorduk, bir işi çıkmıştır herhalde...

Sevim'i bekledikleri için yemeğe de oturmadılar. Mehcure Hanım, elinde bir paketle gelmişti, herhalde, hediye getirmiş olacaktı. Ama nedense yanından ayırmıyor, oturduğu koltuğun arkasında duruyordu paket... Bir ara, paketin ipini çözerek, Berrin Hanıma,

— Bir korse aldım, bakalım, beğenecek misiniz? dedi.

Çok şaşırmıştı Berrin Hanım. Korseyi hediye diye ona mı almışlardı? Korse hiç hediye olur muydu? Hem de ilk ziyafete gelinen bir eve... Berrin Hanım az kalsın, «Ne zahmet ettiniz efendim... Teşekkür ederim,» diyecekti ki, Mehcure Hanım,

— Affedersiniz, korsem eskimişti de... dedi.

Bunlar ne saygısız, ne görmemiş şeylerdi böyle... Hasip Bey açıkladı:

— Efendim, komşunun tavuğu komşuya kaz görünür demişler, bizim hanım da ille korseyi başka yerden alacak... Halbuki ben, birinci sınıf kadın çamaşırı tüccarıyım, korsenin en âlâsı bende bulunur... Eğer lâzım olursa, buyrun bizim mağazaya...

Kaynanası olacak kadın, korseyi gösterdikten sonra, bir de paketten kilot çıkarmaz mı?... Sait, utancından kıpkırmızı olmuştu. İyi ki, soylu ailesinin güngörmüş büyüklerinden kimseyi çağırmamışlardı. Yoksa rezil olacaklardı. Kapı çalındı, gelen Sevim'di... Sevim, taşan neşesiyle, gürültülü konuşmasıyle, yerli yersiz kahkahalarıyle salonu doldurmuştu. Gülter bile şaşmış da, koridorda Madam Anjel'e,

— Ah Madam, bu ne delişmen kız böyle, bizim Sait Bey nasıl başeder bir çaçaronla? demişti.

Madam Anjel,

— Kız sus, sana kalmıştır!.. diye Gülter'i paylamıştı.

Hasip Bey, babalık gösterisine kalkıştı:

— Nerde kaldın kızım?

Ağzının payını da aldı:

— Ayol, açlıktan ölmediniz ya, bizim Tozkoparan'lı oğlanlara rastladım, çoktan beri görmüyordum çocukları... Laflaya laflaya şöyle biraz uzandık.

Yemek masasına oturdular. Güngörmüş saraylı Çerkez Berrin Hanım, saygıdeğer konuklarını iyi ağırlayabilmek için, gümüş işli peçeteleri, artık antika olmuş safra takımını, gümüş şamdanları çıkarmış, büyük masanın üstündeki çok değerli Yıldız porseleni vazoya çiçekler yerleştirmişti.

Sevim, sofraya oturur oturmaz, sordu:

— Ne içiyoruz?

Kimseden ses çıkmayınca Sait'e döndü:

— Söylesene, ne içeceğiz?..

Evleneceği kızın, yiğenine senlibenli Sait demesini Berrin Hanım çok kınadı. Bu ne terbiyesizlik!.. Sarıoğlu ailesinin kadınları, kocalarına yalnızken bile sen demezler...

Sait, o eski ailesinin geleneksel nezaketiyle,

— Ne emredersiniz Sevim Hanım... dedi.

Berrin Hanım hazırlıklıydı. Hasip Bey,

— Rakı içelim... dedi.

Sait, kadehine konan rakıyı içer gibi yaptı, ama içmedi. Ferferikler kendi aralarında kadehlerini tokuşturup rakıyı çekiyorlardı.

Sevim,

— Ben böyle eski usul sofrada yemek yemesini sevmiyorum, dedi, çok alaturka...

Berrin Hanım,

— Siz nasıl seviyorsunuz güzel kızım? dedi.

— Şimdi, herkes tabağına yemeğini kendisi alıp içkisini de içiyor, daha modern...

Berrin Hanım dayanamadı:

— O modernlikten değil güzel kızım, yersizlikten. Şimdi böyle geniş evler nerde... Salon, salamanje dedikleri yer, bizim sandık odamız kadar bile yok...

Bir arada oturacak yerleri olmadığından, tabağını eline alan, ayakta dikilip öyle yiyor.

— Ben böyle eski mobilyalı geniş evleri de sevmiyorum...

Berrin Hanım nerdeyse hırsından çatlayacaktı. Aileden sayılan Madam Anjel de sofradaydı.

— Siz evinizi ültramodern yaparsınız...

Bundan sonra, Sevim'le Sait'in evlenince otura-

cakları ev üzerine konuşuldu. Şimdiye kadar iki ev tutulmuş, pey verilmişken Mehcure Hanım, sonradan evleri beğenmediği için vazgeçilmiş, üçüncüsü kiralanmıştı. Bu, geniş bir apartıman katıydı. Bu dairenin döşenmesinde de Mehcure Hanım birçok zorluklar çıkarmıştı.

Sofradaki konuşmalar çok tatsız geçti, yemekten sonraysa daha tatsızlaştı. Sait, misafirleri evlerine götürdüğü zaman, Berrin Hanım da, Madam Anjel de, vah vah, deyip duruyorlardı. Zavallı Sait, bu görgüsüz, saygısız kızla ne yapacaktı, bir de üstelik gebe...

Sait, Ferferik'lere evinde verdiği ziyafetten yüreklenerek, ertesi gün, çok pahalı kırmızı gül koncalarından bir demetle nişanlısının evine gitti, Ferferik'lerin evinde, Sait'in hiç görüp alışmadığı bir aile töresi vardı. Kim gelirse gelsin, misafir olarak özel biçimde karşılanmaz, sanki aileden biriymiş gibi davranılırdı. Onun için Sait, bu evde umursanmamaya alışmıştı. Duvar Ahmet, Dündar Dubara yada başkaları için de aynı şeydi. Bunlar eve girer, rahatça istedikleri yerde oturur, içkilerini kendileri kor, açsalar, mutfakta ne bulurlarsa yerler, hatta yorgun, yada uykusu olan bir yana yatar uyurdu.

Sait'e kapıyı Kerkenez Sevim açmıştı. Hoşgeldin bile demedi. İlk sözü,

— Çiçeği vazoya koy Sait... oldu.

Şaşkın Sait, vazoyu aranırken,

— Aman dur, vazgeçtim, şimdi bişey devirir, kırarsın, bırak bir yere de, annem vazoya koyar... dedi.

Bu sözleri bile Sait o gün kendisine iltifat saydı. Çünkü, Kerkenez Sevim'in Sait'le bu kadarcık

bile konuşmadığı günler olurdu. Demek, nişanlısı keyifliydi. Gözleri ışıktan tedirgin olduğu için Sait, salonun dibinde bir kuytu yerde, büfenin arkasındaki pufa oturmayı yeğlerdi. Orası, Sait'in yuvası gibiydi. Yine gitti, oraya oturdu. Pek şaşılası bişey, Sevim de Sait'in karşısındaki koltuğa oturdu. Yalnız bu kadar da değil, yaktığı cigarasından keyifli bir soluk duman savurduktan sonra,

— Ne var ne yok? diye sordu.

Çocuklar, bir davranışları, bir sözleri büyüklerin hoşlarına gider de onları güldürürlerse, şımarırlar, aynı şeyleri tekrarlarlar. Sait de aşağı yukarı bu durumdaydı. Hayatındaki gülünçlükleri anlatınca Sevim'in keyiflendiğini biliyordu. Öğrenciliğinde, konferansa giderken yoldaki kalabalığa kapılıp nasıl itile kakıla stadyuma girdiğini anlattığı zaman Sevim kahkahalarla gülmüştü. Sait, salt nişanlısını güldürebilmek, böylece gözüne girebilmek için, işi büsbütün aptallığa vurarak, bazı da aptalca olaylar uydurarak, şımaran çocuklar gibi davranıyordu.

Sevim'in sorusu karşısında ezilip büzülerek,

— Birşey söyleyeceğim ama... dedi, durdu.

— Söylesene...

— Nasıl anlatayım... Utanıyorum da... Bu bir sır...

Kerkenez Sevim, alaylı,

— Benden de mi saklı yoksa? dedi.

— Değil, değil ama... Ben...

— Evet?

— Sizin kalbinizi kazanmak için herşeyi yapmağa hazırım; hatta gerekirse futbolcu olmaya bile...

Kerkenez Sevim, şaşkınlıktan gözlerini açarak,

— Nee? diye haykırdı, şimdi de futbolcu ol-

maya mı kalkacaksın? Bir zaman, «Hangi kulübü tutayım» diye sormuştun...

— Evet, futbolcu olacağım... Yani gönlümden böyle geçiyor...

Kerkenez Sevim'i kahkahalara boğdu.

Sevim, kendisiyle alay etsin, böylece onun ilgisini çeksin diye bunları söylüyordu ama, gerçek özlemini, bütün düşlerini dile getiriyor, Sevim'i de kahkahadan kırıp geçiriyordu. Birara Kerkenez,

— Sus aman, şimdi bayılacağım... diye isterik bir çığlık atıp, koltuktan yere yuvarlandı.

Sait Sarıoğlu mutluydu, nişanlısını güldürmüş, ilgisini kazanmıştı. O sırada kapı zili çalındı.

Hizmetçi, sabunlu ellerini önlüğüne silerek kapıyı açmaya seğirtti. Gelen Duvar Ahmet'ti. Sevim, Duvar Ahmet'i görünce zıplayıp koştu. Çoktan beri onu görmediği için, boynuna atılıp öptü. Duvar Ahmet de onu öptükten sonra,

— Ne o kız, bu gözyaşları ne? Yoksa yine ağlıyor muydun? dedi.

— Yok canım, güle güle gözlerimden yaş geldi.

Kerkenez Sevim, Sait'i unutmuştu bile... Duvar Ahmet'se, kuytuda oturan Sait'i hiç görmemişti. Kerkenez Sevim'le Duvar Ahmet, pencere önündeki divana yanyana oturdular. Sanki, salonda yalnızdılar; sanki orda Sait yoktu... Birbirlerine sokulmuşlar, tatlı tatlı konuşuyorlardı. Kulakları çok duygun olan Sait, onların konuşmalarını duyuyordu. Kaldı ki, kim olsa duyardı, hiç çekinmeden, yüksek sesle konuşuyorlardı.

Sait Sarıoğlu, nişanlısının Duvar Ahmet'e bu

yakınlığını, salt onun futbolcu olmasından sandığı için, «Ah ah, ben de bir futbolcu olabilseydim, o zaman bana da işte böyle davranırdı» diye geçirdi içinden.

Kerkenez Sevim,

— Ah Ahmetçiğim ah, diyordu, bir evlensem... Bu iş uzadıkça uzadı, bir ayak önce evlenseydim...

Sait, nişanlısının bu sözlerinden öyle kıvanıyordu ki, uçacaktı sevincinden... Demek o da Sait'i seviyordu ki evlenmek için acele ediyordu.

— Kız, ne oldu sana böyle birden, önceleri savsaklayıp duruyordun. Şimdi bu acelen ne?

— Ahmetçiğim, neler çektiğimi bilmiyorsun... Hep bu babamın yüzünden işte. Bilirsin, ben hürriyeti için canını veren serbest ruhlu bir kızım. Babam da, «Evlenmeden, ben senin hürriyetini veremem,» diyor. Maçlara bile gidemiyorum. Kulübe de geldiğim yok. Anamı babamı takmam ama, doğrusu ben de, yüzüp yüzüp kuyruğuna getirdik, şu iş bozulsun, istemiyorum. Bir evlenip de hürriyetimi elime alsam, senden bir dakika ayrılır mıyım... Vallahi öyle özledim ki...

Yine öpüştüler... Ama dudak dudağa değil. Sait, «Arkadaşça bir öpüşme!» diye düşündü. Zaten bu Kerkenez Sevim, kız olsun, erkek olsun, bütün tanıdıklarıyle, merhaba der gibi şap şap öpüşürdü.

Sait, bir kez daha futbolcu olmaktan başka umarı olmadığını anladı. Ama o gerçekte değil, ancak kendi hayalinde futbolcu olabileceğini biliyordu; futbolu sahalarda değil, yatağa uzanıp dalga geçerken oynayabiliyordu.

Duvar Ahmet, Kerkenez Sevim'in elini avucuna alıp,

— Peki, neden hemen evlenmiyorsun? diye sordu. Bütün arkadaşlar da senin evlenmeni bekliyor. Evlensene...

— Olmuyor ki Ahmetçiğim, annem tutturdu, «Ben o herife gül gibi kızımı veriyorum, o köşk denilen hanede kızımı oturtamam, yeni bir ev açsın,» diye.

— Açsın hergele... Yeni bir ev tabii... Herifte para tonlaymış... Yalnız ev büyük olsun haa... Arkadaşlarla gelince, senin evde, belediye otobüsündeymiş gibi, birbirimizin üstüne binmeyelim...

— Güzel bir ev tuttu... Bu üçüncüsü. Annem, ilk iki evi beğenmemişti. Şimdiki çok büyük, güzel de... Bize geceyatısına da gelirsin...

— Daha ne bekliyorsunuz öyleyse?

— Annem durmadan zorluk çıkarıyor. İlle de «Kübik eşyalar isterim, modern olsun,» diye tutturdu. Onların köşkünde yığınla eşya var ama, bunun babası paşa mıymış, padişah mıymış, neymiş bilmem, hep yaldızlı, oymalı, işlemeli saray eşyaları, demode şeyler.. Hepsi antika... Kendileri de zaten antika ya... Annem, ben kızımı müze dökümtüsü hırdavatların içinde yaşatamam,» diyor.

— Alsın hergele yeni eşyalar...

— Aldı canım, hepsini aldı herif...

— Kız sen adamı patlatırsın... Eşyalar da alındıysa daha ne bekliyorsun be!

— Hep bu annemin yüzünden işte... Durmadan mızıkçılık çıkarıyor. Böyle yapmalıymış ki, adam da benim değerimi bilsinmiş.

— Bak, bu doğru işte... İnsan, kötü bir malı,

fazla para verip satın alsa, sonra da çok pahalı aldığını anlasa, kazıklanmayı hiçkimse kendine yedirebildiği için, o malın kötülüğünü katiyyen kabul etmez... Annen doğru söylüyor. En son ne oyunbozanlık çıkardı annen?...

— Salondaki oda takımının yüzleri yeşil olsun, demiş... Onlar da, yeşil yüzlü oda takımı almışlar, ama koyu yeşilmiş, annem beğenmedi. Değiştirecekler. Ondan sonra da düğün yapıp hemen evleneceğiz...

— Yahu, ya evlendikten sonra kocan olacak hergele, bizim eve gelmemizi istemezse...

Sait Sarıoğlu, bu sözden çok alındığı ve soylu kişiliğine böyle bir kabalığı hiç yakıştıramadığı için, nişanlısının cevap vermesine vakit bırakmadan, yuvalandığı o kuytu yerden.

— Affedersiniz efendim, dedi, konuşmanızı kesmiş gibi olmayayım ama, evimiz her zaman size açıktır, kendi eviniz bilin... Buyrun, her zaman geliniz... Başımın üstünde yeriniz var...

Sait'in orda olduğunu çoktan unutmuş olduğu için Sevim, o kuytu köşeden gelen sesle önce ürktü, sonra da şaşırdı:

— Aaa, sen orada mıydın?

— Burda sizinle oturuyorduk ya...

Sait için o kadar kötü sözler söylemişti ki, bunları nişanlısı duydu diye utandı; evet, Kerkenez Sevim'den hiç umulmayacak biçimde utandı, ama bu utançla da ayıbını örtmek için büsbütün yırtıklaşarak haykırdı:

— Bir de «burdayım» diyorsun... Demek, deminden beri gizli gizli bizi dinliyordun... Ayıp değil mi? Yakışır mı? İnsan bir arkadaşıyle konuşurken

dinlenir mi? Belki biz burada gizli bişey konuşuyorduk.

Sait Sarıoğlu suya sokulup çıkarılmış kedi gibi büzüldü:

— Çok affedersiniz, yemin ederim ki, gizli bişey konuştuğunuzu bilmiyordum. Sonra da benim burda olduğumu biliyorsunuz sandım... Yoksa hiç burda durur muydum? Affedersiniz, özür dilerim.

Duvar Ahmet, gerçekten çok utanmıştı. Adamın arkasından ne kötü sözler söylemişti. Yüzüne karşı olsa daha ağırını da söyleyebilirdi belki... Ama arkasından kötüleşmiş olduğu için utandı. Kerkenez Sevim'in, hem suçlu hem güçlü oluşuna bakmadan bir de böyle şirretlenmesine hem şaştı, hem kızdı.

Kerkenez Sevim gittikçe dikleniyordu:

— İstemem! İstemem!... Dünyada istemem! Ben böyle köşelere gizlenip beni dinleyen adamla dünyada evlenemem!... İstemem... Yapamam!...

Birden parmağındaki nişan yüzüğünü çıkarıp,

— Al başına çal! diye bağırarak Sait'in suratına fırlattı.

Sait Sarıoğlu'nun duman renkli gözlük camına çarpan yüzük, bir çın sesi çıkararak yere düştü.

Nişan yüzüğünü Sait'in suratına bu üçüncü fırlatışıydı. Bundan önceki ikisinde, Mehcure Hanım, Hasip Ferferik, hatta Sait'in yalvarmalarına dayanamayan teyzesi Berrin Hanımefendi, araya girerek onları barıştırmışlardı. Kerkenez Sevim'in yine de barışacağı yoktu ama, Sait her iki dargınlıkta da nişanlısına, birinde üç bin liralık bir kol saati, birinde de on bin liralık bir broş almıştı da, Kerkenez Sevim de artık dargınlığı uzatmamış, daha fazla nazlanmadan yüzüğü tekrar parmağına takmıştı.

Sait Sarıoğlu,

— Ama... ben... Sevim Hanım... bişey söylemedim ki... Rica ederim Ahmet Bey, ben kötü bişey dedim mi, siz söyleyin ne olur... diye kekeleyip duruyordu.

Kerkenez Sevim, cıyak cıyak bağırıyordu:

— İstemem! Dünyada istemem!.. Gözüm görmesin...

Kerkenez'in çığlıklarına, Mehcure Hanım da telâşla yetişti:

— Ne oluyor, ne var?

— Düğün müğün istemiyorum, evlenmeyeceğim, işte bu kadar!

Sait,

— Ağzım kurusaydı da ağzımı açmasaydım... Affedersiniz... Vallahi ben sizi dinlemek istemedim... dedi.

Mehcure Hanım, kolundan tutup Sait'i kapıya doğru çekti, ona yavaşça,

— Görüyorsunuz çok sinirlenmiş, dedi, neden kızdı yine bilmiyorum. Ama biraz sonra yatışır... Yalnız kalsa iyi olur...

— Peki efendim...

Sait Sarıoğlu gidecekti ama, Duvar Ahmet birden gazaba gelip çıkıştı:

— Tuh ulan! Erkekliği de maskara ettin be! İki paralık ettin erkekliğin şanını!..

Apışan Sait kalakaldı:

— Ne yaptım efendim ben, ne yaptım rica ederim...

Kerkenez Sevim, Sait'in üstüne yürüyerek bağırdı:

— Ben sana kaçtır lafıma karışma, beni gizli gizli dinleme! demiyor muyum?

Oysa, ne Sait onu şimdiye dek gizli gizli dinlemiş, ne de o böyle bişey söylemişti. Ama Kerkenez Sevim, «Demiyor muyum? Ha? Demiyor muyum?» diye üsteleyince Sait şaşkınlıktan,

— Evet, diyorsunuz....dedi.

— Senin suratına nişan yüzüğünü bu kaçıncı atışım?

— Üçüncü...

— Son fırlatışımda yüzüğü, ne demiştim?

— Ne demiştiniz?

— Bak, bir de bana soruyor... Ay, şimdi bayılacağım... Demek, benim sözlerim bir kulağından girip bir kulağından çıkıyor...

— Estağfurullah...

Mehcure Ferferik kızına dehşetle bakıyordu. Kızı kendisinden de baskın çıkmıştı.

Sait, hemen burdan gitmek istiyordu ama, Sevim'in lafını yarıda kesip gitmeyi terbiyesine uygun bulmuyordu. Şu durumda bile terbiyeyi elden bırakmıyordu. Kerkenez Sevim'in çığlıkları arasında, kendisine bir yardımcı, bir kurtarıcı aradığı için bir Mehcure Hanıma, bir Duvar Ahmet'e bakıyordu.

— Müsaade ederseniz size arzedeyim efendim durumu, ben yabancı sayılmam ki... Yabancı olmadığım için, Sevim Hanımla Ahmet Bey benim yanımda tabii konuşabilirler... Dii mi efendim? Benden çekineceklerini bilseydim, yanlarında kalmazdım tabii...

Duvar Ahmet, o futbol sahalarının amansız kıyıcı beki bile, Sait'in zavallılığına acımıştı. Sevim'i.

— Uzatma kız, yeter artık, elverdi! diye azarladı.

Her insan kendi dilinden anlar. Kerkenez Sevim de, Duvar Ahmet'in dilinden hemen anlamış, yelkenleri indirmişti. Bundan yüreklenen Sait sızıldandı:

— Değil mi efendim, değil mi? Uzatmasın artık...

Sevim, Duvar Ahmet'in kulağına,

— O, bu muameleden anlar, dedi, ne kadar horlarsam o kadar kıymetim artar.

Duvar Ahmet,

— Sende de suç var ya, dedi, biliyorsun bu kız sinirli işte, ne diye dinlersin konuştuklarını... Bir de asil familyadan olacaksın... Senin beyliğine hiç yakıştıramadım namussuzum...

Bundan sonra söyleyecekleri çok gizli olduğu için, Sait'i, koluna girip bir yana çekti,

— Yahu, deli misin be kardeşim, dedi, hadi af dile de barış... Böyle piliç gibi, keklik gibi kız bırakılır mı? Hem de üstelik gebe, hazıra da konmuşsun...

Sait, utancından kulaklarına kadar kızardı. Hayır, artık bu kadarına dayanamazdı.

Duvar Ahmet, babacan bir davranışla Kerkenez'e,

— Hadi hadi barışın artık, bak senden af da diliyor işte... dedi.

Hayatında hiç «Hayır» demesini öğrenmemiş olan Sait Sarıoğlu, bu zorlama karşısında af bile dileyecekti ama Kerkenez,

— İstemem, gitsin, görmesin gözüm!... deyince, çok terbiyeli ve sâkin,

— Peki efendim... dedi. Üçüne de allasmarladık dedikten sonra, kapıdan çıktı. Sokak kapısı,

arkasından, açık kalan salon penceresinden gelen rüzgâr akımıyle birden çok sert kapanmıştı. Sanki Sait, kızgınlıkla kapıyı çarpmış gibi oldu. İçerdekiler de öyle sandılar ve Sait'ten hiç de böyle kabalık beklemedikleri için çok şaştılar. Sait Sarıoğlu, zili çalıp geri dönmeyi, kapıyı böyle sert kendisinin çarpmadığını, rüzgârla kapının sert kapandığını söylemeyi, af dileyip ondan sonra gitmeyi bile düşündüyse de, öyle bitkindi ki, eli kapı ziline uzanamadı.

Sait Sarıoğlu, köşke nasıl geldiğini bilemedi. Yatak odasına çekilip yatağına yüzükoyun kapandı, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir süre ağlayıp boşandıktan sonra rahatladı, yatağına sırtüstü uzanıp dalga geçmeye başladı. Çok acı çekiyordu. Hınç içindeydi. Yüreği intikam ateşiyle yanıyordu. Bu acısı daha çok fizik güçsüzlüğünden geliyordu. Ne olurdu o da bir futbolcu olabilseydi... O zaman, onların hepsine gösterirdi... Yatağında sırtüstü uzanıp, gözlerini tavana dikmiş ve dalmış gitmişti. İşte şimdi, büyük bir futbol takımında top oynuyordu. Karşısındaki oyuncuları teker teker kıvırıp kaleye iniyor ve bomba gibi bir şutla topu ağlara takıyordu. Stadyumu dolduran binlerce seyirci, «Yaşaaa Sait!» diye barbar bağırıyordu. Sait, arka arkaya golleri atmaktaydı. Bu hayaller içinde, Ferferik'lerin evinde olanları unutmuştu bile... Öyle dalmıştı. Telefon zilinin sesiyle kendine geldi. Dündar Dubara telefon ediyordu. Nişan gecesi, Sait ve spor yazarı İpkıran'ı evlerine çağırmıştı. Acaba gelebilirler miydi?

Sait,

— Şeref verirsiniz efendim, buyrunuz, bekliyorum... dedi.

Acaba ne zaman rahatsız edebilirlerdi?

— Estağfurullah... Ne zaman arzu ederseniz...

Sait, onların gelişinden çok memnun olacağını söyledi. İki gün sonra, ikindi çayı içmeye geleceklerdi.

Telefondan sonra Sait yine yatağına uzanıp, kaldığı yerden dalgasını sürdürmeye uğraştıysa da olmadı. Hiç bişey düşünmek istemiyordu. Böyle dertli zamanlarında kendini unutmak isteyince, yüksek matematik problemlerine dalardı. Öyle yaptı...

Sait Sarıoğlu, Ferferik'lerin evinden gidince, Kerkenez Sevim kalakalmıştı; çünkü onun böyle bişey yapabileceğini hiç sanmıyordu. Mehcure Hanım da şaşırmıştı, hele sokak kapısını çarpıp gitmesi, hiç olacak, Sait'ten umulacak şey değildi. Duvar Ahmet, konuşacak laf bulamadığı için, kızgınlıkla bir cıgara yaktı.

Mehcure Hanım, kızına,

— Şimdi beğendin mi yaptığını! dedi.

Bu söz Kerkenez Sevim'in parlamasına yetti de arttı bile. Annesine açtı ağzını, yumdu gözünü. Sanki kendisi de babasına çok daha kötü, çok daha kaba davranmıyor muydu? Haftada üç dört kere, «Ben artık seninle yapamayacağım herif... Dayanamam, katlanamam sana!... Defol, gözüm görmesin seni!» diye bağırmıyor muydu? Böyle söyleyince de babasında hoşafın yağı kesilip, annesinin ayaklarına kapanıp yalvarmıyor muydu? «Bunca yıllık mutlu aile yuvamızı yıkma karıcığım,» diye ağlamıyor muydu?

Mehcure Ferferik,

— «Boynuz kulağı geçer» derler, ne doğru... Sen beni geçtin kızım, benden baskın çıktın... deyip odaya yürüdü. Ama giderken de kendikendine söyleniyordu:

— Ben yapıyorum, ama, kararını biliyorum... Herif gerçekten çekip gidecek olsa hiç öyle yapar mıyım... Her işin bir püf noktası, bir kararı var. Şimdikiler, daha cin olmadan şeytan çarpmaya kalkıyorlar...

Mehcure Hanımın sözleri, içerki odadan duyuluyordu.

— Artık bir hafta söylenir durur, çenesi kapanmaz...

Duvar Ahmet, işi büsbütün başka yönden alıyordu. O, bu konuyu, bir kadın - erkek sorunu diye almıştı. Bir erkek hiç bir zaman bir kadına haysiyetini bu ölçüde çiğnetmemeliydi. Bu yüzden de Sait'ten yanaydı, ona hem kızıyor, hem acıyordu. Suratını ekşitti.

— Sen de çok ileri gittin yani Sevim...

— Kapıyı çarpıp gideceği hiç aklıma gelmedi... Ama, yine döner gelir, bak görürsün... Onun gibiler, bundan anlar... Yeni değil ki, ben onu kaçtır kovuyorum. Yalvara yakara dönüp geliyor. Bu Sait'le babam, ikisi de bir çamurdan yapılmış, ne de birbirlerine benziyorlar.

Böyle söylüyordu ama, için için Sait'in gerçekten darılmış olabileceğini düşündükçe bozuluyordu.

— İster misin yani, bir belâlı herife çatasın da, sana soluk aldırmasın, gık diyeme... İşte bu oğlan balmumu gibi yumuşacık, istediğin biçime sok... Böyle bir yağlı kuyruğu, düşeş kocayı bulmuşsun, daha Allahtan belânı mı istiyorsun? Kocaya benzer bir koca, seni böyle başıboş bırakır mı?

Doğruydu. Ama bu cansıkıcı oğlanla bütün bir hayatı birlikte nasıl geçirecek, hele koca diye onun

koynuna nasıl girecekti? Evet, ondan ayrılmak niyetinde de değildi. Ama bir çıkar yol arıyordu.

SAİT SARIOĞLU'NUN PSİKİYATRİST REFİK'LE KARŞILAŞMASI

Sait, rüyasında kendisini çok başarılı bir futbolcu olarak gördü, bütün geceyi bunalımlı geçirdi. Ertesi sabah erkenden, hiç amaçsız kendini sokağa attı. Fizik güçsüzlüğünün verdiği ruh ezikliğiyle, gerçeklerden kaçıyor, kurtuluşunu hayallere dalmakta buluyordu. O, gerçek bir dünyada değil, kurgusal bir dünyada yaşıyordu. Kendi yarattığı bu kurgusal dünyada Sait, büyük, ünlü bir futbolcuydu. Yolda hiç amaçsız giderken, kendini işte bu dalgaya kaptırmıştı. Topu, ortadan alıyor, önündeki oyuncuları kıvıra kıvıra geçip, bomba gibi bir şutla topu ağlara zımbalıyordu. Tribünlerden binlerce seyirci onu coşkunca alkışlıyor ve, «Yaşa Sait...» diye bağırıyordu. Maç bittiği zaman, Sevim boynuna atılıyor, onu kucaklıyor, öpücüklere boğuyordu. Sonra dış ülkelerde yabancı takımlara karşı da oynuyor, o ünlü yabancı takımların kalelerini kevgire çeviriyordu. Ünü öylesine yaygınlaşıyordu ki, artık onun yanında Duvar Ahmet'lerin, Yeonu Atilla'ların, Biber Osman'ların filan borusu ötmüyordu. Millî takımın da kaptanı olmuştu. Avrupa karma takımında da yer alıyordu. Gazetelerde her gün resimleri çıkıyordu.

Sait Sarıoğlu, kendini öyle bir kurgusal coşkuya kaptırmıştı ki, yolda giderken kendikendine konuşuyor, elleriyle işaretler yapıyor, arada bir de gülüyordu. Yoldan gelip geçenler, elini kolunu oynatarak, şaşılası işarètler yapan, bu kara gözlüklü sapsarı delikanlıya ya alaylı gözlerle yada acıyarak bakı-

yorlardı. Ara sokaklarda arkasına düşüp alay eden, «yuu» çeken çocuklardan kurtulmak için Sait Sarıoğlu ya anayollarda, ya tenha yerlerde, parklarda dolaşıyordu.

Sait, kalabalık ve bir geniş caddeden kendikendine konuşarak geçiyordu. Taşıtların sıkışık bir sırasıydı, onun için arabalar aradabir duraklayarak zorla ilerliyordu. Mavi renkli bir arabanın direksiyonundaki genç adam, solundaki yayakaldırımda giden Sait Sarıoğlu'nu gördü. Dikkatle ona baktı. Yanındaki güzel kadına,

— Bu benim arkadaşım... dedi.

Kadın,

— Kim? diye sordu.

— Şu sarışın adam... Gördün mü? Ama ne olmuş Sait'e? Kendikendine konuşuyor, bak... Gülüyor...

Yol açıldığı için arabalar ilerledi. Az ilerde trafik memuru, arabaları durdurduğu için Sait Sarıoğlu yine o mavi arabanın yanına gelmişti. Arabanın penceresinden genç adam,

— Sait Bey! Sait Bey! diye seslendi. Ama Sait, top patlasa duyacak gibi değildi. Kendisine seslenildiği anda, millî futbol takımında oynamış, üstüste goller atmış, maç bitmiş, şimdi de Sevim'le öpüşüyordu. Kendikendine gülmesi işte bu mutluluğundandı.

Mavi arabanın direksiyonundaki genç adam, Amerika'dan yeni dönmüş bir hekimdi. Birkaç ay önce bir muayenehane açmış olan psikiyatr Refik, Sait'in çocukluk arkadaşıydı. Sait'ten beş yaş büyüktü.

Doktor Refik, Sait'in durumundan büyük üzün-

tüye kapıldı. Arabada yanında oturan eşine, Sait'le olan ilişkilerini anlattı. Refik lisenin son sınıfındayken, Sait de lisenin ilk sınıfına gidiyordu. Refik yoksul bir çocuktu ve zorlukla okuyabiliyordu. Çok çalışkan bir öğrenci olduğu için, kendisinden küçük sınıflardaki öğrencilere özel dersler verirdi. Sait'le tanışıklığı da bu yüzdendi. Sarıoğlu ailesinin çok iyiliklerini görmüştü. Berrin Hanım, Refik'i, Sait'ten hiç ayırmamıştı. Tıp öğrenimi, askerlik, Amerika'da uzmanlık öğrenimi... Araya yıllar girmişti.

Doktor Refik, Amerika'dan döndükten sonra, Sait'i hiç arayıp sormamış olduğu için utandı. Her bayram, Sait'e alınan elbiseden Refik'e de alınırdı. Okul kitaplarını, gereçlerini de alırlar, ayrıca para da verirlerdi. Buna karşılık Refik'in yaptığı neydi sanki... Haftada bir iki saat, Sait'in dersleriyle ilgilenmek, ona biraz ders çalıştırmak, Sait'in matematiği çok iyiydi, ama matematikle çok ilişkisi olan fiziği, kimyayı bitürlü anlayamıyordu. Daha doğrusu, soyuttan somuta geçince, Sait'in kafası almıyordu. Refik, Sait'in matematik öğrenimi için Paris'e gittiğini duymuş, ama yıllardır onu görmemişti.

Refik'in anlattıklarıyle karısı da çok ilgilenmişti. Sait, çok saf, çok iyi yürekli bir çocuktu. Onu lisede Refik korumuş, arkadaşlarının alay etmesine çok zaman engel olmuştu.

Refik, eve gidince Sarıoğlu'lara hemen telefon etti. Telefonda karşısına çıkan Madam Anjel'di. Refik'in sesini ilkin tanımadı, ama adını duyunca çocuk gibi sevindi. Çığlık çığlığa Berrin Hanıma seslendi. Refik, yolda Sait'i gördüğünü Berrin Hanıma söylemedi.

— Evde misiniz? diye telefonla aradım, ziyaretinize gelebilir miyim?

Ne demek, çok memnun olacaklardı.

Refik, eşiyle birlikte, arabasına atladı, Sarıoğlu'ların köşküne gitti. Berrin Hanımla Madam Anjel'le kucaklaştılar. Refik'in Amerika'da okuyup psikiyatr olduğunu, evlendiğini öğrenince Berrin Hanımın sevinçten gözleri yaşardı.

Eskiden Refik, Sait'in koruyucu meleğiydi, Sait'in üzerinde büyük etkisi vardı; Sait onu çok sayardı. Yapmak istemediği bişeyi Sait'e yaptırmak isterlerse, Refik'e söylerlerdi.

Berrin Hanımefendinin içi yanıyordu. Sait'in başına gelenleri birbir, uzun uzun anlattı. Kerkenez diye adı çıkmış bir kız yüzünden oğlan yarı deliye dönmüştü. Nişanlanmıştı da, yakında bu kızla evlenecekti. Bunu önleyememişlerdi. Çünkü kız gebeydi. Ama en kötüsü Sait, son günlerde ne dediğini, ne yaptığını bilmez olmuştu. Futbolcu olacağım, diye tutturmuştu. Teyzesi, Sait'in bu delice isteğini anlıyordu. Çünkü, Kerkenez Sevim denilen bu dillere destan kız hep futbolcularla düşüp kalkıyordu... Sait de kendini kıza beğendirmek istiyordu.

Berrin Hanımı üzüntüyle dinliyordu Refik.

— Şimdi nerde Sait?

Sabah çıkmıştı. Nereye gittiğini bilmiyorlardı. Her gün böyleydi işte...

— Ah oğlum, n'olur ilgileniver biraz... O seni dinler, **senin sözünden çıkmaz.**

Refik gitmek için müsaade istedi. Yemeğe kalması **için** üsteledi**ler.** O arada belki Sait de gelir diye düşünüyordu Berrin Hanım. Öyle de oldu. Sait, kar-

şısında Refik'i görünce şaşırdı, sevindi, çocuk gibi sevindi.

Yemekten sonra Sait'le Refik kitaplığa çekildiler. Sait, içini dökmek istiyordu. Refik, bir psikiyatr olarak, karşısında uzmanlığıyle ilgili bir vaka olduğunu hemen anladı. Hayatında spor nedir bilmeyen Sait, bir futbolcu olmak istiyordu. Refik bunun saçma bişey olduğunu söylemedi. Onun büyük bir tutkuyla futbolcu olmak istediğini görünce,

— Kolay, dedi, olabilir... Ama önce senin bazı fizik tedaviye ihtiyacın var.

Sait, sevinçten deliye dönmüş,

— Gerçek mi, olabilir mi? diye sorup duruyordu.

— Belki... Muayenehaneme gel yarın...

Yarın mı? Yarın gelemezdi. Tozkoparan Kulübü idarecisi Dündar Dubara'yla spor yazarı Erol İpkıran'a söz vermişti. Ama ertesi gün gelirdi. Demek, Refik psikiyatr olmuştu ve kendisine yardımı dokunabilirdi. Ne derse yapacak, her sözünü dinleyecekti.

DUVAR AHMET NASIL ÜNLENMİŞTİ?

Sait Sarıoğlu, teyzesiyle kahvaltı ediyordu. Berrin Hanımefendi, karşısında oturan yiğenine endişe ve korkuyla bakmaktaydı. Korkulmayacak gibi değildi. Sait masada oturup dururken birden, sıçrayarak kafasını sağa sola doğru, yukarıya kaldırıyordu. Her iki üç dakikada bir böyle yapıyordu, sanki toslayacak, başını boşlukta görünmeyen bişeye vuracakmış gibi... Oysa Sait, hayalindeki topu, bir kafa vuruşuyle kaleye sokuyordu. Öyle şaşılası bişeydi ki Sait'in yaptığı, Berrin Hanımefendi, «Ne oluyor

öyle oğlum?» diye de soramıyordu. Anlaşılan, iyice sinir hastası olmuştu. Birara Berrin Hanım, Sait'in masa altındaki bacaklarının da, tıpkı başı gibi, boşlukta bişeye vurmak için hareket ettiğinin farkına vardı. Mutfaktan bişey almak bahanesiyle dışarı çıkıp, kapıdan yiğenini gözetledi. Sait, birkaç dakikada bir, yerinden şöyle bir sıçrayıp havaya kafa atıyor, sonra yine yerine oturuyordu. Aradabir de, sağ ayağını masanın altından hızla havaya sallıyordu. Berrin Hanım ağlamaklı oldu. Ne iyi etmiş de Refik dün gelmişti. Sinir ve ruh hastalıkları uzmanı olduğuna göre, belki Sait'e bir yardımı olurdu Refik'in.

Berrin Hanım, bardağına bir çay daha koyarken birden masa sarsıldı, bardaklar devrildi ve Sait ta yürekten «Gool!» diye bağırdıktan sonra can acısıyla kıvranmaya başladı. Çünkü, karşı kaleye gol atmak için şut çekerken, sağ bacak kemiğini masanın ayağına çarpmıştı. Berrin Hanım dayanamadı.

— Ne oldu, neyin var Sait? diye sordu.

Sait,

— Hiç, dedi, hiç bişey... Ayağımı kale direğine çarptım da...

Kahvaltıdan sonra Sait kitaplığa çekilmişti. Bunalımlı zamanlarında kendini matematiğe vererek düşüncelerinden, dertlerinden kurtulurdu. Ama şimdi, matematik problemleriyle de avunamıyordu; çünkü kendisini bütünüyle matematiğe veremiyordu.

Sait'in kitaplıkta olmasını fırsat bilen Berrin Hanım, Doktor Refik'e telefon edip, kahvaltı sofrasında olanları bütün ayrıntılarıyla anlattı.

— Durup durup boşluğa kafa atıyor a oğlum... Havada ayaklarını öyle bir sallıyor ki... Masanın bacağına çarptı sabahleyin... Sakat kalacak diye kor-

kuyorum... Ah evlâdım, ne olur... Ne yaparsan sen yaparsın... Hiç konuşmaz oldu bizimle... Yalnız kendikendine, durup dururken, gool, diye çığlık atıyor... Ben öyle şeylere inanmam ama, cin peri mi çarptı, nedir bilmem ki...

Refik, Sait'in yarın kendisine geleceğini, elbette çok yakından ilgileneceğini, merak etmemesini, hemen yapılacak bişey olmadığını söyleyerek saraylı Çerkez'i avutmaya çalıştı.

Kitaplığında çalışırken, Sait'in yemeği yanına götürülürdü. Madam Anjel, elinde öğle yemeği tepsisi, kitaplığın kapısını vurduğu zaman, içerden.

«Gool!» diye bir ses geldi.

«Gol»ü, «gel» anlayan Madam Anjel kapıyı açıp içeri girdiği zaman gördüklerinden donakaldı. Yaz sıcaklarında bile üşür de hastalanır diye korktuğu için sırtından uzun kollu yün fanilayı hiç çıkarmayan Sait, atlet fanilası ve donla yarı çıplak bir durumda, divanın kadife yastığına şut çekiyordu. Öteki iki yastıkla minderlerin yüzleri yırtılmış, içlerindeki pamuklar, yünler, kıtıklar ortalığa saçılmıştı. Madam Anjel, tam içeri girdiği anda, Sait de divanın köşe yastığına şutu çekmiş, minder uçmuştu. Minder, tam Madam Anjel'in burnuyle elindeki tepsi arasından uçup açık kapıdan salona fırladı. Madam Anjel'i korkutan da, birden burnu hizasından kartal gibi uçan minder olmuştu. Görüntü öyle korkunç ve acıklıydı ki, Madam Anjel, Sait'e bişey söyleyememiş, kapıyı kapayarak dışarı kaçmıştı.

Şişman gövdesiyle merdiveni bir solukta inip Berrin Hanımefendi'ye,

— Ah görmeyesin, görmeyesin Hanımefendi, dedi, Sait Beyime ne hal olmuştur.

Bire bin katarak anlatıyordu.

Berrin Hanım, Madam Anjel'i mutfakta bir işe koşturup kendisi de yukarı çıktı. Yiğenini anahtar deliğinden gözetlediğini, Madam Anjel'in görmesini istemiyordu.

Berrin Hanım, anahtar deliğinden gözetlediği zaman Sait, yorgun düşmüş, soluk soluğa divana uzanmıştı. Sırtüstü yattığı yerden, tilki gibi, durmadan ayağını havaya sıçratıp, «Gol, gol!» diye bağırıyordu.

Şimdilik yapılacak bişey yoktu. Eski İstanbul ailelerinin töresine uyarak, Berrin Hanımefendi de ev içi dertlerini elbet dışarıya yansıtmayacak, kimseye yakınmayacaktı.

İkindiye doğru Sait, kitaplıktan çıktı. Bütün o sinir nöbetleri geçmiş, her zamanki normal haliyle görünüyordu.

— Teyzeciğim, bugünkü gazeteleri görmedim... dedi.

Madam Anjel, gazeteleri verirken, Berrin Hanım da,

— Yemeğini yedin mi? diye sordu.

Evet, yemişti.

Sait, gazeteleri alıp salona geçti. İlk olarak, o da, pekçok gazete okuru gibi, gazeteyi son sayfasından, yani spor sayfasından okumaya başladı. Erol İpkıran adını görünce gazetede, yabancı bir ülkede bir tanıdık yurttaşla karşılaşmış gibi sevindi. Erol İpkıran'ın yazısının başlığı «Tozkoparan Avrupa Şampiyonu olabilir mi?» idi. Avrupa şampiyon kulüpler arası turnuvada Tozkoparan'ın durumu üzerine bir yorum yazmıştı. Erol İpkıran, bazı ihtimaller ger-

çekleşirse, Tozkoparan'ın Avrupa şampiyonu olabileceğini şöyle yorumluyordu:

«Tozkoparan'ın, Avrupa şampiyon kulüpler turnuvasında alacağı yer gündengüne daha umutlu görünmektedir. Her ne kadar kur'adaki şanssızlığı sonucu Tozkoparan takımı ilk maçında, turnuvanın en kuvvetli takımı sayılan Almanlarla oynamak zorunda kalarak 4-0 gibi ezici bir farkla yenilmişse de, bu acı mağlubiyetten ders alarak hazırlanan Tozkoparan şampiyonanın hâlâ en iddialı ve başta gelen takımlarından biri olmak durumunu korumaktadır. Özellikle, Avrupa Şampiyon takımlar turnuvasındaki ikinci maçına hazırlık olmak üzere, üçüncü lige bu yıl girebilmiş olan Hacıkadın Spor'la dün yaptığı maçta Tozkoparan'ın 0-0 gibi bir beraberlik koparabilmesi de, Tozkoparan'ın Avrupa şampiyonasındaki iddiasında ne kadar haklı olduğunu göstermektedir.

Tozkoparan, Avrupa Şampiyon kulüpler turnuvasında şampiyon olabilir kanısındayız. Şöyle ki; eğer Tozkoparan'ı 4-0 yenen Almanlar, Macarlara yenilirlerse, Tozkoparan da Monako takımını büyük farkla yenebilirse ve Tozkoparan'ın yeneceği Monako da İtalyanları yenerse ve İtalyanlar da Arnavutluğa veya Yunanistan'a yenilirse, Yunanistan da hem İngiltere'yi, hem Fransa'yı yenerse, o zaman Tozkoparan Almanlarla bir kere daha karşılaşmak hakkını kazanacak demektir. Bu ikinci karşılaşmasında Tozkoparan, Almanya şampiyonunu yenerse ve tarafsız bir memlekette oynanacak üçüncü maçta da yine Almanları yenerse Tozkoparan kardöfinale kalmak şansını kazanır. Kardöfinalde, bizim gruba giren takımları da yenerse —ki, top yuvarlaktır, hiç belli olmaz—, Topkoparan dömifinale katılmayı hak-

edecektir. Bundan sonra İngiltere şampiyonunu yenmesi gerekir ki, bu maçı bizim sahalarımızda oynatmayı sağlayabilirsek, Allahın himmeti, seyircilerimizin gayreti, ayva koçanları ve gazoz şişelerinin şiddeti, Eyüpsultan hazretlerinin kudreti ve birazcık da Duvar Ahmet'in hizmeti ile Tozkoparan bir zafer kazanarak finallere katılmak hakkını elde edebilir. Final maçlarında, eğer oyuncularımız formlarında olurlarsa, moralleri yerinde olursa, maçtan bir gece önce kendilerini tutup sürantröne olmazlarsa, karşı takım oyuncuları bozuk oynarlarsa, güneş ve rüzgâr Tozkoparan'ın aleyhine olmazsa, hiç bir şanssızlık olmaz, hakem de Tozkoparan'ı tutarsa, kalecimiz şutları yakalayabilir ve karşı takım kalecisi de topları tutamazsa, for oyuncuları topa vurabilir ve topları kaleye gönderebilirlerse, Topkoparan'ın Avrupa şampiyonu olması hiç de uzak bir ihtimal sayılmaz.»

Erol İpkıran'ın spor yazılarındaki özellik, alaylı mı, ciddi mi olduğunun kesinlikle belirmemesi, yazıyı herkesin kendi isteğine göre anlamasıydı.

Sait Sarıoğlu, bu yazıyı anlayabilmek için beş kere okumak zorunda kaldı. Nerdeyse artık ezberleyecekti yazıyı, ama yine de ne denilmek istendiğini anlayamadı. Ama, bir spor yazarı olan Erol İpkıran gözünde büyüdü. Çözümlenmesi en zor bir ihtimali hesap probleminden daha zor ve karışık bir yazıydı. Anlayabildiği kadarıyla Tozkoparan'ın Avrupa şampiyonu olması, o kadar çok ihtimallere bağlıydı ki, herhangi bir insanın başına yıldırım çarpması ya da bundan daha az muhtemel olan piyangoda büyük ikramiye kazanması Tozkoparan'ın şampiyonluk ihtimallerinden çok daha yakındı. Ama önemli olan, Erol İpkıran'ın bu kadar çok şeyi nasıl bildiğiydi.

Aylarca sonra oynanacak maçları bile biliyordu.

İkindileyin köşke bir genç geldi:

— Sait Bey evdeler mi efendim? Randevumuz vardı. Ben Erol İpkıran...

Madam Anjel genci buyur edip Sait'e haber verdi. Sait Sarıoğlu, spor yazarı Erol İpkıran'ı gerçek ve içten bir saygıyla karşıladı.

— Bu sabahki yazınızı okudum, çok yararlandım, geniş bilginize de hayran oldum.

Küçük, büyük herkese her cümlesinin başında «abicim» demeye ve böylece kolay yakınlık kurmaya alışkın olan Erol İpkıran,

— Abicim, o yazı işin alayıdır yani, dedi, biraz da mizah yapalım dedik, anlıyor musun?

Yaa... demek o yazı mizahtı. Sait, ciddi diye okumuştu. Ama bozuntuya vermek istemediği için,

— Tabiî, tabiî mizah... dedi.

— Şampiyonluk nerde abicim, kolay mı? Tozkoparan elenecek ilk maçında... Çünkü, neden abicim..

Erol İpkıran uzun uzun açıklamada bulundu. O konuştukça, Sait onun derin bilgisi karşısında hayranlık duyuyordu.

— Biz, dedi, Dündar Beyle gelecektik abicim, sonra bana orda buluşalım, diye telefon etti. Ama nedense gelmedi daha... Gecikti...

O sabah, Dündar Dubara, Kerkenez Sevim'e telefon edip nişanlısını ziyarete gideceğini söylemişti. Kurnaz bir idareci olan Dündar Dubara, Sait Sarıoğlu'nu Tozkoparan'a üye yapıp ondan kulüp için para koparmak istediğinden, bu iş için Kerkenez Sevim'den de yararlanmayı düşünmüştü. Acaba Sevim de onlarla birlikte nişanlısına gelir miydi?

— İyi ki telefon ettiniz Dündar Bey, benim de

size ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var... Ahmet de şimdi burda, Sait'e gitmeden bize uğrayamaz mısınız? Size söyleyeceklerim var, çok önemli...

— Peki geliyorum...

Erol İpkıran'a telefon edip, «Sen git, orda buluşuruz» demesinin nedeni işte buydu. Ama Kerkenez Sevim'in evinden çabuk çıkamamıştı.

Dündar Dubara telefon etmeden önce, Kerkenez Sevim de Duvar Ahmet'e yalvarıp duruyordu. Nişanlısına çok kaba davrandığını kendisi de kabul ediyordu. Ama, ne yapsın, olmuştu bir kere... Bundan öncekilere benzememişti. Sait iyice darılmıştı. Ne eve gelmiş, ne de telefon etmişti... Barışmalıydılar. Onları, Duvar Ahmet barıştırabilirdi ancak... Ama öyle yapmalıydı ki Duvar Ahmet, Kerkenez Sevim, Sait'e acımış da lütfen barışmış olmalıydı. Bu dargınlık, evlendikten sonra olsa Kerkenez Sevim hiç umursamayacaktı. Ama bir kere evlenmesi gerekiyordu.

Duvar Ahmet, Kerkenez'in yaptığına gerçekten kızdığı, Sait'e de acıdığı için, bu aracılığa pek gönüllü değilmiş gibi davranıyordu. İşte o sırada Dündar Dubara telefon etmişti.

Dündar Dubara eve gelip de olanları öğrenince canı sıkıldı. Çünkü, bu nişan bozulur da, Kerkenez aradan çıkarsa, parasının hesabını bilmeyecek kadar zengin olan Sait'ten kulüp adına yararlanılamazdı. Sait'i bir Tozkoparan delisi yapsa, sonrası kolaydı artık; Kerkenez Sevim aradan çıksa da önemli değildi.

Kısa bir hesaptan sonra,

— Kolay, dedi, çok kolay... Ben babana söylerim, sen de söyle; yarın gece bir ziyafet ver-

sin... Annen, baban, sen, Ahmet, ben... Erol İpkıran'ı da çağırırız, çünkü o da şimdi orda... Ben, Sait'i çağırırım ziyafete. Bu meseleyi ziyafette hallederiz... Sen bana bırak...

Dündar Dubara, Kerkenez Sevim'lerdeyken, çok geveze olan Erol İpkıran da Sait Sarıoğlu'na nasıl spor yazarı olduğunu anlatıyordu.

— Bu spor yazarlığı öyle bişey ki abicim, bu işte tutunabilmek için ya spor yapamayacaksın, ya da yapsan bile beceremeyeceksin... Çünkü, bir insan bir işi yapmazsa, o işin lafını yapar... Öyle dii mi abicim?... Bak, meselâ moruklamış adamlar vardır, boyuna zanparalıklarını anlatırlar. Neden? Yapamıyorlar, yapamayınca da lafını yapıyorlar... Bizimki de işte öyle...

Sait Sarıoğlu, öyleyse spor yazarı olabilirim, diye düşündü. Ama hayır, o spor yazarı değil, sporcu olacaktı, yani futbolcu... Dündar Dubara, Duvar Ahmet'i, Erol İpkıran'ın üne eriştirdiğini söylemişti. Sait de işte bunu merak ediyordu; Duvar Ahmet'i nasıl ünlendirmişti. Bunu anlatsaydı ya... Erol İpkıran anlatıyordu: Rahmetli peder, okumaya çok düşkündü. Kendisi zavallı hayatında yalnız bikere evlenmiş ve bunun ıstırabını çok çekmiş olduğundan, hazreti peygamber efendimizin hayatını çok okurdu, kaç kere, nasıl, niçin evlendiğini hep bilirdi. «Müslümanlıkta mucize yoktur, derler, yahu biz bir karıyla başa çıkamıyoruz, Muhammet Hazretleri en büyük mucizeyi göstermiştir» derdi. Neyse uzatmıyalım abicim, okumuyorum diye bana kızar, nur içinde yatsın, bana, «Ulan sıpa, sen adam olmayacaksın,» derdi. Çok ileri görüşlü keramet sahibi bir adamdı rahmetli peder... Öğretmenlerin haksızlığı sebebiyle liseyi bi-

tiremeyince hayata atılmak zorunda kaldım. Hangi işe girdimse dikiş tutturamadım. Siz benden daha iyi bilirsiniz ya abicim, Amerikanın tarihe geçmiş bütün yazarları, benim gibi her işe girip, ama hiç bir işte dikiş tutturamayarak yazar olmak zorunda kalmışlardır. Yazım çirkin ve imlâm da bozuk olduğundan, ayrıca Türkçeyi de iyi bilmediğim için, beni tercihen spor yazarı yaptılar.

Erol İpkıran sevimli bir sırıtışla, espri yaptığını Sait'e anlatmak istedi.

Satışı çok az ve satışsızlık yüzünden kapanmak üzere olan bir gazeteye spor yazarı olmuştu. Olimpiyat yarışları sırasıydı. Her gazete olimpiyata birkaç muhabir gönderdiği halde, onun gazetesi muhabir gönderememişti. Erol İpkıran bir kurnazlık düşünmüştü. Gazetenin arşivinde fiyakalı bir resim eline geçirmişti; resimde, bir erkekle bir kadın uçak merdiveninde el sallıyorlardı. Erol İpkıran, kendi fotoğrafındaki başını kesip, ustalıkla öbür fotoğraftaki erkek artistin başının yerine yerleştirmişti. Ertesi gün bu resim gazetede şu yazıyla çıktı: «Gazetemiz büyük fedakârlıkla, spor muhabirimiz Erol İpkıran'ı Olimpiyatları izlemek için yollamış bulunuyor. Resimde...»

— Yalnız küçük bir yanlışlık yapmışım abicim, Yeşilköy Havaalanı diye verdiğimiz resimde, uzaktan Newyork'un gökdelenlerinden biri görünüyormuş. Benim coğrafya bilgim kıt olduğundan bunun farkına varmadım diyelim, ama gazetedekiler de, okurlar da farkına varmadılar. Sonra, Amerikan Haberler Bürosundan bir kadın telefon edip sordu:

«— Marilin Monru ne zaman İstanbul'a geldi?»

Meğer, resimde benim yanımda görünen kadın

Marilin Monru'ymuş.

— Benzetiyorsunuz... filan dedik.

— Ya arkada görünen gökdelen?

Erol İpkıran bir göz kırpıp, Sait'e yine şaka yaptığını anlatmak istedi.

— Sonra abicim, ben Olimpiyatlardan haber veriyorum, diye başka gazetelerdeki arkadaşlardan arakladığım haberleri, telleyip pullayıp bizim gazeteye yazmaya başladım. Sonunda gazete battı ama, ben de spor yazarı diye ün yaptım... Başka bir büyük gazeteye geçtim.

Hal tercümesini özetledikten sonra, çok konuşkan olduğu için, laf lafı açtı, sonunda Dündar Dubara'yı anlatmaya başladı. Bu Dündar Dubara var ya, Dündar Dubara... İşte böyle bir kulüp idarecisi daha dünyaya gelmemişti. Zavallı, ne yapsın ki, güreşte ileri gitmiş ama futbolda gerikalmış bir ülkenin adamıydı. İngiltere'de, Brezilya'da, İspanya'da filan olsaydı, bak o zaman neler yapardı. Bu adamın varı yoğu, her şeyi, ama her şeyi, neyi varsa, hepsi Tozkoparan içindi. Tam bir Tozkoparan delisiydi. Tabii, Tozkoparan idarecisi olarak, büyük çıkarları da vardı. Hergelenin tekiydi. Öyle ki, sahada yenik düşen Tozkoparan'ı, sırası gelir, allem eder kallem eder masa başında galip getirirdi. Nasıl mı? Hühüü.. Maçı iptal ettirir, filan oyuncu lisanssızdı der, hakemin yan tuttuğunu ispat eder golün ofsayt olduğunu ortaya çıkarır, daha da neler... «İdman Cemiyetleri İttifakı» zamanından, yani Nuh Nebi zamanından kalma bir futbol kurduydu. Bir zamanlar gençken, adam kılığında, Tozkoparan'ın orta hafı olarak da oynamıştı. Ancak bir iki yıl süren bu ortahaflığın anılarını Dündar Dubara yıllardır anlata anlata, ga-

zeteler de yaza yaza bitiremiyordu. Türk spor tarihine adını altın harflerle geçirtenlerin başında geliyordu. Bir zamanlar atletlerimizin şort paçaları dizkapaklarından aşağı kadar uzanıyordu. İşte bu Dündar Dubara «İdman Cemiyetleri İttifakı» üyesiyken, büyük mücadeleler sonunda atletlerin şort paçalarının üç santim kısalmasını sağlamış ve böylece adını spor tarihine geçirtmişti. O zamanki gerekçesini anlatırken kahkahalarla gülerdi. Beden Terbiyesi Genel Müdürüne, «Efendim, demişti, futbolcular şut çekmek için gerilince, paçalar uzun olduğundan cart diye donları yırtılıyor, ayıp oluyor.»

Erol İpkıran, sözleri arasında alay olunca, «Atıyorum elbet, şaka...» gibilerden Sait'e göz kırpıyor, ama Sait bu sözlerin şaka olduğunu hiç de anlamıyordu. Erol İpkıran uydurduğu bu alaylarla, Dündar Dubara denilen adamın, çok önemsiz işlerle uğraştığını anlatmak istiyordu.

Şimdiye dek Tozkoparan yönetim kurulundan birçok kişi gelip geçmiş, ama Dündar Dubara bir demirbaş olarak yönetim kurulu üyeliğine kazık çakmıştı. İstese, Kulübün başkanı, ikinci başkanı olabilirdi. Ama istemiyordu; o arka planda kalıp işleri yürütmeyi daha uygun buluyordu. Her zaman iktidardaki partinin en ileri gelenlerinden birini kulübe başkan yapmak onun buluşu ve becerdiği bir işti. Her kongrede onun bulunduğu liste kesinlikle seçimini kazanırdı. Bir kürsüye çıktı mı, «Tozkoparan büyüktür. Neden büyüktür? Çünkü...» diye başlar, saatlerce konuşur, dinleyenlerin çoğu sersem olur, çoğu uyur, seçimde de ona oylarını verirlerdi. Bu adam, olağanüstü bir demagoji ustasıydı. Öyle konuşurdu ki, istediği zaman salonu dolduran bütün dinleyicileri horul horul uyu-

tur, istediği zaman da ölüm uykusuna yatanları uyandırıp birbirine katardı.

Her zaman Tozkoparan'dan iki üç yüz bin lira alacaklı görünürdü. Hele transfer aylarında kesenin ağzını iyice açardı. Böylece de Kulübe egemen olurdu.

Sait, gittikçe Tozkoparan'a daha çok ısınıyor, gönülden bağlanıyordu. Hayatında bikez maç bile seyretmemiş olan Sait, içinden Tozkoparan'a yüklü bir bağışta bulunmayı geçiriyordu. Öğrenciyken de böyle yapardı. Paraca arkadaşlarına çok cömert davranarak onların sempatilerini kazanmaya çalışırdı. Demek parayla Tozkoparan'a egemen olunabiliyordu. Öyleyse kolaydı. Ama Erol İpkıran sözünü şöyle bağlamıştı.

— Gerçekteyse, Tozkoparan'ın mı Dündar Dubara'ya, yoksa Dündar Dubara'nın mı Tozkoparan borçlu olduğunu kimse bilmez...

Gazetecilerle arası çok iyidir, çünkü bütün dümenlerini gazetecilerle yürütür. Kulüpten bir muhalifinin, canına okumak istediği zaman, bütün gazetelere, o adamın meselâ yüz bin lirayı nereye harcadığını sordurtur. Basında bir gürültüdür kopar: «Yüz bin lira ne oldu? Tozkoparan'ın kamp masrafları incelenmelidir. Yurtdışı maçlar için on bir kişilik takıma, elli bir kişilik idareci gönderilir mi?» Daha bunlar gibi bir sürü şey... Ortalık karışır. Oysa ne içedilmiş yüz bin lira, ne bişey vardır. Ama gerçek aydınlanıp anlaşılıncaya kadar da, o muhalifin canına okumuş, seçimde yine Dündar Dubara listesi kazanmış olur.

Sait Sarıoğlu, yepyeni bir dünyanın sırlarını öğrenir gibi Erol İpkıran'ı dinlerken en çok şuna şa-

şıyordu; bu spor yazarı, Dündar Dubara'nın çok yakını olduğu halde onun aleyhinde söylemedik kötülük bırakmıyordu. Ama onun büyük merakı, Erol İpkıran'ın şu Duvar Ahmet'i nasıl ünlendirdiğiydi.

— Dündar Bey, Duvar Ahmet Beyi sizin meşhur ettiğinizi söylemişti... Rica ederim, biraz anlatır mısınız? Nasıl başardınız bunu?

Erol İpkıran büyük bir alçakgönüllülükle,

— Estağfurullah... diye boyun kırdıktan sonra, yalnız Duvar Ahmet mi abicim, dedi, biz kimleri adam ettik, adam sırasına soktuk... Şimdi Türkiye'de Duvar Ahmet'i tanımayan yok... Nasıl oldu bu? Hep bizim sayemizde...

— Evet, teyzem bile Duvar Ahmet'i biliyor. Oysa ne futboldan anlar, ne maça gider...

Az kalsın,

— «Benim gibi» diye ağzından kaçıracaktı, hemen lafı yutup devam etti: «Teyzeciğim, siz nerden tanıyorsunuz?» dyie sordum, «A oğlum, onu tanımayan mı var, isteristemez herkes tanıyor» dedi, «Gazetelerde her gün resimleri çıkıyor, haberleri çıkıyor, hayatı çıkıyor. Bir okumuyorsun, iki okumuyorsun, en sonunda mecbur oluyorsun okumağa... Birinci sayfalarda bile resmi var... Gazetelerde en çok bir onun, bir de başbakanın resmi... İkisinin de hergün ne yaptığını isteristemez öğrenmek zorundayız...» Ya, teyzem böyle diyor...

— Evet, kendimi övmek gibi olmasın ama hep bizim sayemizde işte...

Sait'in umutları arttı. Demek bu spor yazarı, Duvar Ahmet'i ünlendirdiği gibi, isterse onu da ünlü bir futbolcu yapardı. Biraz Erol İpkıran'ın, biraz Dündar Dubara'nın yardımıyle o da büyük bir futbolcu

olabilirdi. Niçin olmasın? Doktor Refik de ona futbolcu olabileceğini söylemişti. İşte, eskiden beri Refik'i bunun için severdi. Futbolcu olmak istediğini söyleyince, ona herkes, «Olmaz, olamaz, deli misin, yapamazsın,» derken, Refik, «Tabiî... niçin olmasın?» demişti. Spor yazarı Erol İpkıran, Duvar Ahmet'i şöyle anlatıyordu:

Dündar Dubara, bir tarihte, taşra kulüplerinden futbolcu avına çıkmıştı. O zaman daha «Duvar» lakabını almamış olan Ahmet, bir kasaba futbolcusuydu. Dündar Dubara, onu, bir üçüncü lig takımıyle maç yaparken görmüş, gözüne kestirmişti. En çok da dayanıklığını, sertliğini, topa girişini beğenmişti. Gözünü budaktan sakınmaz, boylu, gövdeli bir futbolcuydu. Ama o yıl, Tozkoparan'a gereğinden çok oyuncu alındığından Ahmet alınamadı. Ahmet'i ikinci ligden bir takım aldı. İki, üç yıl içinde Ahmet'in yıldızı parladı. Birinci ligden bir takıma geçti. Artık birinci sınıf bir futbolcuydu. Dündar Dubara, hiç unutmam, «Yıllarca önce ben size, 'bu oğlana iyi bakın, ilerde büyük futbolcu olacak' dememiş miydim?» dedi. Bir futbolcuyu gözüne kestirdi mi, ne yapıp edip, onu ille de Tozkoparan'a transfer edecek demektir. Ama Ahmet'in transferi kolay değildi. Çünkü takımı onu satışa çıkarmak istemiyordu. O yıl Ahmet'e yüz bin lira verdiler, ama kulübü satmadı. Bunun üzerine Dündar Dubara bana, «Aman Erol kadeşim, sen hiç bir takımı tutmayan tarafsız ve Tozkoparan'a gönülden bağlı bir spor yazarısın. Onun için senden bir ricam var,» dedi. «Buyur abicim, emret,» dedim. Dubaracı Dündar'ın verdiği direktife göre, her maçında Ahmet'i kötüleyip hem moralini bozacak, hem halkın gözünden düşürecektik. Böyle

de yaptık. Ahmet yine Tozkoparan'a transfer olmayacaktı ya, bu Dubaracı Dündar ne kurttur abicim, araya Kerkenez Sevim'i koydu. Kerkenez Sevim, Ahmet'in ağzından girdi, burnundan çıktı. Kerkenez Sevim'in bir adı da Transfer Kuşu'dur. Bir futbolcunun tepesine kondu mu, onu ille de Tozkoparan'a komançe eder. Biryandan gazeteler kötülüyor, oğlanın morali bozuluyor, biryandan Kerkenez Sevim yapışmış, oğlanı sülük gibi emiyor, Ahmet'de topa vuracak değil, ayakta duracak mecali kalmamış... O sırada, Ahmet'in takımının Tozkoparan'la maçı var. Ahmet o maçta, ayakta sallanıyor. Maçtan sonra da, kötü oynaması ve kaleye gol girmesine göz yumması için Tozkoparan'dan para almış diye dedikodu çıktı mı... Yani biz çıkardık, kendimizi övmek gibi olmasın... Sonra abicim, takımı Ahmet'i yüz elli bine Tozkoparan'a transfere mecbur oldu. İyi mi? Şimdi Ahmet'i şişirmek gerekiyor. İlk bombayı bizim gazetede ben attım. «Ahmet nerede oynamalıdır?» diye, durup dururken bir mesele çıkardım ortaya. Bunun üzerine herkes birbirine girdi. Kimisi geride oynamalı, kimisi ilerde oynamalı, kimisi sağaçık, kimisi haf oynamalı diye tartışmaya girdi. İsteristemez, işe öbür gazeteler de el attı. Derken abicim, ortalık iyice karıştı. Biz bir anket açtık: «Ahmet nerde oynasın?» İş öyle büyüdü ki, bu bizim Ahmet, gazetelerin spor sayfalarından birinci sayfalarına geçti. Gazeteler Ahmet'le dolu... O günlerde de hükümet gayet sıkışık durumda, gerek iç durum, gerek dış durum, iki ucuyla ortası pislenmiş bir değnek gibi... Başbakan durumu kurtarmak için nutuk üstüne nutuk atıyor, olmuyor, durmadan onu bunu komünist diye yakalıyorlar, yine olmuyor. Yani hükümetimiz çok

kötü sıkışmış. Ben bilmeden, işte tam o sırada, «Ahmet nerde oynasın?» konusunu ortaya attığımdan, herkes Ahmet'in nerde oynayacağı derdine düşmüş, kendi derdini unutmuş. Her gün okurlardan yüzlerce mektup alıyoruz. Hiç unutmam, bir kadın, «Ortada oynasın» diye yazmıştı. Kimisi de kızmış, «Kumda oynasın» diye yazıyordu. İşte o günlerde başbakanımız İstanbul'a geldi, bizim gazeteyi ziyaret etti. Özel olarak beni huzuruna çağırtıp, gazetenin sahibi ve öbür gazeteci arkadaşlar yanında, «Sizi tebrik ederim, siz hükümeti destekleyen büyük bir gazetecisiniz» diyerek alnımdan öptü. Sonradan öğrendiğime göre, bizim başyazara, «Bu Ahmet işini ortaya attı da, bizi büyük sıkıntıdan kurtardı Allah razı olsun» demiş. Komünistlerden de mektup yağıyor. Biz, gelen mektuplardan, bunları komünistlerin yazdığını anlıyoruz. Çünkü bunlar mektuplarında, «Ulan Allah belânızı versin, millet işsizlikten, açlıktan kırılıyor, siz, Ahmet nerde oynasın?» diye tutturmuşsunuz... «Ne cehennemin dibinde oynarsa oynar...» diye yazıyorlar. Bunları komünistlerin yazdığı apaçık belli olduğundan, yazanları yakalasınlar diye biz bu mektupları polise vererek, arada vatani vazifemizi de yapıyoruz. Neyse uzatmayalım abicim, artık bu iş kabak tadı verdi, millet de bıktı. «Nerde isterse orda oynasın!» demeye başladı. Bunun üzerine, «Nerde oynamak istersin?» diye Ahmet'e sormak aklımıza geldi. Bek oynamak istermiş. Tozkoparan'ın beki oldu. Nasıl olsa bek oynayacak ya, bizim maksadımız abicim, ortalığı karıştırmak... Malum ya, gazetecilik. İşte Ahmet'in ilk ünü böyle yayıldı.

Ahmet, Tozkoparan'da ilk maçını dış sahada bir Alman takımına karşı oynayacak. Bu yüzden kulüp içinde yeni bir mesele çıktı. Kerkenez Sevim de

Tozkoparan'la birlikte gitsin mi, gitmesin mi? Bu Dündar Dubara, ille gidecek diye tutturdu. Çünkü bizim çocukları dışarda zaptetmek çok güç. Bunların başı bir boş kaldı mı, o bar senin bu bar benim geze dolaşa karı kız dalgasına tutuluyorlar. Sonra da maça pestil gibi çıkıyorlar. Tozkoparan'ın belkemiği de Ahmet olduğundan, takımın belkemiğini korumak istiyorlar. Onun için Dubaracı Dündar, Kerkenez de gitsin diye diretiyor. Ne de olsa bir kadın başka, birçok yabancı kadın başka... Değil mi abicim?

Sait Sarıoğlu,

— Tabii efendim... dedi.

— Kerkenez Sevim, Ahmet'in başını bağlar diye düşündüler. Gidildi Almanya'ya... Ben de gazeteci olarak ordayım. Maç başladı abicim... Fakat, takımın belkemiğinde hiç iş yok... Ahmet, sanki bir hafta uykusuz kalmış gibi ortada sallanıp duruyor, nerdeyse kendiliğinden yıkılıp çayırın üstüne devrilecek; sütçü beygiri gibi ayakta uyuyor. Bereket versin Alman solicinin çektiği bomba gibi şutlar arada bir Ahmet'e çarpıyor da, Ahmet bir sıçrayıp, silkinip uyanıyor. Alman soliçinin şutları değmese, sahada horlayacak... Almanlar bizim kaleye beş gol geçirdi. Biz artık Almanları yenmekten çoktan vazgeçtik de, aman şeref sayısı, aman şeref sayısı, diye dua ediyoruz. Derken bu Ahmet, nasıl birden coştuysa, Avrupa sahalarında nadir görülen bir şutla topu ağlara zımbaladı.

Büyük heyecana kapılan Sait Sarıoğlu, yerinden sıçrayıp,

— Yaşasın Duvar Ahmet Bey, şeref sayımızı yaptı, bravoo... diye bağırdı.

— Hangi şeref sayısı abicim, golü bizim kale-

ye attı yahu... Kıçına Alman'ın şutu gelip birden uyanınca, neye uğradığını şaşırmış, nevri dönmüş, işte o uyku sersemliğiyle Alman kalesiyle bizim kaleyi birbirine karıştırmış, hangi kale daha yakınsa oraya şutu çekmiş. Maçtan sonra Alman gazeteleri, Ahmet'in şutunu öve öve bitiremediler. «Eğer o şutu bizim kaleye çekseydi, yüzde yüz goldü, o şutu hiç bir kaleci tutamazdı» diye yazdılar.

— Yine iyi, aşkolsun...

— Ne iyisi abicim, Almanlar bizimle alay etti, 6-0 oldu Almanlar, beşini onlar, birini biz attık kalemize... Maçın ilk yarısı bitince Dubaracı Dündar yakaladı Ahmet'i, «Aman oğlum, gol mol atmayı, hatta topa vurmayı filan bırak, maçın sonuna kadar uyuklamadan ortalarda dön dolan dur, yeter» diye yalvardı. İkinci yarı başladı... Ahmet'i bir görsen acırsın abicim... Zavallı oğlanı Kerkenez Sevim bütün gece yemiş bitirmiş...

Sait Sarıoğlu,

— Ne gibi yemiş bitirmiş? diye sorunca, Erol İpkıran deminden beri ne büyük potlar kırdığını anlayıp, tuu, diye bağırarak elini dizine vurdu. Kerkenez Sevim'in, Sait Sarıoğlu'nun nişanlısı olduğunu unutmuş gitmişti. Çünkü onun gözünde Kerkenez Sevim hiç bir zaman hiç kimsenin evlenemeyeceği, futbolcular arası gezip dolaşacak bir kadındı. Sait'in nişanlısı olduğu büsbütün aklından çıkmıştı. Şimdi kırdığı potları onarmak için, yüzseksen derece dönüş yapması gerekiyordu.

— Tabii abicim, Sevim Hanımın yüreğinde hiç bir kötülük yok, sabaha kadar Ahmet'e, «Aman Ahmet vatanını düşün,» «Aman Ahmet, otuz yedi milyon yurttaşın kalbi senin için çarpıyor» filan gibilerden

moral vermek için Ahmet'in başının etini yemiş; işte bunu demek istiyorum. Nasıl gereğinden çok antrenman yapan futbolcu, sürantröne olursa, Sevim Hanım da moral vereyim derken, Ahmet'i sürmoralize etmiş... İkinci yarıda, herhalde uykusu açılmış olacak, bu Ahmet birden şahlanmaz mı? Çünkü bunu o kadar kıvırdılar ki, döne döne başı döndü ve çok kızdı. Kızınca da topa hiç vuramadığından, sahada Alman oyuncularını kovalamaya başladı. Tuttursa herifleri sakat bırakacak... Ama Almanlar soluklu oğlanlar, çok iyi koştuklarından, Ahmet arkalarından yetişemiyor... Maç bitti abicim, ama biz de bittik... Dubaracı Dündar bana, «Aman kardeşim Erol, biz bu hergeleyi yüz elli bin lira verip transfer ettik. Şimdi siz gazetede bu rezilliği yazarsanız, böyle bir bostan korkuluğuna bunca para nasıl verilir, diye bize çullanırlar. Türkiye'den kimse maçı görmedi ya sizden başka, aman, 'Ahmet gayetle iyi oynadı' diye yazın» dedi. İşte «Duvar» lakabını ona ben o zaman yakıştırdım. O zamandan beri adı Duvar Ahmet kaldı. Gazeteye verdiğim haber şöyleydi: «Tozkoparan Almanya'daki maçında 6-0 gibi açık bir farkla yenildiyse de, bu yenilgi Tozkoparan için hiçbir zaman bozgun olmamıştır. Tozkoparan kalesinin önünde sağ bek Ahmet, sanki bir duvar olmuştu.»

İşte bu yazıdan sonra Duvar Ahmet diye ünlendi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu maçtan sonra Duvar Ahmet iyice açıldı. Çok iyi oyunlar çıkardı. Yalnız bir kusuru vardır, her maçta formunu ve formasını koruyamaz. Ya formdan düşer ya formasını kaybeder. Bu ikisi olmadığı zaman olağanüstü bir futbolcudur. Çok sert, kırıcı, hatta ayıcı oynar;

en büyük başarısı da budur. Temiz aile Kasabı Turan'la bu Duvar Ahmet, hele bir de Hacetbaba'yla maçları olursa, Hacetbaba'nın Kazık Özer'iyle Katır Kadri'si de bunlar gibi ayıcıdır, işte o zaman maç, meydan savaşına döner. Üstelik Duvar Ahmet, hakeme de söver. Bizim futbolcular içinde en çok ceza alan Duvar Ahmet'tir. Bir de bakarız ceza heyetinden bir haber: «Tozkoparan sağbeki Ahmet, filan maçta hakeme centilmenliğe aykırı laf söylediğinden ve bazı uygunsuz el ve bilek hareketlerinde bulunduğundan...»

«... filan maçta iki oyuncuyu kasten sakatladığından... ceza heyetine verilmiştir...»

Ceza heyetinden böyle haberler geldi mi, Dubaracı Dündar bize koşar: Aman Duvar Ahmet'i kurtaralım...

Ben o zaman, hemen şöyle bir haber uydururum: «İtalya'nın Palermo takımından... İspanya'nın bilmem hangi takımından... her yıl olduğu gibi bu yıl da teklif almış bulunan Tozkoparanlı Duvar Ahmet, kulübünden bonservis istemektedir. Duvar Ahmet'i satın almak için yabancı kulüpler büyük paralar teklif etmektedirler. Bu arada gazetemize bir demeçte bulunan Duvar Ahmet, bu yıl mutlak surette İtalya'ya gideceğini ifade etmiştir.

Millî takımımızın belkemiği Duvar Ahmet'in bir yabancı takıma transferi, millî kulübümüz için çok büyük bir kayıp olacaktır. Öğrendiğimize göre, Tozkoparan yöneticileri, Duvar Ahmet'in satışa çıkarılmasını önlemek için hertürlü fedakârlığa hazırdır.»

Ben böyle bir haber uydurdum mu, Duvar Ahmet de cezadan kurtulur. Duvar Ahmet'e «Futbol profesörü» adını da ben taktım...

— Futbol profesörü mü dediniz?

— Evet... Türk futbolünün profesörü... Çünkü, bu futbol denilen dalganın bütün dalaverelerini, hiylelerini herkesten iyi o bilir...

En sonunda, Dündar Dubara gelmişti:

— Çok affedersiniz geciktim, kulüpte bazı acele işler çıktı da... Biliyorsunuz, futbol mevsimi kapanmadan Romanya şampiyonuyla bir maçımız var, onun için dış gezi hazırlığıyla uğraşıyoruz.

Madam Anjel yeniden çayları getirdi. Gazetelerden adlarını duyduğu bu iki ünlü adamın evlerine gelmesinden memnundu.

— Duvar Ahmet Bey neden gelmoor? diye sordu.

Kendisine haber verilmemişti, yoksa o da gelirdi.

Sait Sarıoğlu, Duvar Ahmet'ten söz açıldığı için sevindi. Onunla son görüşmeleri, Sevim'in nişan yüzüğünü suratına attığı gündü. Duvar Ahmet'ten söz açılınca, arkadan belki Sevim'den de söz edilirdi.

— Ahmet Bey de gelseydi, bizi sevindirirdi...

Dubaracı Dündar bu fırsatı kaçırmadı:

— Yarın gece hep birlikte olacağız, haa, size söylemeyi unutuyordum az kalsın... Hasip Bey yarın akşam, sizi özel olarak yemeğe çağırdı, gelmenizi rica etti...

Sait Sarıoğlu sevinç şaşkınlığıyle,

— Ben mi, ben mi? Beni mi? diye üstüste sordu.

— Evet... Tabiî... Duvar Ahmet de bulunacak... Erol da gelecek bizimle... Sanırım, bir gazinoya gidilecek...

Sait'in hiç kimse umurunda değildi, acaba Sevim

de gelecek miydi? Bunu açıkça soramadığı için, dolaylı yolla öğrenmek istedi:

— Mehcure Hanımefendi de teşrif edecekler mi?

— Elbette... Mehcure Hanım da, Sevim de gelecek... Yarın gece için vaktiniz var mı? İşiniz varsa, başka güne bırakacak ziyafeti Hasip Bey...

Vakti mi? Tabii vardı... Ne işi olacak canım, Sait'in ne işi olabilirdi ki...

Dündar Dubara'nın niyeti, sanki aralarında hiç bişey geçmemiş gibi, onları bu ziyafet sofrasında karşılaştırmaktı. Ziyafette biriki kadeh içtikten sonra, gerekirse, bu konuyu açar, sonunu tatlıya bağlardı.

Dündar Dubara, sözü ustalıkla Tozkoparan'a getirdi. Bu ülkede yüz binlerce insan Tozkoparanlıydı, yüz binlerce yürek Tozkoparan için çarpıyordu. Ülkenin en eski kulüplerinden biriydi. Birçok büyük, ünlü kişiler. Tozkoparan Kulübünün onur üyesiydiler. Onur üyesi olmak için, sporcu olmak, sporla uğraşmak gerekmezdi; Tozkoparan'a gönül bağlamak, bu şanlı kulübü sevmek yeterdi. Her ne kadar Tozkoparan profesyonel bir kulüpse de, onlarda amatör ruh egemendi ve Tozkoparan ancak böylece ayakta dimdik durabiliyordu. Son yıllardaki transfer paralarının yüksekliği ve daha başka giderler yüzünden, Tozkoparan biraz para sıkıntısı çekmekteydi. Tabii bu sıkıntı da, her zaman olduğu gibi, Tozkoparan'a gönül verenlerin yardımıyle giderilecekti.

Sait kulaklarını açmış, ilgiyle dinliyordu.

Sözünün tatlı yerinde,

— İsterseniz sizi onur üyemiz yapalım... dedi.

Sait,

— Benim için ne büyük şeref... dedi.

SAİT SARIOĞLU'NA, PSİKANALİZ YAPILIYOR

Sait Sarıoğlu o gün çok mutluydu. Öğleyin çok sevdiği Doktor Refik'e gidecek, gece de kaynatası Hasip Ferferik'in verdiği ziyafette bulunacaktı; Sevim'i görecekti. Bundan sonra Sevim'i darıltmamak için, onu hiç, ama hiç sinirlendirmeyecekti.

Doktor Refik'in eşi, kocasının eski arkadaşını büyük bir içtenlikle karşıladı. Ev ve muayenehane aynı katta, karşılıklı iki daireydi. Çocukluğunun yoksulluk içinde geçtiğini bildiği için, Refik'in evinin zengin döşenişi ve muayenehanesinin güzelliği Sait'i çok sevindirdi. Refik'in Amerika'da bile büyük başarı kazanmış, ünlü bir psikiyatr olduğunu, burdaki üniversitede öğretim üyesi ve birçok uluslararası bilim kurullarının da üyesi bulunduğunu bilmiyordu. Psikanalizin çok ileri olduğu Amerika'da Refik genç yaşında ün kazanmıştı.

Öğle yemeğini evde yediler. Refik, bir doktor karşısında bulunduğunu hiç duyurtmadan Sait'i inceliyordu. Artık Sait, onun için, eskiden olduğu gibi haşarı arkadaşlarından koruduğu, iyi yürekli bir zengin çocuğu değil, tedavi edilmesi gereken bir ruh hastasıydı. Bunu, onunla ilk konuşmasında, sonra da Berrin Hanımın anlattıklarından ve daha başkalarından dinlediklerinden anlamıştı.

Yemekten sonra kahvelerini içip Refik'le Sait,

muayenehaneye geçtiler. Sait, bir doktor, hem de kendisini tedavi etmeye çalışan bir doktor karşısında bulunduğunu hiç anlayamamıştı. Sait'in en şaştığı şey de, Refik'in ona futbolcu olabileceğini söylemesiydi. Yalnız bunu söylemekle yetinmiyor, futbolcu olması için de özendiriyor, kışkırtıyordu. Oysa o zamana kadar Sait'e herkes futbolcu olamayacağını söyleyip durmuştu. Bu yüzden gülmüşler, onunla alay etmişlerdi. Hiç bu sıskalıkla futbolcu olunabilir miydi? Gözleri, hele parlak aydınlıkla burnunun ucunu görmezken, topu nasıl görüp de vuracaktı? Hiç yirmi dört yaşından sonra insan futbolcu mu olabilirdi? Daha da neler, neler... Sait'e kahkahalarla gülüyorlardı. Onlar, olmaz, dedikçe, Sait büyük bir tepkiyle direniyordu. Ona ilk olarak futbolcu olabileceğini Refik söylemişti. O Refik ki, Sait'in hayatta gücüne, doğruluğuna tek güvendiği, onu öğrenciliğinde bile koruyan insandı. Ama Refik'in, tabiî futbolcu olabilirsin, neden olmayasın, demesi karşısında Sait birden şaşırmış ve bir ters tepkiyle, futbolcu olamayacğı üzerinde kanıtlar ileriye sürmeye başlamıştı. Böylece, hayalinin gerçekleşme umudunu pekiştirmek istiyordu.

— Gerçekten futbolcu olabilir miyim?

— Tabiî...

— Benimle alay etmiyorsun, değil mi?

— Ben seninle şimdiye kadar hiç alay ettim mi Sait?

— İyi ama, o kadar zayıfım ki, sonra güçsüzüm de... Topun arkasından koşamam...

— Ben sana doktor olarak söylüyorum, koşarsın... Vurursun da topa...

— Hayır, olamam... Gözlerim görmüyor ki... Hele ışıkta, aydınlıkta...

— Sen bilirsin... Ama istersen futbolcu olursun pek güzel... Tabiî böyle zayıf ve güçsüz kalacak değilsin... İstersen, önce seni tedavi ederim... Gözlerin de çok iyi görebilir...

— Ama bana herkes futbolcu olamayacağımı söylüyor...

— Herkes doktor değil ki...

Sait, Refik'e karşı hep olumsuz davranmakla, onun ileri sürdüğü gerçekler karşısında kendini ta içinden, futbolcu olabileceğine inandırmak istiyor, ondan Refik'e futbolcu olamam, diye direniyordu ki, o daha başka gerekçeler de söyleyerek kendisini buna iyice inandırsın...

Refik, biyandan Sait'le konuşup onun iç dünyasını, hangi ruhsal birikimin baskısı altında olduğunu öğrenmeye çalışırken, biyandan da onu nasıl uyutup psikanaliz yapacağını düşünüyordu. Hastalarını uyutmak için, genellikle ipnotizma yolunu seçmezdi. Koldan, bir uyuttucu ilâç iğnesi yaparak hastalarını uyutmayı yeğlerdi. Ne var ki, bunun için, hastanın hasta olduğunu bilmesi ve tedaviyi kabul etmesi gerekirdi. Oysa Sait'i, bir ruh hastası olduğunu kendisine bildirmeden tedavi etmek istiyordu. Sait, fizik güçsüzlüğünün, göz güçsüzlüğünün, zayıflığının tedavi edileceğini sanacaktı.

Psikanaliz üstüne konuşuyorlardı. Refik, hastaların türlü, ipnotik yöntemlerle nasıl uyutulduğunu anlatıyordu. Sait, çok meraklı bulduğu bu konuyu ilgiyle dinliyordu. Bir insanın, karşısındakinin telkinleriyle uyuyakalmasını bitürlü aklı almıyordu. Refik, yalnız uyutulmakla kalınmadığını, bazı hastaların

uyku halinde ağrılarının dindirildiğini, uyutulduktan sonra diş çekildiğini, kadınlara doğum yaptırıldığını, hatta daha ağır ameliyatlar bile yapıldığını anlatıyordu.

— Nasıl oluyor da, uyuyor insan... Ben uyumam... Beni uyutamazsınız... Uyku ilâcı alıyorum da leblebi gibi, yine zor uyuyorum... Gözüme baka baka, öyle mi?... Olmaz...

Refik, Sait'in iradesinin kuvvetli olduğunu, iradesi güçlü olanların zor uyutulduğunu anlatıyor, Sait durmadan direniyordu:

— O başka... Onlar zaten ayakta uyuyor... Hayır, beni uyutamaz kimse...

Refik, Sait'i hangi yolla uyutmasının daha doğru olduğunu düşünmekteyken Sait de, doktorun yatıştırıcı sözleri karşısında iyice yumuşamıştı. Bu oda, bir muayene odasından çok, eşyası, dekoru, renkleri, ısısı, her şeyiyle, zengin bir adamın garsoniyerine benziyordu. Yumuşacık minderler, kuştüyü yastıklar, tatlı bir hava, dinlendirici renkler, ılık bir ışık. Gecelerden beri, kendini futbolculuk dalgasına kaptırıp yastıklarla boğuşan, minderlere şut çekmekten yorgun düşmüş, bunalımlı rüyalar içinde çırpınmış, sabahlara dek uykusuz kıvranmış olan Sait'in burda sinirleri yatışmıştı. Yavaş yavaş, divanın üzerinde kaykılmış, gözkapakları ağırlaşmaya başlamış, nerdeyse konuşurken, konuşurken kendiliğinden uyuyakalacaktı. Uyumak için ne ipnotizmaya, ne uyuşturucu iğneye gereksiniyordu. Nitekim, randevusu olan bir hastasını Refik, yandaki odaya alıp, Sait'i özür dileyerek bir süre burda bıraktığı zaman Sait uykuya yenilmek üzereydi.

Muayene odasına aldığı hastasını Refik ipno-

tizmayla uyutacağı için telkinlerine başlamıştı:

— Şimdi... uyuyacaksınız... uyuyacaksınız... Ben saymaya başlıyorum, ben sayarken siz uyuyacaksınız... bir... iki... üç... dört...

Bir horultu yükseldi, derinden derinden gelen, uzun, uzun bir horlama; bir mezûr içinde bu horultu bir rapsodi kreşentosu gibi diklenip yükseliyordu. Şimdiyedek, bu kadar erken uyumuş hasta görrnemişti. Onu niçin, kendi ipnotizma gücüne mi, yoksa hastasının iradesizliğine mi yoracağını düşünürken uyutmak istediği hastanın gözlerinin fıldır fıldır döndüğünü görünce pek şaştı. Horultu içerden geliyordu. Sait'in horultusuydu. Anlaşılan Sait ipnotizmacıların, arayıp da bulamayacakları bir medyum tipiydi.

Hastasıyla işini bitirip onu gönderen Refik, Sait'in yanına geldi. Onun için yeni bir dosya açıp sorularına başladı. Sait, uykusunda Refik'in her sorusuna cevap veriyor, iki eski arkadaş tatlı tatlı söyleşiyorlardı. Sait, çocukluğunun anılarını anlatmaktaydı. Bilinçaltında sıkışıp kalmış bütün çocukluk anıları yüze çıkıyordu. Anlattıkları, Sait'in o güne dek hiç kimseye söylemediği, kendikendine bile düşünmek istemediği, arada sırada aklına gelince, tebelleş bir sineği kovalar gibi kafasını sallayarak hatırlamamaya çalıştığı çocukluk anılarıydı. Şimdi, teyzesi Berrin Hanım ve Madam Anjel'le üçünün yaşadığı koca köşkte eskiden birçok insan vardı, köşk kalabalıktı. Hepsi de Sarıoğlu ailesinin döküntüsü, yozlaşmış birtakım kişilerdi. Köşk, bir insan çiftehanesine yada haraya benzerdi. Her odada, yarı gizli, yarı açık, çok zaman da ayaküstü cinsel ilişkiler kurulurdu. Bu insanlardan kimisi de cinsel sapıktı. Hele bir,

büyük baba denilen yaşlı adam vardı, son yıllarında bunamış ve kimseyi tanımaz olmuş, ama cinsel özgürlüğü da o oranda artarak, cinsel tutkuyla öz torununa saldırmıştı. Altı yaşındaki bu oğlan çocuğu, bunak ihtiyarın elinden zorla almışlardı. Doktorlar, bu yaşlı bunağın akıl hastanesine yatırılmasını salık veriyorlardı ama, Sarıoğlu ailesinin şerefi düşünülerek, köşkte, gözaltında tutuluyordu.

Sait, kendini bildiğinden beri, bütün bu rezaletleri görmekte, anahtar deliklerinden gözetlemekteydi. Onu çocukluğunda ençok isteklendiren ama en çok utandıran da annesinin yaptıklarıydı. Bunları bütün ayrıntılarıyle biliyordu.

Böyle bir ortamda yetişen Sait'in pek erkenden cinsel istekleri uyanmıştı, ama doğumundan beri her bakımdan güçsüz olduğu için, kendikendine baskı yaparak, içine kapanık, utangaç bir insan olmuştu. Daha pek küçükken kendikendine cinsel tatminde aşırılığa varmış, bu da fizik güçsüzlüğünü büsbütün artırmış, gelişimini engellemişti.

Paris'te Madlen'le olan macerasını anlatıyordu. O her şeyi biliyordu, hatta Madlen'in, kendisiyle yatarken yanına başka bir erkek de aldığını, fotoğrafçının gizli gizli resimler çektiğini de biliyordu. Ama bütün bunları bilmezden geliyor, işine öyle geldiği için ışıkta gözlerinin görmediğini söylüyordu. Evet, gözleri zayıftı ama, artık o kadar da değildi. Bir çıplak kadın vücudunun sıcaklığına dokunabilmek için, bu rezilliğe katlanıyor, sonra da gözünün güçsüzlüğünü bahane ederek, aptallığını abartarak, haysiyetini kurtarmaya çalışıyordu. Kerkenez Sevim'le olan ilişkilerinde de durum aşağı yukarı böyleydi. Kızın, ne malın gözü olduğunu çok iyi biliyordu. Hele kendisin-

den gebe kalmış olması büsbütün saçmaydı. Ne Sevim'i, ne başka bir kadını bugüne dek gebe bırakabilecek ilişki gücünden yoksun olduğunu biliyordu. Ama, bazı kulağı ağır işitenlerin, işlerine gelmeyeni duymayıp, işlerine gelen fısıltıyı bile duymaları gibi, Sait de bütün bunları bilmezden gelip, işi büsbütün aptallığa vuruyordu. Çünkü aptallık, haysiyetsizlikten daha elverişli geliyordu. Şimdiye dek hiç bir kadınla cinsel ilişkide bulunmamıştı.

Refik, Sait için açtığı özel dosyasına notlarını aldı.

Seans bitti. Ama Sait uyanmak bilmiyordu. Onu uyutmak için değil, uyandırmak için iğne yapmak gerekiyordu. Refik, onu uykusuna bırakıp kendi işlerine daldı. Sait, «Yedi-uyurlar» uykusuna dalmış gibi, sanki üç yüzyıl uyuyacağa benziyordu. Refik, yandaki muayenehanesine başka hastalarını aldı, kitap okudu, telefon etti. Sait'in hiç bir gürültüden uyanacağı yoktu, top patlasa bile... Nice uykusuz geçmiş üzüntülü gecelerin yorgunluğunu çıkarıyordu.

Akşama doğru, rahat döşeğindeymiş gibi, gerine gerine, esneye kaşına uyandı, ama kendine gelmesi epey uzun sürdü. İlkin şaşırdı, nerde olduğunu düşünmeye başladı. Burası neresiydi? Bir süre, çevresine bakındıktan sonra zihnini toparlayarak nerde olduğunu kestirdi. Ya bu Refik neredeydi?

Üstünde, ağır ve uzun hastalıktan kurtulmuşların tatlı uyuşukluğu vardı. Telefon zili çalınca, yandaki muayene odasından Refik geldi, telefonda konuştu.

— Uyumuş muyum?

— Eh, biraz... Refik saatine baktı: İki buçuk saat kadar uyumuşsun...

Sait birden «Aman!» deyip sıçradı, bu akşamki ziyafet aklına gelmişti.

— Aman, ben geç mi kaldım yoksa?

— Ne vardı?

— Hasip Bey beni akşam yemeğine çağırmıştı da...

— Yok, daha yemek zamanına var...

Sait toparlanıp kalktı.

— Ya muayene? Ne zaman olacak?

Olup bitenlerden hiç habersiz olan Sait'e, onun için açtığı dosyaya bakarak, ne günleri geleceğini söyledi. Haftanın üç günü gelmeliydi.

— Senin, benimle işin yok... Gelirsin, konuşur söyleşiriz eski günlerden.

— Hani tedavi işi...

— O kolay... Senin benimle tedavi işin de yok. Bir hekim arkadaşım var, seni ona göndereceğim, o bakar...

Psikanaliz ve psikolojik tedaviyi açıklamak istemedi.

— Ben her zaman bulunmam burda Sait... Onun için söylediğim saatlerde gelmelisin...

Öteki daireye geçtiler. Refik'in eşine teşekkür etti. Giderken sordu:

— Demek olacak o iş?... Sence, futbol oynayabilirim?...

— İstersen elbette... Ama, söylediğim hekim arkadaşım muayene etsin de...

Kurnaz kurnaz güldü:

— Uyudum ama, kendiliğimden uyuyakalmışım.. Yoksa senin hünerin yok bunda... Görüşmek üzere..

— Güle güle...

Sait gidince Refik düşündü; futbolcu olamam

diye direnmesi, birinin ille de üstelemesi, kendisini inandırması, güçlendirmesi içindi. Yani numara yapıyordu. Yoksa, bu uyuması da numara mıydı? İçinde gizli kalanları söyleyip boşaltmak, rahatlamak için, yalandan uyumuş gibi mi davranmıştı?

Sait, bir arabaya atlayıp köşke gitti. Ferferik'lere gitmek için daha erkendi. Banyoya girip ılık suda bir süre dinlendi. Kendini çoktandır olmadığı kadar diri-dinç buldu. Öyle ki, içinden gelen itkiyle, banyo kapısına bir yumruk indirip hızını alamayınca çamaşır sepetine de bir şut attı, bacağının acısını bile duymadı.

Keyifle ıslık çalarak köşkten çıkarken teyzesini sonra da Madam Anjel'i öptü. Böyle hafifliklerden hoşlanmayan Berrin Hanımefendi, bu davranışını da yeğeninin delilik belirtilerinden biri sandı.

BARIŞGÖRÜŞ ŞÖLENİ

Ferferik'lerin evinde, o akşamki ziyafetin nerde verilmesinin daha uygun olacağı tartışılıyordu. Mehcure Ferferik, evde yenilip içilmesini öneriyordu; tutumlu bir ev kadını olduğundan yada kocasının paracıklarına acıdığından değil... «Ayol, damat olacak oğlan, Sevim'in eteğinin dibinden hiç ayrılmak istemiyor, ona en güzel yer evdir,» diyordu kocasına... Dünya umurunda olmayan Duvar Ahmet'se, felekten bir gece çalmak için alaturka şarkılı, sazlı sözlü bir gazinoya gidilmesini istiyordu. Kerkenez Sevim, nişanlısının huyunu suyunu bilir bir bilgiçlikle, Sait'in batı müziğinden hoşlandığını, hatta piyano çaldığını, bunun için de alaturka sazlı gazinoya gidilmemesini ileri sürüyordu. Hasip Ferferik, bu konuda yansız ve kararsızdı. Dündar Dubara,

— Siz bu işi bana bırakın, dedi, bu yemek barışgörüş yemeği... Yani, iyice içilecek... Sait Bey zilzurna olmalı ki, bütün karnındakilerini döksün de niyetini anlayalım... İçkinin hası, kurban olduğum rakı... Rakının kulak mezesi de alaturka sazdır, şarkıdır efendim... Gelin, gidelim bir sazlı gazinoya...

Daha gündüzden Sait'in yolladığı çiçekler, büyük vazoya konulmuştu. Sait, ayrıca eli kolu hediyelerle dolu geldi. Ferferiklerin her birine ayrı hediye almıştı. Kaynana Ferferik, kızına, «Neme gerek, eli-açık oğlan,» diye Sait'i övüyordu.

Sait, suçlu suçlu, utangaç girdi içeri. Hele, nişanlısının elini sıkarken, başını kaldırıp yüzüne bile bakmadı. Sevim, aralarında geçen tatsız olayı unutmuş görünmek için, aşırı neşe içinde kahkahalarını patlatıyordu. Bir ara Ahmet, «Kız, o kadar gülüp durma, arkasından yine ağlama nöbetin tutar, zırlayacak sıra değil,» dedi.

Dündar Beyin arabasıyle gideceklerdi. Altı kişi olduklarından, arabanın arkasına dört kişi sıkış-tıkış doluşmuştu. Sevim, barışmak isteğiyle Sait'e cilveler döküyor, yanından hiç ayrılmıyordu. Arabada da yanyanaydılar. Anababa Ferferikler, Sevim'le Sait'i aralarına almışlar, çok şişman da olduklarından, iki nişanlıyı iyice sıkıştırmışlardı. Sevim, yarı kanadıyle Sait'in kucağında oturuyor, göğsünü (Ne kadar varsa olanını) Sait'in dirseğine iyice dayayarak, evet, tıpkı şanına uygun Kerkenez kuşu gibi, hiç durmadan cırcır ötüyordu. Sait, öyle mutluydu, mutluluktan öyle sarhoştu ki, «Hey Allahım, bu araba durmamacasına hep böyle gitmez mi, bütün ömür boyu...» diye içinden geçiriyordu.

Yılların futbol takımları yönetmeni olduğu için,

saz-söz âleminde borusu öten Dündar Dubara, Ferferiklerin evinden çıkmadan, gazinonun patronuna telefon edip yer ayırttığı için, sahnenin önüne yakın yerde bir masaya geçtiler, ki böyle önde bir masayı, benim diyen politika ileri gelenleri bile bulamazdı.

Rakılar geldi, mezelerle sofra donandı, kral sofrası gibi... Nişanlıların mutluluğuna, şerefine kadehler kalktı; bir, bir daha... Ünlü şarkıcılar, kadınlı erkekli sıra sıra sahneye çıkıp, salonu doldurmuş insanları coşturuyorlardı. Sait, böyle yere ilk geliyordu ve çok memnundu. Dündar Dubara'nın sanısı doğru çıkmıştı; Sait her kaldırdığı kadehi dibine kadar içiyordu; oysa keyfinden değli, bilmezliğinden böyle yapıyordu. Bu yüzden de çabuk sarhoşladı. İyi de oldu, dili çözülmüş, durmadan konuşuyordu.

Kerkenez Sevim, numara yapıp dururken, giderek oynadığı bu oyuna kendini kaptırmış, rakının da etkisiyle, Sait'e bir sokulmuş, bir sokulmuş, başını göğsüne sokmuş, elini dizine dayamış, nerdeyse, tam bir Kerkenez gibi oğlanın tepesine çıkıp tüneyecekti.

Annesi birkaç kez uyardı Sevim'i. İyi, güzel ya, erkek kısmına bu kadar da yüz verilmezdi, hiç şımartmaya gelmezdi koca olacak erkeği... Kızının aldırmadığını görünce, bir ara, Sait'in Duvar Ahmet'le konuşmasından yararlanıp bir daha uyardı.

— Kızım, o kadar da sırnaşma! Bu erkek milletine hiç güven olmaz. En mıymıntısı bile bir gözünü açtı mı, kadını silker atar.

— Aman anne, bunda açılacak göz nerde? Herif burnunun ucunu görmüyor.

— Çok mu sarhoş?

— Ayıkken de öyle...

Çocuk masallarındaki ana balığın, yavru balık-

lara, büyük balıklardan korunmaları için ders verdiği gibi, Mehcure Ferferik de kendi gönül maceraları koleksiyonundan örnekler vererek kızını uyardı.

— Asıl bu yere bakanlardan korkmalı... Böyleleri, bir kazık atarlar ki, kızım, ölsen de acısını unutamazsın... Zati, ben bu oğlandan işkillenip duruyorum ya, bakalım, sonu iyi olur inşallah...

Sait, Duvar Ahmet'in gevezeliğinden kurtulunca nişanlısına yöneldi, biraz da, Sevim'in elini avucuna bırakmasından yüreklendi.

— Size açılmak istiyorum... Bişey söyleyeceğim... ama...

— Söylesene, neden çekiniyorsun?

Bir iki yutkunup birden açıldı:

— Futbolcu olacağım...

Durdu biraz sonra ekledi:

— Sevginize lâyık olmak için karar verdim, futbolcu olacağım...

Kerkenez'in hiç güleceği yoktu, ama birden makaraları koyverdi. İsterse alay etsin, nişanlısını güldürdüğü için Sait memnundu: yine sözlerine gülünen küçük bir çocuk gibi şımarmıştı.

— Sen hiç hayatında top oynadın mı?

— Evet... bi kere... Lisede öğrenciyken, Haytalar takımı diye iki futbol takımı yaptı arkadaşlar. Bütün beceriksizleri, futbol nedir bilmeyenleri, takıma doldurmuşlar. Beni de aldılar Haytalar takımına... Girmem, deyip kaçtımsa da, helâ aralığında sıkıştırıp yakaladılar, iteleye iteleye arkadaşlar zorla sahaya saldılar.

— Becerebildin mi bari?

Sait, her sözüne nişanlısı gülsün istiyordu.

— Ne demek... Öyle bir başardım ki, tam beş

gol attım.

Kahkahadan kırılan Sevim.

— Demeee!... diye haykırdı, peki sonra neden bıraktın topu?

— Bırakmamak elde mi!... Maçtan sonra, daha doğrusu, maç bitmeden beni bi güzel patakladılar...

— Kimler? Karşı takım oyuncuları mı?

— Hayır...

— Seyirciler mi?

— Değil...

— Kim peki, hakem mi?

— Yok...

— Ha anladım, kavga çıktı, seni de polis tartakladı, öyle mi?

— Değil efendim. Oyunun ilk yarısının ortalarındaydı, bizim takımın oyuncuları beni kaptıkları gibi aldılar altlarına, tekme, yumruk, vur ha vur... O kargaşada gözlüğüm de kırıldığından, yanımı yöremi tüm şaşırmışım, dövenlerin elinden kaçayım derken, kafamı kale direğine toslamaz mıyım?...

Kasıklarını tutarak gülmekten Sevim zor konuşuyordu :

— Hep bir takımın oyuncularısınız da seni neden dövüyorlar?

— Neden olacak, ben beş gol attım ya...

— Ha, kıskançlıklarından...

Biraz rakının sarhoşluğuyle, biraz da bugün Refik'in muayenehanesinde uyuyup dinlenmişliğinden, zihni iyice açılmış, ama daha çok da Sevim'i güldürmenin coşkusuyle iyice atmaya başlamıştı:

— Ben o beş golü, kendi kalemize atmışım da ondan dövüyorlar. Bi kere, güneşten gözlerim kamaşmış, topu mopu gördüğüm yok, o yana bu yana

fırfır dolanmaktan başım dönmüş, sersem olmuşum. Top kendiliğinden gelip bir yerime çarptı mı, topu kapıp koşuyorum. Bıraksalar, karşı kaleye golü atacağım. Ama bırakmayıp kovalıyorlar. Ben de o zaman kaça kaça bizim kaleye gelip vuruyorum topa... Bizimkisi hangi kale, onlarınki hangi kale, bildiğim yok...

— Kendi kalene?

— Bilerek değil ki... İnsan o telâş içinde gidip de kaleciye bir acele, «Bu kale kimin kalesi?» diye adres soracak değil ya... Ayağıma beş pas geldi, beşini de gole çevirdim.

Öbürleri, Sevim'le Sait'i başbaşa bırakmışlar kendi aralarında söyleşiye, şarkılara dalıp gitmişlerdi.

Sait, ya sarhoşluktan yada sarhoşluğa vurarak, nişanlısına ilk kez «Sevgilim» demeye başlamıştı:

— Sevgilim, sevgine lâyık olmak için futbolcu olmak istiyorum.

Pek çok erkekten «Sevgilim» sözünü binlerce kez duymuş olan Sevim nedense nişanlısının kendisine, «Sevgilim» demesini yadırgamıştı. Sanki ona, bu adamın hiç sevgilisi olamazmış gibi geliyordu. Onun için de irkilip elini birden, Sait'in dizinden çekti.

— Bir ricam var...

— Nedir?

— Gazetelerde aradabir şöyle ilânlar görüyorum: «Dans Profesörü: Profesör filanca, klasik, modern hertürlü dans dersleri verir.»

— Yoksa dans dersi mi alacaksın? Ama biz seninle nişan gecesi dans etmiştik...

— Hayır, dans dersi değil, futbol dersi... Dans

öğreten profesörler gibi, özel futbol dersi veren profesör yok mudur? Herhalde vardır, bilirsin sevgilim...

Sevim, bukez gülemedı. Dikkatle baktı, kara gözlük camlarının altından gözlerindeki anlamı okumaya çalıştı. Bir insan bu kadar da enayi olabilir miydi? Onunla ilk tanıştığı günlerde olduğu gibi, yine işkillenmişti. Kendisiyle herkesi bile bile alay ettiriyormuş gibi yaparak, o, içinden, çaktırmadan herkesle gizli gizli alay ediyordu belki de... Eğer öyleyse annesinin dediği gibi, sonradan öyle bir kazık atacaktı kiii...

Bütün bu hoppalığına, farfaralığına karşın gerçekçi bir kızdı. Düşünüyordu: Feleğin çemberinden geçmiş, ellenip dillenmiş bir kadındı. Sait, şeytanın özbeöz kardeşi değil de ta kendisi olsa, ona nasıl bir kazık atabilirdi? Babasının parasında pulunda gözü var dese, babası gerçekte adı zengine çıkmış, oysa Ali'nin külâhını veliye, velinin külâhını aliye geçiren biriydi. Sait, zenginlikte onun gibilerini cebinden çıkarırdı. Saf kız değildi ki, baştan çıkarmaya değsin. E peki neydi, ne olabilirdi öyleyse?

Kerkenez'i işkillendiren başka olaylar da geçmişti. Evlerinde, radyo başında maçı dinledikleri gün, Sait annesine sarılıp da şapur şupur öpmemiş miydi... Sözde gözleri seçemediğinden, sözde dalgınlıktan, annesini Sevim sanmıştı da... Ya annesi? Yanlışlığı sezememiş, kendini bırakıvermişti. Sonradan da, «Kız anası olmak kolay mı... Senin için her fedakârlığa katlanırım yavrum,» demişti.

İyice kuşkuya kapılan Kerkenez, ruhunu okumak istercesine nişanlısının gözlerine baktı.

— Çıkar gözlüğünü!

Sesi sertti. Sait'le gözgöze gelmek, alay edip etmediğini anlamak istiyordu.

— Ama o zaman sizi hiç göremem sevgilim.

— Çıkar, çıkar diyorum...

Sevim tepiniyordu.

— Peki, peki... Gözlüğümü çıkarınca, affedersin, Taksim meydanında pantolonumu çıkarmışım da herkes bana bakıyormuş gibi geliyor... Ben beni bileli gözlük gözümde...

— Çıkar diyorum, çabuk çıkar!...

Sevim'in bağırtısına yalnız o masadakiler değil, başka masalarda oturanlar da başlarını çevirmişlerdi.

Sait Sarıoğlu, gözlüğünü çıkardı. Gözboncuğunun çiğ maviliğinde iki küçük nokta; sanki kalaylı bakır sahana iki damla süt düşmüş gibi...

Küçücük bir zekâ ışıltısı bile yok... Bu adam, dünyada yalnız bir kişiye kazık atabilir ancak; o da kendine... İçi bulanmıştı.

— Kapa! Ört!... Tak gözlüğünü... Çabuk!...

Öbürleri ne olduğunu, Sevim'le Sait'in arasında ne geçtiğini anlamamışlardı ama, havanın bozulduğunu sezen Dündar Dubara, hemen boşalan kadehleri doldurup, kendi kadehini havaya kaldırmıştı:

— Şerefe!

Sait'in dili peltekleşmişti. Nişan gecesi de sarhoş olmuştu ama, bu geceki kadar değil... Sarhoşlukla övünmeye bile başlamıştı:

— Ben bişeyi istemeyeyim, istedim mi yaparım... Futbolcu da olurum. Hayatımı bilseniz, istediğimi yapacağıma inanırdınız... Ben... bir inat yüzünden matematikçi oldum... Beni döndüren matema-

tik hocasına inat... Çaktırdı herif beni... Ben de... kafam kızınca...

— Yani senin bu «Matematik matematik» deyip durduğun şey ne işe yarar? Okulda sınıf geçmeye... Başka? Hiç...

— Hiç olur mu? Nasıl hiç... Matematik demek.. Öyle bişey ki bu... Hani nasıl dünya öküzün boynuzunda duruyor derlerse, işte matematik de öyle. Bütün bilimler, matematiğin şeyinde durur... Matematik bütün bilimlerin esasıdır, temelidir... Hayır... Matematiğe söz söyletmem...

— Aman yeter, başım şişti...

— Rica ederim, bana siz bir futbol profesörü bulunuz... O zaman ben ders almaya başlayayım... Göreceksiniz...

— Futbol profesörü hiç duymadım...

Dili dolanarak konuşuyordu:

— Duydunuz, duydunuz... Biliyorsunuz... Bana Bay Erol İpkıran söyledi; Duvar Ahmet Bey futbolda profesörmüş... Söylerseniz, kırmaz sizi, ders verir bana...

Kerkenez Sevim, Duvar Ahmet'e,

— Bu herif su koyuveriyor, n'olur, al şunu başımdan... dedi.

Sandalyesini değiştirdi, Ahmet'in yanına oturdu. Dündar Dubara ile Erol İpkıran da, Sait'i aralarına aldılar. Ona Tozkoparan'ın yakında yapacağı maçlardan sözediyorlardı.

Dündar Dubara, Sait'in boşalan kadehini doldurmak istedi, ama Sait, sarhoş olup pot kırmakta olduğunu anladığından, biraz da yine sarhoşluğun etkisiyle Sevim'in yanından gitmesine kızdığından,

artık içmek istemedi. Dündar Dubara da üstelemedi.

Tozkoparan'ın yapacağı maçların en önemlisi, bir Romanya takımıyle yapacağı maçtı. Bu maç iki ay sonra Romanya'da oynanacaktı. Maçı seyretmek, hem de oyunculara (Tabii Duvar Ahmet'e) moral vermek için, Sevim Hanım da Tozkoparan'la birlikte Romanya'ya gidecekti... Acaba, Sait Bey de, onlarla birlikte Romanya'ya gelir miydi?

Sait, bu habere çok bozuldu... «Rakı şişede durduğu gibi durmaz» demişler, boşuna mı? Sait, içinden geçiriyordu: «Ne demek... Yahu, bu kız benim nişanlım değil mi? Nasıl olur da... Romanya'ya... Ha?»

Erol İpkıran birkaç kez üstelediği halde içmemişken, «Efkârlanınca», kadehini doldurup,

— Şerefe! diye bağırdı, kadehi dikti.

Öbürleri de sarhoşlamışlardı. Hasip Ferferik, Sait'in bu davranışını pek beğenip,

— Yaşa damat!.. Aslan damat! dedi.

O sırada, allı pullu, renk renk boncuklu, parlak kumaştan giysisi içinde, erkek mi kadın mı olduğu belirsiz biri, sahnede şarkı söylemekteydi. Hayatında hiç alaturka şarkı söylememiş olan Sait de, şarkıcıya uyarak, onunla birlikte şarkıyı söylüyordu:

Gönül sana tapalı
Kapın bana kapalı
Şaşırmışım yolumu
Bu sevgiye tapalı

Geceme güneş olsan
Kalbimi görmüş olsan
Unuturdum cihanı
Bana bir gün eş olsan

Bu şarkı, Sait'in son günlerdeki yaşantısına çok uygun düşüyordu. Onun için de, boşka şarkıcılar sahneye çıktığı halde, o diline doladığı bu şarkıyı söylüyordu hep... «Gönül sana tapalı, kapın bana kapalı» derken, Kerkenez'den ayıramadığı gözleri yaşlarla ıslanmıştı, ıslanmıştı ama, kara camlı gözlüklerinden ağladığı belli olmuyordu. İyice sarhoştu, hiç kendinde değildi. Durmadan içiyor ve mırıldanıyordu:

— «Kalbimi görmüş olsan... Bana bir gün eş olsan... Gönül sana tapalı, kapın bana kapalı...»

Atıp tutmaya da başlamıştı, bilinçaltına bastırdığı duyguları yüze fışkırıyordu:

— Bakın görün siz... Doktor söyledi; futbolcu olacağım, hem de nasıl... Aldım mı topu... Sür, sür... sür... —şarkıya dönüyordu—: «Şaşırmışım yolumu, bu sevgiye tapalı...»

Sait'in sarhoşluğundan pek keyiflenmişlerdi, hepsi onunla ilgileniyordu. Onun bu hali, Sevim'e bile sevimli gelmeye başlamıştı. «Allahım, şu adamı da birazcık yakışıklı yaratamaz mıydın sanki?...»

Geceyarısından sonra gazinodan çıktılar. Dündar Dubara.

— Ne dersiniz, şöyle bir Boğaz'a uzansak mı? dedi.

— İyi düşündünüz Dündar Bey...

— Ama yine sıkış-tıkış olmayalım... Nişanlılar, bi taksiye binip arkamızdan gelsinler...

Sevim'le, Sait'in bindikleri taksi, Dündar Beyin arabasını izliyordu. Sait, diline doladığı şarkıyı mırıldanmaktaydı: «Gönül sana tapalı, kapın bana kapalı...»

Gözlerinden yaş süzülüyordu.

— Niçin araba almıyorsun Sait?

— Araba mı? Kullanamam ki... Söyledim, gözlerim şeydir de...

— Ben kullanırım...

— Öyle, öyle ya... Hiç aklıma gelmedi... Neden daha önce söylemedin sevgilim?...

Kerkenez sevinçle haykırdı:

— Sahi, alır mısın Sait?

— Tabii... Sen isteyince... Hemen...

Sevim, kolunu, Sait'in boynuna doladı, ona iyice sokuldu. Sait, nişanlısının elini öpüyor, öpüyordu... Eli, yüzündeki yaşlardan ıslanınca Sevim, Sait'in saçlarını okşamaya başladı, başını göğsüne dayadı. Hıçkırıyor muydu ne? «Gönül sana tapalı, kapın bana kapalı...»

Dudak dudağa geldiler. Hayır bu, sinema locasındaki gibi değil, gerçek bir öpüşmeydi. Demek, kadın buydu, böyle öperdi, böyle öpülürdü...

— Ne zaman?

— Ne?

— Araba...

— Hemen... Şimdi... «Şaşırmışım yolumu, bu sevgiye tapalı...»

Boğaziçi'nde bir gazinoda da içtiler, ama bunları Sait hiç hatırlayamayacaktı.

Sevim, annesine alınacak arabanın müjdesini vermişti. Bu hediyeye bir karşılık olarak, Sait'i o gece evlerinde misafir etmeliydiler. Anababa Ferferikler namus gösterisine kalkıp olmazlanınca, Sevim huysuzlandı:

— Ne olacakmış... Sanki arkadaşlarım bizde gece yatısına hiç kalmaz mı?

— Arkadaş başka, bu başka...

Duvar Ahmet bile Sevim'den yana olmuştu. Her

zamanki gibi yine Sevim'in dediği oldu. Duvar Ahmet'le Erol İpkıran'ın yardımıyle Sait'i, apartımanın merdiveninden kargatulumba çıkarıp yatak çarşafı serdikleri bir divanın üstüne attılar. Ferferikler, kalması için Duvar Ahmet'e de üsteledilerse de, Ahmet bunun nedenini anladığı için kalmadı.

Nerdeyse sabah olacaktı.

Öğleye doğru ilk uyanan Sait'ti. Elini bir cıvıklığın içine daldırmıştı. Susuzluktan içi yanıyordu. Olduğu yerde doğrulunca, neyin içinde yattığını anlayamadı, çünkü gözlüğü düşmüştü gözünden... Elyordamıyla gözlüğünü aradı. Neydi bu her yanına bulaşmış bu cıvık cıvık sıvı? O yoğun sıvının içinde gözlüğünü eline geçirdi. Yatağa kusmuş, kusmuk içinde de yatmıştı. Yavaşça kalktı, toparlandı. Evde ondan başka uyanan yoktu. Pis çarşafı derleyip topladı, koyacak bişey arandı. Bir mukavva elbise kutusu buldu. Çarşafı içine tıkıp kutuyu aldı eline, çıktı evden. Arabaya binip köşke vardığında hâlâ sarhoştu. Zor duruyordu. Kana kana su içip soyunmadan yattı.

Berrin Hanımefendi, koridorda ünlü bir mağazanın elbise kutusunu görünce, yeğeninin kendisine hediye getirdiğini sanıp sevinçle açtı kutuyu, pis çarşafı görünce, öğürerek bir çığlık attı.

SAİT SARIOĞLU'NUN TEDAVİSİ BAŞLIYOR

Sosyetede adları çıkmıştı. Kerkenez Sevim, Duvar Ahmet ve Sait Sarıoğlu, bu üçü birbirlerinden ayrılmadıkları, her yerde birlikte göründükleri için, onlara «Kutsal Üçlü» diyorlardı. Gazetelerin dedikodu sütunlarında sık sık bu Kutsal Üçlü'den sözediliyordu. Kutsal Üçlü'den ikisi, Sevim'le Ahmet daha

sık birarada oluyorlar, aradabir de, özellikle para harcanacak yerlerde Sait de onlara katılıp Kutsal Üçlü'yü tamamlıyordu.

Duvar Ahmet, o gün Sevim'le annesinin kavgaları üstüne gelmişti. Son günlerde ana-kız, düğünün gecikmesi yüzünden sık sık çekişiyorlardı. Sait, bir ayak önce düğünün yapılıp, karı-koca bir evde başlıbaşlarına oturmak için can atıyordu. Evlenirlerse, Sevim'in yalnız kendisinin olacağını, başka ilişkilerinin kesileceğini sanıyordu. Tabii Duvar Ahmet'e sözü yoktu, o dış ilişki ve yabancı sayılmazdı. Sevim de başka bir nedenle çabuk evlenmek istiyordu. Hele bir nikâh kıyılsın, kocasıyle yeni evlerine çekilsinler, o zaman daha özgür, daha istediğince yaşayabileceğini umuyordu. Ana baba baskısından kurtulacaktı. Bunca zaman, kızlarını başına buyruk bırakmış olan annesiyle babası şimdi ne oluyordu da böyle Sevim'in her şeyine karışıyorlardı. Bunun nedenini Sevim'e açıklamışlardı. Sait nikâhtan vazgeçer diye korkuyorlardı.

Sevim, annesine bağırdı:

— Peki... Mademki öyle, hemen nikâh kıyılsın... Herifi —Sait'ten sözederken ona hep herif derdi—, ne diye oyalayıp duruyorsun? Ev dedin, herif ev tuttu. Yerini beğenmedin, beğendiğin yerde ev tuttu. «Küçük» dedin, büyüğünü tuttu. Bu sefer de, çok büyük, derlenip toplanması, temizliği zor olur.» dedin, orta genişlikte ev tuttu. İçini de dayayıp döşedi. Bu sefer de tutturdun, yok yemek odası takımının rengi açıkmış, yok, muşambaların deseni çirkinmiş... Her gün bir bahane buluyorsun...

Annesi de kızından aşağı kalmadı:

— Kız sen azdın mı? Koca delisi mi oldun? Patlamadın ya, evleneceksin işte...

— Patladım!... Siz adamı patlatırsınız. Ben bu kadar sıkıya gelemem. Arkadaşlarımı eve almama bırakmazsınız, beni dışarı salmazsınız... İstediğim gibi maçlara gidemem... Evlen de ondan sonraymış. E peki bırakın da evlenelim öyleyse...

Mehcure Hanım aşağıdan aldı:

— Kızım, çıldırdın mı sen!. Ele güne karşı ailemizi rezil mi edeceksin? Ailemizin şerefi, haysiyeti var... Ben biricik kızımı, ailemizin şerefiyle uygun olmayan bir eve gelin gönderir miyim? Elbette istediğim gibi ev tutacak, zevkime göre dayayıp döşeyecek... Bu kadar durdun durdun da biraz daha sabredemiyor musun? Sık dişini...

Kerkenez, «Sıkamaaam!.» diye bağırırken, Duvar Ahmet'in eli de kapının zilindeydi. Bir süre, anakızın ta dışarlardan duyulan ağız dalaşmalarını kapıdan dinledi.

— Öyleyse o herif de buraya gelmesin... İstemem! Mademki benim arkadaşlarım gelip gitmiyor, o da gelmesin... O herifin suratını gördüm mü, beni hafakanlar boğuyor...

Sokak kapısını hizmetçi açmıştı. Sevim, Duvar Ahmet'i görünce ona kurtarıcı gibi sarıldı:

— Ahmetçiğim, sen söyle, haksız mıyım?..

Ahmet sözünü kesti:

— Ne o kız cıyak cıyak bağırıyorsun, sesin sokaktan duyuluyor...

Sevim ağlayarak anlattı:

— Artık şu düğün mü, nikâh mı, her neyse olsun da bitsin, diyorum. Her gün bir bahane çıkarıyor annem. Herif, yeni evin duvarlarını kâğıtlattı. Sanki

şimdiye kadar hep duvarları kâğıtlı evde oturmuşuz gibi annem, duvar kâğıtlarının çiçeklerini beğenmedi. Haydi, herif hepsini söktürdü, yeniden kâğıtlattı... Artık bitsin diyorum, haksız mıyım? Biliyorsun, bana otomobil alacak. «Evlenelim de, düğün hediyem olsun» diyor. Herif haklı...

— Haa, çaktım dalgayı... Sen Sait'e değil, otomobile kavuşmak için evlenmeye acele ediyorsun...

Gözleri yaşlı Sevim gülmeye başladı.

Mehcure Hanım, yapılan, alınan hiçbişeyi beğenmemekle, görmemiş insanların, çok görmüş, çok bilirmiş geçinme numarasını yapıyordu. Böylece, hem kızını, hem kendisini ağıra satacaktı.

Onlar bu tartışma üzerindeyken Sait, Sevim'in çok sevdiği bir kutu kestane şekeriyle gelince, Kutsal Üçlü tamamlanmış oldu. Tatsız bir tartışma üstüne geldiği için, her zamankinden de soğuk karşılanmıştı.

Hizmetçinin getirdiği kahveleri içerlerken. Sait Mehcure Hanıma döşenmesi bitmiş olan yeni evi teftiş etmesini rica etti. Mehcure Hanım umursamazlıkla,

— Olur, görürüm bigün... dedi.

Bu umursamazlığa canı sıkılan Sevim'in yeni bir hır çıkaracağını anlayınca da, yanlarından gitti, Kutsal Üçlü'yü başbaşa bıraktı. Duvar Ahmet koltuğa iyice kaykılmış, iki elini başının altından geçirip ayaklarını da Sait'e doğru pufun üzerine uzatmıştı. Sevim de tırnaklarındaki ojeyi temizliyordu. Sait, nişanlısıyle Ahmet'in konuşmalarına karışıp da Sevim'den zılgıtı yediği günden beri, hiç onların sözlerine karışmıyor, elinden geldiğince de onları başbaşa bırakıp uzaklarda oturuyordu. Şimdi de bir bahane

bulup yanlarından kalkmadığı için çok tedirgindi. Nasıl edip ordan kalksa, salonun o az ışıklı köşesinde ki yuvasına çekilseydi...

Duvar Ahmet, antremandaki bir olayı anlatıyordu Sevim'e. Bu antrenör Tomson, çok sinir bir herifti. Nefes lâzım, nefes lâzım diyerek, Tozkoparan takımının canını çıkarıyordu.

— Herif bir yarım gün bizi tazı gibi atlatıp zıplattıktan sonra, yarım saat da at gibi koşturuyor. Onun üstüne de haydi antrenman... Ulan, buna can dayanır mı be... Vallahi ayaklarım koptu, hâlâ bacaklarım ağrıyor...

Sevim,

— Allah bacaklarına kuvvet versin Ahmet'çim, dedi.

— Senin de şekerim...

Ne kalkıp ordan gidebilen, ne de konuşmaya katılabilen Sait, sus pus durmanın, nezaketine uygun olmayacağını düşünerek, öteden beri kafasını kurcalayan bir soru attı:

— Sizin asıl mesleğiniz nedir Ahmet Bey?

Tam damdan düşercesine bir söz... Ahmet o kadar şaşırdı ki, puf üstündeki sol ayağı sinirden titremeye başladı, dirseği üstünde doğruldu:

— Ne? Mesleğim mi? Ne demek mesleğim be... Alay mı ediyorsun yani... Futbolcuyum ya...

Top oynayarak geçinebileceğini aklı almayan Sait, kendisi gibi babadan zengin de olmayan Ahmet'in ne işle geçindiğini gerçekten merak ediyordu:

— Affedersiniz, biliyorum... Ama yalnız siz... Hep böyle top mu oynarsınız?

Çok kızan Duvar Ahmet, nutuk atar gibi konuştu:

— Az mı be? Allah Allah... Yahu kardeşim, sen bu dünyaya merih yıldızından mı geldin? Her gün gazetelerde resimlerimi seyretmiyor musun? Kaç gazetede tercümanı ahvalim ve tecrübeyi hayatım tefrika edildi. Amma kıyak adama çattık... Bak yine asabım bozuldu işte...

Kerkenez Sevim, Ahmet'i yatıştırmak için nişanlısına çıkıştı:

— Yani futbocluluk meslek değil mi? Şurdan sokağa çık da, önüne ilk gelene sor bakalım, Duvar Ahmet kimmiş...

— Ben onu demek istemedim...

— Bin kişiye sorsan Duvar Ahmet kim, diye, sana bi tamam hayatını anlatır, belki içlerinden bitek bilmeyen çıkar. Bir de, hükümetten birini sor, bakalım, bin kişiden bir kişi bakanlardan birinin adını bilecek mi?

Şişinen, kasılan Duvar Ahmet, parmağını kaldırarak.

— Senden bunun cevabını istiyorum arkadaş... dedi.

Mehcure Hanım,

— Yemeğe buyrun... diye seslenerek bu tatsız konuşmayı kesti.

Sait, öğleden sonra hekime gideceği için, yemeğe kalamayacağından özür dileyip müsaade istedi.

Sait, on gündür, iki hekimin tedavisi altındaydı. Doktor Refik, Amerika'dan arkadaşı olan bir hekim profesörle birlikte, Sait'in tedavisini üstüne almıştı. Profesör hekimin, Sait'i muayenesi bir hafta sürmüştü. Çekap denilen baştan tırnağa muayeneden

geçmişti, sidik ve kan tahlili, röntgen, hepsi yapılmıştı. Profesör hekim, bünyedeki hastalığı araştırıp tedaviye çalışırken Refik de sürekli psikanalizle hastalığın kökünü bulmaya çalışıyor ve psikolojik tedavi için uğraşıyordu. Bir bakıma Refik, gösterdiği bu yakın ilgiyle Sarıoğlu ailesinin vaktiyle kendisine yaptığı iyiliği ödemeye çalışıyordu.

Her iki hekimin birlikte muayenelerinin sonucu, hekimce olmayan anlaşılır bir dille şöyle özetlenebilirdi:

Sait'in pankreasaltı bezesi gibi, daha bazı bezeleri yetersiz çalışıyor, yada hiç çalışmıyordu. Bu uyuşukluğu, yavaşlığı, ağırlığı, kelimelerin ağzından iple çekilirmiş gibi zorla çıkışı, gözlerinin zayıflığı, bütün bunlar, hep içbezelerinin yetersiz çalışmasındandı. Teninin kireç beyazı sarılığı, hele o gümüş parıltılı sapsarı saçları, tüyleri, hep o bezelerin, özellikle pankreasaltı bezesinin yetersizliğindendi. Sarsaklığı, boyu uzayıp gittiği halde hiç ene vermemesi, sesinin cırlaklığı da başka bir bezenin bozukluğundandı. Bundan başka, Sait, doğduğu günden beri vitaminsiz kalmış ve tek tür besinle beslenmişti. Hiç et yemezdi, yumurta yemezdi. Çocukluğunda çok nazlı, el bebek gül bebek yetiştirildiği için, çeşitli besinler almamış, canı ne çekerse yalnız o besin verilmişti. Hiç anne sütü emmemişti, Sait'e meme vermesi için eve bir sütanne alınmıştı ama, bu kadının ne çocuğu vardı, ne de memesinde süt. Gerçekte bu kadın sütanne perdesi ve rolü arkasında, dışarıya karşı dedikoduyu önlemek için, Sarıoğlu ailesinin kadın düşkünü ve kadına doymamış yetmişinde bir azgın ihtiyarıyla oynaşmaktan başka bir işe yaramıyordu. Sait, kadının kuru memelerine asılır, çekiştirir durur, bir

damla süt gelmeyince ağlardı. Sütannenin sütsüz memeleri, Sait'ten çok azgın bunağın keyfine yarıyor, ama sussun diye de, sanki canlı bir emzik gibi Sait'in ağzına tutuşturuluyordu. Sarıoğlu köşkünde, onca kalabalığın tek doğru ve namuslu kadını Berrin Hanımefendi olmasaydı, Sait çoktan ölmüş olurdu. Eski İstanbul Hanımefendisi bu saraylı Çerkez, kocasız birçok kadınlar gibi bir sürü kedi besleyeceğine, yiğeni Sait'i besliyordu. İnek sütüyle beslenen Sait, sütten çok su olan karışık, hiyleli bir sıvı içiyordu. Yani bu zavallı Sait, daha doğduğu günden beri kazıklanmaya başlamış ve buna alışmıştı. Öyle ki, kazıklanmadığı zaman dünyanın düzeni bozulmuş sanır, şaşırır, tedirginleşirdi. Yaz sıcağında doğmuş olması da, tabiatın yada annesiyle babasının ona attığı bir kazıktı. Çünkü o sıcaklarda, kendisine süt diye içirilen, ama gerçekte ne süt, ne de su olan ak renkli cıvık sıvıyı içmekten yaz ishaline yakalanmış, ölümden zor kurtulmuş, ama ondan sonra tıp tarihinde bilinen hemen bütün hastalıklara yakalanmıştı. Yine de yaşamak için, anlaşılmaz bir inadı vardı.

Sarıoğlu köşkündeki, kimin konuk, kimin evsahibi, kimin kim olduğu bilinmeyen kalabalığının en büyük eğlencesi, Sait'in biberondan süt içmesi yada mama yemesiydi. Sait'e bir yudum süt içirmek, bir lokma mama yedirmek için hepsi ayağa kalkıyordu. Emekli elçiler şaklabanlık ediyor, bunak yaşlılar takla atıyor, kimisi de göbek atıp el çırpıyor; «Hanimiş yavruma hanimiş... Hadi bir yudum daha canım, hadi Sait paşa...» Düğün bayram ediyorlardı. Gerçekte amaçları Sait'in beslenmesi değil, kendilerine eğlence bulmaktı... Çocukluğundan beri korku içinde büyümüştü. Daha altı aylık bebeyken, nasılsa yüz kas-

ları gerilmiş, biraz dudakları aralanmıştı da, köşkteki kadınlardan, kim olduğu, kimin nesi olduğu pek de iyi bilinmeyen bir kadın, «Aaaa, maşallah, güldü, güldü, dostlar güldü Sait Paşa...» diye öyle bir çığlık atıp, köşkün bütün kalabalığını çocuğun başına toplamıştı ki, o günden sonra Sait haftalarca ateşler içinde yanmış, Berrin Hanımdan başka kim gelse karşısına, korkunç çığlıklarla ağlamıştı.

Korkak, çekingen Sait'in cinsel yaşantısı da yoktu, üstelik Sarıoğlu ailesinin insan harasına benzeyen kalabalık köşkünde yetişmiş, bir çocuğun görmemesi gereken her şeyi görmüş, duymaması gereken her şeyi de duymuştu.

Ünlü ve kendi alanlarında uzman olan her iki hekim, Sait'i hem muayene edip dinleyerek, hem de Berrin Hanımefendiyle konuşarak Sait'in hem yaşamını öğrenmişler, hem hastalığını teşhis ederek tedavisini düşünmüşlerdi.

Profesör hekim, burda bir süre tedaviden sonra, Sait'in Amerika'ya gönderilip orda tedavisini uygun buluyordu. Amerika'da kendisinin çalıştığı bir tıp enstitüsünde, özelllikle cinsel tutukluğu ve güçsüzlüğü olanları, her türlü yolla, hatta uygulamalı olarak tedavi ediyorlardı.

Doktor Refik, Sait'in Kerkenez Sevim'den ayrılıp, tedavi için bile olsa Amerika'ya gitmeyeceğini bildiği için, bu konuyu ona alıştıra alıştıra benimsetme yolunu tutmuştu. Yoksa Sait, nişanlısıyle Amerika'ya gitmeye kalkardı ki, böyle bir geziye Sevim hem de göbek atarak gitmek isterdi ama, Sait yalnız gitmezse, tedaviden bir sonuç alınamazdı.

Sait, günaşırı profesör doktorun muayenehanesine, ona gitmediği günler de Refik'e gidiyordu. Re-

fik'e gitmekten pek memnundu. Her gidişinde, «Beni hiçkimse uyutamaz» diye bahse girdiği halde, artık öylesine koşullanmıştı ki, o her zaman uyuduğu odanın kapısından girer, daha adımını atar atmaz, gözkapaklarına çeki taşı asılmış gibi gözleri kapanmaya başlıyor, kendini zor divana atıp, sayıklar gibi, «Telkinle uyumaya inanmam, beni kimse uyutamaz!» deyip dururken gözleri kapanıyordu. Doktor Refik, hastanın sayı sayılarak uyutulduğunu söylediği için bu söz Sait'in bilinçaltına yerleşmiş, ne zaman birisi sayı saymaya başlasa, uyuması gerektiğini sanıp «Uyumam, uyumayacağım» diye içinden söylenerek hemen uyukluyordu. Hatta bigün Refik, eşine birisinin telefon numarasını sormuş, kadın numaraları söylerken, Sait'in başı göğsüne düşmüştü.

Sait uyuyunca, Refik de dosyasını açıp sorularına başlıyor, Sait'i geçmişi konusunda boyuna konuşturuyordu. Sait, bu evde her uyanışından sonra, bir ağır yükten kurtulmuş gibi rahatlığa kavuşur, neşelenir, dirileşirdi.

O gün de öğleden sonra Refik'e gidecekti. Nişanlısının evinden çıkınca, öğle yemeği için köşke gitti. Teyzesi yoktu. Yemek salonuna geçip masaya oturdu. Her zaman yemek masasına oturdu mu, en geç on, on beş dakika sonra Madam Anjel önüne yemeğini getirirken, yarım saat geçmiş, mutfaktan çıkmamıştı. Refik'le randevusu olmasa daha da bekleyebilirdi. Geç kalacağı tasasıyle seslendi:

— Madam Anjel!...

Cevap mutfaktan geldi:

— Ka bundayım beyzadem.

Doğma büyüme İstanbullu olduğu, İstanbul terbiyesi aldığı ve İstanbul töresinin bütün inceliklerini

bildiği halde İstanbul ağzıyla konuşamıyordu Madam Anjel.

Beş dakikadan daha çok bekledi, yine seslendi.

— Ka bundayım paşazadem..

— Yemek hazır mı?

— Az bişey misaden olur ise, beş takkeye geloorum, getirooorum.

Beş değil, on dakika bekledi. Sonra dayanamayıp mutfağa gitti. Madam Anjel gözlüğünü takmış, gazetenin üstüne eğilmişti.

— Ne yapıyorsunuz Madam Anjel?

— Şimdik geloorum beyzadem... Yemeği ateşe komuşum, ısınoor. Gazatanın en kıyak yerinde kalmışım, bi çızık yer kalmış okuyacağım. Duvar Ahmet Bey, hanı geçende bize gelmiş ise, onun macerasını yazoor, pek meraklı paşazadem... Duvar Ahmet cezalı olduğundan, Romanya'ya maça gidecek, yoksam gitmeyecek, işte onu yazoor...

Madem Anjel, meraklı haberi okuyup, gazeteyi elinden bıraktı. Sait'in yemeğini getirirken Berrin Hanım da sokaktan döndü. O sırada, Sait gazetenin birinci sayfasına göz gezdiriyordu. İlginç bulduğu bir haber başlığını laf olsun diye onlara da söyledi:

— Eğitim Bakanıyla Adalet Bakanı yer değiştiriyormuş...

— Yaniya n'oloor?

— Eğitim Bakanı Adalet Bakanı, Adalet Bakanı da Eğitim Bakanı oluyor.

— Ben ağnamam beyzadem...

Berrin Hanımefendi de,

— Sahi şimdi kim o bakanlar? diye sordu.

Bu soru üzerine Sait derin düşünceye daldı. Sevim, «Bin kişiye 'Duvar Ahmet kimdir?' diye sorar-

san belki binde bir kişi bilmez, gerisi bilir. Oysa herhangi bir bakanı sorsan, belki, binde bir kişi ya bilir; ya bilmez kim olduğunu,» demişti. Haklıydı. İşte Madam Anjel, işte teyzesi ve işte kendisi... İki bakanın da adlarını bilmiyor, ama Duvar Ahmet'in kim olduğunu, ne yaptığını biliyorlardı.

Madam Anjel, gazetede okuduğu Duvar Ahmet'e değgin haberi, Berrin Hanıma söylemiş, bu yüzden iki yaşlı kadın tartışmaya girmişlerdi. Berrin Hanım, Duvar Ahmet'e verilen cezayı haklı bulduğu için, Romanya maçında oynatılmasını uygun görmüyordu. Sait Sarıoğlu buna pek şaştı:

— Aman teyzeciğim yoksa siz de mi Duvar Ahmet'le ilgileniyorsunuz?

— Aaa, neye ilgilenmeyecekmişim? A oğlum, sen bir matematiktir tutturmuşsun, dünyayı gözün görmüyor. Ayol insan bu memlekette yaşar da, hiç Duvar Ahmet',i Biber Osman'ı, yok efendim Kova Naci'yi, Temiz aile kasabı Turan'ı bilmez olur mu?

— Bu yaştan sonra?

— Ne varmış yaşımda?

Sevim'in bir zaman kendisine sorduğu soruyu, o da teyzesine sordu:

— Peki siz hayatınızda hiç maça gittiniz mi?

— Gideyim gitmeyeyim, bilmek zorundayım ben de herkes gibi, mecburum.

— Mecbur musunuz? Yani kanun mu var?

— Kanundan da baskın... Her sabah gazeteyi açar açmaz ille de onun adını, onun resmini görürsün. Bir gün bakmazsın, iki gün aldırmazsın, üç gün okumazsın, sonunda isteristemez okursun. Bir okur, iki okur, derken alışırsın a oğlum... Bir bakarsın Duvar Ahmet minüsküs olmuş diye yazar gazeteler, re-

simde ayağı gazeteden yüzüne fırlayacak gibi uzanmış...

— Minüsküs mü?

Sait, «Minüsküs»ü, santrafor, hendbol filan gibi bir futbol terimi sanmıştı. Madam Anjel bu bilgisizliğine şaşıp söze karıştı:

— Minüsküs nedir, bilmoorsun?

Berrin Hanımla Madam Anjel bu konuda yeni bir tartışmaya girmişler, Sait de şaşkınlıkla onları dinliyordu, apışıp kalmıştı.

Yemeğini yiyip köşkten çıktı. Refik'e gitmek için bir taksiye bindi. Yağmur başladı. Taşıt bulamayan insanlar, duraklarda yağmur altında bekleşiyorlardı. Sait, böyle durumlarda, taksiye birbaşına kurulmuş gitmekten utanırdı. Şoföre,

— Başka yolcu alabilirsiniz... dedi.

Durakta durunca bekleşenler arabaya saldırdılar. Sait'in yanına çocuklu bir kadınla bir yaşlı erkek, şoförün yanına da bir genç kızla bir yaşlı kadın bindi. Yağmur altında bekleşmekten kurtulanlar, İstanbullu töresine uyarak hemen eleştiriye, yergiye başladılar. Bu ne biçim belediyeydi böyle? Niçin yeterince taşıt çıkarmazlar da insanları bekletirler yağmurda? Niçin, niçin...

Sait'in yanında oturan yaşlı adam,

— Kuzum, bu bizim belediye başkanı kimdir? diye sordu.

Şoför,

— Geçinmeye gönlüm yok ki adını bileyim beybaba... dedi.

Şoförün yanındaki yaşlıca kadın,

— Suç yalnız belediyenin mi? dedi, hani hükü-

met nerde? Niçin yolları yapmazlar? Bu işe hangi bakan karışır?

Genç kız,

— Ya içişleri ya bayındırlık bakanı, dedi.

— Kim bayındırlık bakanı?

Hiç birinden cevap çıkmayınca yine yaşlı adam,

— Şimdiki zamanın bakanlarını da bilmiyoruz, bakan gibi bakan değil ki hiç biri... Kadir Mevlamdan başka kimsecikler bilmez onları...

— Bilinmez beyim, ikide bir değişirler de ondan..

Şoför, arabanın radyosunu açmıştı. Spiker, ajans haberleri sonunda haftaya oynayacak önemli futbol maçlarını bildiriyordu. Böylece arabadakiler, belediyeden, politikadan futbola geçtiler. Konuşmalarından şoförle yaşlı adamın, bir de kadının ancak on yaşında gösteren oğlunun Tozkoparanlı, öbürünün Hacetbabalı olduğu anlaşıldı. Sait bu konuşmaya katılmayınca yaşlı adam ona sordu :

— Siz hangi takımı tutuyorsunuz?

Sait, ilk kez göğsünü gere gere,

— Tozkoparan... dedi.

Şoför,

— Yaşşa âbi... dedi.

İki büyük takımı tutmaları yüzünden yolcular sıkı bir tartışmaya girdiler. Şoför, ballandıra ballandıra Duvar Ahmet'i övüyordu. Ne demek? Böyle bir futbolcuya ceza verilir mi yahu? Yalnız Tozkoparan'ın değil, millî takımın belkemiği...

Yaşlıca kadın, Hacetbaba'yı tuttuğu için,

— Evet, iyi oyuncu ama, çok kırıcı, ayıcı... dedi.

Yaşlı adam,

— Siz onu affetmişsiniz, dedi, kırıcı değil, sert oyuncu...

Şoför destekledi :

— Futbolümüzün profesörü...

Oğlan çocuğu,

— Görün bakalım, Romanya maçında siz onu... dedi.

Sait dayanamadı, çocuğa sordu :

— Küçük, sen de mi tanıyorsun Duvar Ahmet'i?

Çocuk böbürlendi :

— Onu kim tanımaz ki... Hani Kerkenez Sevim'-in şeyi olan Duvar Ahmet'i, dii mi?

Sait'ten başkası, çocuğun bilgiçliğine güldüler, yaşlı adam çocuğu daha da konuşturup zevklenmek için sordu :

— Kerkenez Sevim'in neyi neyi?

— Zamazingosu işte... Gazatede bile okudum, Dalton otelindeki nişanda ş'apmışlar...

Annesi çocuğu payladı :

— Sen sus bakayım, çocuklar gazetelerde öyle şeyleri okur mu hiç?

— Gazete yazmış, ben de okudum...

— Öyle yerler okunmaz... Ayıp!

Sait Sarıoğlu, kulaklarına kadar kızardı. Duvar Ahmet'in şeyi olan Kerkenez Sevim'in nişanlısı olduğunu tanıyacaklarmış gibi, paltosunun içine büzüldü. Daha yolu uzun olduğu halde,

— Ben burda ineceğim... deyip şoföre parasını verdi. İndi arabadan, başka bir arabaya bindi.

Refik'in kapısına gittiği zaman, arabadaki konuşmalardaki ezici bir yorgunluk altında bunaldığı için, elini zorla kapı ziline uzatabildi. Dumanlı, dumanlı düşünebiliyordu. Evet, dedikleri gibi, yediden yetmişe herkes Duvar Ahmet'i biliyordu da hükümette kimler var bilmiyordu; kendisi de böyleydi.

Refik'in evine girer girmez uyumaya koşullandığı için, daha kapıdan adımını atarken, nerdeyse gözleri kapanacaktı.

SAİT, FUTBOL DERSLERİNE BAŞLIYOR

— Ben, elin serserisiyle uğraşamam...

— Deli olma Ahmet'çim, kaçırılır fırsat değil... Herife parasıyle futbol dersi vereceksin, işte bu...

— Hadi o oğlan deli, sen de mi aklını kaçırdın be... Denize girmeden yüzme öğrenilir mi hiç? Bu da onun gibi işte, ayağını topa vurmadan futbolcu olacakmış...

— Vursun, ver bir top, köşkün bahçesinde yuvarlanıp dursun...

— Topa vuramaz ki... Topa vurmaya kalksa, Allah bilir, oynak yerlerinden bütün kemikleri dökülür ortaya...

— Sana ne be şekerim, sen alacağın paraya bak... Sana, futbol profesörü dediklerini duymuş, ille de profesöründen futbol dersi alacağım, diye tutturdu, sana söylemem için günlerdir yalvarıp duruyor. Sen daha kaç yıl sahalarda top koşturabilirsin? Biraz da geleceğini düşünmenin zamanı geldi. Açıkça konuşmak gerekirse, bir zengin herifin kızını tavlamak için de zamanın geçiyor demektir...

— Yani karta kaçtık, doğru...

— Herifte mal, mülk çok... Her hafta değilse, her ay, bir dükkân, bir ev satıyorlar da yine sata sata bitiremiyorlar. Bunların işlerine bakan bir vekilleri var, durup durup bir yerlerden tapular çıkarıyor. Arada sen de nasiplensen kötü mü olur?

— Topu bırakınca antrenör olurum.

— Yine o meşin yuvarlağın ardında mı koşa-

caksın? Bir mağaza açsan da spor malzemesi satsan, olmaz mı? İşte hazır sermaye...

Spor malzemesi mağazasına aklı yatar gibi olmuştu Duvar Ahmet'in. Ünlü bir futbolcuydu, spor malzemesini herkes gelir ondan alırdı. Meşin yuvarlağın ardından koşmak için yaşlandığı doğruydu. Eskiden tığ gibi delikanlıyken şimdi etlenmiş, butlanmıştı. Gencecik oğlanların karşısında utanmamak için canını dişine takıp, dili bir karış dışarda soluyarak koşuyordu ama, gençler çalımlıya çalımlıya geçtikçe sinirleri bozuluyor, bu yüzden işi sertliğe döküyordu. Ayıcılığının gerçek nedeni buydu, topa yetişemeyince topçuya yetişiyor, topa vuramayınca, topu kaçıran oyuncuya vuruyordu. Ne var ki yılların oyuncusu, futbolun kurdu olduğundan, yaptığı favulleri en dikkatli hakemlere, hatta on binlerce seyirciye bile yutturuyordu. Bu katakullileri çok iyi bildiği için de adı, futbol profesörüne çıkmıştı.

Kerkenez Sevim'in kaygısıysa daha başkaydı. O, Ahmet'i elinden kaçırmaktan korkuyordu. Kutsal üçgen bozulmamalıydı. Duvar Ahmet'i yumuşamış görünce onu bu işe daha da özendirmeye çalıştı :

— Gerçekten ders verecek değilsin ya... Haftada bir iki saat gider, gönlünce alay edersin enayiyle, paranı da alırsın, olur biter.

Bu konuda Duvar Ahmet'le anlaştıktan sonra, Sevim, Sait'e telefon etti. Hemen müjdeyi verecekti. Telefonda Berrin Hanım, Sait'in, bir arkadaşının üniversitede vereceği konferansa gittiğini söyledi.

— Gelince, aradığımı söylersiniz efendim.

— Peki kızım...

Berrin Hanım, bu saygısız, terbiyesiz kızdan hiç hoşlanmadığı için lâfı uzatmasına yol vermedi.

Hayatında hiç bir konferans dinlememiş olan Kerkenez Sevim,

— Bu herif gerçekten deli, dedi, konferans dinlemeye üniversiteye gitmiş...

— Sevim, bu iş olacak gibi değil ya... Beni herkese maskara edeceksin sen...

— Biliyorum, sen Sait'e futbol profesörlüğü ettiğinin duyulmasından, gazetelerin diline düşmekten çekiniyorsun... Bunun için hiç merak etme. Herif, benim sözümden dışarı çıkamaz. Bu işin aramızda sır kalacağını söylerim Sait'e. Hele birinin kulağına gitsin, Ahmet vazgeçer derslerden derim. Ödü kopar, kimseciklere söyleyemez.

Duvar Ahmet'le Sevim, futbol dersi bahanesiyle Sait'i nasıl yolacaklarını konuşurlarken, Sait de Tıp Fakültesinde, Doktor Refik'in verdiği konferansı dinlemekteydi. Refik, Sait'i özellikle konferansına çağırmıştı. Bir bakıma, bu konferansın konusu Sait'ti, ama konuşma, salt hastalık üstüne olduğu için, Sait kendisinden sözedildiğini anlayamayacaktı.

Sait, büyük bir dikkatle Refik'i dinliyor ve onun bilimsel konuşmasını anlamaya çalışıyordu:

«..... Dinamik ruh hekimliğine, yani psikanaliz ekollerine göre, bu hastalık, bilinçdışı saplanmalara ve erken yaşlardaki bazı çatışmalara bağlı komplekslere bağlanmakla birlikte, buna paralel olarak şartlı refleks mekanizmaların etkisinde görülebilir.»

Refik, kökü çocuklukta olan ve yaşam boyunca süren korkulara örnekler anlatıyordu.

«... Psikastenik, yani zayıf iradeli bazı insanlar, hastalıktan kurtulmak, tedavi olmak istemezler. Çünkü, hastalığı, iyileşmekten üstün tutarlar. Bu hasta-

ların hastalıklarını uzatmaları bir çeşit hastalığa sığınma ve bilinçdışı olarak, bir güçsüzlük duygusuna karşı kendikendini cezalandırma duygusudur, buna gereksinirler. Gizli korkuları iradelerine üstün gelir.»

Sait, Refik'in kendisine değgin konuştuğunu belki de anlamayacaktı, ama konu tedavi biçimine gelince konferans ağırlığının kendisi olduğunu anladı. Bu hastaları iki yönden, hem fizik ve biyolojik, hem de psikolojik tedavi gerekiyordu. Ona da yapılan buydu, Refik psikolojik tedaviyi üzerine almış, profesör doktor da fizik ve biyolojik tedavisiyle uğraşıyordu.

Konuşması bitip kürsüden inen Doktor Refik'i, yaşlı hekim hocaları, meslektaşları, profesörler kutladılar. Sait de, elini sıkıp kutlayanlar arasındaydı.

Birlikte çıktılar. Sait konferansın kendisiyle ilgili olduğunu sezdiğini hiç belli etmedi. Eve gitmek için Refik'ten ayrıldı. Yolda, bir aydır süren tedavinin üstündeki olumlu etkisini düşündü. Kendisini dinç duyuyordu. Tedavinin en belirgin olumlu etkisi gözlerinde olmuştu. Eskisi gibi, okuyabilmek için burnunu sürtercesine gazeteye yaklaşmıyordu. Hiç değilse, on beş, yirmi santim uzaklıktan harfleri seçebiliyor ve artık gözleri eskisi kadar ışıktan tedirgin olmuyordu. Eskiden yatak odasında, yastıklara, minderlere şut çekince, yastık üç adım öteye, ama Sait de dört adım geriye düşerdi. Şimdi, şutu yapıştırdığı yastık duvara çarpınca, o dimdik ayakta durabiliyordu. Memnundu, hem de çok... Ama şu Amerika'ya gitmeyi de nerden çıkarmışlardı? Her iki doktor da, bir iki ay için Amerika'ya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Ne gereği vardı sanki... Her gün ilâçlarını alıyor, iğnelerini yaptırıyor, bütün bunlara katlanıyor-

du. Ama nişanlısından ayrılıp Amerika'ya gitmek istemiyordu.

Berrin Hanım, Sevim'in onu telefonda aradığını, gelince telefon etsin dediğini söylemedi. Hiç sevmiyordu şu kızı... Belki de gizlediği bu olayı örtmek için, Sait'in önüne öğle yemeğini kendisi getirdi. Yalnız yemeğini değil, şarabını da... Sait, son zamanlarda öğle yemeklerinde şarap, bazı akşam yemeklerinde de rakı içiyordu. Sait'ten gizli Refik'e «Ah ne yapacağız Refik oğlum, bir de içkiye alışırsa...» diye yakındığı zaman, Refik çok memnun, «Aman teyzeciğim, çok iyi... Bırakın içsin... Hiç önemi yok, içsin...» demişti. Çünkü Sait, dış yaşamla ilişki kurmaya başlamış demekti. Bir de arada sırada kumar oynasa, dans etse... Tedavi olumlu sonuçlarını göstermeye başlamıştı. Yemeklerde, Berrin Hanımın kendi eliyle bir bardak şarap getirmesi bundandı.

Telefon çaldı.

— Sait'çim... diyordu Sevim...

«Sait'çim...» Bu sevimli kelimeyi ilk duyuyordu nişanlısından...

— Müjde.. Sana müjdem var Sait'çim... En sonunda kabul ettirdim, ama çok yalvardım yakardım... Ah bilsen, ne kadar zorladım.

Sait, bu sözleri anlayamıyor, ama müjdenin ne olduğunu da soramıyordu. Kime, neyi kabul ettirmişti?

— Önce «Vaktim yok» filan dedi. Ama çok rica edince hatırımı kıramadı, kabul etti. Allo, alloo... Neye sesin çıkmıyor? Allooo... Sevinmedin mi yoksa?

— Sevindim, sevindim... Hiç sevinmez olur muyum, çok sevindim...

— Ama neye öyle soğuk konuşuyorsun? Ben

senin için o kadar uğraştım. Ne zaman istersen derse başlayacak. Ahmet de burda, istersen gel, kendin konuş...

Sait, konuyu şimdi anladığı için gerçekten sevinmişti.

— Şimdi, şimdi geliyorum... diye haykırdı.

Sokak kapısından çıkarken Berrin Hanım arkasından,

— Yemeğini bitirmedin Sait... diye sesleniyordu.

Çiçekçiden bir demet glayolu kapmış, verdiği yüz liranın üstünü almayı bile aceleden unutmuştu da, çiçekçi arkasından koşup paranın üstünü vermişti. Kapıyı açan hizmetçiye sevinçle sarıldı. Kadının şaşkınlığını farkedince de, özür dileyerek, onu Sevim sandığını söyledi. Hizmetçi çok soğuk,

— Sevim Hanım, Ahmet Bey'le içerdeler... dedi.

İçerisi neresi, salonda yoklar, odalardan da sesleri gelmiyor. Ama nesine gerek, burda durur beklerdi işte, elbet bir yerden çıkacaklardı. Bu uzun bekleme sırasında, salonda can sıkıntısıyle gezinip dururken, büfenin, masanın üstünde, duvarlarda çerçeveli resimler olduğu ilk gözüne çarpıyordu. Bunca zamandır gelip gittiği, saatlerce oturduğu bu salondaki resimlerin ilk olarak farkına varıyordu. Evet, sürekli tedaviyle, işte gözleri güçleniyordu. Duvardaki çerçeveli fotoğrafa baktı: Kayak kılığıyle bir kadınla bir erkek. Erkek, kolunu kadının beline dolamış... Karlar ortasında çekilmiş resme iyice yaklaşınca, kadını tanıdı, nişanlısı Sevim... Fotoğrafın üstündeki yazıyı okudu: «Sevgili Sevim'ciğime, Uludağ'da kayak yaptığımız bu bir hafta, spor hayatımın unutulmaz hatırası ve en büyük başarısıdır.»

Demek Sevim, kayak da yapıyordu.

Sonra öbür resimlere baktı. Gümüş çerçeveli bir fotoğrafta, Sevim'le bir delikanlı mayoluydular ve birbirlerine sarılmışlardı. Fotoğrafın üstündeki yazıyı okudu : «Sevim'i âletsiz jimnastiğe başlattığım günün hatırası.»

Demek, nişanlısı âletsiz jimnastik de yapıyordu.

Bir kotranın burnunda, başka bir erkekle çekilmiş bir fotoğrafı : «Bu güzel günün tatlı hatırası.»

Demek nişanlısı su sporları da yapıyordu. Komple bir sporcuydu bu Sevim. Artık bu durumda Sait'in hiç değilse futbolcu olması şarttı. Plajda, kotrada çekilmiş fotoğraflara baktıkça, gözleri güneşten kamaştığından hayatında hiç denize girmemiş olduğu için utandı.

Duvardaki resimlerin çoğu, futbolcularındı. Bir müzedeki eserlerin etiketlerini okur gibi, fotoğraflardaki yazıları okumaya dalmıştı ki, kapı açılınca o yana koşup içeri giren kadının boynuna sarıldı. Sait aslında, nişanlısının boynuna sarılıp onu öpecek kadar pişkin değildi, ama kendini sanki telefonda aldığı müjdenin coşkusuna kaptırmış gibi yaparak fırsattan yararlanmak istiyordu. Bu sarılış ve öpüşten çok mutluydu ama, ne var ki şapşallığından sokak kapısıyle oda kapısını ayırt edememiş ve Sevim sanarak başka bir kadının boynuna atılmıştı. Ferferik'lere misafir gelen ve erkeklere karşı olağanüstü cömertliği ve oynaklığıyla ünlü, akrabadan, dört koca dulu Pervin Hanım, neden çığlık çığlığa «İmdaat!» diye bağırmıştı da bu çığlıklardan büsbütün şapşallaşan Sait,

— Affedersiniz ben sizi Mehcure Hanım san-

mıştım... diye kekeleyerek işi büsbütün karıştırmıştı.

Çünkü, imdat çığlığıyla odadan fırlayan Kerkenez Sevim, bu sözleri duymuş, Sait'e,

— Kim sandın, kim sandın? diye öfkeyle sormuştu.

Sait kekeledi :

— Ben... şey... yani siz... anneniz filan...

Bu kaçıncı yanlışlıktı böyle? İkide bir, gözüm seçmiyor, şaşırdım, yanlışlık oldu, diyerek sarılıp sarılıp annesini öpüyordu. Ya bu sefer? Pervin yengeyi kucaklamıştı, az kalsın kadıncağızın üstünü başını paralayacaktı. Herif azmış mıydı ne?

Pervin Yenge de, ilk gördüğü Sait'in, Sevim'in nişanlısı olduğunu öğrenince, neden çığlık attığını özür dileyerek açıklıyordu :

— Anlamadım da ondan... Affedersiniz, ben öpeceğinizi bilseydim, vallahi bağırmazdım... Kötü bişey yapacaksınız diye... Sizi yabancı sandım da...

Biyandan da Sait özürler diliyordu :

— Yani çok şey oldu... İyi göremiyorum da... Ben sizi şey... Bişey yapmayacaktım vallahi...

— A ben nerden bileyim... Bilsem bağırır mıyım hiç? Ayıp oldu, özür dilerim...

— Asıl ben özür dilerim... Ben sizi,... birden... Çok sevinçliydim de...

— Estağfurullah... Suç benim... Ben sandım ki...

Gerçekteyse Pervin Yenge, o kara gözlüklü, ipince, upuzun, sapsarı adamdan korkmuştu da ondan çığlık atmıştı. Onu, eve girmiş hırsız uğursuz biri sanmıştı.

Kerkenez Sevim, bu şapşalı yoksa kışkanıyor muydu ne?.. Yok canım, nesini kıskanacak, ama enayi yerine konulmasına içerliyordu. Bunca zamandır bitürlü anlayamadığı şuydu; bu oğlan gerçekten enayi miydi, yoksa işi enayiliğe vuran bir açıkgöz müydü? İkide bir önüne gelen kadına saldırması da ne oluyordu böyle?

Sait, kırdığı pottan öyle şaşırmıştı ki, sözde durumu düzeltmek için Sevim'e,

— Dünden beri nasılsınız? diye sordu.

Sevim dayanamayıp kahkahayı patlattı, ama bu bir sinir gülmesiydi.

Pervin yenge, nişanlıları başbaşa bırakıp Mehcure Hanımın yanına gitti. Kerkenez Sevim, yuvarlak ayakları üstünde beşik gibi sallanan kamıştan şezlonga sereserpe uzandı, iki elini de başının altından geçirip, öne, arkaya sallanmaya başladı. Tam karşısında pufta oturan Sait, Kerkenez Sevim'in ayaklarının dibindeydi. Gözlerinin artık iyice gördüğü kanısına vardı. Evet, evet, herşeyi, görebileceği en değerli görüntüyü görüyordu. Şezlong arkaya doğru gittikçe, Sevim'in kısacık eteğinin altından baldırları ta yukarıya kadar ortaya çıkıyordu. Kerkenez Sevim şezlongla birlikte geriye doğru giderken, Sait de iptonize olmuş gibi, boynunu uzatıp kafasını ileri veriyor, sonra Kerkenez ağırlığını verip şezlong öne gelirken, Sait de kafasını geri çekiyordu. Karşısında birisi limon yalıyormuş gibi, sulanan ağzını şapırdatan Sait, kafasını ileri uzatıp geri çektikçe bir şaşılası «Hııyk» sesi çıkarıyordu, iç çeker gibi, hıçkırır gibi bir ses...

Az önceki kızgınlığını unutmuş olan Sevim, Sa-

it'in yalandığını görüp çok keyiflenmişti, gülüyordu.

— Ahmet az önce gitti.

Sait, buraya niçin geldiğini, futbol dersini, her şeyi unutmuştu. Kerkenez bacaklarını altına alıp şezlongta bağdaş kurdu.

— Haftada iki gün sana futbol dersi verecek. Çok zor kabul etti, o da benim hatırım için, çok üsteledim de... Artık ona göre para vermek gerekir. Ahmet bu işi para için yapmayacak ama, olsun, özel futbol dersi bu.. Sonra bir de kimse duymayacak... Bir duyulursa...

— Benden çıkmaz... Söylemem kimseye, teyzeme bile... Madam Anjel'e de söylemem...

Sarıoğlu'ların köşkünde futbol dersleri başlamıştı. Hava soğuk olduğu için, dersler içerde yapılıyordu. Sait, köşkün pek az kullanılan üçüncü kattaki arka salonunu Madam Anjel'e açtırmıştı. Kapıları sıkı sıkıya kapatıp, Sait'in Duvar Ahmet'le içeriye kapanmaları, hem Madam Anjel'i, hem Berrin Hanımefendiyi çok kuşkulandırmıştı. İlk birkaç gün kuşkuya kapılmadılar, ama iki erkek her hafta, pazartesi-perşembe günleri, öğleden sonra bir saat salona kapanınca, isteristemez meraka kapıldılar. Acaba ne yapıyorlardı?

Madam Anjel, çay, kahve götürmek bahanesiyle birkaç kez yanlarına gitmiş, ama ne yaptıklarını anlayamamıştı.

İçerde konuşulanları kapı arkasından dinlemek, neler olduğunu anahtar deliğinden gözetlemek, eski İstanbul görüşüne, hiç de uygun değilken, Sait sözkonusu olduğu için, Berrin Hanımefendi bunu da yaptı. Sesi kalın olduğu için, Ahmet'in sözlerini daha belirgin duyuyordu :

«Futbolun birinci kuralı... Baktın, karşı takım oyuncusu kopmuş geliyor... Allah korusun, herif fırtına olmuş, yanına sokulunmaz. Ne yapacaksın? Ha? Ne yapacaksın? Arkasından yetişemezsin, yetişsen ayağından topu alamazsın... Ne yapacaksın bakalım?»

«Bilmem ki... Dua etmeli de kapaklanıp düşsün...»

«Kulağını aç, iyi dinle... Yaradana sığınıp, herifin kuyruk sokumu budur diye bir şiddetli şut çekeceksin ki, neye uğradığını şaşırsın; o sırada gözü kalede olduğundan yuvarlanmayı akıl edemez. Sen ondan atik davranıp, etinden et koparılmış gibi bağırarak kendini yere atıp debelenmeye, kıvranmaya başlayacaksın. Saha çamursa çamura, topraksa toza batıp beleneceksin yuvarlanmaktan... Bu bir futbol hüneridir arkadaş, herife tekmeyi savurmanla kendini yere atman gözle kaş arasında olacak ki, kimin kime tekme attığı anlaşılmasın; bunu bir cenab-ı mevlâm, bir sen, bir de tekmeyi yiyen herif bilecek... Sen kendini yere atıp bağırarak yuvarlandın mı, bizim seyircinin huyudur, yenilene, dövülene acır ve yenene, dövene kızar. Çünkü, dayak atanı hep haksız, dayak yiyeni de hep haklı sanır. Neden?»

Sait de sordu:
«Neden?»

«Çünkü kendisi de hayatında hep yenilmiştir, hep dayak yemiştir. Onun için, kıçına tekme attığın herifi, sana tekme attı sanıp yuhalamaya başlar. Herif hem tekmeyi yer, hem de yuhalanır. İyi mi? Kuyruk sokumuna yediği tekmenin acısını neden sonra duyup da yere yuvarlanınca, bu sefer seyirci, herifi

numara yapıyor sanıp daha çok yuhalar. Sen, sedye, doktor gelene kadar yerde debelenip yuvarlanacaksın. Doktordu, masajcıydı gelip de, oranı buranı elledi mi, şöyle yavaş yavaş, zorlanarak, belini tutarak, inleyerek ayağa kalkar, yeniden doğmuş gibi bir silkinir, biraz da topallayarak topa koşarsın; hani takımın uğruna canını dişine takıp da fedakârlık etmişsin gibilerden... İşte bu numaraya bizim seyirci hiç dayanamaz. Karşı takımı tutan seyircilerin bile gözleri yaşarıp, bir alkıştır kopar.. İyi mi?»

«İyi...»

«Bizim sahalarda bu numara her zaman söker. Ama sakın, Almanya'da bir sahada bu numarayı yapmaya kalkma... Çünkü bu Almanlar, bizim seyirciye hiç benzemez. Bizim seyirci düşene acır, Alman seyirci düşene kızar. Bizim seyirci dayak yiyenden yana olur, Alman seyirci dayak atandan yanadır, «Mâdem kuvvetsiz, elbet dayak yiyecek» der. Bizim seyirci yenilene acır, Alman seyirci, babasının oğlu olsa, neden yenildi, diye kızar. Alman hep yenenden yana, «Mâdemki yendi hakkıdır, hakkı olan yensin» der. Bizimkisi, kuvvetli nasıl olsa her zaman yener, bir de zayıf yensin diye Allaha dua eder... Kendi başına çok gelmiştir de bilir bizim zavallı seyircimiz yenilmenin acısını...»

Sait, Fransız kültürüyle yetiştiği, birkaç yıl da Fransa'da kaldığı için, bu durumda Fransız seyircisinin tepkisini sordu :

«Fransız seyircisi ne yapar?»

«Fransız seyirci, bizim seyirci gibi değildir, numarayı yutmaz, şıp diye çakar, herife tekmeyi atıp yere yuvarladığını... Eğer bu numarayı hakeme yutturabilirsen seni alkışlar, 'Aferin, herife iyi numara

yaptı,' diye... Yoo, hakeme yutturamazsan, 'Tüh, beceriksiz herif!' diye, seni yuhalar, eline geçirirse yüzüne de tükürür.»

«Ya İngiliz seyircisi?»

«Haa, İngiltere'de bu numara hiç sökmez... İngiliz seyircisi yutmaz. Çünkü, bu yeryüzündeki cümle yutturmaca ve numaraları İngilizler icat ettiklerinden, sen daha herifin arkasından koşarken, senin içinden geçen niyetini okur, 'Bak şimdi herifin kıçına tekmeyi indirecek, işte indirdi, şimdi de bağırarak kendini yere atıp yuvarlanacak, işte de attı, işte de hakem halis İngilizse bu numarayı yutmayacak, işte de yutmadı, aşkolsun halis İngilizmiş hakem,' der ve hakem sana favulu basar; bu numarayı bir daha yaptın mı, sahadan da atar. İşte sana futbolun abece'sinden ilk kuralı öğrettim. Ben bunu, yirmi yıl, kıçıma tekme yiyerek ve yetiştiğimin kıçına tekme atarak öğrendim, şimdi sana yirmi yıllık denemelerimin sonucunu hap gibi veriyorum. Kolay değil, yirmi yıl adamın kıçına tekme yemesi... Hani çok çalışmaktan işçinin eli nasırlanır, çiftçinin tabanı nasırlanır ya, benim de, affedersin, kıçım nasırlandı... Sen şimdi bu kuralı, kitap dilince yaz... Öyle yaz ki, kanun maddesi gibi olsun ve kitaplara girecek gibi...»

Sait Sarıoğlu, Duvar Ahmet'in karşısında masaya oturmuş, elinde kalem, önünde defter, iyi bir öğrenci gibi, ağzından ne çıkarsa defterine yazıyordu.

Ertesi derste, Ahmet'in dediği gibi, öğrendiği ilk futbol kuralını yazmıştı :

«Futbolda kural I — Eğer karşı takım oyuncularından herhangi biri, ayağında topla koşarken, arkasından yetişilemezse, yada yetişilip ayağından top alınamazsa, bu oyuncunun kuyruksokumu noktası-

na şiddetli bir burun şutu çekip ve ondan önce davranıp kendini yere atarak kıvranmak ve böylece kimin kime tekme attığında hakemi ve seyircileri şaşırtarak, tekme yiyenin bir de üstelik cezalandırılmasını sağlamak gerekir. Bu kuralın bir istisnası vardır : Alman seyircileri.»

— Aferin Sait kardeşim, eline sağlık, çok iyi, tam kitaplık yazmışsın. Şimdi anladın mı, neden bu işi gizli tutuyoruz; çünkü bunlar futbolun sırlarıdır. kimse bilmemeli... Şimdi sen bu kuralı yüz kere yaz defterine, iyice ezberle... Ben haram para istemem, mademki paranı alıyorum, hakketmeliyim. Şimdi aç kulağını, iyi dinle... Sana futbolun daha abece'sini öğretiyorum. Gelelim ikinci kurala... Sahadasın, maçta... Zorlu bir maç. Karşı takım, senin takımı bastırıyor, kalene boyuna gol giriyor. Herifler çok soluklu olduklarından tavşan gibi kaçıyor, tazı gibi kovalıyorlar, koşup duruyorlar. Üstüste golleri atıyorlar kalene... Sen iyice kesildin ikinci yarıda, soluğun bitti, ayakta durasın kalmadı. N'aparsın?

— Biraz mola versek?

— Yahu, maçtasın, parti kongresinde değilsin ki arkadaş, dalga geçesin... Mola yalnız yarı oyun arası verilir. İyice şiştin, artık koşamıyorsun, n'olacak?

— N'olacak?

— Hah, dinle... Herifler seni paçavraya çevirdiler. O zaman, en yakınından geçen birine şöyle bir sürünüp kendini yere atarsın...

— Birinci kuraldaki gibi...

— Tam öyle değil... Birinci kuralda herife tekme atacaktın. Bunda, soluğun kesildiğinden ne yetişebiliyorsun, ne de ayağını savuracak gücün kal-

mış... Şöyle bir sürtünüp atıyorsun kendini yere, sanki herif vurmuş da düşmüşsün gibi... Favul olmadığından, hakem oyunu durdurmaz. Öbür oyuncular koşar durur, sen çayırın üstünde yatar, bir iyice dinlenirsin. Ben bir kere böyle çayırda dinlenirken uyuyakalmışım da, top başıma vurunca sıçrayıp kalktım korkuyla... Çünkü gece bardaydık arkadaşlarla sabaha kadar, yorulmuşum. İyice dinlendikten sonra, yavaşça kalkar oyuna giresin... Yoruldukça hep bu numarayı yapacaksın... Böylece birbuçuk saatlik maçta, kırk-elli dakika ya oynarsın, ya oynamazsın... Şiştin mi yat yere, dinlen... Sakın unutma, bu bir sırdır, kimse bilmeyecek. Çünkü herkes öğrenirse, yorulan, şişen, kendini çayıra atar, sonra top alanı kamp koğuşuna döner. Anladın mı?

— Anladım.

— Anladınsa bunu da öbürü gibi, bir güzel kitap diliyle yaz bakalım. Gelecek derse kadar yüz kere de bunu yazacaksın...

— Başüstüne...

Sait Sarıoğlu, bu derslerden çok eğleniyordu. Ahmet'e gelince, o da işin alayındaydı. Yani ikisi de eğleniyordu. Her dersten sonra Ahmet, askıda asılı paltosunun cebinde bir zarf içinde topluca bir para buluyordu, tarihte hiç bir öğretmenin almadığı kadar çok para... Dersi verdikten sonra, Sevim'e gidip,

— Seninkinin yeni dersini verdim, diyor, sonra, o gün Sati'le nasıl alay ettiğini anlatıyor kahkahalarla gülüşüyorlardı. Duvar Ahmet öyle atıyordu ki, Sait'in inanıp bunları düzgünce defterine yazmasına şaşıyor, o da Sevim gibi, bu sarı oğlanın için için kendileriyle alay etmiş olacağından kuşkulanmaya başlıyordu.

Onbeş-yirmi dersten sonra, bu sınırsız enayilik karşısında canı sıkılmış, bu işin parayla da yapılamayacağını anlamıştı.

— Yavrum, senin herife, on futbol kuralı öğrettim, yeter o kadar, bende artık palavra tükendi...

— Ahmetçim, taş atıp da kolun mu yoruluyor? Hem eğleniyorsun, hem üste para alıyorsun...

— Kız, kimin kiminle eğlendiği belli değil ki... Ya senin herif, parasına güvenip benimle eğleniyorsa... Bunu bir anlasam... Vazgeçtim bu işten, bende yalan kalmadı yahu...

— Söyle, ünlü futbolcuların hayatlarını öğrensin, ezberlesin...

Duvar Ahmet, bunu da denedi. Bir derste Sait'e,

— Millî futbol tarihimizi öğreneceksin, dedi, gazete kolleksiyonlarından okursun...

Sait Sarıoğlu, genel kitaplığa dadandı. Gazete kolleksiyonlarından ünlü futbolcuların hayatlarını okumaya başladı. Böylece Duvar Ahmet'in büyüklüğünü bir daha anladı. Gazetlelerin spor sayfaları en çok onunla doluydu :

«Duvar Ahmet Atpazarı Spor'a transfer olacak mı?», «Duvar Ahmet, satışa çıkarılacak, kulübü iki yüzbin liraya satıyor», «Tozkoparan cevap veriyor : Duvar Ahmet bizimdir», «Duvar Ahmet'in cezası affedildi», «Duvar Ahmet'i transfer için kaçırdılar. Üç gündür ortada yok».

Duvar Ahmet gittikten, Sait de çıktıktan sonra, salonu inceleyen Berrin Hanım, döşeme tahtaları üzerindeki tebeşir çizgilerinin ne olduğunu Madam Anjel'i çağırıp sordu. Futbol bilgisi, Berrin Hanım'dan üstün olan Madam Anjel, döşemedeki tebeşir çizgilerinin, futbol sahası modeli olduğunu anladı.

Berrin Hanım, kapı arkasından dinleyip duyduklarını, anahtar deliğinden gözetleyip gördüklerini, döşeme tahtaları üstündeki tebeşir çizgilerini, bütün hepsini yanayakıla Doktor Refik'e anlattı. Refik, duyduklarından memnundu. Bütün bunları, tedavinin sonuçlarından sayıyordu.

Sait Sarıoğlu da mutluydu, çünkü hayatında hiç olmadığı kadar günleri dolu geçiyordu. Futbol dersleri alıyor, bu derslerden çok eğleniyor, genel kitaplığa gidip gazete koleksiyonlarını karıştırıyor, günaşırı da, ya Doktor Refik'e, ya Profesör hekime gidiyordu. Sanki bir görevi vardı ve işi başından aşkındı.

ANTRENÖR TOMSON BELÂSI

Duvar Ahmet kestirip attı :

— Ben bıktım artık bu işten, elin delisinin güllâbicisi miyim ben? Milyon verse yapamam...

— Ama Ahmetçim...

— Amanı zamanı yok... En iyisi, gider bizim antrenör Tomson'a söylerim. O uğraşsın... Tomson zaten, oyuncular antrenmana gelmiyor diye küplere biniyor, iyice kızmış... Alsın, senin Sait'i, ne yaparsa yapsın... Tomsono'a ayda iki bin lira verdi mi, ona özel antrenör olur. Klüple de arası açık. Sözleşmesinin daha süresi var diye tutturuyorlar.

— Aman Ahmetçim, O İngiliz, Sait'i öldürür vallahi... Herifin hiç şakası yoktur yani... Sizin takımın onun elinden neler çektiğini en iyi sen bilirsin. Bir kere kültür-fizik diye tutturdu da, Sait'i atlatıp zıplatmaya başladı mı, zaten oğlanın bir sıkımlık canı

var, o da çıkar gider. Aaa, evlenmeden ölürse acırım doğrusu...

— Sen de elini çabuk tut artık... Söyle annene, yok duvar kâğıtlarının çiçekleri çirkin, yok koltukların yeşili koyu, yok helâ fayanslarının rengini beğenmedim diye işi savsaklayıp durmasın... Ne olacaksa olsun, bitsin... Ben de Tomson'a söylerim, senin herifin gereğini görür, olur biter...

Duvar Ahmet dediğini yaptı. Önce durumu Tozkoparan'ın antrenörü Tomson'a açtı. Tomson, para düşkünüydü ama, işinin haysiyetini bilen bir antrenör olduğu için de, bir mirasyediye tek başına jimnastik dersi vermek istemezdi. Hele, Sait'in, nişanlısı Sevim'in gözüne girmek için futbolcu olmaya kalkan bir deli olduğunu da öğrenirse, özel jimnastik hocalığına hiç yanaşmazdı. Ahmet bunu bildiği için Tomson'un iki zayıf noktasından yararlanmıştı; para canlısı oluşu, bir de yardımseverliği... Sait Sarıoğlu'nun onun yardımına ihtiyacı vardı. Çünkü doktorlar ancak kültürfizikle tedavi edilebileceğini söylemişlerdi. Buna karşılık Sait büyük para ödeyecekti.

Duvar Ahmet, Sait'e de başka türlü söyledi. Kendisi ona kuramsal futbol derslerini öğretmişti, şimdi işi uygulamaya kalmıştı. Bunu da ancak Tozkoparan'ın antrenörü Tomson yapabilirdi, Sait'e öğrettiği futbol kuralları sırdı; bunları Tomson da bilmezdi, bu yüzden ondan da saklanacaktı.

Daha ilk tanışmalarında Sait'le Tomson birbirlerinden hoşlandılar. Her şeyden önce bu iki adam, şaşılacak kadar birbirlerine benziyorlardı. Sanki Tomson, Sait'in ağabeyisi yada babası gibiydi. Yalnız, Sait'in cansızlığına, şapşallığına karşılık Tomson, sırım gibi bir adamdı. İnce sarı, kuru, ama dinç

kasları, iskeletini sırım gibi sımsıkı sarmıştı. Ayrı türden olmakla birlikte, ikisi de zararsız, hatta sevimli delilerden sayılabilirdi. Tomsun'un delilik ölçüsündeki tutkusu, büyük, ünlü futbolcular yaratmaktı. Şimdiye kadar, birçok ulusların büyük takımlarına dünyaca ünlü futbol yıldızları yaratmıştı. Bütün yaratıcılar gibi, elindeki hammadde ne kadar işlenmemiş, acemi olursa, o kadar sevinirdi, çünkü böylece kendi yaratıcılık gücüne inanıyordu. Hiç futbolcu olamaz sanılan bir genci eline alıp, onu yuğurarak, işleyerek, çalıştıracak, günün birinde ünlü bir futbolcu yapmanın beğenisi de elbet büyük olurdu.

Dünyanın ünlü takımlarına birçok büyük futbolcular yetiştirmiş olan Tomson, yaşlanıp artık nerdeyse işe yaramaz hale gelince, eski ününü bilen Tozkoparan yönetmenleri onu antrenör olarak çağırmışlardı. Ne var ki, son bir yıldır ne Tomson Tozkoparan oyuncularından, ne de onlar Tomson'dan memnundu. Tozkoparan, ligde gittikçe gerilere doğru düşüyor, dış maçlarında yeniliyor ve bütün yenilgilere bir sorumlu aranınca da, suçu üstünden atmak isteyen gerçek suçlular, yenilgilerden de hiç de sorumlu olmayan yaşlı antrenör Tomson'u gösteriyorlardı.

Yaşı geçmiş ve artık eski yetiştiriciliği kalmamış olan Tomson, Türkiye'den başka bir yerde antrenörlük bulacağından umudu kestiği için de son aylarda hem hayal kırıklığına, hem de son gücüyle bir başarı göstermek tutkusuna kapılmıştı. İşte Sait Sarıoğlu'yla tanıştığı zaman bu duygular içindeydi. Ayrıca, Avrupa görmüş, batı eğitimiyle yetişmiş Sait'de bir yakınlık, incelik de bulmuştu. İstanbul'da yarımyamalak öğrendiği çetrefil Türkçesiyle anlaş-

maları kolay değildi. Sait, önce Fransızca, sonra da Tomson'a daha kolay geldiği için, İngilizce konuşunca, yaşlı antrenör bu kültürlü gence ısınıverdi. Sonra, o eski köşk ve antika eşyalar da, antrenörün Sait'e saygılı olmasını gerektiriyordu.

Yaratıcılık istekleri ateşlenen Tomson, taştan, topraktan, çamurdan bile futbolcu yaratmak tutkusuyla yeni öğrencisini sevmişti. Futbola yatkın bir genci futbolcu yetiştirmek kolaydı, asıl hüner, işte böyle Sait gibilerini alıp, çamurdan heykel yapar gibi yoğurup yontup, gereken biçimi vererek bir futbolcu yapmaktı. Yalnız, Tomson'un çalıştırması sıkı, disiplini zorluydu. Sait, bu yıpratıcı ve yorucu çalışmaya dayanabilir miydi? Sağlığı buna elverişli miydi? Futbolcu olmak uğruna herşeyi göze almış olan Sait, Tomson ne dese razıydı, kabul ediyordu. Ama hayır, olmazdı, daha önce doktor muayenesi gerekirdi. Tomson, Sait'in sağlığının futbolcu olmasına ve onun gözetimi altında sıkı spor çalışmalarına elverişli olduğunu öğrenmeden işe başlayamazdı.

Sait Sarıoğlu, spor doktoru olan Tomson'u, özel hekimleri Refik ve profesörle tanıştırdı. Bu tanışıklıktan sonra birgün, bu üç kişi buluşup, Sait konusunda bir anlaşmaya vardılar; Sait'in fizik ve moral gelişimi için ortaklaşa bir program yaptılar. Bu program uygulanmaya başlandı. Sait, çok mutluydu, çünkü çocukluğundan beri özlediği bir yaşantıya kavuşmuştu. Spor doktoru, Tomson'un gözetimi altında ip atlıyor, lobut çeviriyor, köşkün bahçesinde koşuyor, atlayıp zıplıyordu.

Sait, çocukluğunun korkunç bir anısını hiç unutamıyordu. On yaşlarında olmalıydı. Karlı bir kış günüydü. Her yer karla örtülüydü, ama güneş açmış,

karlar pırıl pırıl çiçeklenmişti. Sait, tabiatın bu çekiciliğine kapılıp, nasıl olduğunu bilmeden, kendini sokakta, mahalle çocuklarının arasında bulmuştu. Onlarla koşup oynadı, o yaşta kendisnie başka ülkeler kadar uzak gelen yabancı bir yerlere, alanlara gitti, sokaklardan geçti. Sonra arkadaş olduğu çocuklarla birlikte kartopu oynadılar ve kardan adam yaptılar. Sait, kendini oyuna, arkadaşlarına kaptırmış, her şeyi unutmuştu. Köşkte, Sait'in olmadığı anlaşılınca kaşla göz arasında çocuğun kaybolması, köşkteki kalabalığı telâşlandırmıştı. Gerçekteyse onlar, çok durgun-dural geçen günlerini dalgalandıracak olağanüstü olayların kendilerini telâşlandırmalarını bekledikleri için, bir telâş gösterisine kapılmışlardı. Yapmacık duygularını özellikle abartarak, coşku içinde bağırıyorlar, haykırıyorlar, koşuşuyorlar ve bu olağanüstü yapmacık duyguları birinden öbürüne bulaştığından, telâş ve gürültüleri, haykırmaları gittikçe artarak, yine kendilerine korku veriyordu. Yaşlı başlı, kellifelli Sarıoğlu ailesi, sokaklara dökülmüş, küçük Sait'i arıyorlardı. Telâş ve korkularını kendi gözlerinde ve birbirlerine karşı daha da arttırmak için, kimisi ayakkabısını bağlamadan, kimisi terlik yada pijamayla, kimisi paltosunu, mantosunu almadan sokağa uğramıştı. Kadınlar. «Saiiiit... Nerelerdesin yağrum?» diye feryat ettikçe, kendi seslerinden ürkerek gözyaşları döküyorlardı. Ama içlerinden, gizli gizli de, ya Sait hemen bulunuverirse, diye bir korku geçiyordu. Köşkte aranmadık tavanarası, mahzen, bodrum deliği, ahır kovuğu bırakmadıktan sonra sokağa fırlayan bu insanların haykırmalarına, mahallenin öbür insanları da evlerinden fırlamışlar, fellik fellik Sait'i arıyorlardı. Bu öyle bir telâştı ki,

Sait'i haydutlar kaçırsalar da, parça parça edip her bir parçasını aileden birine verseler, yine de normal insanlar bu telâşın onda birini bile aşırı bulurlardı.

Sonradan katılanlarla yirmi-otuz kişilik kalabalık, Sait'in bulunması değil de bulunmaması ihtimali olan yerleri arayıp tarayıp neden sonra, onu, yaşıtı çocuklarla birlikte neşe içinde, karlar arasında yuvarlanırken bulunca, hep birlikte «Ah yavrum...», «Canım çocuğum», «Nerelerdesin Saitçim...» gibi gösterişli çığlıklarla çocuğun üzerine öye bir atılış atılmışlardı ki, neye uğradığını şaşıran Sait, korkudan karların üstüne boylu boyunca düşüp kaskatı kesilmişti. Çocuğu kapıp köşke getirmişler, kolonyalarla ovarak, masaj yaparak ayıltmaya çalışmışlar, ama gözünü açar açmaz da bu kez sevinç çığlıklarıyla çocuğu daha da korkutmuşlardı. Bitürlü etkisi üzerinden gitmeyen bu olaydan sonra Sait, aylarca kekemelik çekmişti.

Sait'in bütün yaşamındaki özgür oyun yalnızca buydu. Büyüdüğü zaman da, psikolojik korku ve fizik güçsüzlükle oynamaktan, yaşının gereğini yerine getirmekten çekinmiş, ama bu duygu, içinde tatminsiz bir özlem olarak kalmıştı. En sonunda, işte şimdi Tomson'un yardımıyle bu eski özlemine kavuşmuştu. Tomson, Sait'in yalnız özel antrenörü değil, yakın bir arkadaşı da olmuştu. Doktor Refik'ten Sait'in, özel durumunu da öğrenince, bu soylu gence acımaya da başlamıştı.

Sait, hekimlerin öğüt ve salıklarına uygun olarak biyandan hapları alıyor, balıkyağı gibi kuvvet ilâçları, şurupları içiyor, vitamin ve hormon iğneleri yaptırıyor, biyandan da spor doktoru olan Tomson'un gözetimi altında jimnastik yapıyordu. İlk günler

yorgunluk duyarken, gittikçe alıştı. Eskiden iki-üç ayda bir, o da zorla ve ancak beş dakika banyoda dururken, şimdi her idmandan sonra ılık suyla, hatta arada bir de soğuk suyla duş yapıyordu. Başlangıçta günde beş dakikalık jimnastik hareketleri, günde yarım saate kadar çıkarılmıştı. Haftanın üç günü Tomson köşke geliyor, Sait'le birlikte köşkün bahçesinde koşuyordu.

Jimnastiğe ilk başladığı günler beli ağrıyan, kolu bacağı tutulan Sait, bu işkenceden vazgeçecek gibi olduysa da, büyük aşkını düşündükçe, bu uğurda her şeye dayanmayı göze aldı. Ayrıca Doktor Refik, hipnoz haline getirdiği Sait'e sürekli telkinlerde bulunarak, onu, ünlü bir futbolcu olacağına inandırmıştı. Gerçekteyse, Refik, onun ne futbolcu olmasını istiyor, ne de olabileceğini sanıyordu. Ne var ki, aşk ve ona bağlı bu futbolculuk tutkusuyle Sait'i normal hale getirebileceğini umuyordu.

Tomson, Sait'i denetlemek için bir sabah erkenden köşke gelmiş, onu eşofmanlı olarak bahçede bulmuştu. Köşkün geniş bahçesinde koşuya hazırdı. Bahçenin, yüksek duvara yakın yeri, uzun yıllardır bakımsızlıktan sık ağaç ve çalılarla kaplanmış, geçilmez olmuştu. Yıllar var ki, bahçenin bu yanına insan ayağı girmemişti. Sait, koşarken buralara gitmez, bahçede daha dar bir tur atardı. Koşu süresini her gün biraz daha arttıracak, günde yedi tur atmaya başlamıştı. Tomson, Sit'in koştuğu çevreyi az bulduğundan, bahçe duvarı dibinden koşmasını söyledi. Yani sık çalı ve ağaçlar arasından koşacaktı.

Sait, biraz da antrenöre kendini göstermek isteğiyle, hızlı bir koşu tutturup, dalları birbirine ke-

netlenmiş ağaçlar arasına daldı, on beş-yirmi adım ancak koştu koşmadı, birden gözden kayboldu, ama bu sık ağaçların arasına dalıp görünmemek değildi. Arksından bakan Tomson, Sait'in belden yukarısını görürken, delikanlı birden ortadan yok olmuştu. Tomson pek şaştı. Bu kadar da hızlı koşamazdı ya... Tomson bir süre bekledi. Bahçeyi, duvar dibinden yavaş yavaş yürüyerek dolansa, çoktan dönebileceği zaman geçmiş, ama Sait görünmemişti. İyice meraklanan Tomson birkaz kez, «Sait» diye seslenip de cevap alamayınca, onun gittiği yerden yürüdü, ama sık çalı ve dalları geçemedi. Köşke dönüp Madem Anjel'e sordu:

— Sait Beyi gördünüz mü?

— Siziynen bahçede değil? Az öncesi bahçede zıpzıp zıploordu...

Berrin Hanımefendi yukardan seslendi:

— Ne var?

Madam Anjel, Tomson'un çetrefil Türkçesini anlayamadığı için,

— Ağnamoorum dedi, Sait Bey kayboldu deor, ne deor...

Sonunda Tomson, Madam Anjel'le Berrin Hanıma Sait'in bahçede koşarken, birdenbire kaybolduğunu zar zor anlatabilmişti.

Berrin Hanım, Sait'in, tıpkı çocukluğunda, bir kış günü kaybolduğu zamanki gibi telâşa kapıldı. Belki onlar görmeden köşke girmişler diye içerisini aradılar. Tavanarasına, bodruma, helâlara baktılar, yok, yok... İki kadın, bahçeye çıkıp seslendiler.

— Yoksam uçtu, nedir? Duvardan atlamasın...

— Daha neler Madam Anjel, kale duvarı gibi duvardan atlanır mı?

Bahçede dolanırken Madam Anjel, çoktan beri kullanılmayan kameryede Sait'in eşofmanını asılı görünce, sanki bu, büyük bir felâketin işaretiymiş gibi çığlığı attı:

— Ka, esbapları bundadır Berrin Hanımcığım, eyvah... Sait Beyime, eyvah!...

Sanki Sait soyunup da kendini denize atmış gibi Berrin Hanım da çığlık çığlığa haykırmaya başladı:

— Saiiit... Nerdesin oğluuum?

Oysa Sait, koşuya başlamadan önce, eşofmanını çıkarıp kameryenin demirine asmıştı. Fenela ve şortla daha rahat koşuyordu.

Berrin Hanım, bütün suçu Tomson'da bulduğu için, yaşlı antrenör ne yapacağını şaşırmıştı.

— İşte en sonunda oğlanı zıvanadan çıkardılar... Vah yavrum, baktı ki ellerinden kurtulamayacak, don gömlek, canını sokağa attı sonunda... Vah oğlum vah... Şimdi ne yapacağız?

Bakımsızlıktan, yaban domuzunun bile söküp geçemeyeceği cangıl halindeki köşkün on dönümlük bahçesinde, Tomson, «Sait!» diye bağıra bağıra dönüp duruyor, biyandan da iki kadının ilençleri karşısında vicdan azabına benzer bir sorum duyuyordu. Sait'in kaybolmasından o sorumlu sayılırdı. Ne diye delikanlıyı yıllardır insan ayağı girmemiş bu ormana saldırtmıştı... Kıştan daha yeni çıkılmış olduğu için yılanlar uykularından uyanmamışlardı, yani yılan, çiyan sokmuş olamazdı. Ama upuzun adam nasıl da birden kayboluverir, hem de gözü önünde? Soğukkanlı Tomson, Sait'in bilinmez bir nedenle ölüp mölmesinden çok, ona verdiği bunca emeğe üzülüyor,

acıyor, bu umudunun boşa gitmesine yakınıyordu. Altı ay sonra Tozkoparan'la sözleşmesi bitecek, takımın üstüste yenilgi bozgunlarından tek sorumlu olarak gösterildiği için de sözleşmesi uzatılmayacaktı. Oysa, üç yıldır yaşadığı İstanbul'u çok sevmişti, burdan ayrılmak istemiyordu.

Madam Anjel, köşkün içinde, kaybolmuş bir eşya gibi Sait'i aranırken Berrin Hanım da söylenip duruyordu :

— Ocak maşası gibi bir kız kurusu, Sait'imin aklını başından aldı... Evet, «Artık çektiğim yeter!» diyerek, canına tak dedi, don-gömlek fırladı, başını alıp gitti, nereye olursa... Vah vah... Hay o Sevim olacak kız kurusunun da, hay Duvarcı Ahmet mi ne karınağrısıdır onun da, hay o vantilatör mü nedir onun da, boyunları altında kalsın inşallah... Ayol, soydan soptan kibar evlâdı bir insan, eski tulumbacılar gibi hababam koşar mıymış?... İşte sonunda olacağı buydu... Oğlanı canından bezdirip kaçırttılar.

Berrin Hanım, Sarıoğlu ailesinin öbür büyüklerine hemen durumu bildirmeyi uygun buldu. İlk telefon ettiği, ailenin en yaşlısı Abdüşşükür Bey oldu. Bir zamandan beri kulakları ağır işiten Abdüşşükür Bey, Berrin Hanımın, «Amca bey, Sait koyboldu...» diye verdiği haberi, beş-altı kere tekrarlattıktan sonra duyabildi, ama son günlerde zihni iyice bulandığından Sait'in kim olduğunu anlayamadı. Son yıllardaki olaylardan hiç birini hatırlayamaz olduğu halde, eskiden geçmiş, gençlik yıllarının olaylarını bütün ayrıntılarıyle hatırlayabiliyordu.

— Kim dediniz?

— Sait... Sait kayboldu...

— Sait mi? Sait Paşa mı? Demek kayboldu... Sadrazam Sait Paşa kayboldu, öyle mi? Peki ne olacak şimdi?

— Amca bey, neler söylüyorsunuz siz kuzum, hangi Sait Paşa?

— Canım sadrazam Küçük Sait Paşa değil mi?

Abdüşşükür Beyin yirmi yaşında Ayfer adında bir torunu vardı. Berrin Hanım, Ayfer'le telefonda daha iyi konuşacağını düşündü. Bir zaman da Abdüşşükür Beye Ayfer'le konuşmak istediğnii anlatmaya çalıştı.

— Ayfer, sen misin kızım?

— Evet efendim...

— Kızım, dedene anlatamadım bitürlü... Ben, bizim Sait'i söylüyorum, o sadrazam Sait Paşa deyip duruyor...

— Ya, öyle teyzeciğim... Şimdi bir gazeteye hatıralarını yazıyor da, sıra Sait Paşa'ya geldi, aklı fikri hep Sait Paşa'da...

— Gazeteye hatıralarını mı yazacak?

— Evet... İstemişler. Eski Türkçe yazıyor önce, sonra o okuyor, ben daktilo ediyorum... Fakat teyzeciğim, son zamanlarda, nasıl söyleyeyim, her şeyi birbirine karıştırıyor, hani biraz şey oldu...

— Bunadı mı yani?

— Gibi... Hatıralarını yazarken, «Cumhuriyeti ben kurdum» diye tutturdu. Oysa Cumhuriyet kurulduğu zaman dedem Londra'daymış. Kendisine o zaman Londra'da olduğu söylenince de, «Ben Cumhuriyeti kurduktan sonra korkumdan Londra'ya kaçmıştım» diyor. Hatıralarını isteyen gazetenin sahibi, «Aman daha iyi, tarihler karışırsa herkes tartışır bir-

birine girer, tefrika çok okunur» diyormuş. İşte böyle...

— Kızım ben telefon ettim ki... Bizim Sait var ya...

— Sait ağabeyim mi?

— Evet... Sait kayboldu... Durupdururken ortadan kayboluverdi.

— Aaa! Koca insan kaybolur mu?

— Oldu işte... Abdüşşükür Beye telefon ettim ki, ailemizin büyüğü olarak, bize bir akıl versin, ne yapalım?

— Söyleyeyim teyzeciğim ama, anlatmak çok zor...

Berrin Hanım, Abdüşşükür Beyden umut olmadığını anlayınca, Kısmetî Beye, Zihni Beye, Zübeyde Halaya, Muhittin Beye, bütün akrabalara telefon edip Sait'in kaybolduğunu bildirdi. Haberi alanlar da başkalarına telefon ettiler. Hemen hepsi de işsiz güçsüz ve hazır yiyici takımından olan ve her an bir sürpriz bekleyen, olağanüstü bir olayla durgun yaşantılarını renklendirmek isteyen bu geniş akrabalar kadrosu, Sait'in kaybolması haberiyle büyük meraka düşmüşler, birer ikişer, arka arkaya Sarıoğlu köşküne doluşmaya başlamışlardı.

Her biri, ayrı ayrı Berrin Hanımı, Madam Anjel'i, Mister Tomson'u sorguya çekiyorlardı:

— Nasıl oldu efendim? Şu meseleyi lütfen bir daha baştan anlatır mısınız?

—Vantilatör mü, ne diyorlar, işte onunla bahçede koşuyorlardı.

— Allah Allah... Fesuphanellah... Koca insanlar ne diye koşarlar bahçede? Ne var? Hırsız mı girdi de kovalıyorlar?

— Hayır efendim... Bu Tomson Bey bizim Sait'e futbolculuk oyunu öğretecekmiş de idman yapıyorlar...

— Haaa... Anlaşıldı.

— Yani Terbiye-i bedeniyye...

— Bendeniz de gençliğimde İsveç usulü jimnastik talimleri yapardım.

— Bizim gençliğimizde, mümarese-i bedeniyye denilen jimnastik talimleri henüz yeni yeni başlamıştı ki...

— Evet? Sonra efendim? Nasıl oldu da Sait Bey oğlumuz egzersiz yaparken...

Laflamayı pek seven Berrin Hanımefendi, her yeni baştan anlatışında, olaya kendince ekler katarak, gitgide bambaşka şeyler anlatmaya başlamıştı. Dinleyenler de duyduklarını kendilerince değiştiolayı daha başka fantastik biçimlere sokuyorlardı.

— Anlaşıldı efendim mesele... Demek ki Sait Bey oğlumuzu kaçırdılar.

— Kaçırıldığı muhakkak da, acaba kim kaçırmış olabilir sizce?

— Kim değil, kimler... Kaçıranlar kalabalık olmalı...

— Kimler kaçırmış olabilir?

— Kim olsa kaçırır a efendim...

— Kız değil ki kaçırsınlar...

— Kız mı, oğlan mı, nerden anlaşılacak a efendim... Esasen tüy tüs yok, yumurta misali bir genç çocuk... Eh, donla da koşmaktaymış...

— Niçin kaçırmış olabilirler acaba?

— Her ihtimal akla gelebilir efendim... Ama en kuvvetlisi, para koparmak için olabilir...

Çok acıklı, çok meraklı gibi davranıyorlar ama

günlerce konuşacakları yeni bir söyleşi konusu çıktığı için, içlerinden sevinçliydiler. Yaşlı akraba hanımlardan, Sait'in perilere karışmış olabileceğini söyleyenler bile vardı. Şükran Teyze denilen kadın, gözyaşlarının, kirpiklerindeki rimelleri bozmamasına çalışarak ağlıyordu:

— Ah evlâdım, Sait'im... Onun zaten peri taifesinden olduğu belliydi... «Kendi kendine konuşur» demez miydiniz, demek, perilerle, cinlerle konuşurmuş. Küçüklüğünde de kaç kere kaybolmuştu da, birinde çini sobanın içinden, birinde de küpten çıkarmıştık...

Eğlenceli zaman geçirmekten başka bir işe yaramayan bu abuk sabuk konuşmalarla ikindiyi buldular. Acıkmışlardı. Köşke doluştular. Kimisi tıka basa yedi, kimisi de kahvaltıyla, çayla yetindi.

Ne yapmalılardı? Acaba polise bildirmeli miydiler? Kimisi polise bildirmekten başka yol olmadığını söylerken, kimisi de, Sarıoğlu adının gazetelerin diline düşmesinden çekiniyordu. Sonunda, çoğunlukla durumun polise bildirilmesine karar verildi.

Sevim, polisten önce köşke geldi. Nerden de, nasıl öğrenmişti? Kapıdan girer girmez, ağlamakta, ordakilerin hepsinden baskın çıktı. Öyle bir ağlıyor, saçını başını yolup, göğsünü bağrını paralıyordu ki, Sarıoğlu ailesi, Kerkenez Sevim'in başına üşüşüp kızı avutmak zorunda kaldılar. Onu hiç sevmeyen, Sarıoğlu ailesinin soyluluğuna lâyık bulmayanlarda bile, zavallı kıza bir acıma duygusu başlamıştı. Kerkenez Sevim, başını duvarlara vurup, kendini yerden yere atıp «Saitçim, beni bırakıp nerelere gittin?» diye feryat ettikçe, kızın özdenliğine inanmasalar

bile, tıpkı, gerçek olmadığı bilindiği halde seyredilirken ağlanılan acıklı bir film gibi, kızın hali karşısında gözyaşlarını tutamadılar. Artık Sait'i unutmuşlar, Sevim'le uğraşmaya koyulmuşlardı. Bu ne büyük aşktı böyle? Leylâ ile Mecnun, Romeo ile Jülyet gibi bir aşk : Sevim'le Sait... Zavallı kızın altın kalbini nasıl olmuştu da anlayamamışlardı...

Salyası sümüğüne, gözyaşı tükürüğüne karışmış, yerde debelenen, bağırıp çağıran Kerkenez Sevim'in başına, özellikle erkeklerin toplanmasının başka bir nedeni daha vardı. Aceleyle evden her çıkışında olduğu gibi, bugün de bazı iç çamaşırlarını giymeyi unutmuştu. İşte bu yüzden, yerde çırpınan Kerkenez Sevim'in üstüne eğilmiş yaşlı erkekler, çoktan beri görmedikleri için unuttukları çıplak kadın vücudundan ne gibi değişme ve gelişme olduğunu merak ve tecessüsle seyrediyorlar ve nerden tanıştıklarını birden hatırlayamadıkları, ama yine de tanıdıkları birini görmüşçesine dalıp dalıp düşünüyorlardı. Madam Anjel, koşup bir yatak çarşafı getirmiş, yerde acıdan kıvranan kızın üstüne örtmüştü de, yaşlı erkekleri sağlıklarına zarar verecek heyecandan kurtarmıştı. Kerkenez Sevim, olağanüstü duygusallık gösterisinin çevresinde beğenilmesinden çok mutlu, sahnedeki numarası beğenilmiş bir artistin, seyircilerin «bis, bis...» diye bağırmaları karşısında numarasını tekrarlaması gibi, o da gittikçe daha abartarak yas çığlıklarını tekrarlıyordu :

— Beni bırakıp nerelere gittin Saitçim?... Seni kaçıracaklarına keşki beni kaçırsalardı. Nerdesin Sait? Madem gidecektin, bana neden haber vermedin? Hem de nikâhtan önce, dünya evine bile girmeden?...

Sevim'in, taş yüreklileri bile yumuşatan acıklı durumu, oradakilerin gözlerini yaşartmıştı. Sevim, onları, sanki Sait ölmüş de ondan dul kalmış gibi bir havaya sokmuştu. Birara, gözyaşları içinde ve hıçkırıklarla Sevim'in Zübeyde Halanın kulağına fısıldadığı sır, ağızdan ağıza yayılıverdi. Zavallı kız, Sait'ten gebeydi, yakında doğuracaktı. Sait ortalardan kaybolunca, karnındaki çocukla bu zavallı kızın hali ne olacaktı? Hiç değilse, nikâhları kıyılmış olsaydı da ondan sonra kaybolsaydı...

Gerçekteyse, çoktan çocuğunu aldırtmış olan Sevim, Sait'in kaybolduğunu duyunca, kelepiri elinden kaçırmanın telâşı içinde köşke koşmuş, Sait'ten gebe olduğu yalanı sayesinde, zengin Sarıoğlu'lardan bişeyler koparmanın ardına düşmüştü.

Akşama doğru, kaybolma olayını incelemek üzere biri sivil, üç polis geldi. Oradakileri kısa bir sorguya çektikten sonra, hep birlikte dışarı, olayın geçtiği yere geldiler. Yerinde keşif yapılacaktı. Tomson, polislere, olayı çetrefil Türkçesiyle anlatıyor ve nasıl olduğunu da yaparak gösteriyordu. Kendisi işte burdaydı. Sait Bey de işte şurdaydı. Eşofmanını çıkarıp şurdaki kameryeye asmış, sonra işte böyle koşmaya başlamıştı. Tomson, onu, şimdi kalabalığın durduğu yerden seyrediyordu. Gür otların arasına girmiş, yalnız belden yukarısı görünüyordu. Sonra birden, gözden kayboldu, ama sanki yer yarılmış da içine Sait Beyi alıp sonra kapanmış gibi. Sonra Tomson seslenmiş, seslenmiş, cevap alamayınca, onun gittiği yoldan giderek, bütün bahçeyi aramıştı. İşte bakın, sık ağaç dallarını, dikenli çalıları aşmak için de eli yüzü bere, yırtık içinde kalmıştı. Böylece anlattıktan sonra, kendisi, Sait'in yerine geçmiş, hem

yüksek sesle anlatıyor, hem de Sait gibi koşuyordu.

— Burda kodu eşofman... Sonra koştu... Kendisi de Sait'i taklit ederek koşuyordu, var gitti on beş metre... belki otuz metre... ben görüyor o zaman nerde kafası... sonra Sait Bey yok... nerde... Sait Bey... Ben bağırdı Sa...it...it...

Üç polisin ve onca kalabalığın gözü önünde, müthiş bişey oldu. Tomson, koşarak tam «it» hecesini söylemiş, sonra birden kayboluvermişti, sanki saydam bir duman olup havaya karışmıştı. Akşam karanlığı da basmak üzere olduğundan, çalılar arasında koskoca antrenörün yok oluşu, korku yaratmıştı. Kalabalık, birkaç adım ilerleyip, çakılıp kaldı sonra yerinde... Birkaç kişi «Mister Tomson» diye seslendi, cevap yok... Polislerden biri, eline tabancasını alıp, yavaş yavaş yürüdü... ve artık yürüyemedi. Çünkü, o da, Sait ve Tomson gibi, köşk bahçesinin büyük bostan kuyusuna düşmüştü. Yıllardan beri kullanılmaya kullanılmaya, geniş ağzını taze ve kuru otlardan kalın bir örtünün kapladığı bostan kuyusu, Hindistan ormanlarında aslan avlamak için kurulan tuzaklara dönmüştü. Bu geniş ağızlı, derin bostan kuyusu o kadar uzun zamandan beri kullanılmıyordu ki, Berrin Hanım burda kuyu olduğunu bile unutmuştu; Sait ise kuyu olduğunu hiç bilmiyordu. Yıllar yılı kullanılmayan kuyunun suyu çekilmiş, dipte bir iki karışlık batak üstüne, kuru dal, çalı çırpı ve yapraklardan, kendiliğinden, yumuşak bir döşek olmuştu. Sait, altı metre derinliğindeki kör kuyuya düşünce, bu kalın, yumuşacık tabana çarpıp, yaylı döşekte gibi birkaç kez sıçramış, işte o sıçramayla başı taşa çarpınca da bayılmıştı. Saatlerdir, kör kuyu dibindeki yumuşak tabana serilmiş, baygın yatı-

yordu. Bağırmaması, seslenmelere cevap vermeyişi bundandı. Tomson'un da kuyuya düşmesinden az önce ayılmış, ama zihnini toparlayamadığından, kendini yatakta, gece, uyuyor sanıp, yeniden uykuya dalmıştı. Yarı baygın, yarı uykuda, hava da serin olduğundan korkulu bir rüya görmekteydi. Tomson kuyuya gürültüyle düşerken o da, «Gool!» diye rüyasında bağırmıştı. Eğer, Tomson, üstüne düşüp de, kalın ayakkabısıyle Sait'in başına çarpmamış olsaydı, Sait uykusundan uyanabilirdi. Ne var ki, bu ikinci sert çarpmayla Sait yeniden bayılmıştı. Arkalarından kuyuya düşen polis, onların biraz uzağına düşmüş, üçü birden yumuşak taban üstünde birkaç kez sıçramıştı.

Kuyudaki üç kişiyi çıkarmaya çalışmak çok tehlikeliydi. Çünkü, onlar kurtarılmaya çalışırken, kaymış ve yer yer sökülmüş olan kuyunun duvarı üstlerine yıkılabilir, toprak kayıp altında kalabilirlerdi. İtfaiye çağırılıp da, gereken araç ve gereçlerle geldiği zaman, gece olmuş, hava da iyice kararmıştı. İtfaiye arazözlerinin far ışıkları altında, merdiven sarkıtılarak kuyudan üçü de çıkarıldı. Tomson'la polis, bu kazadan sıyrıksız kurtulmuşlardı, ama Sait baygındı.

Berrin Hanımın telefon ettiği Doktor Refik hemen yetişti. Kuyudan çıkarıldıktan ancak bir saat sonra ayılabilen Sait, hâlâ başına nelerin geldiğini anlayamamıştı. Uyanıp da başucunda Doktor Refik'i görünce, kendisini her zamanki gibi hipnozdan uyanıyor sanıp, «Boşuna uğraşıyorsun, ben uyumam, beni kimse uyutamaz...» dedi.

Bostan kuyusuna düşmesi, Sait'in üzerinde, hekimleri pek sevindiren olumlu bir şok etkisi yapmıştı. Yani bu kaza, bir bakıma tedavi yerine geçmişti.

Bazan körlerin, kaza ile düşme sonucu birden gözlerinin açılması, bazı dilsizlerin de kaza şoklarıyle birden konuşmaya, yada sağırların duymaya başlamaları gibi, Sait de, kör bostan kuyusuna düşüp altı saat baygın kaldıktan sonra, her şeyi daha iyi görmeye, olayları daha iyi ve doğru yorumlamaya başlamıştı. Bunun için Refik pek sevinçliydi. O zamana kadar, tedavi için Amerika'ya gitmeyi kesinlikle reddederken, kazadan sonra Refik ve Profesör hekimin bu önerisini sevinçle karşılamıştı. Bundan başka, daha büyük bir değişme olmuş, Kerkenez Sevim de, Mehcure Hanım da nikâhın kıyılması için, nedense üstelemeye başladıkları halde, Sait bu kez işi ağırdan alıyordu. Evlendikten sonra Sevim'le oturacakları evin, sık sık mızıkçılık eden Mehcure Hanımın kaprislerine göre kaç kere eşyaları değiştirilmişti, oysa her şeyi hazırdı... Şimdi de Sait işi savsaklamaya başlamıştı. O savsakladıkça Sevim üstüne düşüyordu. Şantaj olarak gebeliğini ileri sürüyordu. Karnındaki çocuk ne olacaktı? Sait, Sevim'in gebe olmadığını bilmiyordu ama, hazır bir çocuğu da eskisi gibi önemsemiyordu. Sevim, dilerse, çocuğunu bir hekime aldırtabilirdi. «Evlenmeyeceğiz» demiyordu, ama evlenmeleri biraz daha gecikecekti. Çünkü Sait, artık iyice kafasına koymuştu, futbolcu, bir futbol takımında aranan bir futbolcu olmadan, evlenmeyecekti. Bu tutku, yaşamının amacı olmuştu. Eskiden futbolcu olmak, onun için erişilmeyecek bir özlemdi, ama şimdi, en güvendiği insan olan Refik de profesör hekim de, çok yakın arkadaş olduğu spor doktoru Tomson da, onu futbolcu olmaya özendiriyor; söylenilenleri yaparsa iyi bir futbolcu olabileceğini söylüyorlardı. O da sıkı bir disipline girmişti. Tom-

son, onu, hemen her gün, Tozkoparan kulübüne götürüp futbolun havasına sokuyor ve hiç arasız, Tozkoparan'ın antrenmanlarında bulunduruyordu. Dahası, arada bir, onu Tozkoparan genç takımına bile sokuyordu. Kara gözlüklü, upuzun, sapsarı bir adamın, çocuk denilecek yaştakilerle futbol oynaması, aranıp da bulunamayacak bir alay konusu olabilirdi ama, Tozkoparan'ın sayın yönetmeni Dündar Bey, kulüp için para koparmak umudunu yitirmediğinden, Sait'e herkesin içinde çok saygılı davrandığından, başkaları da bu durumda, alay etmek şöyle dursun, bu kara gözlüklü sarı adama saygı göstermek zorunda kalıyorlardı.

Ferferik'lerin evine de eskisi gibi sık gittiği yoktu. Çünkü, zaman bulamıyordu. Sürekli idmandan, antrenmandan, jimnastikten hem vakit kalmıyor, hem de egzersizleri hergün arttırdığından yorgun düşüyordu. Spor saatlerinden boş kalan zamanını iki hekimiyle geçiriyor, ilâçları, şurupları, hapları düzenle alıyor, iğnelerini yaptırıyordu. Son günlerde iştahı o kadar açılmıştı ki, Berrin Hanım bile onun aç kurt gibi yemek yiyişine şaşıyordu. Etlenmeye, kilo almaya bile başlamıştı.

Sevim, hemen hergün birkaç kez telefon ediyor, ama ya Madam Anjel'den, ya Berrin Hanımdan hep aynı cevabı alıyordu :

— Sait, idmanda...
— Sait Bey antrenmana gitti...
— Sait Bey maçta...
— Tomson'la kulübe gittiler...
— Bugün antrenmanı var...
— Stadyuma gitti.

İSPANYOL AYSEL ARAYA GİRİYOR

Sait Sarıoğlu, çözümleyemediği birçok sorunlar içinde, kesin bir karara varamadığı için bunalmıştı. Biyandan Ferferik'lerle Duvar Ahmet, onu Kerkenez Sevim'le bir ayak önce evlenmesi için zorlarlarken, öbür yandan hem Doktor Refik hem de profesör hekim, Amerika'ya tedaviye gitmesi için üsteliyorlardı. Türlü bahaneler uydurarak evlenmeyi uzattıkça uzatan Hasip Ferferik bile, son günlerde nikâh işlemini savsakladığı için Sait'in iyiniyetinden kuşkulanmaya başlamıştı. Karnındaki son çocuğunu çoktan aldırtmış olan Kerkenez Sevim de, sözde gebeliğini ileri sürüp nikâh için Sait'e baskı yapmaktaydı. Bu baskılar altında çok bunalmış olan Sait, birgün dayanamamış, nişanlısına karnındaki çocuğu aldırtmasını söylemişti. Bunu açık açık söylememişti elbet, ama öyle demeye getirmişti. Çünkü soylu aile geleneğinden gelen kibarlığıyle, «Çocuğun benden olmadığını biliyorum...» diyemezdi. «Sinema locasında yarım yamalak bir öpüşle hiç bir kadın gebe kalamaz» diyemezdi. «Karnındaki çocuğu çoktan aldırdığını biliyorum» diyemezdi. «'Gebeyim' diyeli bir yılı çoktan geçti, yoksa çocuğun üç yaşında mı doğacak?» diyemezdi. İçinden geçirdiği bütün bu düşünceleri, ancak imâ yoluyle çocuğu aldırmasının uygun olacağı biçiminde anlatmıştı. Ama bu hafif imâ bile Sevim'in şirretlenmesine yetmiş de artmıştı... Kerkenez Sevim, ihanete uğramış mâsum bir kenar mahalle kızı davranışıyle ayılıp bayılmış, hüngür hüngür ağlamıştı. İşte o zaman Sait, Kerkenez'in dizleri dibine çökerek içini dökmüştü:

— Sevgilim, kalbinizde gerçek yerimi almadan,

kalbinizi kazanmadan, yani sizi fethetmeden evlenmek istemiyorum...

Salya-sümük ağlamakta olan Sevim, alt dudağını ısırıp kendini tutmasa, az daha makaraları koyverecekti. Sait'e gelince, bu sözleri nasıl söyleyebildiğine kendisi de şaşmıştı. Son zamanlarda kendi kendisini anlayamaz olmuştu: Bu sözlerle gerçek duygularını mı dile getiriyordu, yoksa daha bir iki hafta önce deli-divane olduğu nişanlısını atlatıyor muydu?

Kerkenez Sevim, ilk olarak elini Sait'in başına koyup saçlarını okşayarak,

— Amerika'ya gidecekmişsin öyle mi? dedi.

Bu soruyu sorarken bütün dişiliğini, ince, uzun parmaklarının ucunda toplamıştı. Sevim'in parmaklarını saçlarının arasında duyan Sait, bu elektrikli değiniyle ta içine kadar titredi. Nerden de duymuştu Amerika'ya gideceğini? İki hekimiyle kendisinden başka bunu bilen yoktu. Sosyeteden de hiç bişey gizlenmiyordu. Suçüstü yakalanmış gibi utandı, sarı teni kızardı.

— Kim söyledi?

— Demek doğru?

Bunu sorarken gözyaşlarını sildi, ama mendiliyle değil, eşarbının ucuyla da değil, eteğiyle... Görüntüden başı dönen Sait coşkudan kekeleyerek,

— Doktorlar, dedi, doktorlar öyle istiyorlar da...

— Başkalarından mı duyacaktım!.. Önce bana söylemediğin için öyle üzüldüm ki...

Sevim gözyaşlarını yine eteğinin ucuyle, ama bu kez uzun uzun sildikten sonra,

— Amerika'ya gideceksin? Bensiz mi? diye sordu.

Öyle bir yüksek voltajlı dişilikle sormuştu ki, çarpılmışa dönen Sait bir süre şapşallaşıp kaldığı için, cevap veremedi. İşte o zaman Sevim, kurbanını tam teslim almanın gururuyle başını dikip bir sert sesle buyurdu.

— Hayır, gitmeyeceksin!

Biyandan da, dizleri dibinde kendinden geçmiş Sait'e hiç acımadan, hâlâ kısacık eteğinin ucuyle burnunu ve gözlerini silmekteydi. Hem buyurur, hem yalvarır gibi ekledi :

— Gitmeyeceksin! Birlikte Romanya'ya gideceğiz. Dört ay sonra Tozkoparan'ın Romanya'da maçı var. O zamana kadar evlenmiş oluruz. Birlikte gideriz Romanya'ya... Maçtan sonra da ver elini İsviçre.. Ordan İtalya... Bu bizim balayı gezimiz olur...

Konuşmasına fırsat vermeden, bir yazılı sözleşmeyi imzalar gibi birden Sait'i öptü, ama iğrendiği için dudağından değil, yanağından öpmüştü. Sait boynunu büküp, utangaç bir çocuk gibi başını eğdi. Kerkenez Sevim, Sait'in bu davranışını, «Peki» anlamına aldı. Sevinçle fırlayıp pikaba bir plak koydu. Plağınkinden daha yüksek sesle şarkıya katıldı, hem de dans etti.

Nişanlısı şarkı söyleyip dans ederken, Sait ilk olarak, kendisini, yaşadığı şu birkaç dakikanın dışına çekip Sevim'in kişiliği üzerinde düşünüyordu. Birkaç dakika içinde kaç kişilik değiştirmiş, ne psikolojik zikzaklar çizmişti... O eteğini kaldırıp gözyaşlarını silmeleri, «Bensiz mi?» diye soruşundaki o ses tonu... «Hayır, gidemezsin!» diye buyuruşu!... Bu naz, bu cilve, bu eğilip bükülüş... Neydi bütün bunlar? Bir okulda öğretiliyordu bütün bunlar sanki... Sait, yavaş yavaş Sevim'in sahte davranışlarını anlıyordu

ama, ne olursa olsun onun sözünden çıkamayacağını da biliyordu. Sanki büyülenmişti, sanki bir tutsaktı... Kerkenez Sevim'in parmaklarından, saçlarından akan, eteğinden, kucağından dökülen, bakışlarından saçılan öyle bir dişilik vardı ki, bütün bunların sahteliğini bilse de, Sevim ona, «Kendini at!» dediği zaman, Sait hiç düşünmeden kendini en yüksek yerden fırlatırdı.

O gün geçen bu olayları ve bu duygularını, yarı uyur, yarı uyanık bir durumda anlattığı zaman Doktor Refik ona,

— Kendi yolunu kendin seçeceksin, demişti, ben sana Amerika'ya git yada gitme, demiyorum.

Refik'in de bir başka biçimde baskısı vardı. Hiç bişeyi ille de şöyle yap demiyor, ama Sait'e kendi isteğiymiş gibi, sonunda dediğini yaptırıyordu. Öteden beri söylediklerini bir daha özetledi: Niçin Sevim'in karşısında, bir kamyonun far ışıklarına tutulmuş bir tavşan gibi uyuşup bocalıyordu? Niçin, Sevim'in at dediği yerden kendini atardı? Çünkü Sevim'e erkekçe hakim olamıyordu.

Daha da açık konuştu :

— Bak Sait, senin yerinde Duvar Ahmet dediğin herif yada başka biri olsaydı. Sevim Hanım eteğinin ucuyla gözyaşlarını silince hiç de senin gibi uyuşuk kalmazlardı. O durumda yapılacak şey, bir erkek için herhalde senin gibi boynunu büküp öksüz çocuk pozu almak değildi. Sen, bir erkek için yapılması gerekeni yapamadığından, onun bir sözüyle kendini yükseklerden atabilirsin... Hâkim olamadığın için mahkûmsun...

Sait, ağlamaklı olmuştu. Ağzından bir hece çıksa hemen boşanıp ağlayacaktı.

— Ben, bunun için sana Amerika'ya git, diyorum... Orda hekim arkadaşlarım var...

Ordaki özel kliniklerde, gereken tedavi yapılmalıydı.

Sevimle evlenme, futbolcu olma, demiyordu. Ama Sait'in son anlattıklarından, hastası için Sevim'in artık iyice tehlikeli olmaya başladığını anlamıştı.

Karısına,

— Bize içki getirir misin? dedi.

Sait'le içerlerken,

— Amerika'ya gidip gitmemek senin bileceğin bişey... dedi, bunu sen seçeceksin...

Sait, kesinlikle,

— Gideceğim!.. dedi.

Bu tek kelimeyi söylerken sesi öylesine değişmişti ki, kendi sesi, bir yabancı ses gibi geldi kulağına, irkildi...

— Tomson'la birlikte çalışıyor musun?

Evet, çalışıyordu. Canı çıkıyordu. Yalnız jimnastikle kalmıyordu artık. Tomson onu sık sık stada götürüp maçlara da sokuyordu. On altı, on yedi yaşlarında çocuklarla futbol ekzersizleri yapmaktan utanıyordu ama, bundan müthiş zevk almaya da başlamıştı. En çok utandığı da, kara gözlükle top oynarken, çocuk yoştaki arkadaşlarının onunla gizliden alay etmeleriydi.

— Gözlüklü futbolcu olur mu hiç! diye umutsuzlukla sordu.

Refik,

— Gözlüksüz olur... dedi, gözlük senin elin, ayağın gibi bir organın değil Sait...

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Sait, büyük bir coşku içinde koşarak geldi Refik'e. Merdiven ba-

samaklarını ikişer üçer atlayarak çıktığı için göğsü körük gibi inip çıkıyor, konuşamıyordu. Yalnız,

— Görüyorum, görüyorum... diye çığlıklar atıyordu.

Bu sevinç telâşından şaşıran Refik, elini göğsüne bastırarak, «Görüyorum» diye çığlıklar atan Sait'i memnunlukla seyretti. Yavaş yavaş kendine gelen Sait anlatıyordu: Bir mucize olmuştu. Önce kulübün spor salonunda tartılmıştı. Tomson, notlarına bakarak, son iki ayda Sait'in üç kilo aldığını söylemişti. Buna çok şaşmıştı Sait. Çünkü bildiğine göre, şişmanlamak için yiyip içip yatıp dinlemek gerekirken, Sait iki aydan beri Tomson'un zoruyle durmadan idman yapıyor, canı çıkıyordu. Yine de kilo almıştı. Hem de on yedi yaşından beri ilk olarak... Akşam üzeri, Tomson'un gözetimi altında gençler futbol egzersizi yapıyorlardı. Çekişmeli bir maçtı, oyuncular çok coşkuluydular. Bir ara kale önünde bir kargaşalık oldu. Üç kişi birden topa kafa vurmak için havaya fırladı. Bunlardan biri Sait'ti. Havada üç kafa birden çarpıştı, üç genç de yere düştü. Sait'in kara camlı gözlüğü paramparça olmuştu. Sait, kendini bildi bileli gözlüğünden hiç ayrılmamış olduğu için, ilkin, sanki yere gözleri düşüp kırılmış gibi şaşaladı. Her zamanki gibi hiç bir şey göremeyeceğini sanıp gözlerini yumdu. Ama bir an gözlerini açınca her şeyi açık seçik görüverdi. Göz ameliyatı olan bir hasta, gözlerinden sargılar çözülüp de dört bir yanını görünce nasıl sevinirse işte öyle sevindi. O, yerde şaşkın şaşkın bakınıp dururken, arkadaşları çekişmeli maça çoktan başlamışlardı bile... Sait de davrandı, kalktı, maça girdi yeniden... Kendini maçın coşkusuna öylesine kaptırmıştı ki, bir süre son-

ra, gözlüksüz olduğunun farkına bile varmaz oldu. Arada bir gözlerini güneşten korumak için elini alnına siper ettiği oluyordu ama, olsun, yine de görebiliyordu. Hoş, gök bulutluydu, güneş de pek parlak değildi...

Maçtan sonra duş yapıp giyindi bir acele, bu müjdeyi vermek için Refik'e koştu.

— Mucize, mucize... diyordu.

Refik,

— Asıl mucize, sen bahçedeki kör kuyuya düştüğün zaman olmuştu Sait! dedi.

— Bundan sonra gözlük takmayacağım...

— Takarsın sanırım... Ben de güneş gözlüğü kullanıyorum. Ama en iyisi, bir göz hekimi arkadaşıma gideceğiz birlikte...

Sait kendini delicesine spora vermişti. Bir yeni yenilme, bir başarısızlık korkusuyle Ferferik'lerin evine de hiç gitmiyordu. Sevim sık sık telefon ediyor, ama hep,

— Sait Bey idmanda... cevabını alıyordu Madam Anjel'den.

— Ben nişanlısı Sevim, aradığımı söylersiniz lütfen...

Haberi alınca koşup gelecekti elbet... Ama gelmiyordu Sait.

Bir sabah erkenden Sait'in evine damladı ve Madam Anjel'den aldığı cevaptan ağzı açık kaldı:

— Sait bey istatyuma gitmiştir...

— Ne dediniz? Stadyuma mı?

— Evet... Her sabah İngiliz antrenör ile istatyuma gideoor...

Tomson çok dertliydi. Tozkoparan'ın, amansız

rakibi Hacetbaba'yla yakında bir maçı vardı. Ama oyuncular antrenmanlara ya hiç gelmiyorlar yada gelirlerse, değil antrenman yapacak, ayakta duracak halleri olmuyordu. Gelen üçbeş oyuncu uyurgezer gibi sallanıyordu ortalarda. Hele, takımın kaptanı olan Duvar Ahmet antrenmana hiç uğramıyordu. Tomson, kulübün başkanına, genel kaptanına, yönetmenlerine çok yakınmıştı. Ama hepsi de Tomson'a yüz çevirmiş görünüyor, Duvar Ahmet'i tutuyordu.

— Antrenör çok bulunur, ama Duvar Ahmet gibi oyuncu bir daha zor bulunur.

Bu söz, Dündar Dubara'nındı. Kendince bitakım yeni hesapları vardı. Yoksa o kurt kulüpçü böyle konuşacak adam değildi. Kulüpte rakibi olan yönetici kadronun değişmesi için, canından çok sevdiğini söylediği Tozkoparan'ın sürekli yenilmesi, bozgunlara uğraması gerekiyordu. Ancak bu ağır bozgundan sonra onun değerini anlayacaklar, aman Dündar Bey, diye yalvaracaklardı. Bunun için de önce disiplini yoketmek, sonra da yaşlı antrenörü hiçe saymak gerekiyordu.

Çırpınan Tomson,

— Ama çıkacak nasıl maç? Nefes yok, oyun yok, taktik yok, disiplin yok, koşma yok... Nasıl olacak bu? diye terter tepiniyordu.

Yöneticiler,

— Olur, olur... diyor, eski anılarından örnekler gösteriyorlardı.

En umulmadık zamanlarda ne büyük zaferler kazanmışlardı, hele yabancı takımlara karşı... Niçin top yuvarlak demişler, işte bunun için.

Genel kaptan kendi çocukluğunu anlatıyordu:

— Ben de öyleydim çocukken... Hiç ders çalışmazdım, bütün çocuklar inek gibi çalışırken... Ama tam imtihan günü gelince... O gece bir çalışırdım, bir çalışırdım... Bir de bakmışım sınıfı geçmişim...

— Elbette canım, kul sıkışmayınca Tanrı yardımına koşmaz, demezler mi?

Elin İngiliz gâvuru, Türk'ün huyundan ne anlasın? Her ulusun kendine özgü huyu, suyu var... Değil mi ya?.. Biz, dereyi görmeden paçayı sıvamayız. Yumurta kapıya gelmeden çalışmayız. Ama bir de dereyi gördük mü, Allah Allah, koma gitsin...

İngiliz'in kalın kafası bütün bu incelikleri almıyordu. Boyuna,

— Nasıl olacak bu? deyip duruyordu.

Basbayağı olacak işte... Allah sâyesinde... Maç günü gelsin de hele, gör o zaman.

Antrenör gerçekten anlayışsız adamdı:

— Ama ben alıyor para, neden?

— Allah Allah... Yahu Mister Tomson sen adamı deli edersin birader... Sen Türkçe anlamaz mısın yahu?

— Anlıyor, ama az...

Niçin bu ünlü antrenöre avuç dolusu para veriliyordu. Çünkü, öyle bir hüner göstersin ki, takım da şampiyon olsun... Futbolun beşiği olan İngiltere'den, niçin avuç dolusu para vererek antrenör getirmişlerdi? İşte bunun için. Daha baştan öbür takımların morali bozulur... «Bak bak, İngiliz antrenör getirmişler!..» Reklâm dediğin budur, daha baştan psikolojik etki altında kalıp yenilgiyi kabul ederler.

Takımı, çalıştırıp yetiştirmekten umudu kesilen Tomson'un, daha çok kulübün genç sporcuları üze-

rinde durması, Sait'i yetiştirmeye çalışması bundandı. Sait'e olan umudu gittikçe artıyordu. Aylardır süren tedavi, olumlu etkisini göstermeye başlamıştı. Sait'in kasları dolmaya başlamış, yıllardır ilk olarak kilo almıştı. Göğüs kasları, haltercilerinki gibi gerilmişti. İncecik beli, göğsünü daha da biçimli gösteriyordu. Tomson'un Sait'te en çok beğendiği de çok disiplinli çalışmasıydı. Düzenli olarak idmanlarını yapıyor, duş alıyor, hem fizik, hem moral tedavisine önem veriyordu. Tomson, çamurdan şaheser bir heykel yaratan sanatçının coşkusuna kapılmıştı. Herkesin alaya aldığı Sait'ten büyük bir futbolcu, yani bir mucize yaratacaktı.

Beklenen gün gelip çatmıştı. Tozkoparan'la Hacetbaba'nın karşılaşacakları gündü, Sait Sarıoğlu'nun akıl almaz cömertliği nedeniyle, son günlerde hiç yanından ayrılmayan spor yazarı İpkıran, ona,

— Âbicim, bu, yılın maçı... diyordu, müsaade edersen birlikte seyredelim. Ben seni gelir evden alırım, birlikte gideriz maça...

Gerçekte, İpkıran'ın niyeti, Sait'i, İspanyol Aysel'le tanıştırmaktı. Çoktan beri, Kerkenez Sevim'le Sait Sarıoğlu'nun göklere çıkan dedikodularını duymuş olan İspanyol Aysel, bir idman maçında Sait'i gördükten sonra, onunla tanışmak istediğini İpkıran'a söylemişti. Aysel durupdururken birisiyle tanışmak isteyen kadınlardan değildi. Bu tanışmadan çok şeyler uman İpkıran da, bu aracılığa gönüllüydü. Çünkü son zamanlarda, bazı nedenlerle Hacetbaba'yı tutuyordu. Dündar Dubara ile arası açılmıştı yine.

Kerkenez Sevim'le İspanyol Aysel, aynı yerde,

aynı işi yapan iki ticaret firması gibi birbirlerinin amansız rakibiydiler. Her ne kadar Kerkenez Sevim, İspanyol Aysel'den yıllar sonra ortaya çıktıysa da, sonradan çıkan boynuzun kulağı geçmesi gibi, Kerkenez Sevim de İspanyol Aysel'i çok gerilerde bırakmıştı. Yine de bu iki can düşmanı rakipten İspanyol Aysel'in Kerkenez Sevim'e göre bir üstünlüğü vardı: Evliydi. Evli bir kadın olduğu için, özgürlüğü elinde, bağımsızlığı belinde bir kadındı. Kerkenez Sevim de, bu amansız rakibini kendine model aldığı için, Sait'le evlenip tam özgürlüğüne kavuştuktan sonra İspanyol Aysel'in pabucunu dama atmak ve futbol alanında sözü dinlenir tek dişi otorite olmak istiyordu.

Kocası vardı ama, İspanyol Aysel pek de evli sayılmazdı. Bir futbol delisi olan yaşlı kocası, son model şık arabasında güzel bir kadın taşımanın zevkine varmak için yıllar önce onunla evlenmişti. Hele bu güzel kadının herkesin içinde ona, nazlı nazlı edalı edalı, sık sık «Kocacım, kocacım...» demesi kendisine yetiyor, kocalık gururunu okşuyordu.

Zifiri gece karası saçları, kadife esmer teni, zeytin karası parlak gözleri yüzünden ona İspanyol Aysel derlerdi. Diri ak teni, çağırıcı etli dudakları onun İspanyolluğunu daha da belirtiyordu.

Yılların güzelliğini eskitmek değil, daha da arttırdığı İspanyol Aysel'in Kerkenez Sevim'e olan düşmanlığı, onun salt sonradan çıkma, yeniyetme oluşu değildi. Nasıl Kerkenez Sevim bir Tozkoparan delisiyse, İspanyol Aysel de, genç kızlığa erdiği o tatlı günlerdeki bir unutulmaz anısından beri Hacetbaba'lıydı. Bu iki kulüp birbirinin amansız rakibi olunca, elbet Aysel de Sevim'in can düşmanı olacaktı.

Bundan başka bu düşmanlığı sürekli körükleyen nedenler de vardı. Kerkenez Sevim, kendi nüfuz bölgesini aşmış, Hacetbaba oyuncularına da el atmıştı. İspanyol Aysel'i çileden çıkaran da buydu. Futbolumuzun gelmiş geçmiş en iyi beki olan Kazık Özer'le, Hacetbaba'nın kaptanı Biber Osman'ı ayartıp Tozkoparan'a transfer ettirmek için yapmadığını bırakmamıştı. Bir de aralarında Abanoz Suat gibi rekabet konusu vardı ki, bunda Kerkenez Sevim açıkça zaferi kazanmıştı. Suat, o büyük yarışı kazandığı zaman, Kerkenez Sevim'in armağan olarak sutyenini verdiği, Suat'ın da bunu kotranın direğine takıp bayrak gibi şişirdiği yolunda dedikoduyu çıkaran da Aysel'di.

Genellikle edebiyat eleştirmenlerinde, hiç kimsenin daha tanımadığı bir edebiyat değeri keşfedip bunu dünyaya tanıtmak merakı vardır. Kimilerine göre, eleştirmenlerdeki bu merak, kendilerinin edebiyatçı olamamalarından ileri gelir ve keşfedip ünlendirdikleri edebiyatçının kişiliğine kendilerini doyurmuş olurlar; keşfedip yücelttikleri edebiyatçıyle birlikte kendileri de yücelmiş olurlar. Eğer bu yargı doğruysa, İspanyol Aysel'de bir edebiyat eleştirmeni karakteri vardır. O da daha yeni yetişen futbol kabiliyetlerini arar bulur, ortaya çıkarır. Bu bakımdan, Kerkenez Sevim'le karşıt yaratılıştadırlar. Kerkenez, ünlenmiş büyük futbolcuların ardına düşer. Oysa İspanyol Aysel, kendi keşfettiği gencecik bir futbolcunun kendi elinde yetişip ünlenmesine çalışır. Birçok genç, yeni futbolcunun gelecekte nasıl parlak bir yıldız olacağını ilk o keşfetmişti. İspanyol Aysel, bir genç futbolcuyu arabasında, yanında, kolunda taşısın da o gencin en geç bir-iki yıl içinde yıldızı par-

lamasın, bu olur şey değildi. Şimdiyedek bu konuda hiç de hayal kırıklığına uğramamıştı. Hiç bir kulüp yönetmeni, bir genç futbolcuyu İspanyol Aysel kadar değerlendiremez, gelecekte onun nasıl bir futbolcu olacağını anlayamazdı. İspanyol Aysel'in kancayı takıp da, sonradan fos çıkmış hiçbir futbolcu görülmemişti. Bu konuda onun futbol piyasasında yirmi yıllık deneyimleri vardı. Artist avcılarının kıyı - bucak dolaşıp geleceği film yıldızlarını keşfetmeleri gibi İspanyol Aysel de şurdan burdan, çayırlarda bez top ardında koşan çocuklar arasında, yangın yerlerinde, eski cami avlularında top oynayan gençler içinden, geleceğin futbol yıldızını bulup çıkarırdı. Kulüp yönetmenleri, bu yüzden İspanyol Aysel'i kollarlar, o hangi gence yüz vermiş, hangisini evine almış, kimden cömert arkadaşlığını, koruyuculuğunu esirgememişse, onu kendi kulüplerine almanın yollarını ararlardı. Bu yol, futbol alanlarında oyuncu seçmekten çok daha kolaydı ve hiçbir zaman yanılmak ihtimali de yoktu. Transfer ayı gelince, her futbolcunun ayrı ayrı kaç para ettiğini, satılması gerekip gerekmediğini, hiç kimse İspanyol Aysel kadar bilemezdi.

Hacetbaba'nın en iyi oyuncuları olan Kazık Özer, Direk Ali, Biber Osman ve daha birçok ünlü futbolcular, İspanyol Aysel'in şurdan burdan bulup ortaya çıkardığı, ünlendirdiği büyük futbolculardı. Ününün en doruğundaki bir futbolcu için, Aysel, «Artık on para etmez...» dedi mi, yönetmenler, o futbolcunun limon gibi sıkılıp pörsük kabuğunun kaldığını anlar, transfer piyasasında pazarı düşerdi.

İspanyol Aysel, Kerkenez Sevim, Sait Sarıoğlu'na kancayı taktığı günden beri, Sait'le uzaktan ama

dikkatle ilgileniyordu. Kerkenez Sevim'in, hangi amaçla Sait'le evlenmek istediğini çok iyi bildiğinden, hem bu zavallı genci Kerkenez'in pençesinden kurtarabilir hem de Kerkenez'den o sönmez ateşli intikamını alabilirdi. Sait Sarıoğlu için gereğince bilgi edinmişti. Vitaminler, şuruplar, iğneler ve kültür fizikle gelişen Sait'in salonda jimnastik yaptığını, birkaç kez de çocuk yaştakilerle sahada futbol oynadığını seyretmişti. Bu gözlemlerine dayanarak, Sait'in ilerde iyi bir futbolcu olabileceği yolunda hiç bir kesin yargıya varamamıştı ama, çıkmayan canda umut vardır, diyordu.

Bir taşla iki kuş vurmak isteyen İspanyol Aysel'in, Hacetbaba yönetmenleriyle birlikte bir gizli planı daha vardı: Yaşlı, ama çok usta bir antrenör olan Tomson'u, Tozkaparan'dan kapıp Hacetbaba'ya antrenör yapmak... Zavallı Tomson, Tozkoparan'ın disiplinsizliği yüzünden, çok çırpınıyor, ama verimli olamıyor, hiç bir başarı gösteremiyordu. Tomson'la ilişki kurmak ve Sait'i Aysel'le tanıştırmak görevini spor yazarı İpkıran üstüne almıştı.

Stadyuma giderlerken, daha yolda Erol İpkıran, İspanyol Aysel için Sait'in kulağını doldurmuştu:

— Âbicim, bu öyle bir kadın ki, nasıl anlatayım, yani... Daha anasından yeni doğmuş bir çocuğu görsün, ilerde namlı bir futbolcu olacak mı, olmayacak mı, şıp diye anlar... Bizim ne kadar büyük futbolcu varsa, hepsi elinden geçmiştir âbicim... Antrenörün en hünerlisi, bunun yanında kaç para eder... Bir göreceksin... Allah vere, bugün stadyumda olsaydı da seni tanıştırsaydım âbicim...

İspanyol Aysel, şeref tribününde oturuyordu. Oysa genellikle Hacetbaba'nın maçı oldu mu, Hacet-

baba'lıların tribününde bulunurdu. İpkıran'ı görünce daha uzaktan elini salladı. Yanına giden İpkıran,

— Tanıştırayım sizi ablacım, dedi Sait Sarıoğlu... Aysel Hanım...

Gösterdiği yanındaki boş yere oturan Sait'e, Aysel,

— Sizi birkaç ekzersiz maçlarında gördüm... dedi.

Sait, kıpkırmızı kesildi.

— İyi oynuyorsunuz, çok enerjik...

Bu sırada maç da başlamıştı. Hava bozukluğu yüzünden uçak gelemediği için bu maçı yönetecek olan yabancı hakem de gelememişti. Çok kritik bir maç olduğundan, yabancı hakemin yerine yerli bir hakem bulmak çok güç olmuştu. Hiçbir yerli hakem bu maçı yönetmek istemiyordu. Çünkü bu büyük maç için haftalardır türlü söylentiler çıkarılmış, dedikodular alıp yürümüştü. Havanın çok elektrikli ve gergin olduğu, daha maç başlamadan seyircilerin çığlıklarından anlaşılıyordu. Uluslararası bir hakemimiz maçı yönetmeyi en sonunda kabul etmişti.

Bu, Sait'in seyredeceği ilk büyük maçtı. Ülkenin bu en eski iki takımının maçı oldu mu, gazoz şişesi tüketimi artar, pazarlarda da ayva ve mısır kalmaz, hepsi stadyuma satılırdı. Bu yüzden mısırcılar, ayvacılar, gazozcular, bu iki takımdan birini tutarlardı.

Oyun, hakemin düdüğü ve hemen arkasından Duvar Ahmet'in Biber Osman'ı tekmelemesiyle başladı. İpkıran, Sait'in kulağına,

— Âbicim, sen bu sertliğe boş ver, hepsi gösteriş, dedi, çünkü bu maçta nasıl olsa spor-toto yatar...

Anlamadığı için Sait,

— Yani? diye sorup bir açıklama bekledi.

— Yanisi şu ki âbicim, bütün totocular Tozkoparan'ı tuttular, Oysa bizim aldığımız gizli habere göre, Duvar Ahmet'in sayesinde Tozkoparan yenilecektir, yani yenilmesi gerekir... Toto dalgası âbicim.. Ayrıca Dündar Dubara hergelesi de kendi takımının yenilmesini istiyor...

Pek şaşmış görünen Sait'i biraz daha aydınlattı:

— Para, âbicim, para... Duvar Ahmet'e para yedirmişler anlayacağım...

Kulağına iyice eğilerek ekledi:

— Ayrıca âbicim, Hacetbaba'nın ileride oynayan oyuncularına, söz aramızda, gayet kuvvetli dozda doping yapılmıştır ki, bu dopingi yiyen doksan yaşında bir emekli olsa, hayatında hiç futbol maçı seyrtemeden sahaya çıksa, kalede Zamora yada uçan kedi denilen Yaşin olsa, yine de kaleyi delik deşik eder âbicim... Topu ayağına rastgetiremese bile, kendini kaleden içeri atıp başıyle ağları deler...

İspanyol Aysel, göğsünün en yumuşak bölgesini, Sait'in dirseğine dayayarak,

— Güzel bir maç seyredeceğiz... dedi, ağırlığının biraz daha vererek, siz hangi takımı tutuyorsunuz? Tabiî Tozkoparan'ı...

Sait, Aysel'in Hacetbabalı olduğunu İpkıran'dan öğrendiği için,

— Ben, hangisi daha iyi oynarsa o takımın yenmesini isterim... diye bir incelik gösterdi.

Sait'in kulağına arada bir karşı tribünden tanıdık çığlıklar geliyordu. Onbinlerce insanın haykırışları arasında Kerkenez Sevim'in sesini hemen ta-

nıdı. Sahaya mısır koçanları, ayva kozalakları, gazoz şişeleri yağmaya başlamıştı. Sait, büyük korkuya kapıldı. Günün birinde o da bu sahada top oynarsa gazoz şişelerine mi hedef olacaktı? Aysel'in attığı çığlıkla hopladı. Sahadaki kargaşalığı görüyor, ama ne olduğunu pek iyi seçemiyordu. İpkıran,

— Gazoz şişesi geldi, Biber Osman'ın başını yardılar... dedi.

İddialı maçın ilk yarısı 0 - 0 bitince, ikinci yarının bir anababa günü olacağı, futbol alanının bir savaş alanına döneceği, seyircilerin nağralarından anlaşılıyordu.

Haftaym arasında İpkıran, onları bırakıp basın tribününe geçmişti. İspanyol Aysel,

— Duyduğuma göre yakında Amerika'ya gidecekmişsiniz? dedi.

Sosyete çevrelerinden hiçbişeyin gizli kalmamasına şaşan Sait,

— Öyle bir niyetim var ama daha kesin değil... dedi.

— Neden? Bir engel mi var yoksa?

Sait sesini çıkarmayınca,

— Gidin, gidin... dedi, mutlaka gidin... Şimdiye kadar hiç yanılmadım; ben sizi sahada seyrettim, siz iyi bir futbolcu olacaksınız... Onun için gidin...

Bundan sonra Aysel bazı espriler yaptı. Sait bu kadının yanında kendini çok rahat duyuyor, dinleniyordu.

Oyunun ikinci yarısı başlamadan bütün savaş hazırlıkları tamamlanmış, seyirciler gereğince silâhlanmışlardı. Hırslar iyice bilenmişti. Hakem bile, gelecek felâketi sezinlemiş olduğu için, kendisi için gerekli olanı düşünmüş, seyircilerin sahaya dolup

saldırıları karşısında, kurtuluş kapısını hep açık tutmalarını söylemişti. Oyun sırasında ortada koşup duracağına, ne olur ne olmaz diye, kaçış kapısına yakın bir yerde kakılıp kalmıştı. Topta olan gözü ikide bir kaçış kapısına kayıp duruyordu.

Şehirde hırsızlar için çok uygun bir gündü. Çünkü şehir polisinin çoğu, çıkacak bir savaşı önlemek için stadyuma dolmuştu.

İkinci yarı başladıktan az sonra yağmur da başlayınca, oyuncular düşe kalka saçtan tırnağa çamura belenmiş olduklarından, zaten zorlukla seçebilen Sait, kim kimdir ayırt edemez olmuştu. Şu kadarını söylemek, bu maçın nasıl oynandığı yolunda bir düşünce verebilir: Ortada bir top olmasaydı, bu maç yine de oynanabilirdi. Çünkü ikinci yarıda oyuncular toptan daha çok birbirlerine vurdular. Pek seyrek de olsa topa ayak değdi ama bu tesadüfle olmuştu. Hatta ikinci yarının on beşinci dakikasında top kalenin arkasına kaçtığı halde, bunun farkına varamayan oyuncular birkaç dakika daha top oynuyoruz sanarak birbirlerini tekmeleyip durdular. Neden sonra ortada top olmadığı anlaşılmıştı.

Onbinlerce ağızdan çıkan,

«Goool!..» sesleriyle yer gök inledi.

Hakem de düdüğünü çaldı. Ne olduysa bundan sonra oldu. Santrafor Kıvır Kadri, Tozkoparan kalesinin ağlarına topu geçirmişti; daha doğrusu geçirmiş sanılıyordu. Çünkü, çamurlara bulanmış top, Kıvır Kadri'den elli adım ötede durup duruyordu. Öyleyse, Kıvır Kadri'nin o bomba şutuyle kaleye giren neydi? Çaylak gibi havalanıp da gümbedek kaleye giren mi? Kadri, önünde toparlak bir çamur görmüş, bu olsa olsa toptur diyerek yaradana sığınıp

şutunu çekince, ayakkabısının burnuyla koca bir çamurlu çayır toprağını yerden söküp havalandırmış ve yallah kaleye havale ederek ağlara takmıştı. Uluslararası hakem, bir yuvarlak topağın çamurlar saçarak füze hızıyla gidip ağlara yapıştığını gözüyle görünce, binlerce seyirci de,

— «Goool!» diye nağralanınca, düdüğe asılıp öttürmüştü.

Tozkoparanlılar yırtınıyorlardı. Yahu, ne golü? Top nerde? Top olmadan gol olur mu? Hani top?

Hakemin dediği dedik, öttürdüğü düdükse de, pabucu pahalı gören hakem, üfürdüğünü sünmek, tükürdüğünü yalamak yoluyle hem kanlı bir çarpışmayı önledi, hem de kellesini kurtardı. Beş-on dakika duraklamadan sonra, oyun daha büyük bir hızla başladı. Ortalığı çamur deryasına, oyuncuları heykel çamuruna döndürdükten sonra yağmur dinmişti.

Doğrusu her takım da yiğitçe döğüştü. Kalelerini Pilevne kalesi gibi savundular.

Bütün olup bitenleri Sait, İspanyol Aysel'den dinliyordu. Onun anlattığına göre Duvar Ahmet'in pestili çıkmış, şişip soluğu kesilmiş, orta yerde kalakalmıştı. Arasıra yanından geçenlere tekme sallamaktan, çelme takmaktan başka takımına yararlı bir iş yapamıyordu. Eğer karşı takım oyuncuları tekmesini ulaştıramıyacağı kadar uzaktan geçiyorlarsa, o zaman da onlara tükürüyor, daha uzakta olanlara da sövüyordu. Bununla birlikte yine de Tozkoparan'ın en iyi oyuncusu Duvar Ahmet sayılırdı; çünkü öbürlerinin tekme atmak şöyle dursun, tükürecek, sövecek kadar bile dermanları kalmamıştı.

O kadar çok birbirine giriyordu ki oyuncular,

artık bu kargaşanın neden olduğunu seyirciler de anlayamıyorlardı. İspanyol Aysel,

— Eyvah! dedi, birini dövüyorlar.

— Kimi?..

— Çamura belenmiş, kimin kim olduğu hiç belli değil... Tozkoparanlılar aralarına almış bizimkilerden birini...

Polisler alana doluştular. Zorla kurtardıkları delikanlının Tozkoparanlı olduğu ancak soyunma odasında anlaşılabildi. Tozkoparanlılar, artık şaşkınlıktan mı, yoksa çamura belenmiş kendi arkadaşlarını tanıyamadıklarından mı, her nedense, Hacetbabalı diye kendi sağ haflarını hep birlikte bir güzel döğmüşlerdi. Durmadan daktor gidip geliyor, sedyeyle oyuncular dışarı taşınıyor, masör sahaya koşuşup duruyordu. Kala kala her iki takımdan ancak onyedi oyuncu kalmıştı.

Sait bişeye dikkat etti. İspanyol Aysel, hem de kendisine İspanyol denildiği halde, hiç de Kerkenez Sevim gibi heyecanlı değildi. Çok heyecanlı anlarda, nişanlısı gibi büyük tepkiler göstermiyardu. Onun tepkisi daha yumuşak, daha bellisizdi. Hacetbaba kalesi gol tehlikesi mi geçiriyor, Aysel hemen hiç farkında değilmiş gibi, Sait'in elini avucuna alıp sıkıyor sıkıyor, yada dirseğine sımsıkı yapışıyordu. Aysel'in tepkisi çok daha hoşuna gitmişti. Çünkü gösterişli davranışlardan hoşlanmazdı. Bir ara kendisi de çok heyecanlanmış olmalı ki, Aysel'in yumuk elinin iki avucu arasında olduğunu farkedip kıpkırmızı oldu yüzü.

— Galiba maç 0 - 0 bitecek... dedi.

Aysel,

— İmkânsız, dedi, mutlaka bizimkiler yenecek...

Demek, İpkıran'ın söyledikleri doğruydu.

— Ama Tozkoparan kalesini iyi koruyor...

— Yok canım, koruduklarından değil... Baksanıza, gol girsin diye kaleyi boş bırakıyorlar ama, yine de gol girmiyor... Ne zaman maçtan önce Eyüpsultan hazretlerinin türbesini ziyaret ederlerse hep böyle olur... Tozkoparan kalesini Eyüpsultan koruyor... Yoksa, çoktan kaç gol girerdi.

— Eyüpsultan kaleci midir?

— Her yerde oynar...

Aysel'in bir hoş gülüşü vardı ki, göğsünün titreşimleriyle Sait de titriyordu.

— Bizimkilerde iş yok... Bu gidişle gol atamayacaklar...

— Öyleyse nasıl galip gelecekler?

— Bizimkilerin beceriksizliği karşısında elbet bir Tozkoparanlı bu iyiliği yapar bize...

Daha sözünü bitirmemişti ki, «Goool!..» sesleri ile gökler inledi.

— Ben demedim mi size, baktı ki bizimkilerde iş yok, Duvar Ahmet kendi kalesine golü attı, kurtuldu...

Hakem de bitiş düdüğünü öttürdü. Kesintileri de hesaplayarak, maçı onbeş dakika uzatması gerekirken nasıl olsa bir saldırıya uğrayacağını bilen hakem, sıvışıp canını kurtarmak için üç dakika önce maçı bitirmiş ve hemen kaçmaya başlamıştı. Ama bağırıp çağırmakla hızlarını alamayan sporsever seyirciler, tellerin, demirlerin, duvarların üstünden sahaya atlamaya başladılar. Kimisi, yüksekten atlarken polislerin sırtlarına, omuzlarına, hattâ başlarına basarak tehlikesizce yere düşüyordu. Mantarı bir-

den açılan şişeden fışkıran şampanya gibi, insan seli sahaya boşanıyordu. En yakası açılmadık sövgülerle hakemi kovalamaya başladılar. Bu saldırış öylesine birden olmuştu ki, korkudan, şaşkınlıktan basireti bağlanan hakem, kaçış kapısına koşuyorum sanarak ters yana koşmuş, arkasında binlerce kişi, sahada iki tur attıktan sonra ancak bulabildiği açık kapıdan içeri dalmıştı. Değerli hakemin önceden tasarladığı kaçış planına göre bu kapıdan girdikten sonra soyunma odasına girip kapıyı arkadan kilitleyecek yada dipteki helâlardan birine dalarak canını kurtaracaktı. Ama arkasından koşanlar hiç aman ve zaman vermediklerinden uluslararası değerli hakemimiz sağa sola sapmaya fırsat bulamadan can telâşıyla kaçtığı için, her nasıl olduysa, her nerelerden girip çıktıysa, birden kendini stadyumun dışında buldu. «Oh kurtuldum!» diye soluk alıp da arkasına bakmasıyle, kovalayanların kızgın solumalarını hâlâ ensesinde duyunca, tabanları yağlayarak, don paça yokuşa ver etti kendini. Bir ele geçerse parçasının bile kalmayacağı belliydi. «Kaçan, kovalayandan hızlı koşar» dedikleri ne doğru söz. Can derdine düşmüş olan zavallı hakem, kimbilir koşuda nasıl bir dünya rekoru kırdığının farkında olmadan kaçıyordu. Arkasındaki kalabalık azalacağına gittikçe artıyordu.

Çünkü, koşanlar yalnız stadyumdaki seyirciler değildi. Yoldan gelip geçenlerden canı kaçmak isteyenler de, canı kovalamak isteyenler de kalabalığa katılıyordu.

Yaşlı bir kadın,

— Ne oluyor, ne var? diye sormuş, koşanlardan biri,

— Salatalık dağıtılıyor teyze, sen de koş! deyip yaşlı kadını yere devirdikten sonra üstünden atlayıp gitmişti.

Hakem hem kaçıyor hem de içinden, «Bir Hürriyet-i ebediye tepesine varsam, kurtulurum belki» diye geçiriyordu. Ama Taksim'deki anıtın çevresinde üç tur atıp şaşırtmaca verdikten sonra o da kovalayanların arasına karışmıştı. Hakem de, arasına katıldığı insanlarla birlikte, «Namussuz hakem! Yakalayın tutun kaçmasını ahmak!» diye bağırarak kendine sövüyor, kendikendini kovalıyordu. Böylece canını kurtarmıştı. Hakemin de içinde olduğu kalabalık bir süre daha neyi, kimi kovaladığını, neden, kimden kaçtığını bilmeden koşmuş, sonra herbiri bir yana dağılmıştı.

İspanyol Aysel, eliyle Sait'in dirseğinden yumuşak tutarak,

— Çay içmeye bana gelir misiniz vaktiniz varsa? dedi.

Bu soru öyle bir çağrıydı ki, Sait'in reddetmesi olanaksızdı. Seyirci kalabalığı, oluk oluk şehrin ana damarlarından kılcal damarlarına doğru akmış, stadyumun önü tenhalaşmıştı. Bir güzel yağmur sonu akşamıydı. Bulutlar çok iyi yıkanmış akpak çamaşırlar gibiydi gökte. Sait, kendiyle inat eder gibi, kara camlı gözlüğünü çıkarmış, cebine koymuştu. İspanyol Aysel'in arabasına bindiler.

Çay mı içeceklerdi evde? Hayır, İspanyol Aysel rakı getirmişti, hem de hiç sormadan... İşleri hizmetçiye de bırakmamıştı. Sokak kılığını çıkarmış, iyi bir ev kadını kılığıyla hizmet ediyordu. Sait, ne büyük huzur duyuyordu bu kadının yanında, sanki onu yıllardır tanıyor gibiydi. Bir de doktor Refik'in ya-

nında bu kadar rahat ediyordu. Bir kadın ilk olarak alay etmeden, küçümsemeden Sait'le ilgileniyordu. Teyzesi Berrin Hanımefendi, hatta Madam Anjel bile onu, büyümemiş bir nazlı çocuk yerine koriardı. İspanyol Aysel'le içerken, bir erkek yerine konulmanın gururunu duydu. Öğretmenliğini hiç sezdirmeden yapan İspanyol Aysel Sait'e hayatının en anlamlı, en mutlu gecesini geçirtmişti. O kadar ki, öğleye doğru uyandığı zaman Sait, çoktan uyanıp yanından kalkmış olan Aysel'e, bir eski evli erkeğin karısına seslendiği gibi,

— Ayseeeel! diye seslenmiş, kendi sesinin tonuna kendisi de şaşmıştı. Sanki içinden başka bir erkek sesleniyordu.

— Bir su verir misin canım...

Oysa Madam Anjel'den bile su isteyemezdi Sait. Nasıl etmişti de bir gece içinde İspanyol Aysel ona bu erkek rahatlığını vermişti? Kendine çok şaşıyordu Sait.

Kerkenez Sevim'e karşı zafer kazandığından çok güvenli olan İspanyol Aysel, gülümseyerek, ama hiç de alaycı ve küçümseyici olmayan bir davranışta yanına sokulduğu Sait'e suyu uzatarak,

— Seni öyle iyi anlıyorum ki... dedi, durdu.

— Eeee... Sonra? Nasılım ben, söylesene!...

İspanyol Aysel, hecelerin üstüne basa basa,

— Sen, dedi, bir kadını öpecek olsan, kendini onunla evlenmeye mecbur hissedersin.

Sait donup kaldı. Evet, öyleydi. Bir küçük cümle içinde onun karakterinin özünü de ustalıkla vermişti. Kendinden bile sakladığı bir sırrının ortaya çıkmasından Sait utandı. İspanyol Aysel, Sait'in başını dolgun göğsüne dayadı...

Banyosunu yaptı. Birlikte kahvaltı ettiler. Bu sabah ne kadar iştahlıydı. Bir başka erkek olmuştu sanki... Kendine bile yabancılaşan sesini daha iyi tanımak için sık sık öksürüyordu. Bu başka türlü bir öksürüştü...

Kapıdan çıkarken Sait'i öptü Aysel...

— Akşama bekliyorum, Tomson'la İpkıranı da çağıracağım.

Yıllardır bu evde, bu kadınla birlikte mi yaşıyordu? Dimdik yürüdü. Güneşli bir havaydı, ama yine de gözlüğünü çıkardı. Sonra birden heyecanlandı, hemen gidip bütün bu olanları Doktor Refik'e anlatmalıydı. Bir taksiye atladı. Ya Refik evde yoksa? Karısına anlatamazdı ki bunları... İlle de birisine anlatmalıydı...

Oh ne iyi! Kapıyı Refik açmıştı. İçeri daldı. Basamakları ikişer üçer atladığı için, elini göğsüne bastırarak koltuğa yığıldı.

— Oldu, oldu... dedi, tamam... oldu...

Refik, hiç bişey sormadan onu koltukta, mutluluk içinde yarı baygın bıraktı.

Maçın ertesi günü gazetelerin spor sayfaları bomba haberlerle doluydu. Nedense, Tozkoparan'ın Hacetbaba'ya 1 - 0 yenilişi normal sayılmıyordu. Kimi gazeteler, Hacetbaba oyuncularına doping yapıldığını yazarken, kimisi de birtakım para oyunlarının döndüğünü imâ ediyor ve Tozkoparan'ın ileri hat oyuncuları sahada çamurla twist oynarken, haf hattının da âdeta, «Buyrun kalemize gol atın lütfen, rica ederiz!» der gibi kaleyi boş bıraktıkları halde Hacetbabalıların, «Allahaşkına siz buyrun bizim kaleye!» diye konukseverlik gösterileri yapmaları kı-

nanıyordu. Gol atmayacaklardıysa, ne diye, doping yapılmıştı, boyuna yeri eşelesinler diye mi? Nitekim Hacetbaba'lılar huylu yarış atları gibi sahayı tepip eşelemişler, topu bırakıp ayaklarıyle kopardıkları çamur topaklarını kaleye atmışlardı. Bu yazılardan, her iki takım oyuncularının da, rakip yöneticilerden para yedikleri gibi anlamlar çıkıyordu.

Gün geçtikçe iş daha da kızışmış, başındaki tartışmaya genel müdürler, bakanlar bile karışmıştı. Çok yetkili bir kişi gazetelere «Asil Türk kanını taşıyan hiç bir sporcu para yemez!» diye bildiri vererek bu tatsız tartışmayı kesmek isteyince iş büsbütün alevlenmiş, günlük fıkra yazarları, başyazarlar bile konuyla ilgilenmişlerdi: «Türk futbolu ölüyor mu?», «Spor ve ahlâk», «Cançekişen futbolumuz.»

Kuzey rüzgârlarından esinlenen bir solcu fıkra yazarının, «Sağlam kafa sağlam bedende ve büyük işkembe iri göbekte bulunur» başlıklı bozguncu yazısı ortalığı büsbütün karıştırdı. Yabancılardan para aldığından hiç kuşku olmayan bu solcu yazar, kendi kalesine gol atan Duvar Ahmet'i kutlayarak, şerefli Türk sporcularına leke sürmek istiyordu.

En önemli olan, lig şampiyonluğunun adayı sayılan Tozkoparan'ın neden yenildiğiydi. Buna bir sorumlu bulmak gerekiyordu. «Rüzgâr karşıdan esiyordu», «Güneş gözümüze geldi», «Hakem haksızlık etti» falan filân gibi palavraları artık kimse yutmuyordu. Herkes sorumluluğu birbirine atarak en sonunda gerçek sorumlu bulunmuştu: Antrenör Tomson. Böylece Tomson'un yavaş yavaş suyu kaynıyordu. Tozkoparan'a pamuk ipliğiyle bağlı kalan Tomson'a yol görünüyordu, demekti. Her şey, hem Dündar Dubara'nın, hem de İspanyol Aysel'in iste-

diği gibi yürümekteydi. Yeni futbol sezonuna girerken, kurt antrenörü Hacetbaba'ya almanın yolları yavaş yavaş açılıyordu.

Bu arada, sosyete dedikoducularından hiç bişey gizlenmeyeceği için, Sait Sarıoğlu'yla İspanyol Aysel'in ilişkileri de dillerde dolaşmaya başlamış, elbette bu dedikodular Kerkenez Sevim'in kulağına da gitmişti. Kerkenez Sevim, o tip kadınlardandı ki, dünyanın bütün üstün erkek niteliklerini kendinde toplamış bir adam onu sevse, o burun kıvırır, ama dünyanın en sünepe erkeğini başka bir kadın elinden alsa, onun uğruna yanar tutuşurdu. Mutluluğunun, elinden kaçırdıktan sonra farkında olur yada elinden kaçırdığı her şeyi mutluluğu sanırdı. Gazetelerin spor ve sosyete dedikoduları arasında Aysel'le Sait'in ilişkileri yazıldığı, bu yazılar arasında kendi adının da karıştığı gün, Aysel'in arabasında Sait'i görünce deliye dönmüştü. Nasıl deliye dönmesin ki, gözlüksüz burnunun ucunu görmediğini söyleyen Sait, arabada gözlüksüzdü, hem de direksiyondaki İspanyol Aysel'e tatlı tatlı bişeyler anlatıyordu. Zaten onun gözünün görmediğinden de, ölçüsüz aptal görünüşünden de çoktan beri, hatta tanışmalarının başından beri kuşkulanıyordu.

Sait'in, kurnazlığından, işi körlüğe ve aptallığa vurduğunu şimdiye kadar nasıl da anlamamıştı. Kaç kere eve gelişinde, kapıyı açan annesini «Ah sevgilip» diye kucaklayıp öpmemiş miydi... Sözde annesi, damadının iyi görmediğini yüzlememek için sesini çıkarmazdı. Sait de, Sevim sanmış görünerek boynuna sarılıp şapur şupur öptüğü Mehcure Hanımla sarmaş dolaş, kolkola salona girerdi. Yalnız annesi olsa iyi, hangi kadın kapıyı açsa yada hangi

kadını salonda yakalasa, «Ah sevgilim» diye yapışıp öpmeye başlamıştı son günlerde.

Bencilliğinden ötürü kendini dünyanın merkezi sanan Kerkenez Sevim, gururu kırılmış bir kadın olarak yatak odasına kapandı, ağladı, ağladı. Ama ortalığı birbirine vermek huyundan da vazgeçemediği için, sessiz sessiz, kendikendine ağlayamıyor, gürültüsünü evdekilere duyuruyordu. O ağlıyorsa, bunu bütün dünya bilmeliydi. Ortalığı daha çok karıştırmak için yatak odasını da kilitlediğinden, Mehcure Hanım, deli kızının intihar edeceği korkusuna kapıldı. Çünkü yılda birkaç kez intihara kalkışır ama önce ortalığı birbirine kattığından intihar edeceğini duymayan kalmazdı.

Ne Mehcure Ferferik ne de Hasip Ferferik yatak odasının kapısını açtıramayınca, Duvar Ahmet'e haber vermek gerekti. Nitekim, Duvar Ahmet gelip de,

— Aç kız! diye bağırınca, az daha dirense Ahmet'in kapıyı kırıp iki de tokat atacağını bildiğinden, kapıyı uysallıkla açtı, kendini de Ahmet'in kollarına attı, hıçkırmaya başladı.

Aile ve aileden sayılan Duvar Ahmet, oturup bu konuyu konuştular. Kerkenez Sevim, ihanete uğramış zavallı bir kadın rolündeydi. Ne olmuştu, ne vardı da Sait onlardan yüz çevirmişti böyle... Hepsi birden buna gerekçe ararlarken, Mehcure Hanım kocasına,

— Belki de senin yüzünden, dedi, o hadiseden sonra oğlanı kovmaktan beter etmişsin.

Kerkenez Sevim «O hadise»yi bilmediği için merakla sordu:

— Hangi hadise, hangi hadise?

Kapıyı açan kim olursa olsun üstüne saldıran Sait'in, hizmetçiyi kucaklamasına, Mehcure Hanıma sarılmasına, misafir kadınları öpmesine, gözleri iyi seçmiyor zavallının, diye göz yummuşlardı ama, bigün kapıyı Hasip Ferferik açıp da Sait müstakbel kaynatasını, «Ah sevgilim» diye kucaklayınca iş sarpa sarmıştı. Hasip Bey Sait'in çıldırdığını sanmıştı. Çünkü o gün pazar olduğundan üstünde ipekli pijaması vardı ve Sait onu, damat, gelini gerdek odasına sokar gibi kucaklayıp koşturmuş, divanın üstüne yıkmış, kendisi de adamın üstüne abanmıştı. Bir insanın gözü iyi görmez, ama bu kadar da mı olur...

Sevim, bunları anlatan Hasip Ferferik'e,

— Bıraksaydın baba, acaba ne yapacaktı? demez mi!

Hasip Ferferik, kaşlarını çatarak,

— Bıraktım!.. dedi. Ayıp olmasın diye sesimi çıkarmadım... Ama ileriye gitti.

— Ne parlak tenin var! diye Hasip Ferferik'in cavlak başını, orasını burasını okşayıp dururken, birden eline bıyıkları gelmez mi!..

Çok bozulan Sait, üstüste özürler dilemiş, bir daha da eve gelmemişti.

Mehcure Ferferik, kocasını suçluyordu:

— Zavallı çocuğun gözleri iyi görmüyor işte... Hep senin yüzünden. Ne olmuş sanki, seni kucakladı diye...

Hasip Ferferik,

— Amma yaptın hanım, dedi, yahu yalnız kucaklasa iyi...

— Doğrusu ben kızımın mutluluğu için her fe-

dakârlığa katlanırım... Kaç kere beni de Sevim sanıp kucakladı, öptü... Oğlan farkına varıp bozulmasın diye hiç sesimi çıkarmadım...

Sevim dayanamayıp,

— Bu fedakârlığa katlanan yalnız sen değildin anne, dedi, son zamanlarda bazı misafir hanımlar da benim uğruma fedakârlığa katlanmak için her zil çalınışında kapıya koşuyorlardı.

— Yani ne demek istiyorsun sen? Adamın gözleri bozuk, iyi görmüyor işte...

— Görmüyor mu? Öyle bir görüyor ki... Hepsi numara... Bu sabah Çingene Aysel'in arabasında gördüm... Gözlük bile takmamıştı...

Kerkenez Sevim, İspanyol Aysel'e «Çingene Aysel» demekten büyük zevk duyardı.

— Aaaa! Demek herifin körlüğü numara... Ama hiç anlamıyorum, nasıl olur da, beni hep, «Ah Sevimcim...» diye ş'apardı!..

Kabahati herkesin birbirinde bulduğu sırada, Sevim,

— Anne, biraz da kabahat sende... dedi.

— Nedenmiş? Senin hatırın için o pis herifi oyalamaya, gönlünü etmeye çalıştığım için mi? Demek fedakârlığımın karşılığı bu... Teşekkür ederim.

Sevim, yeni bir ağlama daha tutturdu. Hasip Ferferik, baba sevgisiyle kızının başını göğsüne çekip, karısına,

— Tabiî kabahat senin! dedi. Demir tavındayken dövülür... Öyle değil mi Ahmet Bey ama?.. Nikâh çoktan kıyılmalıydı. Yok, tuttuğu evin aptesanesinin fayanslarını beğenmedin; yok, kristal takımın kesmelerini bayağı buldun, işi savsakladın durdun...

Sevim içini çekerek,

— Kendi teyzesi bile söylüyor, dedi, biyandan soğuk duşlar, idmanlar, haplar, şuruplar, iğneler, vitaminler, bilmem daha neler, herif azmış, kudurmuş... Kabahat senin Ahmetçim, sen eğer Tomson'u onun başına belâ etmeseydin, bütün bunlar olmayacaktı. O kikirik, sarı çıyanı azdırdı, kudurttu...

Bu sefer kabahatlerin yüklendiği Ahmet,

— Kız yoksa o Çingene Aysel'i kıskanıyor musun? dedi.

— Nesini kıskanayım o maymunun? Nikâhtan sonra olsa sesimi bile çıkarmazdım... Benim zoruma giden, enayi yerine konulmak... O şapşal, «Gözüm görmüyor» diye hepimizi nasıl da kandırdı... İşte bunu hazmedemiyorum. Gözü görmüyor da nasıl atmış golü?

— Ay bi de gol mü atmış!..

— Dünkü gazetede resmini görmediniz mi?

Erol İpkıran, fırsatlar yaratıp arada bir Sait Sarıoğlu'nun resimlerini gazeteye koymaya başlamış bile...

Hasip Ferferik,

— Ticarette, dedi, bütün dünyanın kabul ettiği bir kural vardır: Satılan mal geri alınmaz... Mademki bir kere nişanlandı, artık o herif seni almaya mecburdur.

Sevim,

— Ben mal değilim! diye bağırarak yeni bir ağlama nöbetine daha girdi .

Duvar Ahmet,

— Sen malsın, hem de ne malın gözüsün!.. diye şaka yapınca, Sevim'in ağlaması sinirden kahkahaya dönüştü.

Hasip Ferferik,

— Siz bu işi bana bırakın, dedi, ben hallederim.

— Bilirim ben seni, halledeyim derken yüzüne gözüne bulaştırırsın. Ne yapacaksın?

— Ne mi yapacağım? Mahkemeye vereceğim, zarar ziyan dâvası açacağım...

Kerkenez Sevim,

— Hiçbiriniz karışmayın, dedi, ben kendi işimi kendim yaparım...

Kerkenez Sevim, bir zaman Sait Sarıoğlu'nu arayıp sormadı. Arayıp sormak da ona düşmezdi. Bununla birlikte, uzaktan uzağa, sanki ilgilenmezmiş gibi, nişanlısının İspanyol Aysel'le sıkı ilişkisini izliyordu. Arayı daha çok soğutmanın doğru olmadığını düşünerek, Tozkoparan takımıyle birlikte Romanya'ya gidiş gününden dört gün önce Sait'in evine gitti. Telefonla onu bulamadığı için, sabahleyin evde bulur umuduyle erkenden gitmişti. Hiçbişey yüzlemeyecek, aralarında hiçbişey geçmemiş gibi davranacak, Aysel'le ilişkisini bilmiyor görünecekti. Her şeye razıydı. Birlikte Romanya'ya giderlerdi. Belki nikâhlarını dışarda kıydırırlar, sonra balayı gezisine çıkarlardı. Evleri hazır sayılırdı, dönüşte evin ufak tefek eksiklerini tamamlarlardı. Niçin şimdiye dek arayıp sormadın, diye başına kakmayacaktı.

Sait'le aralarının açıldığını bilmeyen Berrin Hanımefendi, Kerkenez Sevim'i çok iyi karşıladı. Sevim'i, müze gibi yer diye hiç sevmediği antika ve eski stil eşyayla döşeli salona aldı.

O nazik edasıyle hal-hatır sordu:

— Nasılsınız hanım kızım?

Bu eski saray artığı Çerkez'in inceliği karşısında en kaba insan bile isteristemez inceliyordu:

— Çok teşekkürler ederim efendim. Siz de iyisiniz inşallah...

— Hamdolsun yavrucuğum, iyiyiz çok şükür... Valdeniz hanımefendi, nasıllar efeeem?

Berrin Hanımefendi bikez hal-hatır sormaya başladı mı, bu törensel konuşma onbeş-yirmi dakika sürerdi. Onunla hiç bişey çok teklifsiz konuşulamazdı.

— İyiler efendim, selâm ve hürmetleri var...

— Teşekkürler ederim, efeem, ben de kendilerine arz-ı hürmet ederim.

İçinden, «Ay şimdi bayılacağım...» diyen Sevim'i hafakanlar boğuyordu. Artık bitseydi şu selâm-saygı töreni de, Sevim, Sait'in nerde olduğunu sorsaydı. Ama hiç biter mi!

— Peder bey nasıllar efeem? Afiyettedirler inşallah?..

Kerkenez Sevim, «Yeter be!.. İyiler dedik ya, topu da iyi iştee!» diye bağırmamak için kendini zor tuttu.

— İyiler efendim. Mahsus selâm ve hürmetleri var.

— Estağfurullah efeeem... Ahmet Bey nasıllar efeem?

Berrin Hamfendi, Duvar Ahmet'i de aileden biri sanıyordu. Kerkenez Sevim, kızgınlıktan sesini bile kalınlaştırıp,

— O da iyi; diye kabaca bu selâm-saygı soruşturmasını kesmek isterken, elinde kahve tepsisiyle Madam Anjel geldi. Madam Anjel'i imdadına yetişmiş bir kurtarıcı sayarken, Sarıoğlu ailesinin törelerine alışmış olan Madam Anjel bu kez sormaya başladı:

— Nasınsın evlâdım, eyisin?

Sevim, dişlerinin arasından tısladı:

— Mersi... İyiyim!

— Validen hanım nasındır, o da eyidir?

— Mersi... İyidir.

— Bey pederin nasındır, o da eyidir inşallah...

Sıkıntıdan Sevim eliyle göğsünü yelpazelerken telefonun zili çaldı. Madam Anjel, her zamanki patavatsızlığıyle,

— Genem karılardır, Sayıt Beyi aroorlar herhal... diye telefona koştu.

Madam Anjel'in bu patavatsızlığı karşısında Berrin Hanımefendinin suratı asılmıştı. Ne dedi Madam Anjel: Sait'i yine karılar mı arıyormuş!.. Kerkenez Sevim kulaklarını dikti, Madam Anjel'in telefondaki konuşmasını kaçırmak istemiyordu. Biyandan da Berrin Hamfendi, telefondaki uygunsuz konuşmaları duymasın diye, Sevim'i lafa tutmak için yeniden hal-hatır sormaya başlamıştı. Madam Anjel'in telefon konuşmaları, Berrin Hamfendinin sözlerine karışıyordu.

— Hee... Kim dedin? Ağnamadım... Sesin gelmooor.

— Demek, evcek iyisiniz hanım kızım... Oh oh, çok memnun oldum. Biz de iyiyiz çok şükür...

— Sesiniz gelmooor dedim... Kimsiniz? Ne? Ne bağoroorsun, yavaş ol... Müjgân mı dedin... He, ağnadım...

Telefonun alıcısını eliyle kapatıp suratını ekşiterek Berrin Hanımefendiye döndü:

— Genem o bar karısıdır, Sayıt Beyi aroor...

Berrin Hanımefendinin tozpembe yüzü pençe pençe kızardı. Nişanlısının yanında Sait'i kadınların,

hem de bir bar kadınının araması, hiç hoşuna gitmemişti.

Berrin Hanım,

— Niçin içerki telefondan konuşmuyorsunuz Madam Anjel? dedi.

Ama, telefonda seslenen Madam Anjel onu duymadı.

— Kızım, sabahtan beridir kaçtır aroorsun... Her sefer söyloorum, genem ağnatamoorum... Türkçe bilirsin, yoksam alafransez laf edeyim?

Telefonu kapatıp bağırmaya başladı:

— Bu ne iştir ağnamoorum: Bu karılar, afedersiniz, azmışlardır, nedir... Sankim yeryüzünde başka erkek kalmamıştır, Sayıt beyi paralayacaklar...

Berrin Hamfendi, kızdığı zamanlardaki tok sesiyle ihtar etti:

— Rica ederim Madam Anjel...

Gerçekte Madam Anjel, böyle konuşacak uygunsuz bir kadın değildi. Ama, Berrin Hamfendiden daha iyi tanıdığı Kerkenez Sevim'i kızdırmak, Sait'e yaptıklarının acısını çıkarmak istiyordu. Nitekim, Sevim'in suratı renkten renge girmişti. Şu uyuntu Sait'in birdenbire kabak çiçeği gibi açılacağı, hiç aklına gelir miydi!

Terslik üstüste geliyordu. Yine telefon çaldı. Madam Anjel,

— Genem başka bir karıdır... diye telefona giderken Berrin Hamfendi,

— Ya içerki telefondan konuşun, ya fişi çıkarın lütfen... dedi.

Madam Anjel, telefonun fişini çıkardı.

Berrin Hamfendi artık içini dökmeyi gereksindi:

— Kızım, sakın sözlerime darılmayın, bu nikâh işini bu kadar uzatmayacaktınız. Her şeyi açık açık konuşmalıyım sizinle. Bütün ümidim sizde. Sağolsun, bizim Sait'e son zamanlarda bir haller geldi.

Madam Anjel,

— Öyledir, heyheyler geldi... dedi.

— Eskiden hiç böyle huyları yoktu. Bir kadın sesi duysa yüzü kıpkırmızı kesilir, utanırdı. Melek gibi bir çocuktu.

Lafı Madam Anjel aldı:

— Ne yaptıysa, afedersiniz, hep o İngiliz kikiriği yaptı. Baştan çıkardı Sayıt Beyi...

— Bir top oyunudur tutturdular...

— Haplar, şuruplar, iğneler, vitaminler, ilâçlar, duşlar, cimnastikler, şunlar bunlar derken... Kuzu gibi Sayıt beyimi azgın boğaya çevirmişlerdir.

— Yerinde duramaz, eve sığamaz oldu.

— Yalınız o kadar olsa eyi... Duydum ki, genç koç ile boğanın, erkek maymunun yumurtasıdır, yoksam yumurtalığıdır nedir, onları karman çorman edip her gün Sayıt beyime şırınga edoorlar... Bu kadar şırıngayı ben yesem, ben de azarım helbet...

Berrin Hanımefendi, Sevim'e,

— Elbirliğiyle Sait'i kurtaralım, dedi, sizi ne kadar sevdiğini bilirsiniz kızım. Sizin sözünüzden çıkmaz... Ah, ne yapsak bilmem ki...

Bu konuşmalarından anlaşıldığına göre, Sait'in uzun zamandır Ferferik'lere gelmediğini, demek bu iki kadın bilmiyordu.

— Eskiden her şeyleri anlatırdı ne güzel... Şimdi ağzından laf çıkmaz oldu. Onu bu fitbol denen icada her kim alıştırdıysa, her kim sebep olduysa,

sebepsiz kalsın inşallah... Aman efeem, ne olursa sizden olur, bir an evvel başgöz olun da, hayırlısıyle şu oğlanı çekip çeviriniz.

Onlar konuşurken Sevim sanki başka bir yerlerdeydi, çok başka şeyler düşünüyordu. Başından neler gelmiş geçmişti. Birçok erkekle düşüp kalkmış, yakın arkadaşlık yapmıştı. Bunlar, yakışıklı, en ünlü sporculardı. Şimdi kala kala şu sümsük Sait'e mi kalmıştı... Üstelik, yüreğine sevi ateşi de düşmüştü. Yoksa başka türlü katlanır mıydı bütün bunlara? O çingene Aysel denilen kadın, nişanlısını elinden aldıktan sonra, avuçları arasından kayıp giden şeyin ne değer olduğunu anlamıştı.

Kadınlık gururunu da hiçe sayarak sordu:

— Ben evde bulurum diye gelmiştim, şimdi nerde?

Berrin Hanımefendiyle Madam Anjel, şaşkın şaşkın birbirlerine bakındılar. Sevim'in sorusu cevapsız kaldı. Nasıl olurdu da Sevim, Sait'in nerde olduğunu, nereye gittiğini bilmezdi. Sevim, onu uğurlamaya gelmemiş olabilir miydi? Olsa bile, nişanlısına bir allasmarladık demeye de mi gitmemişti? İki kadın da ne söyleyeceklerini şaşırdı. Ama Sevim'in sorusu cevapsız bırakılamıyacağı için Berrin Hanım, başka bir soruyla karşılık verdi:

— Siz kendisiyle görüşmemiş miydiniz efeeem?

Sevim, bu iki kadının, çoktan beri Sait'in ona gelmediğini bilmediklerini anlamıştı. Büsbütün küçük düşmemek için bir yalan attı:

— Önceki gün uğramıştı bize...

Bu söz üzerine derin bir sessizlik oldu. İki kadın büsbütün şaşırdı. Demek Sait, nişanlısına hiç bişey söylememişti. Üstelik, Sevim yalan söylüyordu.

Böyle suspus durulamayacağı için, Berrin Hanımefendi,

— Haberiniz yok mu efeeem? dedi.

— Neden?

— Sait Amerika'ya gitti...

Kerkenez Sevim,

— Aaaa! diye öyle bir şaşkınlık sesi çıkardı ki, Berrin Hanım onun bayılacağından korktu.

İki elinin sivri tırnaklarını koltuğun kollarına geçiren Sevim, dişlerini dudağına batırıp dayanmağa çalıştı. Belki de Çingene Aysel'le birlikte gitmişlerdi. Neden sonra kendini toparlamaya çalışarak,

— Biliyordum gideceğini, dedi, ama birden gitmiş... Ben yoktum da burda... Yalnız mı gitti?

— Evet efeem...

— Ne zaman gitti?

Sait, Amerika'ya uçalı bir hafta olmuştu. Ama Sevim, önceki gün görüştükleri yalanını söylediğine göre, Madam Anjel bir pot kırmadan Berrin Hanımefendi atıldı:

— Dün sabah efeem...

— Herhalde eve uğramıştır, ben yoktum da...

Sevim, ordan nasıl ayrıldığını hiç hatırlayamadı. Artık Sait'in Amerika'daki adresini de onlardan sorup öğrenemezdi ya...

Sait, Sevim'in gönlüne sahip olabilecek bir ünlü futbolcu oluncaya kadar Ferferik'lere sıksık gitmemeye, nişanlısının yanında hep küçük düşmemeye kararlaydı ama, ne olursa olsun, nişanlısına Amerika'ya gideceğini bildirmeyecek kadar da kaba değildi. Ne var ki, İspanyol Aysel, onu hiç yalnız bırakmamıştı. Ayrıca, Sait'i iyice avucunun içine almıştı. Sait'i, havaalanında, Amerika'ya dört kişi uğur-

lamıştı: Doktor Refik, Tomson, İpkıran ve İspanyol Aysel... İspanyol Aysel'le Sait Sarıoğlu'nun birbirlerine sarılıp öpüşerek ayrılışları, birbirlerini çok seven bir karı kocanın ayrılışına benziyordu. Gözleri bile nemlenen Aysel, yapmacık üzüntüsünü o tatlı gülümseyişiyle örterek,

— Hemen yaz, mektubunu bekliyorum, yoksa meraktan çıldırırım... demişti.

Bu sevgi gösterisinden en çok memnun olan Doktor Refik'ti. Hastasını, kısa zamanda bu noktaya getirdiği için çok sevinmişti.

Sait, kalabalık ailesinden hiç kimsenin uğurlamaya gelmesini istememişti. Berrin Hanım, yeğenini Paris'e nasıl yolcu ettiğini hatırlatarak biraz başına kakmıştı ama, Sait,

— Teyzeciğim, ne gereği var, oralara kadar yorulacaksınız... deyip, tatlı dille yaşlı Çerkez'in gönlünü yapmasını bilmişti. Berrin Hanım, uğurlamaya nişanlısının geleceğini, bu yüzden Sait'in utanıp gelmelerini istemediğini sanmıştı.

Sait'i uğurlayan bu dört kişi, aralarında bir gizli sözleşme varmış gibi, Sait'in Amerika'ya uçtuğunu hiç kimseye söylememişlerdi. Böylece bu yolculuk, yüksek sosyete ve spor çevrelerinden gizli tutulmuştu, hiç olmazsa bir süre için...

Kerkenez Sevim bir zaman, Sait'ten mektup bekledi. Ondan hiçbir haber çıkmayınca, bir yerden adresini öğrenmek için çırpına dursun, Sait, hiç arasız her gün, İspanyol Aysel'e mektuplar gönderiyordu. Bunlar, beceriksiz, ama çok ateşli aşk mektuplarıydı. Bu arada, Tozkoparan'ın maç için Romanya'ya gidiş tarihi de gelmişti. Ama, gönlüne gerçek-

ten aşk ateşi düşmüş yada bencilliğinin aşağılanmasındaki eziklik duygusunu aşk sanan Sevim, Romanya'ya gitmeyecekti. Sait'i sevmiş olmak çok utanılacak bişeymiş gibi, bu duygusunu hiç kimseye, hatta Duvar Ahmet'e bile açıklayamıyor, ama dünyasından bezmiş bir karamsarlık içinde yaşıyordu. Romanya'ya giderse, sanki tam bu sırada ondan mektup gelecek, o mektup da eline geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Belki böyle de gelmiyordu. Onun, o kadar çok istekli olduğu Romanya gezisinden vazgeçişinin gerçek bir açıklaması da yoktu. Dündar Dubara'nın yalvarmaları, Duvar Ahmet'in zorlamaları hiç bir işe yaramadı. Hasip Ferferik bile, kendisine yapılan baskılara dayanamayarak, kızına Romanya'ya gitmesi için üsteledi. Ama hiç biri bir sonuç vermedi. Kerkenez Sevim, bu yüzden çok gözyaşı döktü. Duvar Ahmet'in çok aşağılamalarına uğradı, ama ne olursa olsun, gitmeyecekti. Bu kız hiç mi Tozkoparan'ı sevmiyordu? Bu kızda hiç mi renk aşkı yoktu? Onsuz, Romanya'da Duvar Ahmet iyi bir maç çıkaramazdı. O iyi maç çıkaramayınca da, Tozkoparan'ın başarılı maçı olanaksızdı. Hayır, ne deseler hepsi boştu, Kerkenez Sevim gitmeyecekti...

Tozkoparan'ın Romanya'daki maçı pek önemsenmediğinden, spor yazarları da gitmemişti.

Bir gün, İpkıran'ın çalıştığı gazetede, futbol kılığıyla Sait Sarıoğlu'nun resmi çıkmasın mı!... Kerkenez Sevim önce gözlerine inanamadı. Resmin altındaki haberi tekrar tekrar okudu. Hacetbaba'nın yeni parlayan yıldızlarından Sait Sarıoğlu, Amerika'da bulunduğu kentin futbol takımında as oyuncu olarak karşılanmış. Her maçında başarıdan başarıya koşuyormuş.

Bir iki gün sonra bir resim daha gazetede. Bu kez Sait Sarıoğlu, takım arkadaşlarının arasında görünüyordu. Takımını, attığı gollerle zaferden zafere koşturuyormuş.

Derken öbür gazetelerde de buna benzer haberler, yazılar, resimler çıkmaya başladı. Ama bu yalanların hangisine inanmalı ki... Önce, Amerika'da futbolun, çok, ama çok zayıf olduğunu herkes bilir. Çünkü futbol hiç rağbette bir spor değildir. Sonra da, Sait Sarıoğlu, ne zaman Hacetbabalı olmuş? Ama bütün bu yalanların içinde, doğru olan bazı gerçekler de vardı. Demek, Sait'le İpkıran mektuplaşıyordu. Sait, Amerika'da futbol rağbette olmadığı için, oradaki herhangi bir önemsiz futbol takımında oynuyordu. İpkıran'ın isteği üzerine ona resimlerini gönderiyor, yazıları, haberleri de İpkıran uyduruyordu. Ama en önemlisi, İpkıran'ın bir bakıma Sait'in emprezaryoluğunu üzerine almış olmasıydı. Basın, bir futbolcuyla ilgilenmeye başladı mı, isterse onu yıldız yapar, isterse bir yıldız oyuncuyu da madara ederdi. Kimbilir nasıl bir çıkarı vardı ki İpkıran'ın, Sait Sarıoğlu'nu futbol kamuoyunun malı yapmaya çalışıyordu. Üstelik başka gazetelerde de haber ve resimler yayınlatarak futbol çevresinde Sait'in adının duyulmasını sağlamıştı. Öyleyse, Kerkenez Sevim, İpkıran'la sıkı ilişki kurup Sait'in adresini ondan almalıydı.

Her zamankinden çok daha sinirli olan Kerkenez Sevim bu hesapları yaparken, onun moralini büsbütün bozan olay Tozkoparan'ın Romanya'daki acı bozgununun sebebi olarak gösterilmesiydi. Açıkça böyle bişey yazılıp söylenemiyordu elbet. Kerkenez Sevim gibi bir kadının bir kulüple nasıl bir resmî

ilişkisi olabilirdi? Ama yine de o, bu acı yenilginin sorumlusu sayılıyordu. Bu yüzden, Ferferik'lerin evine kendi evlerinden daha rahat, daha senlibenli girip çıkan Tozkoparan futbolcuları, son günlerde Kerkenez Sevim'i arayıp sormaz olmuşlardı. Ama Duvar Ahmet hepsinden başkaydı. O, biraz ağabey, biraz baba duygusuyla, Sevim'e çok acıdığından onun koruyucu görevinden çekilmemişti. Belki de, Sevim'in bu duruma düşmesinden kendini sorumlu bularak vicdan azabı çekiyordu. Şu kız bir evlense, kurtulacaktı bu iç üzüntüsünden... Bütün o kabalığının, acı sertliliğinin örtemediği bir yufka yürekliliği vardı. Sevim'i yalnız bırakmayan bir oydu.

Tersliklerin, belâların en kötüsü, Sevim'le evlenince oturmaları için tuttuğu apartımanın sahibinin dört aydır kira ödenmediği için, evin boşaltılması dileğiyle mahkemeye başvurmuş olmasıydı. Ayrıca evdeki eşyaya da haciz koydurmuştu. Evsahibinden protestoyu alan Berrin Hanım, ilkin ne yapacağını şaşırmış, ailenin avukatına danışmıştı. Son zamanlarda Tüyübozuk Yusuf Paşa'dan kıyıda bucakta kalmış miras bulmaktan artık umutlarını kesen iki avukat da, Sarıoğlu ailesiyle eskiden olduğu kadar sıkı ilgilenmiyorlardı. Bunun iki nedeni vardı; önce iki avukat da, Sait Sarıoğlu vereselerinin davaları yüzünden zengin olmuştu bir, ikincisi de son zamanlarda Tüyübozuk Yusuf Paşa'dan kalmış bir zırnık bile bulamadıkları için, boşuboşuna uğraşmıyorlardı. En sonunda işte, kaç yüzyıldan beri o geniş aileyi refah içinde geçindiren Yusuf Paşa mirası tükenmişti. Avukat, Berrin Hanımefendiye,

— Kirayı ödemekten başka çıkar yol yok, dedi,

kirayı öderseniz, eşyayı kurtarabilirsiniz, yoksa haczedilir...

Berrin Hanım ağlamaklı olmuştu. Zavallı Sait, yuva kuracağı sevinci içinde, Şişli'de kiraladığı o lüks daireyi, Mehcure Ferferik her beğenmedikçe kaç kez yeniden dayayıp döşemişti...

— Sait burada yok, Amerika'dan dönünceye kadar sabretmesi için evsahibine rica etseniz? diye avukata yalvardı.

Eskiden olsa, avukat bu aracılığı sevinerek yapar ve başarırdı da... Daha olmazsa, bir yıllık kirayı dahi cebinden öderdi. Nasıl olsa, geri alabilirdi. Ama şimdi böyle umutları yoktu... İki avukat, aç kurdun av aradığı gibi aylardır, bir yerde unutulup kalmış bir miras kırıntısı aramışlar, ama hiçbişey bulamamışlardı.

— İmkânsız, dedi, kiraları ödemek gerekir...

Berrin Hanım, bu ağır sorumun altında tek başına kalmak istemediği için, durumu Sevim'e açmak gereğini duydu. Ne de olsa, bu evde Sait'le birlikte karı koca olarak onlar yaşayacaklardı.

Sevim, Berrin Hanımdan bu haberi alınca nerdeyse bayılacaktı. Yalnız o değil, annesi de öyle... Yaşlı Çerkez, hanımefendiliğinin gereği, ziyaret edeceğini önce telefonla bildirmiş, her ziyaretinde olduğu gibi, bir güzel hediye paketiyle gelmişti Ferferik'lerin evine. Sevim, Sait'ten bir haber vardır diye büyük sevinçle karşılamıştı Berrin Hanımı. Bu yüzden de onun, uzun uzun hal-hatır sormalarına bile sinirlenmemişti. Berrin Hanım için, evin boşaltılması konusunu açmak çok zor olmuştu. Ama sonunda açtı. Hem Sevim'de, hem Mehcure Ferferik'te bu haber bir şok etkisi yaptı. Mehcure Ferferik, kızın-

dan bile çok üzülmüştü; çünkü kendisini sorumlu sayıyordu. Onun saçmalıkları, kaprisleri yüzünden ev kaç kez dayanıp döşenmişti. Böyle davranmamış olsaydı, Sevim'in de dediği gibi, belki de çoktan evlenmiş olacaktı kızı Sait'le. Ama o, nedense, Sarıoğlu ailesinin parası hiç bitmezmiş sanıyordu. Eşyanın her gereksiz değiştirilmesinde, binlerce liranın ziyan olmasına aldırmayışı bundandı.

Berrin Hanımefendi,

— Biliyorsunuz efeem, dedi, Sait bu dairenin bir yıllık kirasını peşin ödemişti. Ama nikâh ertelendiği için, eve girilip oturulamadı. Ben evi hiç görmedim, ama Sevim hanım kızım çok beğenmişler. Dayanmış döşenmiş de... Allah selâmet versin, Sait'im çok dalgındır. Ev tutulalı bir yılı geçtiğini unutmuş. Üstünden dört ay geçince...

Berrin Hanım, eşyaların da hacizli olduğunu söyleyince, sanki kendi eşyası haczedilmiş gibi Mehcure Ferferik üzüldü.

— Kendi başıma karar veremedim efeem, ne de olsa sizin yuvanız, dii mi efeem?.

Yani bu kadar zengin insanlar, Sait Amerika'dan dönünceye kadar kirayı ödeyemezler miydi?

Berrin Hanım, dolaylı yoldan bunu da anlatmıştı. Kendisi sıkıntıdaydı. Kirayı ödeyemeyecekti. Sait'in ne zaman döneceği de belli değildi.

Peki, Sait ne diyordu buna! Ona sorulmadan bir karar alınabilir miydi? Berrin Hanım için en zor olanı bu soruyu cevaplandırmaktı. Çünkü, Sait'e durumu yazmış ve ondan cevap da almıştı: «Teyzeciğim, eşyalar satılarak kira ödensin ve ev boşaltılsın...»

Sevim, Berrin Hanımdan Sait'in adresini istemeyi yine kendine yediremedi. Şöyle düşünüyordu:

Ev boşaltılmayacaktı bir süre... Babası da zengin bir adamdı. O kadar itibarlı bir adamdı ki, bankalara olan borcu milyonları buluyordu. Elbette biricik kızını kırmaz, onun mutluluğu için, Sait Amerika'dan dönünceye kadar kirayı öderdi. O da, biyandan İpkıran'dan Sait'in adresini alır, ona çok ateşli, çok içli bir uzun mektup yazardı.

Hasip Ferferik durumu öğrenince, boynuna sarılmış kızına, soğukkanlılıkla,

— Bir düşünelim de... dedi.

Düşünelim mi? Ferferik firmasının sahibi için bu dairenin dört-beş aylık kirası neydi ki, «düşünelim» diyordu.

Birden ağlama nöbetine giren kızına,

— Olmaz demedim ki, dedi, neye ağlıyorsun, düşünelim, dedim... Yani düşünmeyelim mi?

Hasip Ferferik'in düşünmesi günler sürüyordu. Bu arada Sevim, İpkıran'dan Sait'in adresini almayı başarmıştı. Ama Sait'e mektup yazmak ona ne kadar da zor gelmişti. Oldum olası mektup yazmasını hiç sevmezdi. Ama Sait'e mektup yazmak büsbütün zor geldi ona... «Sevgili nişanlım» diye mi başlamalıydı? Yoksa «Sevgilim» diye mi başlasın? Kaç mektup kâğıdını yırttıktan sonra «Sevgilim» diye başladı mektuba... Kendini ne kadar zorlayarak bu kelimeyi yazabilmişti. Ona hiç sevgilim dememişti. Daha mektubu postaya attığı gün, heyecanı yüzünden Sait'in cevabını beklemeye başladı, ama boşuna... Günler, haftalar geçti, cevap yoktu. Her şey biyana, bu kadar kaba mıydı Sait? Umudunun kesildiği günlerden birgün Sait'ten bir kart aldı. Kartta, gezide olduğu için mektubu geç aldığını, yakında dönmek istediğini yazıyor, ama ev işine hiç dokunmuyordu.

Hasip Ferferik, gereken soruşturmayı yapmaktaydı. Bir tüccar olarak onu en çok düşündüren, Sait Amerika'da olsa bile, bu kadar zengin Sarıoğlu ailesinin bir apartıman dairesinin kirasını neden ödemediği, bunu bir sorun yapmalarıydı. Soruşturmasının sonucunda gerçeği öğrendi. Miras da, miras'ın dökümtüleri de sata sava çoktan bitmiş tükenmişti. Onun için, geniş ailenin insanları, mirastan, para koparmaktan umutlarını kesince, Sait'le ilgilerini de kesmişlerdi, başka yollardan başlarının çarelerini aramaya başlamışlardı. Çoğu yaşlı olan bu mirasyedilerden ikisi, düşkünler yurduna düşmüştü. Köşkü yöneten Berrin Hanım da büyük sıkıntılar içindeydi. Biriki yerden aldığı kirayla köşkü yönetmek zor olduğundan, köşkteki, bazı eski antika değerindeki eşyaları satmak, rehine koymak zorunda kalıyordu.

Bütün bunları öğrenince durumdan sevindi. Çünkü, kızına anlatınca, Sevim akıllı bir kız olduğundan şu Sait budalasından hemen yüz çevirecekti. Umduğunun tam tersi olunca pek şaşırdı. Bun konuşmanın geçtiği gece, Duvar Ahmet de evdeydi. Sait Sarıoğlu'nun parasız kaldığını öğrendiği zaman da, Sevim, babasını kirayı ödemeye zorlayınca, Hasip Ferferik,

— Niçin? diye bağırdı.

Mehcure Ferferik de kocasını destekledi:

— Herif müflis anlamıyor musun?

— Evet, anlıyorum... Ne olacak? Artık zengin değil diye ayrılacak mıyım ondan?

Tartışmaya hiç karışmayan Duvar Ahmet'in gözünde, Sevim'in değeri birden arttı: «Aferin ulan,

erkek kızmış be!.. Bu ana babadan bu kız nasıl çıkmış yahu?..»

Mehcure Ferferik,

— Parası pulu yok, dedi, aklı fikri yok, malı mülkü yok, yakışıklı değil, güzel değil, şöhreti yok, namı yok, nesi var bu herifin?

Sevim'in bu davranışı, ne iyiliğinden, ne Sait'e olan sevgisindendi. Onun, elinden kaçırdığı şey'in arkasından koşan bir tip olduğunu hiç biri anlayamıyordu. Sait'i avucunun içine alsa yine eski Kerkenez Sevim olup çıkacaktı.

AMERİKA DÖNÜŞÜ BAŞKA BİR SAİT

Amerika'dayken, ilk günler hiç sektirmeden her gün İspanyol Aysel'e mektuplar yazan Sait, yavaş yavaş mektuplarının arasını açmıştı. Günaşırı, haftada bir, ayda bir derken, hiç yazmaz olmuştu.

Sait'i Amerika'ya dört kişi uğurlamıştı, ama dönüşünde karşılayıcısı üç kişiydi: Doktor Refik, Erol İpkıran, Antrenör Tomson... Sait, ne zaman, hangi uçakla döneceğini yalnız bu üçüne yazmış, dönüşünü başkalarına söylememelerini rica etmişti.

Sait'teki akıl almaz değişikliğe Doktor Refik bile şaşmıştı. Fizik, psikolojik, nörolojik tedavilerle, sanki eski Sait gitmiş, yerine bambaşka bir Sait gelmişti. Giyinişi bile değişmişti. Eskiden elbisesi üstünden kaçar gibiydi. Belki, bir zamanlar matematikçi olmayı istediğinden, kendisine bir klâsik bilgin süsü vermek için kolları o kadar uzun ceket giyerdi ki, ceketin kol yenleri, el ayasını aşardı. Pantalonu da bitürlü beline oturmaz, patalonun kıçı hep aşağı sarkardı. Sanki, kendisinden çok daha uzun, şişman

birinin elbisesini giymiş gibiydi. Bu kılık da onu büsbütün mıymıntı, uyuntu yapardı. Yirmibeş yaşında bir genç değil de sanki otuz beşini aşmış gibi görünmesi, biraz da bu giyinişindendi. Ama şimdi uçaktan, pırılpırıl bir genç Sait Sarıoğlu inmişti. Davranışları çevik, dönüşleri diri, bakışları canlı, adımları hızlı, iyi giyimli, güler yüzlü bir Sait Sarıoğlu...

Karşılayıcıları, her konudan konuştukları halde, sözleşmişler gibi, ne Kerkenez Sevim'den ne İspanyol Aysel'den sözettiler. Sait de onlara bu konuda bişey sormadı.

Teyzesine bugünlerde döneceğini yazdığı halde, Berrin Hanım, birden yeğenini karşısında görünce baygınlıklar geçirdi. Sevinç gözyaşları döken Berrin Hanım'ı Madam Anjel, kâfurularla oğarak, nane ruhu damlatılmış su içirerek kendine getirebildi. Sait'i köşkte tatsız haberler bekliyordu. Berrin Hanım, onun yokluğu sırasında öyle sıkıntılı günler geçirmişti ki, kötü haberleri yeğenine vermek için sabahı bekleyememiş, saray görgüsünü bile biyana bırakıp, olup bitenleri hemen anlatmıştı. Çünkü çok çabuk çare bulunması gereken zorluklar vardı. Sait'in dediğine uyularak Şişlide'ki apartımanın eşyası yok pahasına satılmış, kira borcu ödenmişti. İki avukattan da son aylarda hiçbişey alınamıyordu. Gündengüne yıkılmaya yüztutan köşk büyük bir onarımı gereksindiriyordu. Yoksa bu kış içinde barınmak çok zor olacaktı. Çatının birçok yerleri akıyordu. Gelir kaynakları da kurumaktaydı. Biriki ufak tefek akardan sağlanan kirayla koca köşk çekip çevrilemiyordu. Yaşlı teyze, değerli mücevherlerinden birkaçını rehine koymuş, ama borcu zamanında ödeyemediği için bu değerli mücevherler çok ucuza satılmış git-

mişti. Yine birkaç parça eski eşyayı da satmak zorunda kalmıştı.

Sait, Sarıoğlu ailesinin tek yetkilisi olarak, para ve geçim işleri gibi bu türlü konularla ilk karşılaşıyordu. Daha önceleri, bu gibi para sorunlarıyle kafasını hiç yormamıştı. Teyzesinin uzun uzun açıklamalarını dinlemekle yetindi. Amerika'dan dönüş zamanını bildirmediği için teyzesinin başa vurmalarına da aldırmadı. Ah, ne zaman geleceğini bilselerdi, havaalanına koşar, onu karşılamazlar mıydı? En sevdiği yemekleri hazırlamazlar mıydı?

Sait'teki gelişmeye Madam Anjel de, Berrin Hanım da çok şaşmıştı. O kadar ki, kapıyı açan Madam Anjel, bir süre kim olduğunu tanıyamadığı için yüzüne bakakalmış, neden sonra sesinden tanıyınca, bir çığlık atmıştı.

Sait odasına çekildikten az sonra, sokak kapısı çalındı. Onun yurda dönüşünü, hiç tanımadığı birileri daha haber almışlardı. Bunlar, eski köşkü yıkıp yerine dört blokluk büyük apartıman yapmak isteyen yapı şirketlerinin ortaklarıydı. Daha önceleri sık sık gelip Berrin Hanımın başını ağrıtan bu adamlar, Sait'in geldiğini, hemen daha o gün, öğrenmişler, köşke damlamışlardı.

Berrin Hanım, banyodan yeni çıkmış yol yorgunu yeğenine,

— Ah Saitçim, diyordu, anlatacak o kadar çok şey var ki, bu adamları söylemeyi unuttum işte... Sen gittiğinden beri birtakım adamlar gelip gitmeye başladı. İlle de köşkün yerine apartıman yapmak istiyorlar. Ben katiyyen razı olmadım. Şimdi yine gelmişler, seninle görüşeceklermiş. Ne diyeyim? Yorgunsun, istersen yarın gelsinler...

Sait, yapı şirketinin üç yetkilisiyle bir saat kadar konuştu. Ama neler konuştuklarını kimseye söylemedi. Berrin Hanım, ağzından laf almak için,

— Oh Saitçim, köşk yıkılmayacak, değil mi? diye sordu.

Sait cevap vermeyince, imdat çağırır gibi, otoriter bir sesle,

— Bir karar vermek için tabii ailenin büyüklerinin de düşüncelerini sorman gerekir. Abdüşşükür Bey, Kısmetî Bey, Zihni Bey amcan, Zübeyre Halan filan...

Sait, alaylı bir gülümseyişle,

— Kim onlar? dedi.

— Kim mi? Aman oğlum... Ailemizin büyükleri... Karar onlarındır. Senin evlenmen için de karar alıp müsaade eden onlar değil mi?

— Bir sürü bunak!

Berrin Hanımefendi, iki elini yüzüne kapadı. Gözyaşlarını yeğeninin görmesini istemiyordu. Bu Amerika, Sait'i iyice bozmuştu...

Sait,

— Teyze, dedi, ailemizin büyükleri dediğin bu yozlaşmış bunakların bu köşkte küçücük bir miras hakları olsaydı, çoktan köşkü kapışır, paylaşırlardı, tuğlalarını, kiremitlerini, çivilerini bile alıp götürürlerdi. Bugüne kadar bizden aldıkları hakları mıydı?

Berrin Hanım büyük şaşkınlık içindeydi. Acaba Sait, onu da mı öbür akrabalar gibi sayıyordu?

— Bizi sızdıracak elimizde hiçbişey kalmadığını sezdikleri günden beri yaşlı kargalar bu çöplüğe uğramaz oldular...

Sait'in İstanbul'a gelişi, Erol İpkıran'ın çabalarıyla, ertesi günkü gazetelerin spor sayfalarında bü-

yük bir haber olarak verilmişti. Öyle ki, bu büyük resimli haberler, ünlü futbolcuları haklı olarak biraz kıskandırmış, kızdırmıştı. Bu Sait Sarıoğlu kim oluyordu da, ona gazetelerde bu kadar geniş yer veriliyordu?

Kerkenez Sevim, haberi gazetelerde okur okumaz biraz burkulmuş, içlenmişti. Telefon mu etsin, köşke hemen gidip arasın mı, yoksa hiç umursamasın mı? Tekrar tekrar, Sait'in gazetelerdeki resimlerine baktı... Resimlerin altında, Sait Sarıoğlu olduğu yazılmasa, onun resimleri olduğuna inanmazdı. Sait Sarıoğlu için bunca fedakârlık yapsın, herşeye katlansın, sonra da o, kendisini hiç aramasın... Romanya'ya gitmeyişini, Sait'le nişanlandığı günden beri Duvar Ahmet'den başka hiçbir erkekle yakın ilişki kurmayışını bir fedakârlık sayıyordu. Kendisini dünyanın merkezi sanan Kerkenez Sevim, korkunç bencilliğinden gelen tepkiyle, normal olarak her ne yapmışsa, su içmesini, gezmesini, her yaptığı şeyi Sait uğruna fedakârlık sanmaktaydı. Buna özdenlikle kendini inandırdığı için hırçınlaştı, tüm erkeklere söverek, ilenerek ağladı. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Dışarda ayak sesleri, konuşmalar duydu ama, yatak odasından çıkmadı. Ağlamaktan şişmiş gözlerle kimsenin yanına çıkmak istemiyordu. Yatak odasından banyoya geçerken, salonda sarışın bir adamın kahve içtiğini gözucuyla gördü, ama O'nun Sait olduğunu tanıyamadı. Banyonun kapısı vuruldu. Hizmetçi sesleniyordu:

— Sevim Hanım, nişanlınız geldi...

Ne? Nişanlısı mı? Aman Allahım!.. Yarı kurulanmış, yarı ıslak, yarıdan çok az giyimli çok çıplak,

— Saiiit! diye bağırarak banyodan fırladı.

Bu karşılaşmadan sonraki sahnelerin üstüne bir erde çekmek gerekir.

Yarım saat sonra, Sait koltukta oturuyor, Kerkenez Sevim de, halının üstünde oturmuş, ellerini Sait'in dizlerine koymuştu. İkisi de, Sait Amerika'ya gitmeden önceki pozlarındaydı; yalnız bir farkla, koltuktan oturan bu kez Sevim değil Sait'ti, yere diz çökmüş olan da Sait değil, Sevim'di.

— Ay, gözlerime inanamıyorum... Bu ne değişiklik!..

Değişikliği daha önce de anlamıştı: Güçlü erkek kolları, kıskaç gibi eller, zorlu parmaklar...

Nerde, ne zaman olursa olsun, Sevim'in ayaklarından biri tirtir titredi. Ayaklarını titretmeden oturduğu görülmemiştir. Öyle sinirliydi ki, uykuda bile ayağı titreşimliydi. Sait, onun, elini ayağını titretmeden oturduğunu ilk görüyordu. Dizlerindeki parmakları da suskundu. Oysa o parmakla ille de bişeyle oynayacak, bişeyleri çekiştirip duracaktı.

— Hatırlıyor musun Sait, bana bigün «Gönlünü fethetmeden evlenmeyeceğim...» demiştin...

Hiç hatırlamaz olur muydu, elbet hatırlıyordu...

Sait'in üzerinde bu içli sözlerin hiç bir etkisi olmadı. Çünkü o, bu sırada, son zamanlarda ilişki kurduğu kadınları birbirleriyle ölçüştürüyordu.

— Hani gözlüğün, nerde?

— İşte!..

İki gözlük çıkardı cebinden. Biri, dışarda taktığı güneş gözlüğü, biri de yakın gözlüğü... Artık, ev içinde kara camlı gözlük takmıyordu.

Kerkenez Sevim, şarkılar mırıldanarak dolaşıyordu evin içinde... Sait onu inceleyerek seyrediyor-

du. Ne tuhaf! Son zamanlarda tanıdığı kadınlar, kendilerini mutlu sandıkları doygun zamanlarında hep böyle şarkılar mırıldanarak gezinmişlerdi evin içinde... Şimdi acı da olsa bazı gerçekleri açık seçik görüyordu. Yalnız gözleri açılmakla kalmamış, gözlerini örten perde de açılmıştı. Nitekim az sonra Duvar Ahmet gelip de, Sevim onunla sarmaşdolaş uzun uzun öpüşünce, Sait eskiden olduğu gibi, hiç bir kıskançlık duymamıştı. Bu böyleydi, başka türlü de olamazdı. Bunun için de Sait, Kerkenez Sevim'le evlenemezdi.

İki erkek ayakta birbirlerinin ellerini sıktılar. Duvar Ahmet, aradan çok uzun yıllar geçmiş gibi baktı Sait'e. Eskiden bu adam, el sıkışırken, elini bir paçavra gibi avucuna bırakırdı; şimdi avucunu iyice kavrayıp sıkmıştı: Ne kadar da şık giyinmişti böyle!

Sait'le yalnız kalabilmek için hizmetçiyi savmış olan Kerkenez Sevim,

— Ne içersiniz? diye sordu.

— Varsa viski rica ederim...

Sait viski içiyor ha? Kerkenez Sevim, şarkı mırıldanarak gitti, viski getirdi. Sonra, kucağına yerleşir gibi Duvar Ahmet'in yanına oturdu. Sait, belli belirsiz, alaycı bir gülümseyişle onlara baktı. Kerkenez Sevim o kadar doğal yapıyordu ki bu uygunsuzluğu, ona bu türlü davranışlarının normal olmadığı bile anlatılamazdı. Daha önceleri nasıl olmuştu da, bu gerçekleri sezememişti Sait? Ya evlenseler, bu yine böyle sürecekti. Belki Duvar Ahmet, belki başkası, belki başkaları...

— Neye güldün?

— Hiiiç...

— Ne düşünüyorsun şimdi? Söyle çabuk...

— Hiiiç...

Sait, şu yarı karanlık kuytuda oturup, onların nasıl sarmaş dolaş olduklarını, sonra da, bir söze karıştı diye nasıl hakaretlere uğradığını düşünüyordu; Kerkenez Sevim'in parmağından çıkardığı yüzüğü başına fırlatışını...

Bu eve hiç gelmeyebilirdi, gelmek de istememişti. Ama o gerçekten soylu ailesinin töresi yok mu, işte o töre onu buraya gelmeye zorlamıştı. Evlenemeyeceklerini söylemesi gerekiyordu. Oysa, Sevim banyodan fırlayıp sarılınca, söylemek istediklerinin tam tersi davranışlarda bulunmuştu.

Bir ara, Kerkenez Sevim'in Duvar Ahmet'e işaret edip onu içeri çağırması, Sait'in gözünden kaçmadı. Mutfakta fısıldaşmalar oldu. Sonra ikisi de ellerinde meyva tabaklarıyla geldiler. Duvar Ahmet bir ağabey durumunda bazı şeyler soruyordu. Eskiden tutulan ev boşaltıldığına göre, yeni ev ne zaman, nerede tutulacaktı? Ne zaman evleneceklerdi?

Sait, bunları sorması için Sevim'in Duvar Ahmet'e rica ettiğini anladı. Bu sorular çok yerinde olmuştu. Sait'e, düşüncelerini açıklamak fırsatını vermişlerdi. Ne zaman mı evleneceklerdi? Sait bunun cevabını şöyle veriyordu: Arada bir uçak kazası oluyordu. Sonradan uçağın neden düştüğü araştırılıyordu. Hiç bir teknik arıza bulunamıyordu. Öyleyse uçak neden düşmüştü? Bu sorun, teknisyenleri, mühendisleri, bilginleri çok uğraştırmıştı. Uçağın motor metalleri, bütün teknik ölçütlere vurulup sapasağlam olduğu anlaşıldığı halde, bir zaman sonra, anlaşılmayan nedenle çıt diye kırılıveriyordu. Bu neden oluyordu? Henüz bilinmiyordu. Demek, metalin bir

ömrü vardı ve o tükenmişti...

Sait'in bu uzun açıklamasından Kerkenez Sevim'le Duvar Ahmet bişey anlamışlar mıydı? Hayır... Anlamamışlardı ama, onu dikkatle dinlemişlerdi. Ne kadar da çok şeyler biliyordu bu Sait.

Sait Sarıoğlu, ne demek istediğini ille de anlatmak istediği için konuyu değiştirdi. Başka yoldan anlatmaya çalıştı: Kimi yapıların birden çöktüğünü duyarız: Oysa bunlar, bütün direnç hesaplarına uygun yapılmış sapasağlam yapılardır. Usta mühendislerin, tecrübeli mimarların yapılarıdır. Neden çöktüğü araştırılır. Bitürlü nedeni bulunamaz. Araştırmaların sonucu şudur: Sapasağlam yapının birden çökmesine bir küçük titreşim sebep olmuştur. Öyle bir titreşim ki, yapının içinde büyüyüp yansıyarak, yansıyıp büyüyerek bir bomba gibi patlamıştır. Bu önlenememektedir, hiç olmazsa şimdilik...

Bu açıklamadan bişey anlamışlar mıydı? Hayır, yine anlamamışlardı. Yalnız bişey anlamışlardı: Bir zamanlar kendisini matematikçi diye tanıtan Sait'in ne kadar çok şeyler bildiğini... Anlayamadıklarına göre, çok önemli şeyler anlatıyordu.

Başka zaman olsa, Kerkenez Sevim daha sözün başında, «Of aman sıkıldım yeter!...» diye bağırıp sözünü keserdi Sait'in. Şimdi de sinirlenmeye başladığı, durmadan ayağının birini titretmesinden, eteğinin, yakasının ucunu, düğmelerini çekiştirmesinden belliydi. Ama Sait ille de anlatmak istiyordu. Hani çok geniş, büyük aileler vardır. Genellikle bu büyük aileleri, bir köylü, bir işçi, dar bir çevreden çıkmış yoksul bir kişi kurmuştur. Aile öyle büyür, yayılır, ünlenir ki, yüzyıllar süren bu aileden çok ünlü, çok de-

ğerli kişiler çıkar... Ama bu tarihî ailelerin sonu? Biriki yüzyıl sürdükten sonra aile çöküntüye uğrar. Yüzlerce kişisi olan aileden, o soyadını taşıyan hiç kimse kalmaz. Kimisi delidir, kimisi düşkündür, kısırdır. Biter tükenir aile, yozlaşa yozlaşa kurur gider aile...

Sait'in söylemediği de şunlardı: Sarıoğlu ailesini de bir devşirme çocuk kurmuş, bu aileden ünlü bilimciler, yönetmenler, politikacılar, yarı deliler, düşkünler evinde ikisi... Ve neden kala kala, o, bu geniş ailenin tek mirasçısı olarak kalmış? Tıpkı bütün hesapları doğru, sapasağlam bir yapının, nedeni anlaşılmayan bir titreşimle yıkılışı gibi... Tıpkı, sapasağlam uçağın, neden olduğu bilinmeden bir motor metalinin ömrünü tamamlaması yüzünden, kırılıp düşmesi gibi...

Anlamışlar mıydı? Hayır... Yalnız, Sait'in derin bilgisine şaşmışlardı... Duvar Ahmet, onları yalnız bırakmak istediği için, sorularına kesin cevap alamadan gitti. Oysa Sait Sarıoğlu, her şeyi anlattığını sanıyordu.

Sinirleri bozulan Sevim, ilk olarak İspanyol Aysel konusu açıp bir kıskançlık çıngarı çıkardı. Oysa Sait'in dediklerini anlamış olsa, kendisine olduğu kadar İspanyol Aysel'e de önem vermediğini anlardı.

Sevim, eskiden genellikle yanında başkaları olmadığı zaman Sait'le kavga etmez, onu aşağılamazdı. Ama o gün öyle sinirlendi ki, kimbilir kaçıncı kez nişan yüzüğünü Sait'in kafasına fırlatmak için elini parmağına attı ve birden durdu... Sait, gülümseyerek,

— Yüzüğünüz mü? dedi.

Kerkenez Sevim, Sait Amerika'dayken nişan yüzüğünü çoktan parmağından çıkardığını unutmuştu.

— Hoşçakalın... Allasmarladık...

Sait gidince, Kerkenez Sevim onun getirdiği hediye paketini büfeden alıp hırsla yere attı.

GÖRÜLMEMİŞ BİR KONGRE

Tozkoparan profesyonel futbol takımının o yıl liglerde ve dış maçlarda aldığı kötü sonuçlar, kulübün yönetim kurulu dışında bulunan ve bundan önceki yönetim kurullarında görev almış kimseleri harekete geçirmişti. Bir aya yakın zamandan beri aralarında toplantılar yapan muhalifler kendilerine «Tozkoparan'ı sevenler» grubu adını vermişlerdi ve bu grup gün geçtikçe de güçleniyordu.

Gazetelerde bu haberler yayınlanadursun, Tozkoparan'ın genel kongresine bir ay kala, bir yeni grup daha ortaya çıktı: «Öz Tozkoparanlılar Grubu»...

Erol İpkıran, Sait'e,

— Âbicim, diyordu, bu Dündar Dubara var ya, görürsün bak, kongreye kadar muhalifleri daha kaç gruba ayırır...

Tozkoparan'ı Sevenler grubu ortaya çıktığı zaman, Erol İpkıran, bu gruba Dündar Dubara'nın çıkardığını söylemişti.

— Peki niçin? Kendisi yönetim kurulunda olduğuna göre, niçin muhaliflerini birleştiriyor.

— Âbicim, ayırmak, parçalamak için, önce birleştirmek gerek. Bu Dubaracı Dündar öyle bir herfi ki, bunun yapmayacağı yoktur. Önce muhaliflerini birleştirir, toplar; sonra onları parça parça ayırır.

Eğer baştan onları birleştirmezse, kongreye kadar parça parça edip ayıramaz.

Erol İpkıran'ın dedikleri çıkıyordu. Tozkoparan'ı Sevenler'den, Öz Tozkoparanlılar'dan sonra «Her şey Tozkoparan için», «Tozkoparan'a bağlılar» gibi daha birçok gruplar çıkmış, muhalefet parça parça olmuştu.

İpkıran,

— Her grupta Dubaracı Dündar'ın parmağı var âbicim, diyordu, hepsiyle gizliden ilişkisi var bu herifin... Bak, neden? Çünkü, her eski yönetim kurulunun devrilişinde bu herif, ne yapar eder, yeni yönetim kuruluna kapağı atar. O her zaman yönetim kurulundadır. Takımın bu kadar yenilgisine bir sorumlu bulmak gerekli. Eski yönetim kurulunu, yani arkadaşlarını devirip, kendisi yine yeni yönetim kurulunda kalacak...

Çatışma mahkemeye kadar yansımıştı. Öz Tozkoparanlılar, para yolsuzluğu olduğu iddiasiyle mahkemeye başvururlarken, Tozkoparan'ı Sevenler de, yine mahkemeye başvurarak kulübün defterlerine el koydurmuşlardı.

Tozkoparan'ın yönetim kurulu toplanarak, saldırılara karşı boş mu duracaklarını, yoksa, «bir tepki göstermeleri gerekir mi?» diye görüştüler. Bu soruyu ortaya atan da yine Dündar Dubara'ydı. Cevabı yine kendisi verdi :

— Elbet tepki göstereceğiz arkadaşlar! Kendilerine Öz Tozkoparanlar adını veren grup son toplantılarında bize, «çete» demişlerdir. Biz çete miyiz arkadaşlar? Genel kurul oylarıyle iktidara gelmiş olan bizlere, çete demeye hakları var mıdır?

Dündar Dubara, sanki bir masa çevresinde top-

lanmış yönetim kurulu üyelerine değil de, onbinlerce kişiye sesleniyordu:

— Bize çete diyenlere hesap sormazsak, çeteliği kabul etmiş oluruz arkadaşlar!...

Öyleyse ne yapmaları gerekiyordu? Cevabını yine kendisi vermişti:

— Bize çete diyenleri haysiyet divanına vermeliyiz...

Yönetim Kurulu üyeleri bu buluşa çok sevindiler. Yahu, bu Dubaracı Dündar ne adamdı, ne yaman adamdı... Haysiyet divanına verip klüpten ihraç ederek bütün muhalifleri dışa atmanın yolunu bulmuştu.

Gerçekte, yönetim kuruluna çete diyen yoktu. Bunu durup dururken Dündar Dubara uydurmuştu. Muhalif grupları, haysiyet divanına verilip ihraç edilme korkusu almıştı. Kaç yanda birden oynayan Dündar Dubara, onlara,

— Korkacak bişey yok, dedi, haysiyet divanı karşısına çıkınca, onlara benim size öğrettiğim cevabı verirsiniz...

Muhalif gruplardan birkaç kişi haysiyet divanı karşısına çıktı.

— Siz yönetim kuruluna çete demişsiniz, doğru mu?

— Benim böyle bir söz söylemeye aile terbiyem müsait değildir.

Bu cevap, suçsuzluğun anlaşılmasına yetiyordu.

Erol İpkıran, çok iyi tanıdığını söylediği Dündar Dubara'yı şöyle anlatıyordu:

— Âbicim, diyelim bu herif, bilmediği bir yerde bir odayı açıp içeri girdi. İçerde tanımadığı üç-dört

kişi oturmuş tatlı tatlı konuşuyorlar. O da konuşmaya katılır ve onları birbirine düşürür önce, sonra da, «Durun ben aranızı bulayım...» diyerek, durumu kendisi odaya girmeden önceki yerine getirir. Buyüzden adı büyük idareci diye çıkmıştır. Yahu, kendisi ortaya çıkmasa her şey yolunda gidecek. Önce bozar, sonra eski haline getirir. Anlatabildim mi âbicim...

Herşeyden, genel kongrenin olağanüstü elektrikli bir hava içinde geçeceği anlaşılıyordu.

Kongreden iki hafta önce gazetelerin, «Gece pavyonda başlayan tartışma karakolda son buldu» diye bildirdiği olaya Sait Sarıoğlu da karışmıştı. O gece İpkıran'la birlikte gezmişler, gece yarısından sonra bir pavyona gitmişlerdi. Birçok muhtelif gruptan olanlarla yönetim kurulundan bir kişi de ordaydı. Aralarında son olayları tartışırlarken bir şamar sesi çınladı. Sait kimin kime vurduğunu anlamadan ortalık karıştı. Herkes birbirine girdi. Üç kişi birden Erol İpkıran'a saldırınca, Sait araya girip ayırmak istediyse de, bir kaç sille tokat, tekme de o yedi. Hem arkasına gizlenen İpkıran'ı, hem kendini korumak için, ilk olarak yumruklarını kullanmak zorunda kaldı... Aaa, çok şaşılacak şey... İki kişiyi yere devirmişti.

Karakolda suçtan kurtulmak için herkes dayak yediğini iddia ederken hâlâ burnundan akan kanı mendil tıkayıp durdurmaya çalışan Sait böbürlenerek, komisere,

— Ben, dedi, ben vurdum...

— Niçin?

Tartışmanın konusunu bile bilmiyordu.

— Hiiç, dedi, vurdum işte...

O saatte Dündar Dubara karakolda nerden bitmişti? Nasıl duyup da da gelmişti hemen...

— Komser bey, diyordu, bu arkadaşların hepsi Tozkoparan'lıdır. Bu arkadaşları kesseniz, kanları Tozkoparan renginde akar...

Komiser,

— Benim de öyle, dedi, ben de Tozkoparanlıyım...

Olur böyle şeyler... Sonu karakolda biten tartışma tatlıya bağlandı.

Sait o gece yatağına çok yorgun, ama kendine çok güvenli olarak girdi. Yumruğunu birkaç kez şilteye vurdu, geniş soluk alıp göğsünü şişirdi.

Kongre ilânı gazetelerde çıkmıştı. Kongrenin tarihi, yeri ve gündem konusu belli olmuştu. Kendisini bu havaya iyice kaptırmış olan Sait, merak içinde İpkıran'a sordu:

— Sence kim kazanacak?

— Yine Dündar Dubara kazanacak; o hangi grubu isterse onu kazandırır.

Neydi bu adamın marifeti?

— Onda marifet çoktur âbicim... Bak meselâ... Yine böyle bir kongre vardı, hava da çok gergindi. Üyeler açış konuşması olacak diye bekleyedursun, kongre salonunun orasında burasında herkes kahkahadan kırılıyor. «Yahu, ne oluyor?» diye öbek öbek toplananların arasına girdim. Bir de baktım, bu bizim Dündar Dubara, toplamış çevresine yirmi-otuz kişi, en yakası açılmadık müstehcen fıkralar anlatıyor. Öyle de tatlı anlatır ki... Onu dinleyenler kasıklarını tutarak gülüyor. Derken başka bir fıkra anlatıyor... Bilirsin âbicim, birisi bir müstehcen fıkra anlattı mı, karşısındakiler duramaz, onlar da anlatır...

Bu sefer başladı öbürleri de anlatmaya... Ama Dündar Dubara o öbekten çıktı, başka bir kalabalığa daldı, onlara müstehcen fıkralar anlatmaya başladı. Bir kahkaha bombardımanı da ordan... Derken, o kalabalıktan başka birisi anlatmaya başladı. Senin Dubaracı, onların arasında da sıyrıldı. İşte böyle böyle, kongreye gelenler, salonda on beşer, yirmişer toplanıp müstehcen fıkralar anlatmaya başladılar. Dalıp gittiler, kendilerinden geçtiler. Öylesine daldılar, salona niçin geldiklerini bile unuttular, akşama doğru Dündar Dubara büyük bir ciddîlikle,

— Sayın arkadaşlar!.. Çok rica ederim, vakit geçiyor... Burada kongre için toplandığımızı hatırlatırım. Gündeme geçelim... demese, hiç biri kongreyi hatırlamayacak.

Gündem açıldı ama, kimde can kalmış ki gülmekten... Müstehcen fıkra anlatmaktan, dinlemekten, herkes, sinirleri gevşemiş, laçka olmuş. Başkan ne söylese delegeler gülüyor... Zaten vakit de geçmiş, nerdeyse karanlık basacak. İşi gücü var, herkes evine gidecek... İşte böylece harazaya getirip, ne istediyse iki arada kabul ettirdi.

Yine bir kongrede ne yapsa beğenirsin âbicim, yine böyle çok gergin bir kongreydi. Herkes Dubaracıya düşman... Söz alanlar, uzun uzun konuşup Dündar Dubara'yı batırıyorlar, yerin dibine geçiriyorlar. O kadar ki, artık bu da fazla diye muhalifleri bile ona acımaya başladı. «Çık, sen de konuş, kendini savun!» diyorlar, o boynunu bükmüş, «Hak yerini bulur» diyor. Bütün gün konuşuldu. O kadar konuşuldu ki, artık kimsede ne konuşacak, ne konuşulanı dinleyecek hal kaldı. Üyeler koltuklara yorgun argın düştüler. İşte o zaman, Madik Salih derler biri

vardır, o çıktı kürsüye... Bu adam, Tozkoparan kulübü ilk kurulduğu zaman futbol takımında haf oynarmış, yani milâttan öncesinden kalma... Bu adamın bir özelliği âbicim, gayetle mufassal konuşup, ne dediğinin anlaşılmaması ve bir de çok bîtevi konuştuğundan dinleyenleri uyutması... Bunu iki dakika dinleyip uykuya dalmayan yoktur, böyle bir adam. İki kutu uyku hapının bunun konuşması kadar etkisi yok. Hatta bu adam, dolmuşta konuşacak olsa, yolcuları inecekleri yerde uyandırmak gerektiğinden başka, şoförü de direksiyon başında uyuturmuş... İşte bu Madik Salih çıktı kürsüye. Zaten, millet bütün gün çene patlatmaktan yorgun düşmüş. Bir de bu adam konuşmaya başlayınca, beş dakika sonra salondan homurtular yükselmeye başladı. Amatörlük ruhunu anlatıyor. İstanbul'un işgali sırasında İngilizlerle nasıl futbol oynayıp, vatan aşkıyle İngilizleri nasıl yendiklerini anlatıyor. Uyumamak için kaba etimi çimdikliyorum ama, elde mi? Başlar omuzlara, göğüslere kaymış, herkes bir yana haykılmış uyuyor. Bir uyumayan kendisi... Kimisi aradabir uyanıp,

— Kim konuşuyor? diye soruyor.

— Madik Salih... dediler mi, kaldığı yerden horlamayı sürdürüyor.

Kaç saat konuştu bilmem. Bıraksalar, ölünceye kadar konuşacak. İhtiyarı, kollarına girip kaldırdılar da kurtulduk. Ama öyle uyumuşuz ki, bitürlü kendimize gelemiyoruz. İşte o zaman Dündar Dubara kürsüye çıkıp konuştu.

Üyelerden kimisi bağırmaya başladı:

— Bittik yahu, bittik... Ne isterseniz öyle olsun.. Ulan Dubaracı bizi bitirdin...

Başkan,

— Kabul edenler, etmeyenler? diyor.

Kimsede el kaldıracak takat kalmamıştı. Neye el kaldırdığını, niçin kaldırmadığını kimse bilmiyor. İşte böylece o kongrede de Dündar Dubara'nın dediği oldu. Ya bir keresinde ne oldu, bak âbicim... Anlatayım da gülmekten öl... Yine bir kongre... Herkes, aman şu Dubaracı Dündar'ı yönetim kuruluna almayalım diye uğraşıp duruyor. Nasıl olduysa bu, başkandan söz aldı. Almasıyle... Dedim ya âbicim, bu herif hani süt limanken ortalığı allak bullak eder de, sonra arabulucu rolüne girip yine eski duruma getirir ya... Sözgelimi ortaya bir terim atar. Yahu nerden aklına geldi... Şeytanın aklına gelmez âbicim... Konuşurken konuşurken birdenbire,

— Şu «Fifa, fifa» deyip duruyorsunuz... Nedir bu Fifa? diye ortaya bir laf atar...

Canım Fifa'yı bilmeyen var mı? Buradakilerin hepsi futbolun kurdu adamlar. Gelgelelim herkes, ençok bildiği konu üzerinde, durup dururken tartışmaya başlar. Bir kere kongre üyeleri tartışmaya başladılar mı, yandılar... Çünkü Dündar Dubara vakit kazanıp başka bir kurnazlık düşünür. Neyse âbicim, o kongrede de, konuşurken konuşurken lafı birden «WM» sistemine getirdi. Yahu WM sisteminin yeri mi, ne ilgisi var? Kürsüden, birden ortaya bir laf attı:

— «Dablıyu em, dablıyu em» deyip duruyorsunuz... Nedir dablıyu em?.. İçinizde bilen var mı?

Böyle sormasıyle kongre üyeleri ayaklandı. Ne demek? Nasıl bilinmezmiş!.. Üyelerden bir enayi, evet enayi ki, Dündar'ın ağına düştü... Çıkıp da,

dablıyu em şu demektir diye anlatmaz mı!... O anlatadursun, ordan başka bir üye fırlayıp,

— Yanlışın var, dablıyu em ona demezler... Dablıyu em... demek... diye başlamaz mı!...

Derken bir başkası çıktı ortaya... Dündar Dubara, ortayı onlara bıraktı, kendisi yanda durmuş kıskıs gülüyor... Gülüyor, çünkü partiyi kazandı namussuz. Dablıyu em şu demektir, yok bu demektir diye öyle şiddetli bir tartışma başladı ki, kongrede kaç adam varsa hepsi kendine göre bir başka dablıyu em sistemi tanımlıyor... Derken tartışma kızıştı, üyeler birbirlerine girip yumruklaşmaya başladılar. Gece yarısına kadar kavga uzadı. Tabii kongre yapılamayınca başka güne kaldı. Elbet sonunda yine bu Dubaracı Dündar yönetim kuruluna girdi.

Bu herifin bir de bayrak numarası var ki, olur şey değil... O zamanki kulübün başkanı, seçimlerde aday olmuş... Dündar Dubara da buna düşman. Bir pazar günüydü. Kongre başladı. Tam, sıra seçimlere gelince, Dubaracı Dündar ortaya çıkıp da,

— Bu kongre sayılmaz! demesin mi!

Neye sayılmazmış!... Çünkü, başkanlık kürsüsünün arkasında Türk bayrağı yokmuş... Aman zaman... Orda bayrak ararlar, şurda bayrak ararlar, bayrak yok... Biz sonradan öğrendik ki, bu Dündar namussuzu kendisi önceden bayrağı kaldırıp saklamış... Dündar, kudurmuş gibi ağzı köpükler saçarak barbar bağırıyor:

— Arkadaşlar, ne yazık ki aramızda bayrağımıza, sancağımıza saygısı olmayanlar var... Bayrak demek namus demektir... Bayrak olmadan kongre yapıldığı nerde görülmüş?.. Ancak sancak, bayrak, vatan düşmanlarıdır ki...

Seçimlerde milletvekilliğine adaylığını koymuş olan kulüp başkanı, tirtir titremeye başladı. Adam, milletvekili seçileceğim diye binlerce lira harcamış propagandasına... Adamın adı bir bayrak düşmanına çıktı mı, yandı paralar da, milletvekilliği de... Ordakilerin hepsi de biliyor Dündar Dubara'nın alçaklığını. Gelgelelim, iş bayrak işi olduğundan, herkes Dündar Dubara'dan daha çok bayraksever kesildi. Her ağızdan bir ses çıkıyor:

— Böyle kongre olmaz...

— Bayraksız kongre olur mu hiç...

Bu ancak solcuların işidir...

— Aramıza solcular karıştı arkadaşlar... Solcuları temizleyelim...

Derken kimden geldiği bilinmeyen bir ses yükseldi:

— Komünistlere ölüüüm...

Adaylığını koymuş olan kulüp başkanını görsen, gülmekten ölürsün. Adamcağız boncuk boncuk ter dökerek önüne gelene yalvarıyor:

— Allah lillâh rızası için, şurdan bir yerden bir bayrak getirin yahu, ne olur...

Bu bayrak olayından coşkuya kapılan Sait Sarıoğlu, Erol İpkıran sözü uzatınca merakla sordu:

— Peki, sonra ne oldu?

— Ne olabilir âbicim, kulübün genel başkanı gitti, Dubaracı Dündar'a yalvardı... «Aman sen ne dersen, ne istersen öyle olsun!...» Sonra, amana geldi de, Dündar Dubara da, ortalığı mayna etti. Çıktı kürsüye,

— Arkadaşlar! diye bağırdı, bayrak bizim canımızdır, bayrak bizim kanımızdır... Biz istersek, şimdi burda kanımızla al bayrak yaparız...

Bir alkıştır koptu... Alkışı almasıyle Dündar Dubara daha bir kabarıp,

— Damarlarında asîl kan taşıyan hiç bir kimse solcu olamaz!.. deyip kesti ve nerden çıkardıysa koca bir bayrak çıkarıp öptü, kürsünün arkasındaki duvara astı...

Konuşa konuşa Dündar Dubara'nın yazıhanesine gelmişlerdi. Gazetelerin bütün spor yazarlarını orda buldular. Burası bir ticaret yazıhanesinden çok, lüks bir garsoniyere benziyordu. Türlü türlü içkiler ortaya çıkmış, spor yazarları da içkiye yumulmuşlardı. Bir zaman daha içildikten sonra Dündar Dubara,

— Gazetelerde ilân ettiğimiz gibi, dedi, kongremiz yarım saat sonra başlayacak... 18 numaralı Büyük Han'da kongre...

— Nerde bu büyük han?

— Hep birlikte gideriz...

Arabalar, öndeki Dündar Dubara'nın arabasını izleyerek, kongre yeri diye ilân edilen 18 numaralı Büyük Han'a gittiler. Yeraltında çok küçük bir salona girdiler. Erol İpkıran, Sait'e:

— Anlamadım dalgasını ama, dedi, yine bir numarası var bu Dündar'ın. Bunca yıllık gazeteciyim, hiç böyle bir yerde kulüp kongresi yapıldığını görmedim... Burası bodrum gibi bir yer. Olsa olsa burda batakhane olur...

Sait,

— Kulübün kendi salonunda neden yapmıyorlar? Orası burdan çok güzel... dedi.

— Bildiğime göre, «Kongre çok kalabalık olacak, o salon dar gelir» dediler de geniş bir salon aramışlardı.

Daha şaşılacak şey, kongrenin başlayacağı saat çoktan geçmiş olduğu halde spor yazarlarından, bir de yönetim kurulundan birkaç üyeden başka kimse gelmemişti. Gazeteciler birbirlerine, bu ne dümen yahu, diye sorup duruyorlardı. Dündar Dubara'yı da telâş almıştı. Çünkü, yönetim kurulu üyeleri de tam gelmedikleri için kongre divanı bile kurulamıyordu. Boyuna, gelmeyen yönetim kurulu üyelerine telefon edip acele gelmelerini rica ediyordu. Sonunda telefonlar ederek arabasını oraya buraya göndererek, kongre divanının kurulabilmesi için bir üye daha buldu. Kongre divanının kurulmasıyle dağılması bir oldu. Çünkü, yeterli çoğunluk sağlanamamış, kongre başka bir güne bırakılmıştı.

Bir gazeteci,

— Görülmemiş bir kongre bu! dedi. Aylardan beri bütün gazeteler hep bu kongreyi yazıyorlar. Hava çok gergindi... Nerde Öz Tozkoparan'lılar, nerde Tozkoparan'ı Sevenler, nerde öbür gruplar?

Herkes bu türlü sorular sorup dururken dışarda bir gürültü koptu, ayak patırtıları, merdivende koşuşmalar... Erol İpkıran,

— Galiba basıldık! diye sırıtarak şaka edecekti ki, gözleri dönmüş insanların,

— Namussuzlar! Alçaklar! diyerek saldırdıklarını görünce gerçekten basıldıklarını anladı. Ama ne olmuştu? Kimse bişey anlayamadan, bodruma dolanlar önlerine gelene sille tokat giriştiler...

— Nerde o Dubaracı olacak alçak?

Lambalar söndüğü için, yalnız «Yandım... İmdat.. Can kurtaran yok mu?» sesleri duyuluyordu. Polisler yetişip herkesi bodrumdan çıkardığı halde, hâlâ içeriden bir ses duyulmaktaydı:

— Yetişin! Yandım... Öldürüyorlar... İmdat...

Bodrum boşaltıldığı halde kimdi bu bağıran? Araya taraya, sesin bir dolabın içinden geldiği anlaşıldı. Dolabı açınca içerde Dündar Dubara'yı buldular... Kongre Divanını kuranlardan her biri birkaç tokat tekme yediği halde kılına dokunulmayan Dündar Dubara'nın neden dolaba girip böyle bağırdığı az sonraki açıklamalardan anlaşıldı.

İşine öyle geldiği için Dündar Dubara kongreyi ertelemek istiyordu. Zaman kazanmak onun lehine olacaktı. Kongre büyük ilgi göreceği ve gürültülü geçeceği için, büyük bir kongre salonu bulması ve kongrenin gazetelerde ilânı işi ona verilmişti. O da bu cadde üzerinde 18 numaralı Büyük hanın alt katını kongre salonu olarak seçmiş, gazetelerde de bunu ilân etmişti. Ondan başka hiç kimse bu kurnazlığı düşünemezdi. İstanbul'un kapı numaralarının ne kadar karmakarışık olduğunu iyi bilen Dündar Dubara bu karışıklıktan bile kendi lehine yararlanmıştı. Aynı caddenin iki başında iki tane 18 numaralı büyük han vardı. Birinin salonu gerçekten büyüktü. Asıl kongre kalabalığını o büyük salona yönelten Dündar Dubara, onlardan gizli olarak, öteki Büyük Han'ın daracık bodrum katında kendi arkadaşlarıyle sözde bir kongre yapıp işi bir oldu bittiye getirecekti. Az kalsın başaracaktı da... Gazetecileri de, kendi bulunduğu bodruma tıkmıştı. Ne var ki, öteki salonda bekleyip saatler geçtiği halde yönetim kurulu üyelerinden hiç birinin gelmediğini görenlerin artık sabrı taşmış, sonunda gazetecilerden biri işi çakıp, büyük salondakilere koşarak durumu anlatmıştı. Bunun üzerine kongre yapılacak diye beklemekten sabırları taşan yüzlerce kişi, Dündar Du-

bara'yı ellerine geçirip bunca yıllık intikamlarını almak için öteki hanın bodrum katına yürümüştü. Başına gelecekleri bilen Dündar Dubara da, kongreyi bir çabuk erteleyip ordan sıvışmak niyetindeydi ama, dışardan gürültüleri duyar duymaz basıldıklarını anlamış, daha önceden hazırlıklı olarak yanında durduğu elektrik düğmesini çevirip salonu karanlığa boğduktan sonra vestiyer dolabına girmiş, «Can kurtaran yok mu? Adam öldürüyorlar!» diye bağırmaya başlamıştı. Ortalığı gürültüye verip şirretlikle haklı çıkmak istiyordu. Onun için polisler onu dolaptan çıkarınca,

— Davacıyım! diye bağırdı.

Rezillikle de olsa Dündar Dubara, kongrenin ertelenmesini sağlamıştı.

Bütün bu karışıklıklar gazetelerde yazıldığı için kongreye ilgi büsbütün artmıştı. Ama yine de ertelenen kongre, büyük bir ciddîlik havası içinde geniş bir salonda başladı.

Erol İpkıran yanındaki Sait'e,

— Âbicim, şu adamı görüyor musun? dedi. Ona Selim Bey, derler. Kulübün genel başkanlığına onu getirmek istiyorlar. Bu adam kulüp genel başkanı olursa, Dündar Dubara hapı yuttu, yönetim kuruluna giremez... Selim Bey'in niyeti çok kötü, bu Dündar Dubara'nın ne olduğunu burdan açıklayacak. Elbet Dündar Dubara'nın da buna karşılık bir numarası vardır. Bakalım, kim kimi atlatacak?...

Kongre Divanı seçiliyordu. Dündar Dubara birden kürsüye fırlayıp,

— Bir teklifim var! diye bağırdı.

Selim Bey oturduğu yerden,

— İn aşağı, istemez! diye bağırdı.

Onun bağırması yine bişey değil, Selim Bey'in adamları, Dündar Dubara'ya sövmeye başladılar. Ama Dubaracı Dündar sanki kendisine söylenmiyormuş gibi,

— Bir teklifim var, dedi: Kurulduğu gündenberi Tozkoparan topluluğunun en saygı değer kişisi kimdir? Elbette Selim Beydir. Bu kulüp en büyük hizmeti kimden görmüştür? Selim Beyden...

Bağırıp sövenler birden susmuşlar, şaşkınlık içinde Dündar Dubara'yı dinliyorlardı.

— En büyük yardımları her zaman kimden gördük? Selim Beyden...

Sait Sarıoğlu,

— Hani düşmandı? dedi. Baksana nasıl övüyor, göklere çıkarıyor...

Erol İpkıran,

— *Bir numara çeviriyor ama, anlayamadım...* dedi.

Dündar Dubara, salonu dolduran insanları avucunun içine almıştı:

— Selim Bey hepimizin ağabeyisidir... O, Tozkoparan için herşeyi yapmıştır... İşteee... bunun içindir ki, Selim Bey ağabeyimizin, bu çok önemli kongrede başkan olmasını öneriyorum...

Bir alkıştır koptu...

Erol İpkıran,

— Vay köpoğlu herif! diye bağırdı, yahu, bu hiç aklıma gelmezdi...

— Ne oldu kuzum, anlatır mısınız?

— Yahu, bu Dündar alçağı, Selim Beyi yedi bitirdi be... Selim Bey, Dündar Dubara'nın bütün dalaverelerini sayıp dökecekti. Başkan olunca, söze ka-

rışamayacak, hiçbişey anlatamayacak... Gördün mü âbicim herifteki numarayı sen...

— Başkan konuşamaz mı?

— Başkalarına söz verir. Kendisi tarafsız olduğundan düşüncesini açıklayamaz...

Dündar Dubara'nın numarasını çakmış olan Selim Bey,

— İstemem, istemem yahu... Başkanlık yapamam! diye çırpınıp duruyordu ama neye yarar, artık iş işten geçmişti. Onbeş yirmi kişi birden, iriyarı Selim Bey'i sırtlamış, eller üstünde taşıyarak, başkanlık kürsüsüne oturtmuştu. Böylece Dündar Dubara, belâların en büyüğünü başından savuşturmuş oldu.

Kongre divanı seçiminden sonra gündem gereğince konuşmalar başlamıştı ki, Dündar Dubara parmağını kaldırıp,

— Usul hakkında, usul hakkında... diye bağırarak kürsüye fırladı. En büyüğümüz ve şehitlerimiz için saygı duruşuna çağırıyorum... dedi, demesiyle esas vaziyetine geçmesi bir oldu. Salondakiler de ayağa kalktılar. Saygı duruşuna Dündar Dubara geçirdiğine göre, yine onun işaretiyle saygı duruşu sona erecekti ama, bitürlü işaret vermiyordu ki, herkes yerine otursun. Bir dakika oldu, üç dakika oldu... Herkes kıpırdanmaya, mızıldanmaya başladı. Erol, Sait'e,

— Yine bir hergeleliği var bu herifin... dedi.

Beş dakikadan çok geçtikten sonra,

— Teşekkür ederim, dedi, ama, salondakilerin sinirlenmelerinden yararlanıp hemen söze girişti:

— Sayın arkadaşlar!.. Geçen gece, sabaha karşı Beyoğlu'nda çok sarhoş bir delikanlı nağralar atarak giderken... evet... durum aynen böyle... Anlattı-

ğım gibi... O sırada bir kavga çıkıp... Polis işe karışınca, bu sarhoş delikanlıyı karakola götürmek isteyince, ne dese iyi! Polise karşı, «Sen beni karakola götüremezsin, çünkü ben millî futbolcuyum,» demiştir. Evet, böyle demiştir... Ne yazık ki, bu futbolcu, Tozkoparanlıdır. Şimdi soruyorum sizlere: Sporcu ahlâkı bu mudur? Lütfen söyler misiniz, sporcu ahlâkı nedir? Kim söyleyebilir bunu...

Dündar Dubara sorulariyle dinleyicileri öyle kışkırttı ki, herkes kendine göre sporcu ahlâkının ne olduğunu, bundan ne anladığını söylemeye başladı. Artık her ağızdan bir ses çıkıyordu. Başkan ortalığı yatıştırmaya çalışırken, Dündar Dubara bir yana çekilmiş bıyık altından gülüyordu. Neden sonra birisi çıkıp,

— Yahu, yine oyuna geliyoruz, dikkat edelim... Bu, geçen kongredeki dablıyu em dalgasına benziyor... Bunun sonu karakolda biter, aman oyuna gelmeyelim, dikkat! diye bağırdı da, ortalık yatıştı. Gerçekten de, sporcu ahlâkının ne olduğu üzerinde tartışanlar itişip kakışmaya başlamışlardı bile...

Erol İpkıran,

— Anladın mı âbicim Dündar Dubara'nın taktiğini... dedi.

— Anlamadım, nedir?

— Herkesi yoracak, canından bezdirecek... Vakit geçmiş olacak böylece... Sonunda yine kendi istediğini yaptıracak...

Ortalık biraz yatışmıştı ki, yine Dündar Dubara,

— Usul hakkında, usul hakkında! diye fırladı.

Kendisini öve öve göklere çıkarmış ve başkan yaptırmış olduğu için, Selim Bey her çıkışında Dün-

dar Dubara'ya sözvermek zorunda kalıyordu. Dündar,

— Arkadaşlar, dedi, kulübümüze candan bağlı, bizden yardımlarını hiç bir zaman esirgememiş bulunan hükümet erkânı, devlet ileri gelenleri ve büyüklerimiz vardır. Bu zevata, şükran, bağlılık telgrafları çekmemiz gerekir...

İsteristemez bu öneri de alkışlanırken, bir ses yükseldi:

— Ne yapacaksan yap, ama şu kongreyi piç etme beeee!...

İşte bu sırada başkanın önünne tomarla kâğıt getirdiler. Başkan,

— Efendim, dedi, kongremize başarı dileyen telgraflar gelmiştir. Şimdi divan kâtibi arkadaşımız bu telgrafları okuyacak...

— Yahu burası telgrafhaneye döndü ulan! diye bir ses daha çıktıysa da, başarı telgrafları da okunmaya başladı. Bunlar o kadar çoktu ki, okumakla bitecek gibi değildi. Tam bitecek gibi olurken, içerden bir yığın telgraf daha getiriyorlardı.

Bir gazeteci,

— Bütün bu telgrafları Dubaracı Dündar, onun bunun adına hep kendisi çektirmiştir... deyince, Erol İpkıran,

— Belki de sahtedir hepsi... dedi.

Üyelerden biri,

— Yahu, memlekette telgraf gönderecek de, gönderilecek de başka adam kalmadı, artık yeter! diye bağırdı.

Akşam olmuştu. Telgraflar biterken Dündar Dubara yine,

— Usul hakkında, usul hakkında! diye bağırarak fırladı:

— Sayın arkadaşlar! Tozkoparan'ın tarihinde ilk olarak, ne yazık ki, ayrılmalar, gruplaşmalar olmuştur. Birliğimiz bozulmak üzeredir. Bu durumda kongrede bulunup oylarını kullanacakların hepsinin üye olup olmadıkları, ilerde bir anlaşmazlık konusu olabilir. Bu bakımdan oy kullanacak olanların üye olup olmadıklarının defterden kontrolunu öneriyorum.

Bu öneriyle Dündar Dubara, grupların hazırladığı oyunu bozmuş oluyordu. Üyelik kartlarının kontrolu çok zaman almıştı.

Sait, kulübün içyüzünden, perde arkasında oynanan oyunlardan, öyle sıkılmıştı ki, Erol İpkıran'a bile haber vermeden kongreden ayrıldı. Ancak ertesi günü, geceyarısına kadar süren kongrede, Dündar Dubara'nın yeni yönetim kuruluna girdiğini gazetelerden öğrenebildi. Eski yönetim kurulu, Dündar Dubara'dan başka hepsi, değişmişti.

BİR YILDIZ DOĞUYOR

Kerkenez Sevim'in uğruna, futbolcu olmayı göze aldığını unutmuştu Sait. Artık onun için Kerkenez Sevim silinip gitmiş, yalnız ortada bir futbol bağlılığı kalmıştı. Tıpkı birçok konularda olduğu gibi, amaç ortadan silinmiş, amacı elde etmek için tutulan araç, amaç olup çıkmıştı. Artık Sait Sarıoğlu için, bir zamanlar alay konusu olduğu futbolculuğu, yaşamının tek anlamı olarak kalmıştı. Sevim'le hiç bir gönül bağı kalmamıştı. Ondan uzaklaştıkça Sevim'in bayağılıklarını daha iyi anlamlaştırıyordu. Kendisini

büsbütün futbola vermişti. Ne var ki, Tozkoparan'ın kongresinde olanlara tanık olduktan sonra, kulüp yöneticilerinden de iğrençlik duyduğu için, futbolu, salt futbol olarak seviyordu. Onun için, futbolun futbol olmaktan başka hiç bir ereği yoktu.

Mister Tomson'la yakın arkadaşlığı yüzünden, belki biraz da, Tozkoparan kongresindeki iğrenç olaylar nedeniyle, artık Tozkoparan'la bütün ilgisini kesmişti. Tomson, Tozkoparan antrenörlüğünden Hacetbaba antrenörlüğüne geçtiğinden beri, Sait de takımını değiştirmiş oldu. Artık o koyu bir Hacetbabalıydı. Bütün yaşamı boyunca hiçten bir yıldız, yoktan adam yaratmak için çırpınmış olan Tomson da Sait'i hiç yalnız bırakmıyordu. Tomson'un gözetimi altında Sait bütün gününü futbol oynamakla geçiriyordu.

Sait Sarıoğlu için yepyeni bir yaşam başlamıştı. Hergün, Tomson'un gözetimi altında Hacetbaba kulübünde çalışıyordu. Artık o resmen Hacetbabalıydı. Eskisinden çok daha sıkı çalışıyordu. Futbol sezonu başlamak üzereydi. Mister Tomson, Sait'i hazırlık maçlarında oynatıyor ve ona ait haberler gazetelerde çok geniş yer alıyordu. Hazırlık maçlarında bile olsa, Sait'in sağaçık olarak oynatılması, kulüpte birçoklarını tedirgin ettiği için, Tomson'a karşı koymalar başlamıştı. Hem de, sağaçık olarak ünlü bir futbolcu olan Ağları Yırtan Haydar gibi oldukça büyük paraya transfer edilmiş biri varken, nasıl olurdu da, o yerde bu sarı oğlan oynatılırdı... Tomson tam yetkisini kullanıyor, otoritesinin verdiği hakla yine de Sait'i oynatıyordu. Zaman zaman Ağları Yırtan Haydar da oynatılabilirdi, ama sağaçık yerinin asıl sahibi Sait Sarıoğlu'ydu. Bu sezon, Hacetbaba'nın lig

şampiyonu olması isteniyorsa, Tomson ne derse o yapılacaktı. Kulüp yöneticileri, açıkça Tomson'a karşı gelemedikleri için, her iki oyuncunun bir deneme maçında denenmesi gerektiğini ileri sürdüler. Sait, tempoya yeni girdiği için, usta futbolcu Ağları Yırtan Haydar'ın bir deneme maçında ondan daha iyi oynayacağı belliydi. Ama üstelemeler karşısında bu denemeye razı olmak zorunda kaldı. Spor yazarı İpkıran'ın başarısı işte o zaman ortaya çıktı. Kimse ona bişey söylememişti. Ama o kendisini Sait Sarıoğlu'nun yıldızını parlatmakla görevli saydığından, deneme maçından üç gün öncesinden, Ağları Yırtan Haydar'dan hiç ayrılmadı. Gece gündüz, özellikle geceleri birlikteydiler. İpkıran'la geceleri birlikte geçirmek ne demekti? Her gece içiyorlar, eğleniyorlar, dans ediyorlar, kavga ediyorlar, gezmedik bar, dolaşmadık pavyon bırakmıyorlardı. Ağları Yırtan Haydar'ı tanımayan bar kızı mı vardı, konsomatris mi vardı! Adı üstünde, Ağları Yırtan Haydar... Allah, Allah!.. Bu delikanlı, acaba ağları nasıl yırtıyordu, öbürlerinden başka türlü mü? Eğlence yerlerinin bütün kızların merak ettiği işte buydu. Ağları Yırtan Haydar da kızların bu merakını gidermek için büyük çabayla elinden geleni yapıyordu.

Eğlencelerle geçen üç gecenin uykusuz bir sabahında, Ağları Yırtan Haydar her yerde arandıktan sonra, artık gelmesinden bile umut kesildiği anda, bir taksiyle geldi. Az sonra da maç başladı. Birinci yarıda Haydar, ikinci yarıda Sait oynayacaktı.

Üç gecenin birikmiş yorgunluğu ve sarhoşluğuyle sahaya çıkan Ağları Yırtan Haydar dönmüş dolanmış ortalarda, düşmüş kalkmış, sonunda ağı yırtmıştı, ama bu yırtılan ağ, kalenin ağı değil, ken-

di şortunun ağıydı. Ayağının bitürlü topa erişememesine çok sinirlenen, nerdeyse deliren Haydar, apışını öyle bir açmıştı ki topa vurmak için, şortunun yırtılan ağının cayırtısı ta tribünlerden duyulmuş, seyircileri kahkahalara boğmuştu. Bir yarılık oyun süresi, sanki ona uzun bir gün gibi geliyordu. Ulan bu ne bitmez yarı be!.. Tüh, Haydar bitti, yarı oyun bitmedi...

Hakem, düdüğüyle ilk yarının bittiğini bildirince, zavallı Ağları Yırtan Haydar, çayıra salça gibi yayılıp kaldı. Arkadaşlarının yardımıyle ancak sahadan taşınabildi. Öyle yorulmuştu ki, arkadaşlarının verdiği kesik limonu ağzına kadar götüremiyor, ağzıma götürüyorum diye limonu çenesine, burnuna, neresi gelirse sürüp sürtüp duruyordu.

İkinci yarıda oyuna giren Sait Sarıoğlu, ona hiç bişey söylenmediği halde, bu maçın kendisi için, ya herro ya merro, yani Şekspir'in diliyle «To be or not to be» olduğunu anlamıştı. Bir başarı gösterebilirse, hiç olmadık bişey olacak, daha adı bile iyice duyulmamış Sait Sarıoğlu, lig şampiyonasında en iddialı olan Hacetbaba'nın sağaçık yerini alacaktı. Herkesin gözü üstündeydi. O, soğukkanlı İngiliz antrenör bile coşkuya kapılmış, saha kıyısında oturduğu portatif iskemlesinin üstünde tırnaklarını kemirip duruyordu. Çünkü Sait'in başarısı, onun başarısı olacaktı. Futbol dünyasına bir adam yaratmanın sevincini tadacak ya da bozum olacaktı. Moralini bozmamak için Sait'e hiçbişey söylememişti.

Ölüm-kalım savaşını kazanmak azmiyle sahaya çıkan Sait, yürek çarpıntısından yıkılacak gibi oluyor, zor ayakta duruyordu. Midesi bulanıyordu korkudan... Ama hakemin oyuna başlama düdüğüyle

birlikte birden heyecanının dinmesine, kendisi de şaşmıştı. Üstelik, ne uğruna olursa olsun, ille de başarı kazanmak için sahada yırtınıp çırpınmıyor, ortalarda boşuboşuna fırfır dönemiyor, oraya buraya gereksiz koşamıyordu. Neyi, niçin yaptığını bilerek oynuyordu. Onun olağanüstü soğukkanlı oyununa yalnız seyirciler değil, bunca yıllık yaşlı antrenör bile hayran kalmıştı. Gerçekte bilgisinden, kendine güveninden değildi Sait'in bu soğukkanlılığı. Hâlâ gözleri iyi görmediği için, bir yanlışlık yapmamaya büyük dikkat harcıyor, olur olmaz kargaşalığa kendini atmıyordu. Hâlâ kendisiyle alay edilmesinden çekindiği için, her an dikkati tetikteydi. Bunca tedaviden sonra bile gümüş beyazı kirpiklerinin koruduğu açık mavi gözleri, çiğ güneş ışığında pek iyi göremiyordu. Bu eksiği onu daha dikkatli olmaya zorluyor, kendini daha dikkatle denetliyordu.

Maçın sonuna doğru oyunun tek golünü atınca, Sait kendini arkadaşlarının kolları arasında buldu. Boyuna öpüyorlardı. Sait sevinç coşkusundan, ağlamamak için kendini zor tuttu. Oyuna daha hızlı girdi. Az sonra da oyun bitmişti.

Herkes Sait'i kutluyordu. Sağaçık yerini ona vermek istemeyenler, bir zaman daha, «Haydar formunda değildi o maçta» diye söyleneceklerdi ama, artık Sait yerini sağlamlaştırmıştı. Gerçekte Sait başarısını, Haydar'ın başarısızlığına borçluydu. İpkıran'ın kendisine nasıl yardım ettiğini hiç bir zaman bilmedi. İpkıran'ın ahlâk dışı kurnazlığı, zavallı Ağları Yırtan Haydar'ı başarısızlığa sürüklemişti. Bundan başka küçük bir takımdan transfer edildiği için, büyük takımda ilk oynamasının korkusu altında ezilmişti.

Duştan sonra soyunma odasında Mister Tomson, Sait'i dostça kutladı, ama Sait hiç de büyük bir başarı kazanmış gibi davranmadı. Sait, arkadaşlarıyle staddan çıkarken, arabasının önünde duran İspanyol Aysel'le karşılaştı. Amerika'ya gidişinden beri onu ilk görüyordu. Üstelik, son zamanlarda mektup yazmamış, dönüşünde de aramamıştı. Kendini suçlu sandığı için çocuk gibi utanmıştı. Yılların pişkin İspanyol Aysel'i, aralarında hiç böyle bir soğukluk geçmemiş gibi Sait'i öptü, Sait de onu öptü. Aysel, sonra başka futbolcularla öpüşmese Sait çok utanacaktı. Nasıl olduğunu, neler konuştuklarını bilmeden kendini arabada, Aysel'in yanında buldu. Aysel'in omuzuna saldığı siyah uzun saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Hacetbabalılar, önlerinden hızla giden arabanın arkasından epiy dedikodu yaptılar. Değil mi ki, İspanyol Aysel bu oğlana balta olmuştu, evet, onun yıldızı parlayacak demekti ama, bu İspanyol Aysel oğlanı limon gibi sıkar sıkar, posalı kabuk bırakıp atıverirdi. Dedikoduların altında, imrenme, özenme, kıskanma duyguları vardı.

İspanyol Aysel, Kerkenez Sevim'in tam karşıt karakterinde olduğu için, mektup yazmayışını, arayıp sormayışını hiç de başına kakmadı. Tam tersine, daha dün ayrılmışlar gibi rahatlıkla,

— Nasılsın? diye sordu.

İlk dakikalarda aynı rahatlığı duymayan Sait, Aysel'in o yumuşak konuşmaları sürdükçe tedirginliğinden kurtuldu, rahatladı, o da ondan daha dün ayrılmış gibi oldu.

— Çok başarılıydın maçta...

— Seyrettin demek?

— Tabiî... senin maçın olur da gelmez miyim hiç... Hem de senin için böyle önemli bir maç olunca... Ben sana söylememiş miydim, başaracaksın diye...

İspanyol Aysel'in Kerkenez Sevim gibi tepkisel davranmayışının gerçek nedeni, Sait'e dişice bir duyguyla bağlı olmayışıydı. Onun için rahattı. Sait mektup yazmış yazmamış, onu aramış aramamış, hiç önemli değildi... Orta yaşını aşmak üzere olan Aysel doygun bir kadındı. Ama onun için önemli olan, Sait'i Kerkenez Sevim'in elinden almaktı.

Her horoz kendi çöplüğünde öter, denildiği gibi, Kerkenez de yalnız Tozkoparan çevrelerinde eşeleniyor, İspanyol Aysel'in nüfuz bölgesi olan Hacetbaba çevrelerine sokulamıyordu. Sait, Hacetbaba oyuncusu olduğundan beri, onu göremeyişinin nedeni buydu. Çünkü Sait, hemen hemen kulüpten hiç çıkmıyordu.

Aysel'in evinde Sait, tıpkı eski günlerinde olduğu gibi büsbütün rahatladı. Çok eski bir evli erkek gibi duyuyordu kendisini bu evde...

Hele Amerika dönüşü Aysel'i ne kadar özlediğini anladı... Oysa onun özlediği Aysel yada şu bu değil, tepkisel olmayan, kendisiyle didişmeyen herhangi bir kadındı. İçki ve müzik... Sait yarı çıplak uzanmıştı. Aysel eski Sait'le yenisi arasındaki büyük farkı hayretle seyrediyordu ki, kapı çalındı. İspanyol Aysel,

— Kocam! dedi.

Ne? Kocası mı? Sait, kendisini birden karikatürlerdeki yada vodvillerdeki zamparalardan biri sandı. Ne yapacağını şaşırdı. Evet evet, o karikatürler-

deki, vodvillerdeki zamparalar gibi, gardroba mı saklanmalı, yoksa karyolanın altına mı girmeliydi? Oysa Aysel bir felâket haberi verir gibi, «Kocam! Eyvah! Mahvolduk...» gibilerden bir dram yaratmamış, sanki «Sütçü geldi», «Bakkalın çırağı geldi...» gibilerden rahatlıkla «Kocam!» demişti.

Sait artık bir zamanlar Madlen'i başkasıyle paylaşan Sait değildi. Ama yine de çoraplarını, pantolonunu aramanın telâşı içine düşmüştü. İspanyol Aysel'se onu gülerek seyrediyordu.

— Kapı çalışından anlarım, odur... Telâşlanma, hizmetçi kapıyı açar. Misafirim olduğunu söyler... dedi.

Ne tuhaf! Sait, bu kadının evli olduğunu biliyordu da, yine de sanki hiç kocası evine gelmezmiş sanıyordu.

— Hadi giyin de tanıştırayım seni...

Salonda iki erkek tanıştılar. İspanyol Aysel'in kocası, Abanoz Suat'ın daha yaşlıcası bir tipti. Oysa Sait hayalinde onu, pinpon, çirkin bir zengin sanıyordu. Adam yaşlıydı ama elbette Sait'ten çok yakışıklıydı. Adamın terbiyeli konuşmaları, kendisine iltifatları karşısında Sait kendinden iğrendi.

Çok tedirgin bir gece geçirdikten sonra, sabah erkenden, kimseyi uyandırmadan evden çıktı. Pişmanlık ve nedamet duyguları içinde kendini suçlayıp duruyordu. Günah çıkartmak istercesine doktor Refik'e koştu.

O sabah bütün gazetelerin spor sayfaları en büyük yeri Sait Sarıoğlu'na ayırmışlardı. İpkıran'ın gazetesi büyük manşet vermişti: «Bir yıldız doğuyor!» Gazeteler övüyordu Sait'i... Şutları müthişti. Hem sağını, hem solunu aynı mükemmellikte kullanıyor-

du.. Hele pas dağıtışı, gol pozisyonları hazırlayışı bir hârikaydı.. Bencil değil, takım oyuncusuydu. Fırsatları çok iyi değerlendiriyordu. Evet, bir yıldız parlıyordu.

Sait, yıllardır beklediği o parlak günün sabahında, bir daha hiç arınmayacakmış gibi kendisini kirli duyuyordu.

KRALLIĞA DOĞRU

Sait, futbol tarihinde pekaz görülmüş bir başarıyle futbola başladığının ikinci yılında büyük bir takımın oyuncusu ve o sezon içinde birdenbire parlayarak ünlü bir futbolcu olmuştu. Hemen her gün gazetelerde resimleri çıkıyor, onunla röportajlar yapılıyordu. Bu futbol yıldızının birden parlaması bir şans olmuştu. Çünkü eski yıldızlar ne de olsa zamanla kanıksanıyor, bazı davranışları onları seyirci gözünde sevimsiz yapıyordu. Oysa Sait'in parlamasının üstünden daha zaman geçmediği için, başka takımları tutan seyircilerin bile sevgilisi olmuştu. Sait Sarıoğlu'nun futbol dünyasında ünlenmesinde Erol İpkıran'ın da büyük hizmeti olmuştu, bu spor yazarı Sait'in ünlenmesi için en küçük ayrıntıları bile ihmal etmemişti. Her büyük futbolcuya, halka sempatik gelecek bir lakap bulmak gerekirdi. Hopsayit lakabını ona yakıştırıp gazetede ilk yazan Erol İpkıran'dı.. Çünkü Sait ciddî bir maçta hayatının ilk golünü atınca karşı takımın seyircileri «Hopsayit» (ofsayt) diye karşı koymuşlardı. Bu arada Hopsayit lakabı da Sait'e pek uymuş, çabucak tutulmuş, yayılmıştı. Bir sezon içinde üç kez millî formayı giymiş, üç millî maçında da büyük başarı kazanmıştı. Gedikli millî

takım oyuncusu olan Duvar Ahmet, bu üç millî karşılaşmadan yalnız birine alınmıştı. Duvar Ahmet artık yaşlanmıştı. Eski ünün gölgesinde yaşıyor ve her gün daha ağırlaşan ününü yorgun bacaklarında zorlukla taşıyordu. Kerkenez Sevim'e gelince annesinden, babasından hiç bir yardım umudu yoktu... Hele mirasyedi Sait'in gelir kaynaklarının kuruduğunu öğrendiklerinden beri ona, Sevim'in nişanlısı gözüyle bakmıyorlardı bile... Yaşandığının bile hatırlanmaması gereken bir gülünçlü olaydı bu onlar için... Sait, başarıdan başarıya koşuyordu, elinden neyi kaçırdığını daha çok anlayan Kerkenez Sevim, tam anlamıyle tutkunluktan deliye dönmüştü. Çok eskiden bir kez olduğu gibi, belki Duvar Ahmet yine bir çözüm yolu bulabilirdi. Duvar Ahmet'e bütün özdenliğiyle içini döktü. Kaba ve sert görünüşünün altında çok duygulu bir yürek taşıyan Ahmet, Kerkenez Sevim'e öylesine acımıştı ki, nerdeyse Sevim'le birlikte ağlayacaktı. Her zaman olduğu gibi, yufka yürekliliğini örtmek için işi kabalığa vurup,

— Sus kız, zırlama yine! diye onu payladı.

Dilinin döndüğünce anlatıyordu. Bu işte onun yapabileceği hiç bir yardım yoktu. Çünkü eskiden adam yerine bile koymadığı bu sarı oğlana artık diş geçiremiyordu. Bir zamanlar sol bacağının azgın bir boğa gibi ancak halatlarla bağlanarak zaptolunabildiği yalanını bile bu sersem oğlana yutturmuştu. Ama son Tozkoparan - Hacetbaba maçında bütün bu palavralar sökmemiş, Tozkoparan takımı, ama daha da çok Duvar Ahmet, Sait Hopsayit'in karşısında bozguna uğramıştı. Sait Hopsayit'in iki gol attığı o günkü bozgunu Duvar Ahmet hiç unutamıyordu. Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olur dedik-

leri şey, Duvar Ahmet'in başına gelmişti.

Son iki yıldır maçlarda, sahada bedenini zor dolaştırıyordu. Genç oyuncuların ve seyircilerin karşısında rezil olmamak için canını dişine takıp oynuyordu ama, sonuç hiç de başarılı olmuyordu.

İşin içyüzünü bilmeyenler boş veriyor, formunda değil gibi yargılarda bulunuyorlardı ama, gerçek hiç de öyle değildi. Bir zamanlar kendisine futbol profesörü denilen Duvar Ahmet, hiç bir zaman olmadığı kadar çaba harcıyor, bütün enerjisini toplayıp oynuyordu. Ama ne de olsa, bu bir fizik koşul işi idi. Yorulmuştu, yaşlanmıştı. Onun yaşındakiler onunla birlikte futbola başlamış olanlar, çoktan futbolu bırakmışlardı, kimisi kendisine yapılan parlak jübileden sonra bir kulübün kadrosunda iş bulmuş, kimisi profesyonel futbolculuktan kazandığı parayı iyi kullanmış, iyi de bir evlenme yaparak geleceğini güvene almıştı. İşi serseriliğe vurup adı sanı unutulmuş bir zamanların sayılı yıldızları da vardı. Duvar Ahmet, ne onlardan, ne ötekilerden olabilmişti. Futboldan, özellikle transferlerden en büyük paraları onun kazandığı bir gerçekti. Ama esen bir rüzgârın hiç dinmeyeceğini sanan Duvar Ahmet, gençliği gibi parasını da har vurup harman savurmuştu. Bu sezonu rezil olmadan çıkarabilirse, gelecek sezon futbol alanlarında görünmesi pek, pek zor olacaktı. Hiç kimsenin bilmediği bişeyi, o çok iyi biliyordu. Futbol alanında kendisini bir başkasının yükü gibi zorlukla taşımaktaydı.

Kerkenez Sevim, başını dizine koymuş ağlarken, o da kendini düşünmekte, hem Sevim'e, hem kendine acımaktaydı. Yaşamından bunca kadın gelip geçmişti. Kala kala işte bu, bir Kerkenez Sevim kalmış-

tı... Onu da hiç bir zaman ciddiye almamıştı. Belki de yanlışlarından biri de buydu. Kendisini çılgın gibi seven, yıllardır sevgisi hiç eksilmeyen bu kızla niçin evlenmemişti sanki? Bundan sonra ne olabilirdi?.. Olsa olsa gelecek sezon futbola veda eder, belki onun için de bir jübile yapılır, eline birkaç kuruş geçerdi.. Ama bunda da çok geç kalmıştı. Ünü bu kadar eskimeden, yıldızı bu kadar sönmeden, işi tadında bırakıp zamanında topa veda etmesi gerekirdi. Seyirci denilen yığının nasıl kıyıcı, acımasız olduğunu onun kadar iyi bilen çok azdı. Bir zamanlar «Ya ya ya, şa şa şa, Duvar Ahmet çok yaşa!» diye stadyumu inletenler, şimdi eskisinden daha çok didindiği, bişeyler yapabilmek için çırpındığı halde, yaşlılığının, yılların yorgunluğunun gevşekliğiyle topu kaçırınca, ya da ayağı sürçünce, «Yuu, inek arabasıı... Nalbanda, nalbanda... Hadi salhaneye çek!» diye bağırıp duruyorlardı.

Gözleri buğulandı. Kerkenez Sevim'e mi, yoksa kendine mi acıyordu? Neredeyse ağladı ağlayacak... İçinden, dizinde içini çeke çeke ağlayan Kerkenez'in saçını okşamak geldiği halde, bu duygululuğu belli olacak diye korkusundan büsbütün kabalaşarak,

— Yeter kız, zırlayıp durma şu pis herif için! diye bağırdı.

Kerkenez Sevim, onun bu aşırı kabalığının, içlendiğini gizlemek için olduğunu bildiğinden,

— Benim şerefim var, şerefim nolacak? Evleneceğiz, diye herkeslere ilân ettik.. Ben nasıl, hangi yüzle ortalığa çıkarım? diye şımarık şımarık söylendi.

— Sus be! Elverdi.. Sermayenden mi kaybettin? Her ağlama nöbetinin arkasından sinir gülmele-

rine tutulan Kerkenez Sevim, yaşlı gözleriyle kahkahalar atarak,

— Sermayemden kaybetmedim ama, piyasam düşer Ahmetçim... diye şaka yaptı. Kerkenez'deki bu birden değişiklik büsbütün canını sıktı, alnı kırıştı.

— Sen gidip konuşsan Sait'le...

Eğer Sait Hopsayit denilen hergele, eskisi gibi bir Sait Sarıoğlu sümsüğü olsaydı, hakkından gelmek kolaydı. Ama şimdi sanki bir sihirle değişmiş, bambaşka bir adam olmuştu... Onu korkutayım, ona gözdağı vereyim derken madara olabilir, yıllarca futbol alanlarında oyuncu tekmeleyerek, seyirci döverek, hakem kovalayarak alnının teriyle elde ettiği ünü, adı sanı iki paralık olurdu. Bek olarak koruduğu Tozkoparan kalesine Sait iki gol attığından, onu çalımlıya çalımlıya paçavraya çevirdiğinden beri, Sait Hopsayit'ten gözü yılmıştı. İçini çekerek,

— Biliyor musun, dedi, bu senin sarı oğlanla ben birbirimize çok benziyoruz.

Kerkenez Sevim, Duvar Ahmet'i korumak için atılır gibi,

— Neren benziyor senin ona? Hiç de değil.. dedi.

— Onun başlangıcıyla benim sonum, birbirine çok benziyor...

Bu sözleriyle, başlangıçta nasıl Sait'le alay edildiyse, kendi sonunun da alay konusu olmasından korktuğunu anlatmak istiyordu.

Belki alışkanlıktan, belki daha başka bir duygudan bu kızın üzüntüsüne hiç dayanamayan Duvar Ahmet, onu kollarının arasına aldı.

— Boş ver şekerim, dedi, boş ver... Dünyada enayi bitmedi ya, senin gibi mal ortada kalır mı hiç...

Duvar Ahmet'in dilinde bu söz, «Seni ortada bırakmam, hiç üzülme» demekti. Kerkenez Sevim nasıl avutulabilirse, onu öylece avuttu.

Geceleri yatak, gündüzleri de kanape olarak kullanılan geniş divanın üstünde ikisi yanyana suskun yatıyorlardı. Sevim,

— Bak, aklıma ne geliyor... dedi.

— Nedir?

— Biliyor musun? Sarıoğlu ailesinde para suyunu çekti...

Yıllardan beri avukatları mı dolandırmış bunları, yoksa sata sata miras suyunu mu çekmiş, her ne olmuşsa olmuş, şimdi on paraya muhtaç duruma gelmişler. Hiç bir gelir kaynakları yok, hepsi kurumuş. Kala kala ellerinde bir oturdukları köşk kalmış... Küçük kiralar getiren biriki yerleri var ama, onları da satmışlar galiba, son günlerde... Hem o kiralarla geçinemezler...

— Nolacak yani? Babandan borç mu verdireceksin?

— Ciddî konuşuyorum ben diyorum ki...

— Ne diyorsun?

— Bizim takım bu yıl laçka... Tomson'u da kaçırdık. Bak herif yaşlı maşlı ama Hacetbaba'yı çekip çevirdi. Belki de bu yıl lig şampiyonu yapacak..

— Biraz zor o.. Daha ölmedik ulan biz...

— O başka... Ama Sait'i Tozkoparan'a transfer etsek kötü mü olur. Bunu Dündar Bey'e söylesem sevincinden deli olur. Gelecek sezon, Sait'i Tozkoparan'a transfer ederiz. Paraları da yok, tam fırsattır işte...

Duvar Ahmet hiç sesini çıkarmadı. Çok bozulmuştu. Sait Hopsayit'i Tozkoparan'a transfer ettir-

mekle, kime iyilik yapmak istiyordu? Tozkoparan'a mı, yoksa Sait'e mi? Oysa deminden beri Duvar Ahmet içinden neler, Kerkenez Sevim için ne iyi şeyler geçirmişti...

— Ben gidiyorum... dedi.

Ayağa kalktı, toparlandı, yürüdü.

— Nereye böyle birden?

— İşim var.

Kerkenez Sevim, Duvar Ahmet'in böyle birden neden bozulduğunu anlayamamıştı.

Kafasına bu düşünce yerleştikten sonra Kerkenez Sevim sanki bir iyilik meleği oldu. Gerçekte, kendisine bile açıklayamadığı şey, Sait'e iyilik yapmanın arkasında onu yeniden ele geçirmenin yollarını aramaktı. Bu düşüncesini açıkladığı zaman Dündar Dubara çok sevinmişti. Sevim hemen işe girişmeliydi. Tozkoparan'a yapabileceği en büyük iyilik bu olurdu. Gelecek sezon için Tozkoparan'a transfer edileceği düşüncesi Sait'in kafasına bir yerleşti mi, yakın günlerdeki Tozkoparan-Hacetbaba maçında da gelecekteki takımına karşı belki de daha isteksiz oynardı. Ama bu futbol sezonu kapanınca, bütün takımların Sait Hopsayit'in arkasına düşeceklerini, Hacetbaba'nın da bu değerli futbolcuyu elinden kaçırmamak için her yola başvuracağını biliyordu. Öyleyse kesenin ağzını açmak gerekiyordu. Dündar Dubara'ya göre, Kerkenez Sevim bu işi Tozkoparan'a olan bağlılığı için yapacaktı; yani Sait'i değil, Tozkoparan'ı düşünecekti. Daha önceleri de ne değerli futbolcuları Tozkoparan'a transferi başarmıştı. Sevim'e,

— Nasıl oldu da biz bu oğlanı elimizden kaçırdık? Ama nerden bilebilirdik, böyle birdenbire par-

layacağını... Saçlarım futbol dünyası içinde ağardı, ama ben böyle birden yıldızı parlamış bir futbolcu daha bilmiyorum. Sen niçin bıraktın Sevim, Hacetbaba'ya gitsin?

Hâlâ Sevim'in Sait üzerinde etkisi olduğunu sanıyordu.

— Tomson'un yüzünden, dedi, siz Tomson'un sözleşmesini kaldırınca... Tomson'la dost oldular. Tomson da, çalıştırdığı takıma aldı onu...

— Göreyim seni... Gerekirse, transfer sezonu gelince Sait Hopsayit'i kaçırırız... Hani nasıl kaçırmıştık bir zaman da Duvar Ahmet'i...

Transfer pazarlığını Dündar Dubara kendisi yapacaktı. Ama paradan sakınılmayacak, Sait'in transferi için kaç yüz bin lira gerekirse vereceklerdi. Duvar Ahmet'in nasıl kaçırılıp transfer edildiğinden sözaçılınca Dündar Dubara,

— Önümüzdeki sezon, artık onu da satışa çıkarmamız gerekiyor, dedi, takıma yararlı olamıyor... Yararı şöyle dursun, zararı büyük... Kalitesi düştükçe daha çok kırıcı, sinirli oynamaya başladı. Onun hırçınlığı bütün takıma geçiyor... Satışa çıkaracağız...

Kerkenez Sevim'in içinde bişeyler kopuverdi sanki... Boğazına bir düğüm gelip oturdu. Tek kelime söylese boşanıp ağlayıverecekti.

BÜYÜK MAÇ

Dananın kuyruğunun kopacağı maçtı bu. Lig şampiyonu bu maçın sonuna göre belli olacaktı. Üstelik, ülkenin en eski iki takımı, iki ezelî rakip, Tozkoparan'la Hacetbaba karşılaşacaktı. Sait Hopsayit

için, bu maçın bir başka anlamı daha vardı. Gol krallığına üç adaydan biri de oydu. Üç aday liglerde aynı sayıda gol atmışlardı. Bu maçında Sait Hopsayit bir gol olsun atabilirse, rakiplerini bir sayıyla geçip yılın gol kralı olacaktı. Ama bundan da önemlisi, Sait bu maçıyla, arkada bıraktığı acılı yıllarını yine kendisi yenecekti.

Tozkoparan-Hacetbaba maçı ülke ölçüsünde coşku yaratmıştı. Büyük küçük, kadın erkek, hemen herkes bu maçtan konuşuyordu. Sanki bütün yurt çalkalanmakta, sallanmakta. Gazeteler, dergiler de coşkuyu körükleyip büsbütün şişiriyorlardı. Yer yerinden oynuyordu. Basın bu maçı, yılın en önemli olayı haline getirmişti. Resmî dairelerde, özel işyerlerinde, fabrikalarda, atelyelerde, dükkânlarda, tarlalarda, köy kahvelerinde, yollarda, taşıtlarda, hep bu maç konuşulmaktaydı. Yalnız İstanbul değil, bütün yurt ayağa kalkmıştı. Çünkü kuzeyden güneye, doğudan batıya, kuş uçmaz yol geçmez köyünden taa en büyük kentlerindekilere kadar, bu iki takımı tutanlar pek çoktu. Sanki ülke ikiye ayrılmıştı: Tozkoparanlılar, Hacetbabalılar... Daha maçtan bir hafta öncesinden, yurdun orasında burasında, maç tartışmaları yüzünden kavgalar, döğüşler, yaralamalar olduğunu gazeteler yazmaktaydı. Futbolla, sporla hiç ilişkisi olmayanlar bile istemeden bu kavga-gürültüye katılmıştı. Doğu kasabalarından birinin pazar yerinde, yine Tozkoparan kazanacak, yok Hacetbaba kazanacak diye tartışma olurken, Hacetbaba'yı kendi partisinin hacı, hoca gibi bir ilerigeleni sanan bir köylü de tartışmaya girip,

«Elbet Hacetbaba kazanır Allahın izniyle...» demiş, buyüzden bıçaklanmıştı. Haberi veren gazete-

nin bildirdiğine göre, yaralı köylü hastanede, «Hacetbaba uğruna geberiyorduk, hiç değilse, Hacetbaba denilen şeyh efendinin yüzünü göreydik...» diye kaygılanmıştı.

Büyük maçın çok ilgi göreceği anlaşıldığından, yetkililer, bilet karaborsasının önleneceğini bildirmişler, her zaman olduğu gibi bu bildiri, bilet karaborsasını büsbütün alevlendirmişti. Bilet satışa çıkmadığı halde, karaborsada biletlerin yüz, hattâ ikiyüz liraya kadar alıcı bulması, ilgilileri ve yetkilileri çok şaşırtmıştı. Bir basımevinin gizlice bu maç için bilet bastığı anlaşıldı, basımevini polis bastı, ama yine de karaborsada bilet satışı önlenemedi. Kapalı tribün biletleri ikiyüz liradan yukarıya alıcı buluyordu. Bilet karaborsasının bu denli yükselişinin nedeni, gazetelerde «Bilet karaborsacılarıyle çok ciddî şekilde mücadele edileceği» yolunda çıkan haberlerdi. Normal olarak yirmi liraya satılması gereken biletler, mücadelenin sıkılığından ötürü karaborsada ikiyüz liraya yükselmiş, üstelik günlerce normal olarak bilet bulamayanlar, kaç liraya olursa olsun bilet bulunca, Allah sizden razı olsun, diye karaborsacılara dua ediyorlardı. Yakalanmak tehlikesi arttıkça karaborsacılar da tehlikeyle orantılı olarak bilet fiyatlarını artırıyor ve alıcılardan da o oranda hayır dua alıyorlardı. Sahte bilet çıkaran basımevinin suçüstü yakalanışından sonra, güvendikleri iki kişinin getirmediği müşteriye karaborsacılar bilet de vermiyorlardı.

Bu büyük maça halkın gösterdiği bu aşırı ilgi karşısında spor işlerini çeviren bakan, bir basın toplantısı yaparak verdiği demeçte, halkımızın sporseverliğinden büyük memnunluk duyduğunu, sağlam

kafanın sağlam bedende bulunduğunu söylemiş ve kentin gereksindiği yüzerbin kişilik iki stadyum daha yapılacağı müjdesini vermişti. Bir mizah gazetesi, hastalıklı, sıska bir adam olan bakanın öksürük aksırık arasında verdiği bu demeci ele alarak, «Sağlam işkembe iri göbekte bulunur» diye bir benzetme yapmış ve bakanın karikatürünün altına, «Sağlam kafanın sapasağlam bedende bulunduğunun resmidir» diye yazmıştı. Buyüzden de, millî sporla alay ediyor diye bitakım gençliğin asil heyecanına hedef olup yıkılmaktan zarzor kurtulabilmişti. Bir fıkra yazarı da, bakanı demecinden ötürü övüyor, «Doğrusu istenirse bu kente yüzerbin kişilik iki değil yirmi stadyum bile yetmez, kentin sınırlarını baştan başa tribün, ortasını da top çayırı yapmak gerekir. Belki futbol ihtiyacı böylece karşılanabilir» diye yazıyor, ama bu yazının alay mı, ciddî mi olduğu anlaşılamıyordu.

«Okul, hastane yetersizken, yollar bozukken, kent lağımsızken, stadyum lükstür!» diye yazan bir solcu yazara da, spor yazarlığı yüzünden çok yerler gezip görmüş olan bir muhabir şu cevabı veriyordu: «İkinci Dünya Savaşı'nda, başlarına bomba yağarken batı uygarlığının mümessili olan Avrupalılar, opera kapılarında kuyruğa girmişlerdi. Lağım başka iştir, spor başka iştir!»

Satış için, sürüm için derken, gazeteciler de kendi propagandalarına kendilerini kaptırıp iyice kızışmışlardı.

Herkes kesesinin gücüne göre bahse giriyor, iki takımdan biri üzerine oynuyordu; kimisi beş lirasına, kimisi beşbin lirasına... İş öyle bir durum almıştı ki, maçı kendi takımları kazanırsa, bütün takım oyun-

cularına büyük armağanlar verecekler vardı. Gazetelerin yazdığına göre bir kunduracı, maçı kazanırsa, Tozkoparan'ın bütün oyuncularına, yöneticilerine ve hepsinin ailesine birer çift iskarpin yapacağına sözvermişti. Büyük armağanlar biyana, bir lokantacı, maçı kazanırsa Hacetbaba oyuncularına bir ay parasız yemek vereceğini vadediyordu. Belki gazetecilerin işi büsbütün alaya almak için uydurmasıydı ama, bir genel helâ görevlisinin galip gelecek Tozkoparan oyuncularından bir yıl helâ parası almayacağını gazeteler yazmışlardı.

Dündar Dubara, galip gelirse Tozkoparan oyuncularına onarbin lira vereceğini söylüyordu.

Erol İpkıran'ın gazetesinde, hem de birinci sayfada, bikini mayolu bir kızın resminin altında şunlar yazılıydı: «Koyu bir Hacetbabalı olan Nurten, Hacetbaba yenilirse kendini yakacağını söylemektedir. Yukarda Nurten'in geçen yaz plâjda çekilmiş bir resmini görüyorsunuz.»

Kadın Tozkoparanlı, koca Hacetbabalı olduğu için, evde çıkan çok sert bir tartışma sonunda bir karıkoca önce karakolluk, sonra da mahkemelik olmuşlardı. İstanbul'un kıyı köşe sokaklarının bütün duvarlarına çocuklar, «Kova Tozkoparan...» yada «Aslan Hacetbaba», «Yaşa Tozkoparan» gibi yazılar yazmışlardı.

Biyandan da gazeteler, tanınmış kişilerin tahminlerini yayınlıyordu. Bu arada Kerkenez Sevim de unutulmamıştı. Gazetecinin sorusu karşısında zavallı Kerkenez Sevim çok zor durumda kalmıştı. Biyanda Duvar Ahmet, biyanda Sait Hopsayit. Yardan mı geçersin, serden mi? Bir gazeteci de ortalığı bulandır-

mak için Sevim'in tahminini yayınlamak istiyordu. İşte bu zor durum karşısında Kerkenez Sevim, bütün spor yazarlarının yaptıkları tahminler gibi, ne dediği açıkça anlaşılmayan, her yana çekilebilir, üstün bilgiçlikte laflar etti :

— Önce şunu söyleyeyim, top yuvarlaktır. Kimin yeneceği şimdiden kestirilemez. Kaldı ki, bu iki ezelî rakip ve kardeş takım için yapılan tahminlerin yanlışlığı her zaman ortaya çıkmıştır. Tozkoparan tekniği daha kuvvetli takım olarak görünüyorsa da, buna karşılık Hacetbaba formunda, enerjik bir takımdır, oyuncular solukldur. Sait Hopsayit'i dudurmak ne kadar zorsa, Duvar Ahmet'i aşmak da o kadar güç olacaktır sanırım.

Gazeteci bir soru daha sormuştu:

— Hangi takımdan yanasınız? Hangi takımı tutuyorsunuz, herhalde Duvar Ahmet'in takımını?

Kerkenez Sevim,

— Müsaade ederseniz bu sorunuzu cevaplandırmayım şekerim... dedi.

— Biz sizi eskiden beri Tozkoparanlı olarak biliyoruz da...

Bu konuşma bu kadarla kaldı ve olduğu gibi gazetede çıktı. Pişkin gazeteci Sevim'in evinden ayrılmadan, albumdan birkaç resim de yürütmüştü. Ama sonradan bunları Sevim'e gösterip,

— Gazetede yayınlanmasına müsaade eder misiniz? dedi.

— Bilmem... Siz bilirsiniz...

Gazetede yayınlanan bu resimlerden birinde, Duvar Ahmet'le Kerkenez Sevim plajda ahtapot durumunda sarmaş dolaştılar.

Bu gazeteciler sanki ne yapmak istiyordular?

Bu resimleri basıp da Sait'le arasını mı açacaklardı? O, bu resimlerin hepsini çoktan görmüştü. Hepsi bu kadar mı, daha da neler görmüştü... Hiç de kıskanç değildi, hele Duvar Ahmet'ten hiç kıskanmazdı.

Kerkenez Sevim'in sözleri ve resimleri gazetede yayınlandı. Ertesi gün başka bir gazete bir bomba haber patlattı: «İspanyol Aysel ne diyor?» İspanyol Aysel maç için ne düşünüyordu? O, Kerkenez Sevim gibi eğri büğrü, dolambaçlı konuşmamış, açıkça düşüncesini söylemişti: «Bu maçı mutlaka Hacetbaba kazanacak!» Böylece Kerkenez Sevim'i bir kez daha vurmuştu.

Okurlar için, İspanyol Aysel'in büyük maçla ilgili düşünceleri önemli değildi, önemli olan onun resimleriydi. Çünkü, İspanyol Aysel'in açık saçık resimleri Kerkenez Sevim'inkinden çok daha baskındı.

Derler ki, bizim insanımızın ısınması için sıcaklıktan çok ateşi gözüyle görmesi gerekir. Doyması için de öyle... Önce gördükleriyle gözü doymalıdır. İnançları da öyle; ancak gördüklerine inanır.. Kadın konusunda da hiç başka türlü değil. Kadın mı? Onu etiyle buduyla, gerdanı, göbeğiyle ortada görmelidir. Ondan çiroz gibi kadından hoşlanmaz. Ne kadarcık yeri var ki görülecek, gözü doysun... Çiroz gibi Kerkenez Sevim'in yanında İspanyol Aysel'in gözlere gösterilecek çok yerleri vardı. Yasak bölgeler gibi, kadın vücudunun yalnız üç noktası müstehcen sayıldığından, gazetenin yazılışleri müdürü, İspanyol Aysel'in çıplak resmindeki bu üç noktanın üstüne, ressama üç küçük yıldız çizdirerek, hem okurların dikkatlerini bu üç nokta üzerine çekmiş, hem de savcının müstehcen iddiasından sıyrılmıştı. Kerkenez Sevim'in vücudu göz doyurmazken, İspanyol Aysel'in

«Kitap gibi kadın, çevir çevir oku!» dedikleri cinsten, el-avuç doldurur, göz doyurur bir vücudu vardı. Nitekim yayınlanan resim etkisini göstermişti ki, bayiler, «Yüz daha gönderin!», «İkiyüz artırın!» diye gazeteye telgraflar yağdırmaya başlamışlardı.

Kamuoyunun temsilcisi gazeteciler bu durumdan çok memnundular. Çünkü, bu yolla sağlanan gazete sürümü, gazetenin satılması için yapılan muhalefetten çok daha tehlikesizdi; gazetecilerin başları belâya girmeden gazeteler daha kolay, daha çok satılıyordu.

Bu büyük maçtan önce iki takım da kampa girecekti. Kendini tam bir sporcu gibi disipline sokmuş olan Sait Hopsayit, kampa girmeden önce, kafasındaki pürüzlü işi de yoluna koymak istiyordu. Sağlam kafanın sağlam bedende olduğunu gerçek örneğini vermişti Sait. O zamana değin hiç düşünmediği kimi konuları, ilk olarak düşünmeye başlamıştı: Nasıl yaşayacak, nasıl geçinecek, ne iş yapacaktı? Amerika dönüşü geçim konusuyle karşıkarşıya kalalıberi kafasını uğraştıran sorun işte bunlardı. Dedeleri Tüyübozuk'lardan yada Safranzade'lerden kalmış koca köşk yıktırılacak, pazarlıkta uyuştuğu müteahhit köşkün yerine dörder katlı blok apartıman yapacaktı. Müteahhitle aralarındaki sözleşmeye göre, dört daire Sait'in olacaktı. Dairelerden birinde Teyzesi Berrin Hanım ve köşkün eski emekçisi, artık aileden biri sayılan Madam Anjel'le birlikte oturacak, öbür üç dairenin kira geliriyle de geçinecekti. Ayrıca Sait, bir iş bulup çalışmak istiyordu. Müteahhit, köşk yıkılıp yerine apartıman yapılıncaya kadar Sarıoğlu'ların oturacakları başka bir apartıman dairesinin kirasını ödemeyi de üstlenmişti.

Sait için zor olan, ne köşkün yıkılması, ne yeni bir apartımana taşınmaktı. Ona zor gelen, köşkün yıkılıp yerine apartıman yapılacağını teyzesine anlatmaktı. Gerçekte, kanunî bir miras hakkı yoktu Berrin Hanımın. Ama Sait, onun teyzelik hakkını, kanunların tanıdığı her türlü hakların üstünde tutuyordu.

Berrin Hanımefendi, köşkün yıkılacağını, başka yere taşınacaklarını öğrenince bayginlıklar geçirdi. Üstelik ayılıp bayılmakta Madam Anjel hiç de ondan aşağı kalmadığı için, Sait Sarıoğlu iki kadını birden iyileştirip, onlara dert anlatmak zorunda kalmıştı.

— Sen bu köşkün içinde doğdun, büyüdün; babaların da öyle... Ben bu köşkte evlendim... Yüzyıllar boyu süren ailenin hatıralarını nasıl yıkar yokedersin Sait? Sen nasıl yapabilirsin bunu?

Yalnız bu kadarla da kalmıyordu. Saray töresinin, geleneğinin en ince eğitiminden geçmiş bu kibar kadın, hayatında ilk olarak Sait'e hakaretler yağdırıyordu.

— Ama teyzeciğim, bu önüne durulmaz bir akım... Bakın, eskiden çevremizde, buralarda hep bizimki gibi köşkler vardı, hiç biri kaldı mı? Hepsi yıkılıp yerine apartıman dikilmedi mi?

— Dikildi de iyi mi oldu sanki... Ben taş evde oturamam, beton cenderesine giremem... Peki, öyleyse ben kendi başımın çaresine bakarım... Madem istemiyorsun beni, ben de düşkünlerevine giderim...

— Ben de giderim... diyen Madam Anjel de onunla birlikte ağlıyordu.

— Teyzeciğim, nasıl olsa bir gün yıkılacak. Biz yıktırmasak bile, bizden sonra yıktırılacak...

— Olsun... Ben görmeyeyim de ne olursa olsun...

En sonunda Sait de onlarla birlikte ağlamaya başladı. İlkin kendini tutmaya çalıştı, dayandı, ama sonra birden boşanıp, ağlayarak,

— Sanki ben istiyor muyum burdan ayrılmak... İstiyor muyum köşkün yıkılmasını... dedi.

Sait'in ağlaması hemen etkisini gösterdi. Çocuğu olmamıştı Berrin Hanım'ın, ama yiğenini öz çocuğu yerine koymuştu. Bakımsız, zayıf, hastalıklı büyüdüğü için, belki de ona çok emek verdiğinden, Sait'i çok sever, küçüklüğünden beri ağlamasına dayanamazdı. Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi Sait'in başını göğsüne dayayarak, içini çeke çeke,

— Peki, peki, ağlama... Taşınalım... dedi.

Bu kez direnen Madam Anjel,

— Yöreğim kaldırmaz... Öyleysem ben de Öropa'ya, Pariz'de kardaşlarımın yanına giderim... dediyse de, yalvar yakar olup onun da gönlünü yaptılar.

Razı oldukları halde iki kadının köşkten ayrılmaları, hele eşyanın taşınması, köşkten ölü çıkmış gibi acıklı oldu. Berrin Hanım, hiçbirini bırakmayıp köşkteki bütün eşyayı yeni apartımana taşımak istiyordu.

— Teyzeciğim, imkânsız... Sığmaz ki... Nereye koyalım bunları?

Yeni apartıman tıklım tıklım eşya ile doldu, ama Berrin Hanım yine de memnun olmadı. Herşeyden çok da, köşkün tavan arasında, yıllardan beri biriktirdiği, topladığı eski püskü. kirli-tozlu öteberinin süslü losyon şişelerinin, kadife parçalarının orda bı-

rakılmasına dayanamıyordu. Kıcasacı onların taşınması büyük bir dram oldu. Berrin Hanım,

— Görmeye dayanamam, içim elvermez... diyerek, köşkte kalan eski, tarihî eşyanın açıkartırmayla satışında da bulunmadı.

Yeni apartımana yerleştiklerinden biriki gün sonra Sait, takım arkadaşlarıyle birlikte, kamp yapılacak otele gitti. Artık kafası da, bedeni gibi diri, dinçti.

Maç günü gelip çatmıştı. Bu büyük maçı, cumartesi, pazar gibi tatil gününde değil de, hafta arası bir güne almışlardı. Çünkü, cumartesi, pazar günleri yapılan maçlarda, nasıl olsa stadyum tıka basa doluyordu. Oysa Tozkoparan'la Hacetbaba iki ezelî rakip olduklarından onların maçını sabaha karşı bile olsa gelip seyredecekler, stadyumu tıklım tıklım dolduracaklardı. Hafta arası bir gün olmakla birlikte, maçın gece oynanması şehrin trafiği bakımından bir kolaylık sayılabilirdi. Maçın biletleri stadyum gişelerinden yalnız o gün satılacağı için, her ne kadar maç gece oynanacaksa da, bilet bulabilmek için insanlar daha sabahtan yollara dökülmüşlerdi. Buyüzden birçok daireler, fabrikalar, işyerleri gündüzden boşalmıştı. Memurlar, işçiler hastalık bahanesiyle işlerine gitmemişler, birçoğu da kaynanasının ölümü, karısının hastalığı gibi yalan bahanelerle izin koparmışlardı. Maçlara izin almak için kaynanasını öldürmeyi âdet edinmiş bir memur izin isteyip müdürü:

— Yine mi kaynananız öldü? diye alay edince şaşıran memur.

— Hayır efendim, bu sefer evleniyor da... demiş ve bu olay mizah fıkrası olarak gazetelere bile geçmişti. Dairelerden o gün memurların boşalması,

işleri pek aksatmayacaktı; çünkü o dairelerde işleri olan yurttaşların çoğu da elbet o günkü maça gideceklerdi.

Maç günü sabahı çıkan gazetelerde, bir önemli haber ve resim vardı. Başlarında Dubaracı Dündar olduğu halde Tozkoparan takımı oyuncuları, moral takviyesi için, Eyüpsultan hazretlerinin türbesini ziyaret etmişlerdi. Önlerinde Dubaracı Dündar, Tozkoparan oyuncuları, ellerini açmış dua ederlerken çekilmiş resimleri gazetelerde çıkmıştı.

Başka kulüp yönetmenleri şöyle dursun, Tozkoparan'ın yönetmenleri bile gazetelerde bu resimleri görünce şaşmışlar, hele Selim Bey,

— Bu Dündar Dubara'nın ömründe başı secdeye değmiş mi ki, şimdi bu numaraları yapıyor... diyerek kantarlıyı basmıştı.

Kerkenez Sevim haftalardan beri Sait'i aramış, ama hiçbir yerde bulamamıştı. Köşk bomboştu. Yeni taşındıkları evi bilmiyordu. Hacetbaba kulübüne gitmeyi de kendine yediremiyordu. Son umut, bu büyük maç günüydü. Maçtan önce Sait'i görecek, birara Tozkoparan'a büyük parayla transfer işini çıtlatacaktı, elbet Sait bundan çok memnun olacak, maçtan sonra kendi evlerine birlikte gitmelerini önerecekti. Sait için ne büyük fedakârlıklara katlanıyordu. Artık Sait, onu gerçekten sevdiğini anlayacaktı. Bunları tasarlarken, hiçbir erkeğin kendisini reddetmemiş olmasından gelen güvenle, Sait'in de, bu önerisini mutluluk duyarak kabul edeceğine inanıyordu. Evet, o güne dek Kerkenez Sevim'in isteklerini hiçbir erkek reddetmemişti ama, Sevim, bu erkeklerin gelgeç istekler arasında koştuklarını, bu duyguda er-

keklerin de kadınların isteklerini reddetmediklerini hiç hesaba katamıyordu.

O gün Sait'e şirin görünmek istiyordu. Bütün tatlığıyle, etkisiyle konuşacaktı. Kaç kez Sait'in başına fırlattığı nişan yüzüğünü, komidinden çıkarıp parmağına taktı. Sait onu parmağında nişan yüzüğüyle görmeliydi. Doğrusu ya, o günkü maçta, Sait'in takımının kazanmasını istiyordu. Bu, Tozkoparan'a ilk ihanetiydi. Bu duygusunu da Sait'e açacaktı.

Kentin sokaklarından, insan selleri, kalbe kirli kan getiren damarlar gibi, stadyuma akıyordu. Genç, yaşlı, hasta, sağlıklı, çoluk çocuk, maçtan başka bişey konuşmuyordu o akşam... Normal fiyatla bilet almak isteyen dargelirli futbolseverler, daha bir gece önceden sırtlarında paltoları, battaniyeleriyle stadyum kapısına dayanıp, gişelerin açılmasını beklemeye başlamışlardı. Gişeler açılır açılmaz ne sıra kaldı, ne düzen... Herkes birbirine girdi. Kıpırdaşan eller, ayaklar, kafalar belli oluyordu ama, öyle bir bulamaçtı ki, tek tek insan diye bişey görünmüyordu. Güvenlik örgütünün görevlisi polislerle candarmalar, ciplerle, coplarla ordaydılar. Bir canlı hamur gibi kaynaşan ellere, ayaklara, kafalara coplarla öyle bir giriştiler ki, kaynaşan canlı hamurdan bağırmalar, çağırmalar, ağlamalar duyuldu. Ezilenler, yaralananlar inliyordu.

Copların burda büyük yararı oldu. Çünkü coplar sırtlarda patladıkça insanlar öyle kızışmışlardı ki, bilet almak için dün geceden beri ayazda titreşerek, kakırdayarak bekleşenler zatürrie olmaktan kurtulmuşlardı: Az sonra, ne cip, ne cop işe yaradı. Futbolseverler, stadyuma girebilmek için düşman kalesinin dış duvarlarına koçbaşıyla vura vura saldıran

ortaçağ savaşçıları gibi stadyumun duvarlarına saldırmaya, kafalarını vurmaya, tırmanmaya başladılar. İçeri girebilmek için elektrik direklerine tırmanıyor, birbirlerinin sırtlarına çıkıyor, en yukarı çıkan yallah kendini içeri atıyordu. İnsanoğlu, bu oranda futbolsever olunca, onun karşısında değil stadyum duvarı, Çin seddi olsa yıkılırdı. Polis ve candarma başedemeyince, itfaiyeye telefon edip yardım istediler. Genellikle yangınlara küller soğuduktan sonra yetişebilen itfaiye, telefondan on dakika sonra stadyumdaydı. Arazözler çepeçevre stadyumu çevirdi. Gece ayazını, sabahleyin de polis, candarma copunu yiyen futbolseverler, şimdi de itfaiye hortumlarından fışkırtılan basınçlı suyla ıslatılıyordu. Futbolseverlerdeki bu ateş başka türlü söndürülemezdi.

Yoldan giderlerken nasılsa bu insan selinin akımına kapılan birkaç yaşlı kadın, erkek de itile kakıla zorla stadyuma sokulmuş, parasıyle bilet alanlar içeri giremezlerken, bunlar hayatlarında ilk olarak zorla maç seyretmişlerdi.

Maçtan dört saat öncesinden stadyum tıklım tıklım dolmuştu. Yanlarında tavla, aznif, zar, iskambil kâğıdı getirmek akıllılığını gösterenler, maç başlayıncaya kadar geçecek boş zamanlarını değerlendiriyorlar, tribün basamaklarında tavla, poker gibi oyunlar oynuyor, barbut atıyorlardı. Yemeklerini getirenler de vardı, büfelerden yiyecek alanlar da... Şarabını, rakısını getirenler de eksik değildi. Daha maç başlamadan sert tartışmalar, yer yer kavgalar başlamıştı. Yalınayak çocuklar bile kırkar, ellişer lirasına bahse girişiyorlardı ki, paranın böylesine rezilliği elbette ülkenin ekonomik düzeyinin yüksekliğini gösterirdi.

Kerkenez Sevim süslendi, püslendi, nişan yüzüğünü parmağına taktı. Aynaya bakıp kendisini her zamankinden daha çok beğendi, Kapıdan çıkarken annesi Mehcure Ferferik, menecerliğini yapıyor, kızına son dersini veriyordu:

— Aman Sevim kızım, bu erkek milletine hiç yüzvermeye gelmez, hemen insanın başına çıkarlar. Onun için, sakın aşağıdan alayım deme...

O zamana değin çok normal olan Kerkenez Sevim, annesinin bu gereksiz uyarmasıyle kan tepesine sıçrayıp bağırmaya, bağırdıkça kendi sesinden ürküp daha çok bağırmaya başladı. Ana-kız, ikisi de açtılar ağızlarını, yumdular gözlerini...

— Aman anne, yeter artık... Ben senden mi öğreneceğim ne yapacağımı?.. Sen benden daha iyi bilecek değilsin ya... Hiç merak etme, ben bilirim nasıl davranacağımı...

— Aaaa!.. Üstüme iyilik sağlık... Şuna bak!.. Maymun!.. Benden çıkmış da beni beğenmiyor... Seni insan bildik, iki laf söyledik; ne var öyle üstüme sıçrayacak...

— Zaten bütün bunlar hep senin yüzünden başıma gelmedi mi? Yok, koltukların rengi açık, yok helâ fayansının rengi koyu... Görmemişliğin sonu bu işte...

Mehcure Ferferik,

— Yetişin a dostlar, ölüyorum!.. diye bağırarak, daha önceden haber verip şak diye yere düşüp bayılma numarasına yatmıştı ama, Kerkenez Sevim hiç aldırmadan şırak diye kapıyı vurup çıkınca, Mehcure Ferferik de kendikendine numara yapamayacağı için,

— Hay gözün kör olsun karı inşallah! diye kızına ilenerek yerden kalkmıştı.

Kerkenez Sevim evden öyle sinirli çıktı ki, ilkin nereye gideceğine karar veremedi. Önce kendi kulübü Tozkoparan'ın kamp yaptığı otele mi, yoksa nişanlısının kamp oteline mi gitsin? Böyle büyük bir maçta önce ikisine de gitmeliydi. Önce Tozkoparanlıları görüp sırayı savacak, sonra Hacetbaba'nın kamp yaptığı otele gidecekti. Belki de Sait'le birlikte arabaya biner, stadyuma gelirdi. Zendo palas oteline geldiği zaman Tozkoparanlı oyuncularla yönetmenlerin çoğunu büyük salonda buldu, öbürleri de odalara dağılmışlar, kumar oynuyorlardı. Salondakilerden kimi prafa, kimi bezik, kimi briç, poker oynuyordu. Erkeksi bir davranışla rüzgâr gibi içeri girip,

— Şeytanınız bol olsun çocuklar... dedi.

Pek aldıran olmadı. Birkaçı oyundan başını çevirip,

— Ooo, uğurumuz Kerkenez gelmiş... dedi.

Birikisiyle de öpüştü.

— Nasılsınız çocuklar?

Duvar Ahmet, oyundan kalkmadan, başını çevirip,

— Görüyorsun, demir gibiyiz, dedi, dün Eyüpsultan hazretlerini de ziyaret ettik, bu gece Allahın izniyle Hacetbaba'yı yiyeceğiz...

Hacetbaba'yı yemek lafı ordakileri epiy güldürdü. Duvar Ahmet,

— Şekerim, gel yamacıma otur da bana uğur getir... Sabahtan beri boyuna kaybediyorum... dedi.

Bu oyuncular biriki saat sonra maça çıkacaklardı. Sinirlerinin gerilmemesi için iki gündür maçtan konuşmaları bile yasaklanmış olan oyuncular

da, sinirlerinin yatışması için kumar oynamaktaydılar. Maç öncesi bir hır çıkmaması için kimse onlara bişey demiyordu.

Kerkenez Sevim bir süre salonda durdu, canı sıkıldı. Kendini çok yalnız duydu. Hiçbiri onun derdiyle ilgilenmiyordu. Maça çıkacakları için mi böyle davranıyorlardı? Birkaç duygusuz oğlan, dudaklarından şapır şupur öpüp, sanki arkadaşlık görevlerini yerine getirmişler, sonra oyunlarına dalmışlardı. Salondan çıktı. Onun gidişinden kimsenin haberi bile olmadı. Bir taksiye atladı, Hacetbaba'nın kampa girdiği Serap oteline gitti. Sokakta soğuk rüzgâr yüzünü kamçılayınca biraz içi açılmıştı.

Aaa!.. İçeri almıyorlar mı? Bu da yeni âdet miydi böyle? Kerkenez Sevim'e,

— Biraz bekleyeceksiniz, Mıstır Tomson'a haber verelim... dediler.

— Tomson mu, o da kim oluyor ?

— Antrenör...

— Benim bildiğim antrenör sahada karışır futbolcuya, kampa ne karışır...

Salona giren Tomson, resepsiyonda, arkası kapıya dönük konuşan Sevim'in sözlerini duymuştu. Yanına geldi, güleryüzle,

— Merhaba, dedi, ben var nerde antrenör, orda karışacak her bir iş... Sait mi görecek siz?

— Evet...

— Fakat şimdi biz gidecek stadda... Az sonra maç var... Buyrun yukarda.

Kerkenez Sevim, büyük salonda Hacetbaba'nın birkaç oyuncusunu gördü. Kimisi gazete okuyor, kimisi söyleşiyordu. Tozkoparan'a transfer ettirmek için çok uğraştığı Fingo Ömer,

— Hoşgeldin Sevim... dedi.

— Hoşbulduk... Sait nerde?

— Şurda, yandaki salonda...

Sevim burda hiç de beklenmeyen bir konuktu. Koyu Tozkoparanlının bu büyük maçtan biriki saat önce burda ne işi vardı?

Kerkenez Sevim yandaki salona girince çarpılıp kaldı. İspanyol Aysel, Sait'in yanındaki koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyor, çay içiyorlardı.

Ayağa kalkan Sait elini uzattı,

— Merhaba Sevim... dedi.

Ne de olsa anasının kızıydı. Evden çıktığından beri sinirleri üstünde olan Sevim, alaylı alaylı,

— Adımı hâlâ unutmamışsın maşallah... dedi.

Sait bu alaya cevap vermeyince, İspanyol Aysel'i baştan ayağa süzdükten sonra,

— Galiba rahatsız ettim... dedi.

— Yoo... Ne diye? Gel rica ederim...

Kerkenez Sevim, Sait'i ille de iğnelemek istiyordu :

— O kara gözlüğün ne oldu?

Sait olgunlukla gülümseyerek,

— Sayende onlara eskisi kadar ihtiyacım kalmadı, dedi, yalnız gündüzleri sokakta taktığımı biliyorsun...

Konuyu değiştirmek için iki kadını tanıştırmak istedi:

— Tanışıyor musunuz?

Bütün Kerkenezliği üstünde olan Sevim,

— Aaa, onu kim tanımaz ayol, dedi, hiç tanımaz olur muyum! Adıyla sanıyla İspanyol Aysel...

İspanyol Aysel, dudağının ucunda alaycı bir gülümseyişle,

— Kerkenez Sevim, siz nasıl oldu da bugün buraya geldiniz, dedi, Tozkoparan'ın kamp yeri burası değil ki... Yoksa takımınızın yenileceği içinize doğdu da Hacetbaba'ya mı transfer olacaksınız?

Sevim'e herkes Kerkenez diyebilirdi, ama şu kadının yüzüne karşı Kerkenez deyip alay etmesine dayanamazdı. Hiç kendinde olmadan, birden bir yırtıcı kuş gibi İspanyol Aysel'in üstüne atladı. Handiyse kadını parçalayacaktı. Böyle bir saldırıyı beklemekte olan Aysel de boş bulunmadı, bir atmaca çevikliğiyle Kerkenez Sevim'e atıldı. İki kadın saçsaça, başbaşa kapışmışlardı. Gürültüyü duyan öbür salondakiler de geldiler. Hiçkimse bu iki kavgacı dişiyi ayırmayı denemedi. Tam tersine, bu eğlencenin biraz daha sürüp uzaması için hep bir ağızdan,

— Vur, vur, vur!..

— Vur ağzına ifade vermesin!..

— Ye onu Kerkenez!..

— Haydi İspanyol!.. diye alaylı alaylı bağrıştılar.

İki kadın yere düşmüşler, yerde, altalta, üstüste yuvarlanıp duruyorlardı. İspanyol Aysel pençesiyle bir çekişte, Kerkenez Sevim'in üstünde ne var ne yok, hepsini alaşağı edip kızı çırçıplak bırakmıştı. Parçalanmış iç çamaşırları, çorapları, Ferferik firmasının ithal malı sutyeni, jartiyeri uçuşuyor, yerlerde sürünüyordu.

Gürültüyü duyup gelen Tomson, kavgacılara hiç aldırış etmeden otoriter sesiyle,

— Haydi çocuklar, dedi, arabalar hazır, gidecek biz maça...

Böylece bu güzel eğlence yarıda kesilmişti. Delikanlıların hiç aldırmadan çıktıklarını gören iki kadın kurtuluşu bayılmada buldular. İlk bayılan Kerke-

nez Sevim oldu. Bu numarayı çok beğenen Aysel de, açık yerlerini etekliğiyle örterek, sırtını ona dönüp bayıldı.

Sait ne yapacağını şaşırmıştı. Utanç içindeydi. Neydi bu başına gelenler! Geri döneceğini anlamış olacak ki, Tomson koluna girip onu aşağıya indirdi. O sırada İspanyol Aysel, gelen garsona,

— Kocama telefon edip, bayıldığımı haber verin! diyordu.

«BİR YILDIZ KAYDI»

Maç saati yaklaştıkça coşku kasırgası dalga dalga sarıyordu stadyumu. İki takımın yandaşları ayrı tribünlerde toplanmışlar, gösterilere başlamışlardı. Boş gaz tenekelerini davul gibi çalıyorlardı. Bu gürültüye (Kaynana zırıltısı) denilen tahta çıkırıkların çıkardığı kulak tırmalayıcı sesler de karıştı. Yer yer tribünlerden kulüp bayrakları sallanıyor, üzerlerine yazılar yazılmış bezler görünüyordu.. Saçları ve dişleri dökülmüş bir yaşlı adam, sağ elinin iki parmağını ta gırtlağına kadar sokup, bütün bu uğultuyu bastıran acayip bir hayvan sesine benzer ıslık öttürüyordu. Seyirciler, yeterince silâhlanmışlardı: Taşlar, sopalar, çubuklar, muştalar, gazoz şişeleri...

Önce Hacetbaba'nın onbiri sahaya çıktı. Stadyumun yarısından yükselen alkış, kaynana zırıltısı, ıslık, teneke gürültüsü göklere çıktı. Arkadan Tozkoparan onbiri görününce bir gürültü dalgası daha göklere yükseldi. Yarısından çoğu kel-kıraç çimen saha, bol ışıkla çok iyi aydınlatılmıştı. İki takım oyuncuları yerlerini aldılar. Oyun büyük bir hızla başladı. Stadyumun içini dolduran yüzbin, dışındaki kırk-elli

bin seyirciden hiç soluk çıkmıyor gibiydi; koca stadyum birden bir ölü sessizliğine gömülmüştü, büyük kasırgalardan önceki derin, boğucu suskunluk gibi...

Sait Hopsayit için gece maçları, gündüz maçlarından çok daha iyiydi. Çünkü gözleri daha iyi görüyordu.

Oyunun on iki dakikası dengede geçti. Onuncu dakikada Fingo Ömer bir atakla topu kapıp Sait Hopsayit'e geçirince, Hacetbaba tribünlerinden tempolu çığlıklar yükseldi:

— Hop hop Hopsayit... Hop hop Hopsayit... Hop hop Hopsayit!..

Sait Hopsayit, yerden gelen topu durdurmadan süzülerek onsekiz çizgisine kaydı. Duvar Ahmet'le karşıkarşıya geldiler. Bu maçta Duvar Ahmet'in niyeti çok ciddiydi. Geçen maçta, kendisi için büyük bozgun olan Tozkoparan'ın ağır yenilgisinin acısını çıkaracak, *yılların ustalığının bütün hünerlerini gösterecekti.* İşte böyle tutkulu bir kararla Sait'in arkasından koşuyordu. Topu Sait'in ayağından sökemeyeceğini anlayınca, kabaraların izi kalacak gibi güçlü bir tekme attı Sait'in arkasına. Bu sırada Sait'in bomba gibi şutu kaleye gidiyordu, ama Duvar Ahmet'in tekmesiyle dengesi bozulan Sait Hopsayit, kaleyi tutturamadı, top kale direğinin birkaç santim solundan dışarı çıkınca Hacetbaba tribünlerinden binlerce ağız, birden,

— Aaaah!.. diye bağırdı.

Sait, topallayarak koşuyordu.

— Hop hop Hopsayit! Hop hop Hopsayit!...

Kendi adının sahalardan silindiğini, Sait'e yapılan sevgi gösterilerinden anlayan Duvar Ahmet öyle kızmıştı ki, Hacetbaba tribünlerindeki seyircilere

doğru el ve bilek işaretleri yapmaya başlayınca, sert tepkiyle karşılandı.

— Yuuu, inek arabası, yuuuu!..

Oyun çok sertleşmişti. Hacetbabalılar aşağı yukarı hep Tozkoparan yarı sahasında oynuyor, Hacetbaba kalesini çok sıkıştırıyordu. Ama ne var ki bir karşı atakla birden sıçrayıp ilk golü atan Tozkoparanlılar oldu.

Sevinç içinde coşan Tozkoparanlılar, seyirciler, paltolarını, ceketlerini, şapkalarını çıkarıp havalara fırlatıyorlardı. O gece buyüzden biçok palto, ceket, şapka kayboldu yada değiş-tokuş edildi. İlk yarının sonlarına doğru atılan bu golden sonra Hacetbabalılar daha da baskılı oynadılarsa da sonucu değiştiremeden ilk yarı bitti.

İkinci yarıya başlayalı yedi dakika olmuştu ki, Hacetbabalılar, hem de Sait Hopsayit'in ayağıyla ilk gollerini yaptılar. Tozkoparanlılar,

— Ofsayt ofsayt! diye bağırırken hakem topun santraya getirilmesini işaret ediyordu.

Bu beraberlik, oyunu daha da hırçınlaştırmıştı. Attığı bu tek golle gol krallığına yükselmenin verdiği güvenle Sait Hopsayit daha atak oynarken Duvar Ahmet de büsbütün sinirli, kırıcı oynuyordu. Kırıcılıkta, Duvar Ahmet'ten hiç de aşağı kalmayan Hacetbaba'nın Kıvır Kadri'siyle çarpışan Duvar Ahmet öyle bir acı sesle çayıra uzandı ki, sesi tribünlerden duyuldu. Yerde kıvranıyordu, ama hakem kesmediği için maç sürüyordu. Sait Hopsayit, Duvar Ahmet'in yanına koştu, elinden tutup kaldırmak isteyince, bu davranışı çok beğenildiğinden hem Hacetbaba, hem Tozkoparan tribünlerinden bir alkış koptu. Yüzü acı

ile kırışan Duvar Ahmet, kendisini kaldıranın takım arkadaşlarından biri olduğunu sanmıştı. Ama yanıbaşında Sait Hopsayit'i görünce nefretle,

— Bırak!.. diye bağırdı.

Oynayacak takati yoktu, ama Sait Hopsayit'in yardımı ona öylesine dokunmuştu ki, yüreği ağzında, canı dişinde topun ardından koşmaya başladı.

Kerkenez Sevim, radyo spikerinin de yorumunu öğrenmek için, hem maçı seyrediyor, hem transistörlü radyodan dinliyordu. Radyoda spor spikeri maçı şöyle anlatıyordu:

«Mustafa ilerliyor, ilerliyor (Çivi Mustafa)... Özer yetişti (Kazık Özer). Aldı topu... Kadri'ye (Katır Kadri) pas verdi. Kadri iniyor... Ahmet Duvar gibi dikildi önüne yine... Aaa... Ahmet çok fena vurdu Kadri'ye... Bakalım hakem favul verecek mi? Hayır, vermedi... Top Kadri'de... Ahmet arkadan geldi... Bir karambol oldu... Ahmet yine yerde... Kıvranıyor... Bugün Ahmet hiç formunda gözükmüyor nedense... Çok favullu oynuyor, ama yaptığı favullar hep kendi aleyhine sonuçlanıyor... Aman... Kadri, topu Sait'e geçirdi... Herhalde seyircilerin gösterilerini siz de duyuyorsunuzdur sayın dinleyiciler... Çok güzel... Sait kayıyor... Kayıyor, kaleye indi... Gol olabilir... Kaleciyle karşı karşıya... Birden yerden fırlayan Ahmet arkadan yetişti. Aaaa!. Bu olmadı işte... Sait'i yere yıktı... Oysa az önce Sait, Ahmet'i yerden kaldırarak çok centilmence bir davranışta bulunmuştu... Sait yerde hâlâ... Arkadaşları geldi başına... Evet, hakem penaltı verdi...»

Penaltıyı, Hacetbaba'nın kaptanı Biber Osman gole çevirmiş, böylece Tozkoparan 2 - 1 yenik düşmüştü. Bu ikinci golden sonra, iş büsbütün çığırın-

dan çıktı. Duvar Ahmet, hayatının en başarısız, ama en zorlu oyununu çıkarıyordu. Belinin ortasında bıçak saplanmış gibi amansız bir sancı vardı ki, bu durumda sahadan gitmesi gerekirken, terler dökerek oyunu bırakmıyordu, ordan oraya atılıyor, koşuyordu. Tıpkı, Tomson'un dediği gibi... «Futbol takımı bir saate benzer. Saaatin çarklarından biri kendi başına hoplayıp zıplamaya başlarsa, o saat delirmiş demektir.» Ahmet de hoplayıp zıplıyor, ama bütün bu çabası gülünç olmaktan ileri gitmiyordu.

Spiker anlatıyordu:

«— Sait bugün şahane bir oyun çıkarıyor. Tek başına bütün sahaya hâkim gibi... Kendisine yapılan gösterileri herhalde radyolarınızdan duyuyorsunuzdur. Evet, genellikle kırıcı bir maç, ama ilk dakikalardaki heyecanından hiçbişey kaybetmeden sürüyor... Şimdi top yine Sait'te... Sait üç Tozkoparanlının arasından süzüldü... Kaleye akıyor... Çok güzeeel... Duvar Ahmet'i atlattı, geçti, geçti... Bugünkü maçta sanki Tozkoparanlılar sahadan silinmiş gibi... Gol olabilir... Aman... Evet, gol!»

Hacetbaba'nın üçüncü golünü de atan Sait, artık gol krallığını perçinlemişti. Arkadaşlarının omuzlarındaydı. Bu golden sonra Tozkoparanlı seyirciler öyle sinirlenmişlerdi ki, yenikliğin acısıyle sahaya taş, şişe, ellerinde neler varsa, ellerine neler geçirmişlerse yağdırmaya başladılar. Atılan şeylerin başlıca hedefi Sait Hopsayit'i. Şişelerden biri hedefini buldu. Sait Hopsayit'in başına patlayan bir şişe paramparça oldu, Sait'in yarılan başından da kan fışkırıyordu. Doktor, Tomson, biriki yönetmen Sait'in yanına koştular. Hayatında hiç böyle kızmamış olan Sait burnundan soluyarak,

— Bişey yok, bişey yok... diye bağırarak, yardımına gelenleri başından savmak istedi. Ama başından kan akarken oynayamazdı. Sait Hopsayit saha dışına aldılar. Oyun sürüyordu. Beş dakika sonra Sait, başı bezlerle sarılı olarak sahaya döndü. Evet bir gol daha... Tozkoparan kalesi önünde Sait, bu golü kafayla atmıştı. Ama hakem ofsayt verdi. Sait, öyle şiddetle topa kafa vurmuştu ki, yarasından akan kan, başında sarılı bezi kıpkırmızı yapmıştı.

Az sonra da hakem düdüğünü çalıp maçın bittiğini bildirdi. Seyircilerin sahaya dolmasına ne polis, ne candarma engel olabildi. Tozkoparanlılar yenilgi acısıyle sessizleşmişti. Sahaya dolan büyük bir kalabalık koşarak Sait'in üstüne doğru geliyordu. Öyle bir kalabalık ki, bunların tek tek insanlardan ortaya çıktığı belli olmuyordu. O kalabalık, sanki ayrı, bambaşka bir dev yaratık gibi yuvarlana yuvarlana, her yuvarlandıkça daha da artarak, büyüyerek, soluya soluya gelmekteydi. Sait, üstüne gelen bu yığın-yaratığın saldıracağını, kendisini döveceğini sandı. Hiç de yürekli insan değildi, hatta oldukça korkaktı, Ama yüzlerce kolu, yüzlerce eli, ayağı, kafası olan devin karşısında kaçmayı düşünmedi bile... Ne olacaksa olsun deyip dimdik durdu. İki elini de arkasına bağlamıştı. Birden kendisini havada buldu. Bu yığının elleri, başları üstündeydi. «Hop hop, Hopsayit!..» çığlıklarından yer gök inliyordu. Öbür oyuncular, arkadaşları nerdeydi? Sait hiçbişey görmüyordu. O yığın, Sait'i eller üstünde stadyumda dolaştırdılar. Yere bıraktıkları zaman Sait, artık kurtulduğunu sanmış, çıkış kapısına yönelmişti ama yeni ve daha amansız saldırıya uğradı. Sait Hopsayit'in hayranları, üstündeki şorttan, faneladan hatıra ola-

rak parçalar koparıyorlardı. Fanelasını, donunu, elleriyle, tırnaklarıyle yırtamayanlar, dişleriyle parçalamaya çalışıyorlardı. Üstüne üşüştükleri bir cesedi gagalayarak, pençeleyerek parçalayan yırtıcı kuşlara benziyorlardı. Üstünde yırtılacak bir hatıra kalmayınca, hatıranın en değerlisi olan başındaki kanlı beze saldırdılar. Polis, candarma, Sait Hopsayit'i hayranlarının pençelerinden, gagalarından zorlukla kurtardı. Sait Hopsayit, üstündeki paçavralaşmış liyme liyme şort ve donla kaldı, iki elini önüne kapadı. Sahayı aydınlatan yüksek direklerdeki ışıklar sönmüştü. Sait kapıdan girmedi, sahada kaldı. Kıyıdan dolanarak bir yarı yaranlık kuytuda, sırtını duvara verip oturdu. Tribünlerden alevler yükseliyordu. Tozkoparanlılar üzüntülerinden, Hacetbabalılar da sevinçlerinden, ellerindeki gazeteleri, kâğıtları ateşe verip öyle gidiyorlardı. Stadyum bir şehrayin görüntüsüne bürünmüştü. Başını, dizlerine dayadığı iki elinin arasına aldı. Bir uğultu yavaş yavaş ondan uzaklaşıyordu. Arkadaşları ne olmuştu? Hepsi de duşlarını yapıp gitmişler miydi?

Bir düşünceye daldı. Bu maçların, insanlara boşalmaları, kızgınlıklarını kusmaları, söyleyemediklerini söylemeleri için yardımı, yararı oluyordu. Yoksa, yirmiiki delikanlının bir şişik meşini, karşılıklı iki delikten geçirmek yada geçirmemek için çekişmelerinin ne kendi vücutlarına, ne de o yirmiiki delikanlının vücuduna bir yararı olmayacağını stadyumu doldurup taşıran top delisi bu onbinlerce kişi hiç bilmez, anlamaz olur muydu? Yoksa şu kamburun, şu çolağın, şu topalın, şu veremlinin, bir haftalık gündeliğini bir maç biletine veren şu işçinin, şu öksürüklünün burda işi neydi? Spor için mi, kuvvetlenmek

için mi doluyorlardı stadyum denilen bu hastaneye? Gerçekte onlar boşalıp rahatlamayı gereksiniyorlardı. Onların birisine, birilerine sövmeleri, bağırmaları gerekiyordu. Ama kime, kimlere sövmeleri gerektiğini bilmediklerinden, bilseler de onlara sövmeleri olanaksız olduğundan, şu zavallılar umarsızlık içinde birbirlerine, hakeme, karşı takım oyuncularına sövüp bağırıp rahatlıyorlardı. Halkta birikmiş ve çıkış yolu bulamayan coşkuların, böylece tehlikesizce boşalmasıysa, yönetmenlerin, politikacıların işine geliyordu.

Oturduğu yerde bu düşüncele dalıp ne kadar kaldığını bilemedi. Stadyum derin bir sessizlik içindeydi. Aradabir bir bağırma, uzaktan duyulan bir konuşma, bu ölü sessizliğini bozuyordu. Başındaki yarasında, içine işleyen bir sızı duydu. Yavaşça kalktı yerinden. Soyunma odasına gitti. Hiçkimse kalmamıştı. Arkadaşlarının eğlenmek için hangi pavyona gittiklerini biliyordu. Belki de onlar, Sait Hopsayit'i aramışlar, kendilerinden önce gittiğini sanmışlardı. Başından yaralı olduğu için duşa girmeden giyindi. Çıkarken, sol yandan yüksek sesli bir inilti duydu. İnilti, Tozkoparanlıların soyunma odasından geliyordu. Sait oraya yöneldi. Başında stadyumun iki görevlisi, Duvar Ahmet kıvranarak inliyordu. Sait Hopsayit, yanına gitti, eğildi, Duvar Ahmet'in boncuk boncuk ter içindeki başını eline aldı.

— Neyin var?

— Çok kötüyüm, çok...

İki görevliye sordu:

— Kimse yok mu başka?

— Gittiler...

— Ne olacak ?

— Cankurtaran arabası gelecek, bekliyoruz...

Sait Hopsayit, bir taksi bulmak için dışarı çıktı. Dışarda onu bekleyen iki kadın vardı: Kerkenez Sevim'le İspanyol Aysel. Sait Hopsayit, başka kapıdan çıkamayacağına göre, maç biter bitmez bu kapı önüne gelip onu beklemeye başlamışlardı. İspanyol Aysel, kendi arabasındaydı. Kerkenez Sevim de bir taksinin içinde... İki kadın, bribirini görmezden gelerek arabaların içinde oturuyorlardı. Son kozlarını bu gece paylaşacaklardı. Birinden biri kaybedecekti bu kadınca savaşı. Elbet Sait Hopsayit, onlardan birini seçecek, onunla gidecekti. Sait Hopsayit, taksiyi boş sanıp oraya yöneldi. Kerkenez Sevim kendisinin seçildiğini sanarak kıvançla taksiden inip Sait Hopsayit'i karşıladı. Nişanlısı olmasının verdiği hakla,

— Eve gidiyoruz değil mi sevgilim, yoksa arkadaşların gittiği pavyona mı? dedi.

Sait Hopsayit, dudaklarını bükerek Kerkenez Sevim'i yukardan aşağı süzdü, bir süre baktı ona... Bu soğuk bakışlar karşısında her şeyi kaybettiğini anlayan Kerkenez Sevim, tıpkı annesinin şirretliğiyle,

— Ne o? Ne bakıyorsun? Beğenemedin mi? dedi.

Kinle birden parmağındaki nişan yüzüğünü çıkarıp Sait'in suratına fırlattı. Kerkenez Sevim'in en büyük silâhı nişan yüzüğünü Sait'in suratına fırlatmaktı. Bu hareketten sonra her zaman Sait'in yumuşadığını deneyimleriyle biliyordu. Yine her zamanki gibi Sait'in af dileyeceğini sanırken, Sait'in cevabı, Kerkenez Sevim'in suratına, elinin tersiyle sağlı sollu iki tokat atmak oldu. Kerkenez Sevim iki elini yüzüne kapayıp hıçkırmaya başladı. Ancak suratında

iki tokat patlattıktan sonra yüreğinde Sait Hopsayit'in yerettiğini, onu ne kadar çok sevdiğini anlamıştı, ama artık çok geçti.

Savaşı kazandığına güvenli olan İspanyol Aysel, Kerkenez'in bozum oluşunu seyretmek için arabadan inmiş, ona bakıyordu. Sait Hopsayit'e yanaştı, koluna girdi. Sait Hopsayit, o zaman görebildi bu kadının İspanyol Aysel olduğunu. Aysel'in mambosuna bir şut çekip yürüdü. Bu, Sait Hopsayit'in son şutu oldu. Bu kabalığı nasıl yapabildiğine kendisi de şaşmıştı. Demek, çok değişmişti. Caddeye doğru yürüdü. Arkasından iki araba hızla geçip gitti.

Az sonra bir taksiyle döndü Sait. Duvar Ahmet'i kucağında taşıyarak taksiye koydu. Hastanede Duvar Ahmet'i muayene eden doktor, Sait'e şöyle diyordu:

— Hemen ameliyat gerekli. Böbreğin birini almazsak hayatı tehlikede.

Geceyarısını geçmişti. Sabahleyin Duvar Ahmet büyük bir ameliyat geçirecekti.

Doktor,

— Şimdi iyi, dedi, uyuşturucu iğne yaptık, ağrısı yok... Ya sizin başınız?..

Sait Hopsayit doktora cevap vermeden Duvar Ahmet'in yattığı odaya girdi. Elini başına koydu:

— Nasılsınız?

Ameliyatla böbreğinin birinin alınacağını öğrenmiş olan Duvar Ahmet,

— Artık topa allasmarladık! dedi, bugüne kadar çoktan futbolu bırakmam gerekiyordu. Ama bırakamadım işte... Başka hiçbir işim, gelirim yoktu

ki... Bırakmak elimde değildi. Ben topu bırakmadım ama, en sonunda o beni bıraktı...

Duvar Ahmet'in gözlerinden yaş süzülüyordu.

— Çok teşekkür ederim Sait... dedi.

Sait, Duvar Ahmet'in elini iki avucunda sıkarak,

— Asıl ben size teşekkür ederim... dedi.

Sait, araba vapuruyla Anadolu yakasına geçti. Yürüye yürüye gitti yol boyunca... Nerdeyse sabah olacaktı. Ayakları onu eski alışkanlığıyla köşke götürdü. İki gün önce yakılmaya başlayan köşkün yalnız iskeleti kalmıştı. Gecenin sabaha dönüşündeki koyu mavilikte, bir devin iskeleti gibi köşkten geriye kalanların kara kesimi gök üzerine düşmüştü. Yarın bu iskelet de kalmayacaktı köşkten... Ağlıyordu. Bahçede yürüdü. Bir zamanlar içine düştüğü kör kuyunun yanına gelince oraya oturdu. Sabahı bekledi. Başındaki yara sızlıyordu.

Ertesi günkü gazeteler, Sait Hopsayit'in gol kralı olduğunu yazıyorlardı. Daha ertesi günkü gazeteler de Gol Kralı Sait'in futbolu bıraktığını yazdılar. Erol İpkıran gazetesinde, onun için şöyle yazmıştı: «Bir yıldız kaydı. Futbol dünyamızda bir yıldız, parladığı anda sönüverdi.»

SON

Aziz Nesin'in bu kitabı için basında çıkan eleştirmeler :

GOL KRALI SAİT HOPSAİT

Akbaba'nın mizah yayınlarından sonra bu tip kitapların tuttuğunu gören Babıâlili nâşirler seri halinde mizahî eserler çıkarmaya başladılar. Millet bu kitapları — bilhassa iyi yazılmış olanları — hakikaten kapışıyordu. XX. asrın ortasında öyle asık suratlı bir dünyada yaşanıyor ki, bir nebze gülme, bir dakikalık tebessüm insanoğlu için önüne geçilmez bir ihtiyaç halini alıyor. Günlük olaylar, gerek iç politikasında, gerek dış politikasında, gerek aile içinde, gerek iş hayatında öylesine bıkkınlık verecek, öylesine insanları canından bezdirecek bir hava içinde cereyan edip gidiyor ki, insanoğlu ister istemez bu çemberi kırıp bunun dışına çıkmak istiyor. Asrımızın salgın hastalığı can sıkıntısı ve bedbinlik içinde boğulmak üzere olanlar hemen birer cankurtaran simidine benzeyen mizahî kitaplara sarılıyorlar. Otobüste, vapurda, trende, park kanapesinde oturanlara bakın, çoğunun elinde bu tipten bir kitap göreceksiniz.

İktisat ilmi ile yakından uzaktan alâkası olanlar bilirler. Arz ve talep kanunları diye birtakım kanunlar vardır. Mizahî eserlerin neşrinde de bu kanunlar hemen kendini gösterdi. Talep fazlalaşınca bu tip kitapların piyasaya arzı da çoğaldı. Ama bu arada iktisadî kanunların yanıbaşında nâşirlerin fazla kazanma hırsları da şahlandı. Evvelâ bir liralık cep kitapları halinde neşre başlanan bu kitaplar sonra sonra iki, iki buçuk liraya kadar yükseldi. İhtimal, aradan biraz daha zaman geçince bu kitaplar boyca aynı kaldıkları halde fiatça yanına yanaşılmaz şeyler olacaklar. «Gol Kralı Sait Hopsait», bu neviden bir kitap... Yazarı da Aziz Nesin.. Aziz Nesin'in velût bir mizahçı olduğu şüphesiz. Zira hemen her ay bir

kitabı piyasaya çıkıyor. «Gol Kralı Sait Hopsait»te yazar, küçük mizahî hikâyeler yerine büyükçe bir hikâye, daha doğrusu mizahî bir roman kaleme almış. Hem de tezli bir roman... Cemiyetimizin yaygın bir derdine, futbol hastalığına dokunuyor. Dokunuyor, yumuşak bir tabir. Aslında Aziz Nesin eline aldığı kalemi bir neşter gibi kullanıyor. Yarayı karşısındakine hiç acı duyurmadan, güle oynaya deşip atıyor. «Gol Kralı Sait Hopsait»i okurken havaî bir okuyucu iseniz, satırların altında yatan mânadan çok mevzuun akıcılığına kapılıp gitmek itiyadında iseniz bu kitabı bir ortaoyunu seyreder gibi rahatlıkla okuyabilirsiniz.

Romanın mevzuuna gelince, Hasip Ferferik ile Mehcure Ferferik'in kızı Sevim Ferferik — sosyetedeki adıyle Kerkenez Sevim — spora değil ama sporculara pek düşkündür. Sporun çeşitli kollarında çalışanları tecrübe ettikten sonra futbolcularda karar kılmıştır. Kerkenez Sevim'in düşüp kalkmadığı futbolcu yoktur. Bilhassa İstanbul'un as iki takımı arasında mekik dokuyan Sevim, âdeta her iki takımın da maskotudur. Tozkoparan ve Hacetbaba adındaki iki rakip takım arasındaki oyuncu alışverişleri, danışıklı döğüşler hep Sevim'in yatağında halledilir. Sevimlerin evi âdeta bir futbolcu kampına dönmüştür. Sevim futbolcuların içinden en çok Tozkoparan takımından Duvar Ahmet namıyle maruf futbol yıldızına bağlıdır. Duvar Ahmet takımın kaptanıdır ve bek oynar. Futbolun bütün hilelerini bilir. Gazetelerin arka sayfaları hep onun resimleriyle süslüdür. Duvar Ahmet'i yedisinden yetmişine herkes tanır. Gene gazetelerin dedikodu sütunlarında baş yeri Duvar Ahmet'le Kerkenez Sevim'in maceraları alır. Ancak Sevim'in bazı maceraları kendisine, bilhassa ailesine biraz tuzluya mal olmaktadır. Sevim evli olmadığı halde zaman zaman anne olmak tehlikesi geçirmektedir. Sevim'in annesi ve babası kızlarını evlendirmeye karar verirler. Sevim kendisinin sporcu koleksiyonu yapmasına karışmıyacak bir enayi koca aramağa çıkar. Derken tam aradığı tipte birini bulur. Bu Sait Sarıoğlu adında Paris'te yüksek matematik tahsil etmiş bir paşazadedir. Muharrir kitabında Sait Sarıoğlu'nu şöyle tarif etmiş:

«Belki içinizde Sait Sarıoğlu'nu tanımayanlar vardır, diye onu biraz anlatalım. Adı her ne kadar Sarıoğlu ise de, onun saçları, sakalı, kaşı, bıyığı, yani vücudundaki bütün kılları plâtin beyazıdır. Kirpikleri de bembeyaz olduğu için, çipil çipil mavi gözleri, en hafif aydınlıktan kamaşır. Bu yüzden gözünde duman rengi bir gözlük vardır. Bu duman rengi gözlüğü takmadığı zaman, annesi ile bir ineği birbirinden ayırt edemez ve önünde birşey yokmuş gibi yürürken duvara çarpar. Boyu bir metre sekseniki santimse de ağırlığı 57 kilo olduğundan daha da uzun görünür. Teninin rengi kireç gibi bembeyazdır. 26 yaşındadır.»

İşte bu tiplerin en kalın çizgilerle belirtildiği bu romanda yer yer sosyete, yer yer idareciler, fakat umumiyetle profesyonel futbolcular ve kulüpler başarıyla hicvedilmektedir. Kitap dudaklardan tebessüm eksilmeden okunacak kadar akıcı ve nükteli... Yalnız kitabı satıcıdan alırken yüzlerde uzanan ilk tebessümün biraz acı olacağını şimdiden haber vermek icabediyor. Zira üçüncü hamur kâğıda basılan bu 127 sayfalık küçük kitabı almak için 250 kuruş ödemeniz lâzım...

«Akis», 23 mart 1957

*

FUTBOLUMUZUN TİĞİ

TÜRKİYE'de bugün haftanın üç gününde atyarışları, haftanın iki gününde Spor-Toto ve her on günde bir de Millî Piyango ile ilgili yalancı zenginlik düşleri kuruluyor. Bu arada küçük tasarrufların ardına takılmış dilleri bir karış koşturan bankaları ve sözümona halk kuruluşlarını, her gece kapı kapı dolaşıp para ve ayda iki defa apartman dağıtan gazetelerimizi, «bul karayı, al parayı» yarışmalarının düzenlendiği radyo programlarını da hesaba katarsanız, yurdumuzda hemen her gün ve her saat milletçe kumar oynuyoruz. Tabiî, günaşırı basılan «lüks kulüp»leri ve oralarda dönen «yalnızca can sıkıntısını gidermek için» oynanan «oyunlar» bunun dışındadır. İlgi-

liler, yakın gelecekte «Lotto»ya da başlanacağını söylüyorlar. O da başlasın. N'olacak o zaman? Pazartesi Millî Piyango, salı Lotto, çarşamba Atyarışları, perşembe bankalarımızın ikramiye çekilişleri, cuma yine atyarışları, cumartesi Spor-Toto, pazar Spor-Toto, hem de atyarışları oynayacağız ki; bu kadar kolay yollardan para sahibi olmanın ya da olma imkânlarıyle çepeçevre sarılıvermenin getirdiği mutlulukla n'aparız, n'ederiz bilmem! Ayrıca kaygılanmayan, gecelerimizi de doldurmuşlardır: Çat kapı falanca gazete, elinde para desteleri. Buyrun, kaç para istiyorsanız alın. O olmadı, atlarsınız bir «kulüp»e, yeşil çuhalı bir masaya geçer, Hasan'ın değil, basan'ın kazandığını cümle âleme gösterirsiniz.

Bu salgının içinde en azılısı, elbet Spor-Toto'dur. Milyonların para yatırdığı, yine milyonların her hafta fırdolayı döndüğü bir durum yaratılıyor. Ama, Spor-Toto'yu kumardan sayıyorsanız, yanılırsınız. Amaç yurt sporuna hizmettir, yurt sporunu kalkındırmaktır. Fakat, nasıl kalkındırmak, nasıl hizmet etmek? Anadolu şehirlerini birbirine düşman ederek mi, her hafta arbedeler düzenleterek mi, statlar kapatarak mı, yurttaşların birbirini öldürmelerini sağlayarak mı? Anadolu'da her hafta şehirlerimiz ayağa kalkıyor, güvenlik kuvvetleri olayları bastıramıyor da asker yardıma koşuyor. Ya aradaki çirkin «şike»ler, maç almalar, maç satmalar?

Ama kim akıl etmişse bunu, iyi akıl etmiş doğrusu. Milyonları başka türlü uyutmanın, dikkatlerini bunca ölüm dirim sorunlarından ayırmanın başka yolu mu vardı? Nerde, nasıl, hangi yollardan bir futbol maçındaki kadar kalabalıklar rahatlayabilir, boşalabilir, coşkunluklarını dindirebilir ki?

Aziz Nesin yeni romanı «Gol Kralı»nda mizahın elverdiği güldürü abartma sınırları içinde futbolumuzu eleştiriyor, bir çeşit «tiğ»e alıyor. Romandaki kahramanların hepsi de tanıdık kişilerdir. Bir «Duvar Ahmet»i, bir «Ker-Kenez Sevim»i, bir «Dubara Dündar»ı, antrenör Tomson'u, bir «İspanyol Aysel»i gazetelerimizi en arka sayfalarından okumaya başlayan milyonlarca okur kolaycacık tanıyacaktır. Yazar Erol İpkıran kimdir. Tozkoparan takımıyla Hacetbaba takımı hangi gerçek takımlardır, yine çarçabuk bilecektir. Bir kahraman nasıl yoktan var

edilir, nasıl kahraman yaratılır; bunu da Sait Sarıoğlu'nun kişiliğinde görecektir.

«Gol Kralı»nı belki Aziz Nesin'in öbür romanları arasında sözgelişi bir «Zübük» kadar başarılı da bulmayacaksınız. Olabilir. Biri bir bütündü, öbürü bir kesit. Şurasını da yeri gelmişken belirtmeli: «Zübük» hiçbir zaman bir mizah romanı diye kabullenilmemeli. Gerçekte Aziz Nesin'i yalnızca mizahçı yada mizah yazarı olarak kabullenmek de hatadır. Nesin, öncelikle hikâyecidir, romancıdır.

«Gol Kralı», birtakım olmazlıkların, olmazların romanı gibi de görünebilir. Gerçekte, tam tersinedir. Olmazlık ile olmaz, ancak gazetelerini tersinden değil, düzünden okuyanlar içindir, Eh, Nesin romanı «Gol Kralı» ile bu tür kişilere de bu hiç bilmedikleri yada farkına varmadıkları yeni gerçekleri gösterebiliyorsa, yazar olarak yine işini başarmış demektir.

Tarık DURSUN

«Milliyet», 2 haziran 1970

«Gol Kralı» spor amacından saptırılarak bir toplumsal ve çağcıl bulaşıcı hastalık durumuna getirilen ve halk coşkusunun ters yönde boşalım aracı olarak kullanılan futbol tutkusunu eleştiren bir romandır. Aziz Nesin'in bu romanına, okurları büyük ilgi göstermişlerdir. Şimdiye dek Türkiye'de 50 bin basılan Gol Kralı, Almancaya ve Rusçaya da çevrilmiştir. Resimlerde Almanca ve Rusça Gol Kralı'nın kapakları görülmektedir. Almancası 50 bin, Rusçası 100 bin basılmıştır. Tiyatro oyunu yapılan Gol Kralı, bir yıl afişte kaldı. Aziz Nesin, Gol Kralı'nı televizyon oyunu da yapmıştır. Tekin Yayınevi, Gol Kralı'nın beşinci basımını yayınlamakla büyük kıvanç duymaktadır.

20 Lira